

TIỂU THUYẾT GIA VÂN HOC LANG MAN AN KHACH NHAT TẠI ANH

Katie Forde

THE NATIONAL BESTSELLER

Mùa Cưới

Wedding Season

CHIBOOKS

vh

nhà xuất bản văn học

Mùa Cưới

Katie Fforde

The Sunday Times Top Ten Bestseller

Katie
Forde

All you need
is love ...?

Wedding
Season

Thông tin ebook:

Tên sách: Mùa Cưới

Nguyên tác: Wedding Season

Tác giả: Katie Fforde

Dịch giả: Khánh Vân

Nhà xuất bản: Văn Học

Công ty phát hành: Chibooks

Số trang: 500

Trọng lượng: 616 g

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Giá bìa: 99.000

Năm xuất bản: 2012

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Ngày hoàn thành: 04/12/2013

<http://www.facebook.com/smartebbooksvn>

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Tất cả những gì bạn cần là tình yêu...?

Sarah là một nhà lên kế hoạch tổ chức đám cưới đang che giấu một sự thật vô cùng phiền phức - cô không tin vào tình yêu. Hoặc không tin vào chính bản thân cô. Nhưng khi những bông hoa giấy tung bay trong làn gió nhẹ tháng Sáu của một đám cưới thành công khác, cô nhận ra mình đã đồng ý nhận lời tổ chức cho thêm hai đám cưới nữa, vào cùng một ngày và chỉ cách thời điểm hiện tại nữa chưa đến hai tháng. Và khi cô dâu là người nổi tiếng lại dễ thương và hiểu biết, thì em gái của cô lại khiến cô điên lên vì những yêu cầu quá cao nhưng đi kèm với một ngân sách hạn chế.

May mắn thay, Sarah có hai người bạn đáng tin cậy để giúp cô. Elsa, một nhà thiết kế áo đầm đầy tài năng nhưng không thích bị mọi người chú ý, và Bron, một thợ cắt tóc đa tài, người đang sống với anh bạn trai gia trưởng. Họ có thể rất giỏi trong công việc nhưng sự lãng mạn lại không được đánh giá cao trong đời sống của họ.

Khi ngày trọng đại đang đến gần, cả ba người phụ nữ nhận ra rằng sự kiên nhẫn chắc chắn là một đức tính tốt trong trò chơi hôn nhân. Và khi tất cả các giờ làm việc miệt mài của họ dành cho việc chuẩn bị cho một đám cưới của năm, họ chắc chắn chẳng có lấy thời gian để suy nghĩ về tình yêu; hay họ có nhỉ?

Giới thiệu tác giả:

Katie Fforde, nữ danh Catherine Rose Gordon-Cumming (27/9/1952 ở Wimbledon, London, Anh), là một tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại từ năm 1995.

Là người sáng lập ra Học bổng Katie Fforde dành cho các tác giả mới, chưa từng ký hợp đồng xuất bản. Bà là thành viên ủy ban điều hành của Hiệp hội Các nhà văn Văn học lãng mạn (Romantic Novelists' Association), từng làm Chủ tịch thứ hai mươi lăm của Hội (2009-2011), và là Tổng thư ký lần thứ tư của Hội. Vào tháng Sáu năm 2010, bà là người bảo trợ cho Tuần lễ Truyện ngắn Toàn quốc lần đầu tiên được tổ chức ở

nước Anh. Nhiều tác phẩm của bà từng lọt vào Top 10 sách bán chạy nhất do tờ *Sunday Times* bình chọn.

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương kết](#)

Dành tặng Desmond, đám cưới của chúng tôi là đám cưới đầu tiên trong đời ông ấy và ông ấy đã không làm hỏng nó, tới tận bây giờ vẫn vậy. Yêu thương.

Chương 1

Sarah đứng bên cổng quán^[1] và ngắm nhìn vẻ hoàn hảo của buổi sáng mùa hè. Giờ đang là tháng Sáu và vàng mặt trời tỏa sáng rực rỡ báo hiệu một ngày tuyệt đẹp. Nhà thờ này là một trong những “viên ngọc quý” của phong cách kiến trúc Gothic Anh giai đoạn đầu^[2]. Nó được bao quanh bởi thảm cỏ xanh được cắt rất sát ướt đầm sương mai, những tấm bia mộ cổ xưa bám đầy địa y và những cây thông đỏ cụt ngọn. Cô đã nhìn thấy Sukie, thợ trang trí hoa cho đám cưới, có mặt ở đó từ lúc sáng sớm, và bây giờ nỗi lo lắng trong cô đã phần nào vơi bớt. Đã đến lúc gặt hái thành quả của hai năm làm việc chăm chỉ. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

Bỗng cô hét lên thất thanh khi ai đó ló ra từ sau một tấm bia mộ. “Á! Hugo! Đồ quỷ sứ! Anh làm tôi sợ hết hồn!” Khi trái tim đập thành thịch của cô đã bắt kịp não bộ và cô nhận ra mình không bị tấn công, ít nhất bởi một kẻ lạ, cô tiếp tục: “Anh vừa làm tôi tưởng hôm nay là Halloween đấy.”

Hugo, anh chàng cao ráo có mái tóc vàng bù xù, luôn tạo cho Sarah ấn tượng rằng anh ta vừa mới ra khỏi giường - và cái giường đó không chỉ có mình anh ta. “Sarah, cô quá ngọt ngào, tôi phải kiêng cô trong Mùa Chay^[3],” anh ta lè nhè đáp.

Sarah cười. Hugo là một trong những thợ ảnh tốt nhất mà cô cùng hợp tác và họ luôn đùa bỡn và nói kháy nhau, nhưng cô cố tình không bao giờ coi anh ta là một người bạn thực sự - cô cảm thấy nên giữ cho mối quan hệ của họ gói gọn trong hai chữ “công việc” thì sẽ tốt hơn. “Có vẻ như cả hai ta đã làm đảo lộn các mùa với nhau.”

“Miễn là chúng ta không nhầm ngày hôm nay là được. Nó thật hoàn hảo, đúng không?”

Sarah gật đầu. “Và anh sẽ thích mê cô dâu cho mà xem. Cô ấy đẹp lắm.”

“Còn các phù dâu thì sao?”

“Họ cũng rất xinh xắn. Hai cô bé phù dâu dễ thương - ta sẽ không gọi chúng là thiên thần cho đến khi ta biết chúng cư xử thế nào - và một phù dâu lớn để cai quản chúng. Họ có những chiếc váy tuyệt đẹp.”

“Cha mẹ cô dâu, chú rể có gia đình riêng không? Hay họ vẫn còn chung sống với nhau và sẽ tới cùng lúc?”

“Vâng. Có vẻ như hôn nhân vẫn có kết quả tốt đẹp đối với một số người.” Cô lại khẽ cười, vờ như đang đùa.

Hugo không giấu nổi sự thích thú. “Vậy là cô không tin vào cái ‘hạnh phúc trọn đời’?”

“Không thường xuyên lắm. Đó là lý do khiến tôi nghĩ rằng đám cưới nhất định phải được tổ chức một cách tuyệt vời nhất có thể.” Cô chỉ tay về phía khung cảnh tuyệt mỹ trước mặt. “Đó có thể là ký ức hạnh phúc duy nhất.”

Hugo ngấm ngấm giọt sương đọng trên chiếc giày bóng loáng hoàn hảo của anh. “Thành thực mà nói, Sarah, nếu những người trả tiền cho cô để tổ chức đám cưới này biết cô cảm thấy thế nào...”

“Họ không cần biết những cảm giác của tôi, họ chỉ cần quan tâm đến khả năng của tôi là tìm được địa điểm hoàn hảo và một thợ ảnh dễ thương giúp mọi người trông thật tuyệt vời là được rồi.”

Anh lại cười, hiểu rằng kèm theo lời khen của cô là sự ám chỉ rằng cô cần tiếp tục làm việc. “Vậy, tôi có cần lưu ý điều gì không?”

Sarah ngẫm nghĩ. “Tôi không nghĩ anh sẽ gây ra vấn đề gì. Mẹ cô dâu đã dành rất nhiều tâm huyết cho đám cưới này và bà ấy không muốn có bất cứ sơ suất nào làm hỏng nó, nhưng bà ấy có một cái mũ tuyệt đẹp. Tôi chắc chắn bà ấy sẽ chịu khuất phục trước sự lịch thiệp ‘thường trực’ của anh.”

Sarah không bao giờ hiểu nổi tại sao chỉ duy nhất mình cô nhận ra rằng sự lịch thiệp của Hugo chỉ là ngón nghề của một tay thợ ảnh, nhưng cô thừa nhận rằng, đối với một nhà tổ chức đám cưới, cô có độ hoài nghi cao hơn mức bình thường. Và vì lý do chính đáng: cô mới làm nghề này có vài năm, thế mà trong số những đám cưới hoàn hảo mà cô tổ chức đã có hai cặp tan vỡ, một đôi đã chia tay chưa đầy tám tháng sau khi lái xe rời đi với vẻ hạnh phúc trong “màn mây” những cánh hoa phi yến khô được mọi người tung lên. Năm trong số sáu cô bạn học của cô lấy chồng lúc hai mươi lăm tuổi cũng đã chia tay chồng. Ngoài ra còn có cuộc hôn nhân thất bại của em gái cô, chưa kể (và Sarah chưa bao giờ kể) chính cuộc tình tan vỡ của cô nữa, cô đã vượt qua nỗi đau nó gây ra nhưng không tài nào quên được. Không, trong mắt Sarah, “hạnh phúc trọn đời” chỉ là một ngoại lệ hiếm hoi.

“Chà, tôi sẽ đi lang thang quanh đây thêm một lúc nữa,” Hugo nói, không hay biết về những suy nghĩ của Sarah. “Tìm một chỗ nào đó thật đẹp để chụp những bức ảnh ít trang trọng hơn.”

“Cố gắng đừng để dây những vết cỏ bẩn lên các bộ váy nhé, nếu anh có thể. Xin anh đấy! Tôi luôn bị khách hàng phàn nàn.”

Anh nghiêng đầu và nhắm đôi mắt vốn đã nặng trĩu lại, tỏ ý rằng mặc dù anh đã nghe thấy lời yêu cầu của cô, nhưng anh không nhất thiết phải làm theo nó.

“Với anh thì chẳng sao cả, đã có ai than vãn với anh bao giờ đâu!”

“Bởi vì tôi là thợ ảnh tốt nhất mà,” anh nói một cách đơn giản.

Vì đó là sự thật mà cả hai người họ đều biết, nên cô chỉ nói, “Tôi nên quay lại khách sạn để đảm bảo rằng những người cần có mặt thì phải có mặt, và không có quá nhiều những người không cần thiết lãng vãng ở đó.” Cô cau mày. “Tôi vẫn không tin rằng tổ chức tiệc chiêu đãi ở nhà cô dâu thì sẽ kém sang trọng hơn là tổ chức ở khách sạn - ngôi nhà của họ rất tuyệt vời, nhưng họ đã quyết định rằng tổ chức tiệc cưới ở khách sạn sẽ ít nảy sinh những vấn đề không mong đợi hơn. Nó là một khách sạn rất tốt, dĩ nhiên. Nhưng số tiền phải bỏ ra thì!” Cô giơ tay lên để biểu lộ sự sùng sốt. “Thôi, tôi phải đi đây.”

Cô quay đi, biết rằng ánh mắt lơ đãng ngái ngủ của anh vẫn dõi theo sau lưng cô. Cô hy vọng anh sẽ không bắt các phù dâu tựa người vào những tấm bia mộ bám đầy địa y và làm hỏng những bộ váy của họ, nhưng đành chấp nhận rằng với anh, việc có được bức ảnh đẹp mới là quan trọng còn những vấn đề khác thì chẳng đáng để bận tâm. Cô có tài chỉ huy mọi người và thường có được những gì cô muốn từ họ, nhưng cô chưa bao giờ tin rằng Hugo đoái hoài gì đến cô hay nghe theo những lời cô nói. Khi quay trở lại chỗ chiếc xe, cô tự hỏi liệu Ashlyn có phải là kiểu cô dâu sẽ khuyến khích mọi người mở sâm banh trước đám cưới và biến thứ nên là một buổi sáng chuẩn bị chu đáo thành một bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân lần hai không. Nhưng có lẽ mẹ cô ta sẽ ngăn chặn một chuyện như thế. Mỗi người có thể uống một ly trong lúc làm tóc và trang điểm lần cuối, nhưng chỉ một mà thôi!

Cô đến khách sạn chỉ để nhìn thấy bức tranh tầm sâu của một bi kịch sắp xảy đến. Mọi người gần như bất động khi mà lẽ ra họ phải đang bình tĩnh sửa soạn cho cô dâu.

Thay vào đó, Ashlyn đang ngồi trước bàn trang điểm trong một chiếc váy lót, đôi tất dài và chiếc quần lót kiểu Pháp, tay cầm điện thoại di động, những giọt nước mắt giận dữ làm cho đôi mắt cô ta nhòe đi. Elsa, thợ may, đang đợi để giúp cô dâu mặc chiếc váy hiện đang được treo trên lưng cửa, lúng túng đứng ngắm nghía móng tay và nhặt những sợi xơ vải bám trên cái quần đen.

Bron, phụ trách việc làm tóc và trang điểm, cũng đã lùi lại đằng sau. Những lọn tóc dài và bóng mượt của Ashlyn mới được bới lên một nửa, và hành động nhấn tin điên cuồng của cô ta có nguy cơ làm hỏng bộ móng tay kiểu Pháp. Lốp trang điểm hoàn hảo cũng cần được tô điểm lại.

“Có chuyện gì vậy?” Sarah hỏi, lập tức nhận ra cô đang chứng kiến một tai họa ngày càng trầm trọng.

Sau một thoáng im lặng đầy căng thẳng, cô dâu trả lời: “Cái con phù dâu khôn kiếp của tôi đã quyết định không đến!” Cú sốc lan ra quanh phòng như đám bụi sau một vụ nổ. Trước đây Sarah chưa bao giờ nghe Ashlyn dùng thứ ngôn từ như thế. Nhưng sau một thoáng suy nghĩ, cô cảm thấy sự bộc phát đó là chính đáng.

“Ôi, không phải chứ,” Sarah nói, nhắm mắt lại, tự hỏi rằng hai cô bé ba tuổi xinh đẹp biết xoay xở thế nào khi không có một phù dâu lớn đi kèm. “Phải đấy.” Ashlyn rít lên qua hàm răng mới tẩy trắng. “Cô ta đã quyết định rằng một cuộc du ngoạn với bạn trai mới vào ngày cuối tuần còn thú vị hơn là tham dự đám cưới người bạn thân nhất của cô ta!”

“Đúng là vô kỷ luật,” Bron lầm bầm, tự hỏi đến khi nào thì cô mới có thể tiếp tục làm tóc cho cô dâu.

“Thế mà tôi còn dẫn con nhỏ khôn kiếp đó đến thư giãn ở Barnstable Spa vào cuối tuần nữa chứ, chỗ đó đâu có rẻ chút nào!” Ashlyn tiếp tục. “Và mẹ tôi còn may váy cho cô ta - một khoản không nhỏ khác.” Elsa, người may cả váy cho các phù dâu, nhăn mặt. “Thôi cũng chẳng sao, ít nhất

tôi có thể đổi món quà cưới gấm ghiếc của cô ta để lấy một món đồ tử tế khác!”

Cảm giác rằng cô dâu đang bắt đầu vượt qua thảm họa này, Bron bước lên phía trước với cái lược và những cái kẹp ghim, chuẩn bị bới tiếp mái tóc suôn dài óng ả như dòng suối của Ashlyn. Elsa hạ đôi vai căng thẳng xuống và Sarah nói, “Chúng ta hoàn toàn có thể xoay xở được khi không có cô ta. Cô có thể đưa bó hoa của cô cho Poppy và chúng ta có thể nhờ chị dâu của cô cầm hộ nó từ tay cô bé. Đừng lo.”

Ashlyn buông một tiếng thở dài thật lớn. “Đáng lẽ tôi phải biết là không nên tin tưởng cô ta. Cô ta đã ngồi bẹp rúm con chuột lang của tôi hồi chúng tôi còn nhỏ và tôi không bao giờ tha thứ cho cô ta.”

Mọi người im lặng trong một thoáng, bày tỏ sự tôn trọng đối với con chuột lang đã chết, rồi sau đó Bron lấy hết can đảm nói, “Được rồi, liệu tôi có thể tiếp tục làm tóc cho cô được chưa? Chúng ta không có cả một ngày đâu.”

Khi Bron cười, hơi lúng túng, Sarah tự hỏi liệu có phải sáng nay mắt cô ấy hơi sưng không, hay cô đã tưởng tượng ra điều đó. Cô không thân với Bron lắm, có lẽ cô ấy luôn như vậy chẳng?

Elsa đã thôi nhặt những sợi xơ vải ở quần và có vẻ điềm tĩnh, chờ đến lúc những kỹ năng may vá của cô được cần đến. Mẹ Ashlyn đã nài cô tới đây hôm nay, chủ yếu để cô có thể chỉnh lại lần cuối chiếc váy của phù dâu chính, vì cô ta đã không đến thử váy. Có lẽ cô sẽ chỉ cần gài móc khóa ở lưng váy cho Ashlyn và nhắc nhở cô dâu rằng chiếc váy trông sẽ đẹp hơn nếu cô ta không mặc cái quần lót kiểu Pháp mà cô ta đã rất thích thú khi mua, thay vào đó cô ta không nên mặc gì bên trong. Cô có mang theo một cái quần lót khe trong túi nếu Ashlyn thích lựa chọn này hơn.

Bỗng cửa mở ra và mẹ cô dâu bước vào. “Mọi chuyện ổn chứ, con yêu?”

Một thoáng im lặng. Không ai muốn làm sứ giả để truyền đạt cái tin tức sẽ biến ngày trọng đại của mẹ cô dâu thành một thảm họa. Rồi Ashlyn nuốt nước mắt nói. “Fulvia đã bỏ rơi con. Cô ta sẽ đi Paris với bạn trai cô ta.”

Bà Lennox-Featherstone hét lên, không to, nhưng đủ để chồng bà hoảng sợ, ông lo lắng gọi vọng vào qua cửa.

“Mọi chuyện trong đó ổn chứ?”

“Không ổn chút nào!” vợ ông rít lên. “Cái - con ranh đó - cái đứa chúng ta từng đưa đi trượt tuyết cùng chúng ta, vì Chúa, đã không đến!”

Sarah nhận ra có lẽ đây chính là lúc vai trò của một nhà tổ chức đám cưới như cô được cần tới. “Không sao đâu, bà Lennox-Featherstone, chúng ta vẫn có thể xoay xở khi không có cô ta.”

“Tôi đã bỏ tiền may cái váy đó,” bà mẹ khách hàng của cô nói. “Hơn hai nghìn bảng - và tôi không muốn nó trải qua đám cưới trong một cái túi bóng!”

Elsa giật nảy mình. Cô chẳng có lỗi gì khi chiếc váy không được mặc hay lượng cườm đính bằng tay khổng lồ khiến cô mãi mới làm xong nó - đó là một việc rất mất thời gian. Nhưng cô không thể vứt bỏ những cảm giác tội lỗi.

“Không sao,” Ashlyn nói, tỏ ra điềm tĩnh khi mẹ cô đang nổi cơn tam bành, “Elsa có thể mặc nó. Cô ấy và Fulvia có vóc người như nhau và, không như Fulvia, cô ấy là một người bạn thực sự.”

Elsa há hốc miệng. “Ashlyn, tôi...”

“Đúng thế đấy,” Ashlyn khẳng định, như thể Elsa đang định phủ nhận tình bạn của họ. “Cô đã khuyên bảo tôi cái lần Bobby và tôi cãi nhau

một trận to và chúng ta đã có nhiều kỷ niệm vui với nhau! Cái ngày chúng ta đi xem vải ấy. Và chắc là cô chưa quên cái hôm chúng ta ở...”

“Cô đứng lên cho tôi xem nào,” bà Lennox-Featherstone ngắt lời con gái, rõ ràng cảm thấy bây giờ không phải là lúc để ôn lại chuyện cũ. “Tại sao cô cứ thích mặc đồ đen vậy nhỉ? Đó là thứ màu hoàn toàn không hợp với cô. Nó khiến cô mất hết sức sống. Nào, hãy mặc cái váy này vào để xem trông cô ra sao. Được rồi, Donald,” bà gọi với qua cửa. “Anh có thể đi được rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Ồ, tôi không thể mặc cái váy đó,” Elsa nói.

“Tại sao? Chúng ta biết nó vừa với cô mà,” mẹ Ashlyn nói.

“Bởi vì tôi sẽ có cảm giác mình là một kẻ lừa đảo, tôi không phải là phù dâu thật của Ashlyn,” Elsa nói, nhìn Sarah với ánh mắt ám chỉ rằng cô cần sự giúp đỡ.

“Chuyện này có thể khiến - ờ - cha mẹ Fulvia khó xử khi họ đến dự đám cưới.” Sarah đã thắc mắc liệu cô có thể để họ ngồi quá gần cái bàn đặc biệt không và quyết định rằng cô phải làm thế.

“Tôi không nghĩ là họ biết đứa con gái lằng lộn của họ đã bỏ bê trách nhiệm của nó,” bà Lennox-Featherstone cau kinh nói. “Mặc dù đáng lẽ họ phải đoán ra, khi cho nó đi học ở cái trường kinh khủng đó. Không một học sinh nào ra trường mà không đạt điểm A ‘môn’ ti tiện.”

“Được rồi, được rồi,” Sarah nói, đưa mọi người quay lại chủ đề chính. “Quả là đáng tiếc khi Fulvia không giữ lời hứa nhưng, như tôi nói đấy, chúng ta không thực sự cần cô ta.”

“Ồ, có chứ,” Ashlyn và mẹ đồng thanh nói.

“Không chỉ vì cái váy tốn cả một núi tiền,” bà Lennox-Featherstone tiếp tục, “mà các bức ảnh sẽ bị mất cân đối khi không có một phù dâu lớn.”

“Hugo là một thợ ảnh xuất sắc,” Sarah nói. “Tôi có thể đảm bảo với bà rằng...”

“Tôi muốn Elsa,” Ashlyn nói, như một đứa trẻ sắp nổi cơn thịnh nộ. “Tôi thích cô ấy hơn cái con ph...” Cô liếc nhìn mẹ và tiếp tục sử dụng tên của cô bạn thân cũ mà không đếm thêm cái từ tục tĩu láy âm đầu của tên cô bạn nữa. “... Fulvia đó.”

“Vì vậy cô phải làm phù dâu cho con gái tôi, cưng à,” bà Lennox-Featherstone nói. “Cô dâu muốn gì thì phải có bằng được.” Bà ta mím môi cười và nhìn con gái.

“Tôi không thể!” Elsa khẳng định, càng lúc càng thấy khó chịu.

“Cô không muốn làm hồng ngày trọng đại của Ashlyn bằng sự ích kỷ của mình đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” Elsa nói. “Nhưng làm phù dâu là một chuyện rất quan trọng. Đó phải là một người đã quen biết Ashlyn cả cuộc đời chứ không phải một người mà cô ấy mới gặp...”

“Tôi đã quen biết cô gần hai năm rồi,” Ashlyn nói. “Tôi thích cô - và cô không giết con thú cưng nào của tôi!”

Elsa gượng cười trước câu nói đùa này. “Đúng là thế, nhưng...”

“Tôi xin cô đấy!” Ashlyn nói. “Tôi thực sự muốn cô làm phù dâu của tôi.”

“Tôi không thể,” Elsa nói, cuối cùng cũng tìm thấy chút quyết tâm.

“Tại sao lại không?” Mẹ Ashlyn hỏi, bà sẽ không chấp nhận một lời từ chối không có lời giải thích chính đáng.

“Thật sự thì, tôi không thể!”

“Nhưng tại sao?” Ashlyn hỏi, theo đuôi mẹ cô, giọng điệu vừa tò mò vừa mang tính ra lệnh.

“Nách tôi!” cô tuyệt vọng nói với tất cả sự kiên quyết mà cô có thể tập hợp lại - căn cứ vào cái từ mà cô vừa thốt lên một cách dứt khoát ấy.

“Nách cô làm sao?” Ashlyn hỏi, đôi lông mày được tia hoàn hảo nhú lại.

“Tôi chưa cạo chúng. Ít nhất cũng đã mấy ngày rồi...” Elsa đáp ứng, lo lắng quan sát những người phụ nữ đang nhìn mình, họ có vẻ đang chê trách cô vì thói ở dơ, luộm thuộm.

“Không vấn đề gì,” Bron nhẹ nhàng nói, sau khi giữ yên lặng nãy giờ. “Tôi có mang theo những cái dao cạo dùng một lần đây.”

Bà Lennox-Featherstone, đang ngồi trên mép cái giường đôi như những người khác, đứng dậy và bước tới chỗ Elsa. “Tôi nhận ra rằng gia đình tôi đang đòi hỏi ở cô quá nhiều, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt của Ashlyn. Chúng tôi đã mất hơn hai năm để chuẩn bị cho nó. Xin hãy giúp chúng tôi.”

Elsa nhìn khách hàng của mình. Cô cũng biết rõ như những người khác rằng đám cưới này đã được chuẩn bị trong bao lâu vì cô đã suy nghĩ, thiết kế và cuối cùng là may những chiếc váy cho nó. Đó là hợp đồng lớn đầu tiên của cô và cô đã dành cho nó không chỉ máu, mồ hôi và nước mắt, mà còn cả một phần lớn tâm hồn cô nữa.

“Chúng tôi sẽ rất biết ơn cô.” Người phụ nữ lớn tuổi đặt tay lên vai Elsa, và Elsa nhận ra cô chưa bao giờ thấy bà ấy yếu đuối đến vậy. Elsa có thể đương đầu với những lời dọa nạt, nhưng với lời van vỉ khiến người khác mềm lòng này thì không.

“Thôi được,” cô nói, thực sự ước ao rằng cô có can đảm để từ chối, nhưng cuối cùng đành chấp nhận thất bại. “Với điều kiện là Ashlyn không

được mặc cái quần lót kiểu Pháp đó,” cô nói thêm. Cô sẽ không nhân nhượng với điều này.

“Quần lót của tôi có vấn đề gì sao?” Ashlyn phần nộ nói. “Nó là lụa chiffon và Bobby sẽ thích nó!”

“Tôi chắc chắn anh ấy sẽ thích nó, nhưng nó sẽ bị hằn lên qua lớp váy chỗ đùi cô. Nó sẽ làm hỏng đường nét của chiếc váy. Tôi có một cái quần lót khe nếu cô không muốn mình chẳng mặc gì bên trong.”

Bị phân tán sự chú ý khỏi Elsa trong một thoáng, mẹ Ashlyn quay sang con gái. “Con yêu, mẹ thực sự nghĩ con nên mặc thứ gì đó bên trong. Con không thể không mặc quần lót mà đến nhà thờ.”

“Thế nào cũng được,” Ashlyn nói, “miễn là Elsa đồng ý làm phù dâu của con.”

Sarah, đột nhiên thấy căn phòng có vẻ quá đông đúc, đứng ra chỉ huy một lần nữa. “Elsa, cô vào phòng tắm để tắm và cạo lông nách đi - xin lỗi, điều đó nghe hơi kỳ cục nhỉ! Bà Lennox-Featherstone, mời bà về phòng và thay đồ. Sắp đến lượt bà làm tóc rồi đây. Còn Ashlyn, cô hãy ngồi yên để Bron có thể hoàn thiện mái tóc của cô và sau đó cô ấy sẽ chỉnh trang lại lớp trang điểm cho cô.”

“Hãy mở một chai sâm banh đi,” Ashlyn nói khi mẹ cô đã rời phòng và Elsa đã vào phòng tắm với một cái dao cạo và một lọ kem tẩy da chết. “Tôi đã cất mấy chai trong tủ lạnh.”

Sarah thực sự muốn từ chối. Cô biết sẽ thật tai hại nếu mọi người bắt đầu mất kiểm soát vào thời điểm này, nhưng cô đã trở nên mềm yếu hơn nhiều sau một loạt các sự kiện. Bản thân cô sẽ không đụng đến một giọt nhưng cô hiểu những người khác sẽ hoan nghênh nó thế nào. “Được, nếu cô cần phải uống.”

“Cô có thể mở nó hộ chúng tôi không, Sarah?” Cô dâu khẽ chớp chớp mắt và Sarah thờ dãi.

“Cô lấy ly nhé, Bron thân mến,” cô nói.

Mỗi người uống một ly, và Sarah nhận thấy rốt cuộc đó lại là một ý kiến hay. Chỉ cần nhìn thấy sâm banh sóng sánh tuôn chảy vào những cái ly thủy tinh chân cao cũng đủ để mang lại cho người ta sự điềm tĩnh.

Chương 2

Elsa nhận ra cô không nên gội đầu ngay khi nước từ vòi sen chạm vào đỉnh đầu cô, nhưng cảm giác đứng dưới làn nước xối thật dễ chịu. Khách sạn này có những sản phẩm vệ sinh cá nhân cao cấp và thơm tho và Elsa nghĩ cô nên tận dụng chúng. Cô xứng đáng được dùng chúng. Làm một phù dâu thay thế tốn nhiều công sức hơn người ta tưởng. Về nhà với làn da mềm mại và thoang thoảng hương thơm, cô nghĩ, là một đặc quyền xứng đáng. Hơn nữa, vòi sen trong căn gác mái được cải tạo lại và xưởng làm việc của cô không được tốt lắm. Cô đứng dưới làn nước lâu đến nỗi cô nghĩ cô sẽ thoát được nhiệm vụ trước mắt.

Cuối cùng cô quay lại phòng ngủ, cảm giác sạch sẽ và rạng ngời với cái nách âm âm, nhẵn nhụi và thích hợp để được nhìn thấy. “Đáng lẽ tôi không nên gội đầu mới phải,” cô nói với vẻ biết lỗi.

Bron đang kiểm tra tóc của Ashlyn, nó đã được bới thành một búi tóc cao tôn thêm vẻ đẹp rạng rỡ của cô ta, và ngẩng lên nói, “Không sao,” trước khi quay lại với cái vương miện kim cương mảnh mai có phần chân bằng vàng sáng bóng, đảm bảo rằng không một cái kẹp tóc nào bị lộ, và chỉ một cơn bão nhiệt đới mới có khả năng đánh bật nó ra khỏi vị trí.

“Cô hài lòng chứ?” Bron hỏi cô dâu qua chiếc gương.

“Tuyệt lắm,” Ashlyn nói, lần đầu tiên nhìn thấy mình trong hình ảnh một cô dâu thực thụ. “Trông tôi khá giống Claudia Schiffer^[4], đúng không?”

“Thậm chí còn xinh đẹp hơn ấy chứ,” Sarah nói, cười dịu dàng. “Bây giờ, nếu cô không ngại di chuyển sang chỗ khác và ngồi yên ở chỗ mới đó, chúng ta nên để Bron bắt đầu với Elsa.”

Elsa ngồi trước gương, choàng một tấm vải trắng, lén nhìn mình qua móng tóc lò xo. Cô thực sự ghét làm tóc và gần đây thường tự mình cắt nó bằng cây kéo may - nhưng không quá thường xuyên vì sợ cây kéo bị cùn. Không phải cô ngại cái kết quả cuối cùng, mà cô chỉ ghét dành chừng đó thời gian để nhìn mình trong gương.

Bron đứng đằng sau cô, cầm tóc Elsa lên và giơ nó sang bên này rồi lại sang bên kia. “Màu tóc đẹp lắm,” cô nói.

“Cảm ơn,” Elsa lầm bầm.

“Và tình trạng của nó rất tốt. Tôi nghĩ... chúng ta không có nhiều thời gian để bới nó lên, vì vậy cô nghĩ sao nếu tôi cắt tia nó?”

“Chẳng phải việc cắt tia sẽ mất nhiều thời gian hơn là bới nó lên thành búi à?” Elsa nói. Ngày hôm nay cô đã có quá đủ sự phấn khích rồi.

Bron vừa lắc đầu vừa rung mình. “Không phải đâu. Bới tóc mất thời gian hơn. Cắt tia và sấy sẽ nhanh hơn nhiều và tôi nghĩ trông nó sẽ thật tuyệt.”

“Thế còn vòng đội đầu thì sao?” Ashlyn nói từ chỗ ngồi của mình bên cửa sổ, khi cô đang nhàn rỗi lật giở một cuốn tạp chí. “Cô ấy phải đội nó.”

“Không thành vấn đề. Cô nghĩ sao, Elsa?”

Elsa không muốn nghĩ gì cả. “Tôi sẽ nhắm mắt lại,” cô nói. “Cô cứ làm những gì cô cho là tốt nhất.”

“Tuyệt lắm,” Bron khẽ nói, và cầm lược lên.

Elsa ngồi trước bàn trang điểm, cố gắng không nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình. Cô đã dành cả cuộc đời lao động để “phù phép” những tấm vải xinh đẹp thành những bộ váy duyên dáng để giúp biến giấc mơ của các cô dâu trẻ trở thành sự thật, nhưng cô thực sự ghét chung diện. Tủ quần áo của cô chỉ có vài cái quần và vài cái áo màu đen. Cô cảm thấy an toàn nhất trong thứ màu ấy.

Những ngón tay nhẹ nhàng của Bron nâng đầu Elsa lên hoặc thi thoảng di chuyển nó. Cô chải, cô cắt, và Elsa vẫn không nhìn. Giống như việc dùng các sản phẩm sữa tắm và dầu gội lúc này, việc cắt tóc sẽ biến cái cục hình mà cô sắp phải chịu đựng trở nên hữu ích, dù nó có thể khiến cô không chịu đựng nổi.

Elsa chưa bao giờ thích làm tâm điểm của sự chú ý và sẽ làm bất cứ điều gì để tránh được điều đó. Ngay từ hồi còn đi học cô đã rất hay bị đổ mắt và mọi người thường trêu chọc cô. Cô vẫn bị đổ mắt - mặc dù không còn nhiều như trước - nhưng cái thói quen không bao giờ làm điều gì khiến mọi người nhìn cô đã thấm sâu vào máu.

Bron nhẹ nhàng trò chuyện với Elsa khi cô làm việc, bình luận về tình trạng tuyệt vời của mái tóc Elsa. “Và như tôi đã nói, màu tóc cô thật đẹp.”

“Cô không nghĩ tôi nên nhuộm highlight hay làm gì đó đại loại thế sao?”

“Không, nó có màu nâu đậm đáng yêu, và rất bóng mượt. Nhuộm highlight sẽ làm hỏng nó mất.”

“Ồ.” Elsa ngồi im lặng một lúc trong khi Bron tiếp tục chải và cắt.

“Được rồi,” Bron nói, “bây giờ đến phần trang điểm. Cô có thể nhắm mắt thoải mái rồi đây.”

“Vậy ra cô vừa học trang điểm vừa học làm tóc à?” Elsa hỏi, để có chuyện mà nói.

“Không hẳn. Tôi từng làm cho một công ty truyền hình trong khoảng năm phút thì chuyển sang làm việc tự do. Có một hôm thợ trang điểm không đến nên tôi đã làm thay cô ta. Tôi đã xem người ta trang điểm rất nhiều lần rồi nên cũng học lỏm được ít nhiều. Cô sẽ dễ kiếm việc hơn nếu cô có thể làm cả hai công việc đó.”

“Vậy là cô làm việc tự do à? Tôi tưởng cô đang làm trong một tiệm làm đầu.”

“Bây giờ thì tôi đang làm trong một tiệm làm đầu. Tôi muốn quay lại làm việc tự do, nhưng vấn đề tiền bạc không cho phép.” Và vấn đề bạn trai nữa, Bron nghĩ, nhưng cô không chia sẻ điều này với Elsa, người trên danh nghĩa đang là một khách hàng. “Xong rồi, cô nhìn thử xem,” một lát sau cô nói.

“Ôi Chúa ơi! Kiểu tóc mái bằng!”

“Tôi biết đúng ra tôi nên hỏi ý cô trước, nhưng có thể cô sẽ không đồng ý.”

“Tôi gần như không nhận ra mình nữa! Mắt tôi trông to quá! Có phải do trang điểm không?”

Bron lắc đầu. “Tôi không đánh đậm, chỉ tút tát một chút chỗ này chỗ kia thôi.”

Elsa nhìn người lạ đang chăm chăm nhìn lại mình. Trông cô trẻ hơn đồng thời cũng sành điệu hơn.

“Oa!” Sarah nói, ngẩng lên khỏi cái bìa kẹp hồ sơ để chiêm ngưỡng cô phù dâu mới. “Thật là tuyệt vời. Hãy nhìn gò má cô kia.”

“Trông cô dễ thương lắm,” Ashlyn nói. “Cũng may là cô có tóc nâu, nếu không thì tôi sẽ ghen tỵ với cô mất.”

“Một mái tóc phù hợp sẽ đem lại hiệu quả đáng kinh ngạc cho cô,” Bron nói. “Bây giờ đến lượt vòng đội đầu. Cô đã làm những thứ này à?”

“Một người bạn của tôi đã làm chúng. Tôi có thể làm được nhưng thành thật mà nói tôi quá bận rộn với những cái váy, vì vậy tôi đã nhờ cô ấy làm hộ.”

“Làm thế nào cô cố định được nó? Ồ, tôi hiểu rồi, nhờ những cái lược cài tóc nhỏ xíu này đây. Tôi hy vọng nó sẽ nằm yên một chỗ. Tóc cô quá bóng mượt, tôi có thể cần vài cái kẹp ghim.” Cô lùi lại. “Ồ! Đáng yêu quá.”

Elsa chưa từng được khen là đáng yêu kể từ hồi ba tuổi đến giờ, nhưng cô phải công nhận rằng trông cô khá hơn nhiều. Thói quen làm đẹp bình thường của cô bao gồm việc đánh răng và bôi kem làm ẩm không đòi hỏi cô phải nhìn vào gương. Nhìn thấy các nét của mình được làm nổi bật thêm nhờ trang điểm khiến cô cảm thấy ngỡ ngàng. Đôi mắt cô thực sự khá to, với hàng mi dày; làn da hồng hào và đôi môi trông đầy đặn hơn. “Ồ, trông tôi dễ thương lạ lùng - chỉ có điều trông hơi giống một con hươu trong ánh đèn pha. Cảm ơn cô rất nhiều.”

Bron bật cười. “Nếu cô muốn làm một con hươu^[5] thì hãy mặc váy vào đi! Muộn rồi đấy. Tôi có thể thấy Sarah đang nhìn đồng hồ.”

Elsa chưa đi dự nhiều đám cưới lắm và chưa bao giờ được làm nhân vật chính. Cô đã được Sarah, Ashlyn và mẹ Ashlyn chỉ bảo kỹ lưỡng, và mỗi người lại cho cô những chỉ dẫn khác nhau. Hiện giờ cô đang ngồi ở băng ghế sau của một trong những chiếc xe đám cưới, một chiếc taxi kiểu cổ, với hai cô bé phù dâu và một trong hai bà mẹ của chúng. Vì cô đang mặc chiếc váy đồ sộ nên cô ngồi trên băng ghế cạnh cô bé phù dâu nhỏ nhất, trong khi hai người còn lại ngồi ở phía đối diện.

“Tôi thích chiếc váy của cô,” bà mẹ nói, Elsa nghĩ tên cô ta là Pam. “Cô đã may nó à?”

“Vâng, tôi đã may tất cả những chiếc váy.”

Pam thở dài. “Nó đẹp tuyệt.”

Elsa mỉm cười, không biết nên đón nhận lời khen cho sản phẩm của cô hay tỏ ra khiêm tốn về ngoại hình của cô. Chiếc váy quả thực đẹp như trong tranh vẽ. Nó là một phiên bản được đơn giản hóa của váy cô dâu, mang màu hồ trần nhạt điểm xuyết những chi tiết màu anh đào.

Phần thân trên của váy được nẹp cứng ốp sát người, một quy trình chiếm đến hàng tiếng đồng hồ cắt may rất tỉ mỉ. Quả là may mắn khi Fulvia, cô phù dâu tội lỗi, có chung những số đo với Elsa, bởi vì cô ta chẳng bao giờ đến thử váy cả. Elsa có một ma nơ canh được làm theo các số đo của cô, với sự trợ giúp của một người bạn hay cười khúc khích và một chai rượu vang, từ hồi còn là sinh viên, vì vậy cô có thể chỉnh sửa lại cái váy cho vừa vặn với cơ thể. Phần trên cùng của cái ngực váy là những đường thêu được làm nổi bật thêm bởi những hạt pha lê. Nó hoàn toàn có thể được dùng làm một cái váy cưới, cô đã nghĩ như vậy, kinh ngạc về sự phung phí và hào phóng của gia đình cô dâu.

“Chắc nó phải tốn cả một gia tài ấy nhỉ,” Pam nói.

Elsa hít một hơi. “Đúng vậy, và không chỉ là một gia tài nhỏ đâu, nhưng nó cũng đòi hỏi hàng tiếng đồng hồ khâu bằng tay - có khi gần lâu bằng váy của cô dâu vậy. Váy của Poppy và Amanda thì không mất nhiều thời gian như thế.” Cô mỉm cười với hai cô bé hiện đang thích thú ngắm nhìn những chiếc váy dài bằng váy mùa ba lê với những chiếc khăn thắt lưng to bản của chúng. Chúng có những vòng hoa tươi đơn giản trên đầu, một thứ mà (may mắn thay) Elsa không phải tự tay làm. Một cô gái đáng yêu tên là Sukie mặc bộ đồ bằng vải trúc bầu thô và có nụ cười tươi rói đã giao chúng từ rất sớm trước cả khi cô phóng xe tới nhà thờ.

“Có vẻ như cuối cùng chúng ta cũng sắp xuất phát rồi,” Pam nói. “Ashlyn đang lên xe với bố cô ấy. Tôi hy vọng ông ấy có thể giúp con gái

bình tĩnh. Cô cũng may đồ cho Vanessa đúng không?”

“Ừm. Việc đó khá khó khăn.” Đó là một bộ vét lụa may bằng thứ vải đẹp nhất mà bà Lennox-Featherstone đã mua ở Singapore và việc may nó quả là một cơn ác mộng.

“Vậy thì cả nhà họ phải trả cho cô đến hàng nghìn bảng ấy nhỉ?”

Elsa hít một hơi. Số tiền đó quả thực rất lớn, nhưng nếu tính đến lượng thời gian và công sức mà cô đã bỏ ra, và việc số tiền đó được trả dần trong hơn hai năm, nó sẽ không biến cô trở thành một người giàu có.

“Vâng.”

“Chắc là cô không ngại làm phù dâu đâu nhỉ? Ít nhất thì cô cũng có cơ hội được mặc một trong những sáng tạo của cô.”

“Ừm,” Elsa nói. “Tôi thực sự thoải mái hơn nếu được mặc chiếc quần đen của tôi.”

“Tóc cô cũng đẹp lắm.”

Elsa đỏ bừng mặt.

Elsa có nhiều thời gian để ngắm nhìn phía sau chiếc váy của Ashlyn, để làm được nó là cả một kỳ công. Ban đầu Elsa thấy tất cả những nếp gấp, nếp chun, hoa văn đính cườm và nơ ruy băng đó có vẻ hơi rườm rà. Nhưng Ashlyn khẳng khẳng muốn vậy, và với một chút tiết chế khéo léo từ Elsa, kết quả đem lại thật tuyệt vời.

Phải công nhận rằng đám cưới này quá hoành tráng. Sarah đã làm nên những điều kỳ diệu. Thậm chí có cả một dàn đồng ca địa phương để hát bè theo những bài thánh ca, do đó dù hầu hết mọi người có mặt không thuộc chúng nhưng sự thật đó cũng không bị lộ.

Nhưng cô vẫn lo lắng. Cô cảm thấy không ổn khi mặc một chiếc váy của khách hàng, ngay cả khi đã thử nó vài lần. Nhưng, cô tự hỏi, cố gắng không nghĩ tới bữa tiệc chiêu đãi và những pha chụp ảnh đáng ghét đang đợi cô phía trước, việc này có giống như việc ở trong căn phòng dành riêng cho khách của nhà bạn không? Các tờ tạp chí khuyên rằng nếu bạn có một căn phòng trống dành cho khách, bạn nên thử ngủ ở đó để xem nó có đem lại sự thoải mái không. Có lẽ khi mặc một trong những sản phẩm của mình, bạn sẽ phát hiện ra bất cứ lỗi nhỏ nào mà chỉ có thể lộ ra khi mặc. Cứ coi như đây là một cuộc nghiên cứu, cô tự nhủ, và rùng mình.

Cuối cùng phần nghi lễ cũng kết thúc. Bản Toccata của Widor vang lên từ cây đàn ống và đã đến lúc các phù dâu diễu hành theo sau cô dâu. Hãy tập trung vào mấy cô bé dễ thương kia, Elsa thầm ra lệnh cho đám đông, đừng nhìn tôi.

Nhưng định mệnh không thêm lắng nghe. Chỉ có Elsa đi theo sau cô dâu, còn mấy cô bé con đã được bố mẹ chúng bế lên, bỏ mặc Elsa với một chặng đường khiến cô dẫu không xấu hổ thì cũng hoàn toàn lúng túng. Cô rướn thẳng lưng và cố tỏ ra tự nhiên. Tại sao cô chưa bao giờ nhận ra những chiếc váy đáng nguyên rủa này khiến cho việc đi lại khó khăn đến thế nhỉ?

Họ không quay video trong nhà thờ nhưng hiện đang chụp ảnh. Elsa không biết mình nên làm gì. Họ có thực sự muốn có cô trong các bức ảnh không? Bà Lennox-Featherstone đã nói là có, nhưng chắc chắn bạn sẽ không muốn một người gần như xa lạ xuất hiện bên cạnh những đứa cháu gái nhỏ yêu quý và những người bạn lâu năm của gia đình, đúng không? Cô cũng ghét chụp ảnh, kể từ cái lần cô bị chụp đúng lúc đang há hốc miệng,

trông hoàn toàn ngớ ngẩn, hồi còn nhỏ. Những lời trêu chọc của bố mẹ cô về bức ảnh này càng làm cho cô cảm thấy tồi tệ hơn.

“Ồ - cô phù dâu chính - tên cô là gì nhỉ? Ở đây có ghi tên phù dâu là Fulvia nhưng tôi thấy không đúng.” Anh chàng thợ ảnh Hugo nở nụ cười nửa miệng đủng đỉnh nhưng có hiệu quả một cách đáng sợ với cô.

“Tôi không hẳn là một phù dâu,” Elsa nói, “tôi chỉ...”

“Cô là phù dâu mà,” bà Lennox-Featherstone nói. “Xét trên mọi phương diện, cô là phù dâu chính. Cô hãy giới thiệu tên mình với Hugo đi cung.”

Elsa muốn phản kháng, cô muốn ngang nhiên bỏ đi qua sân nhà thờ và không để mình bị chụp ảnh khi đang ăn mặc quá cầu kỳ, kiêu cách và cảm thấy mình là một kẻ hoàn toàn ngớ ngẩn, nhưng thứ nhất, cô không có đủ can đảm, và thứ hai, cô không muốn làm hồng ngày trọng đại của người khác.

“Tôi là Elsa,” cô nói với Hugo.

“Chà, tôi rất mừng vì đã khám phá ra điều đó,” một giọng đàn ông cất lên từ đằng sau cô. “Tôi là Laurence, ‘đồng phạm’ với cô.”

Elsa quay ngoắt lại. Cô đã có quá đủ cảm giác tội lỗi khi chưa có người nào nói những điều như thế với cô rồi.

“Phù rể ấy mà?” Người đàn ông đó khẽ mỉm cười, anh ta trông cao ráo, không điển trai lắm nhưng có vẻ vạm vỡ và tự tin. Hiển nhiên là anh ta chẳng thể chỗ cho ai cả.

“Ồ, chào anh. Tôi không hẳn là phù dâu,” cô nói, có lẽ là lần thứ một trăm. “Tôi chỉ mặc chiếc váy này thôi.”

“Và nó là một chiếc váy rất đáng yêu,” Hugo nói. “Bây giờ, nếu cô đừng nép người vào cái cột trụ đó nữa, để chúng tôi có thể thấy cả cô và nó,

tôi muốn chụp một bức ảnh của hai người...”

Elsa đầu hàng. Cô đã nói với tất cả mọi người rằng cô không phải là phù dâu thật, nhưng họ có vẻ chẳng thêm để ý, vì vậy cô quyết định cứ làm theo những gì người ta muốn cô làm, miễn là nó không liên quan đến việc nhảy nhót hay hôn hít hay những việc mà cô mù tịt như thế. Cô đứng cạnh Ashlyn, như được yêu cầu, và sau đó nhận một chiếc cốc giấy đựng nước cam lạnh mà Sarah đã chuẩn bị.

“Quả là chu đáo,” Laurence nói. “Lúc tôi làm phù rể năm ngoái, trời nóng như nung vậy. Chúng tôi đã phải đứng dài nắng hàng tiếng đồng hồ để chụp ảnh và có người đã bị ngất vì quá oi bức.”

Sarah, người đứng gần đó để đảm bảo rằng cô đã thu xếp đủ lượng nước ngọt, với một con chó Labrador lông vàng luẩn quẩn bên chân, nghe thấy điều này và nói, “Người ta cũng sẽ không lao ngay vào rượu khi đến bữa tiệc chiêu đãi khi mà họ không quá khát.Ồ. Tôi nên tránh ra nhỉ.”

Hugo làm cho mọi người cười và chia mọi người thành từng nhóm hợp lý với tác phong rất nhanh nhẹn và có tổ chức. Ngay cả con chó cũng tạo dáng rất chuẩn. Elsa kinh ngạc. Hugo có vẻ ngoài ung dung, nhàn tản nhưng đằng sau nụ cười đĩnh đỉnh của anh là một con người làm việc hiệu quả.

“Xong rồi,” Hugo nói và mọi người bắt đầu thư giãn. Rồi anh bất ngờ chụp một bức ảnh khác.

“Đồ đáng ghét!” Ashlyn nói. “Tôi đã há miệng!”

“Nhưng răng cô rất đẹp. Giờ thì chúng ta đến bữa tiệc chiêu đãi thôi, mọi người. Tôi e rằng tôi sẽ đòi hỏi thêm nhiều kiểu ảnh ở đó, nhưng vì các bạn yêu thích nó nên sẽ chẳng sao cả, đúng không.”

Elsa thấy Ashlyn bữu mỗi một cách duyên dáng và ước gì cô cũng có thể làm vậy. Nó hiển nhiên là một điều mà không phải ai cũng làm được,

giống như việc uốn cong lưỡi vậy.

“Đi với tôi,” Laurence nói, nắm lấy cánh tay cô. “Tôi sẽ chờ cô đến bữa tiệc chiêu đãi.”

“Tôi chắc chắn rằng anh nên chăm sóc một ai khác,” Elsa phản đối. “Suy cho cùng, tôi chỉ là phù dâu giả thôi.”

“Không. Tôi có trách nhiệm với cô. Tin tôi đi, tôi biết mà,” anh ta tiếp tục, khi Elsa vẫn còn do dự. “Tôi làm phù rể nhiều lần lắm rồi.”

“Ồ? Sao lại thế? Anh là chàng trai nổi tiếng nhất trường hay đại loại thế à?”

“Không. Chỉ là tôi không uống rượu và các cô dâu luôn bắt chú rể chọn tôi ngay cả khi họ hầu như chẳng quen biết tôi. Tôi chắc chắn sẽ không làm mất nhẫn, cho phép chú rể uống quá chén vào đêm hôm trước, hay, tệ hơn, lột trần anh ta ra và trói anh ta vào một cái cột đèn.”

Elsa cười khúc khích. “Và có lẽ anh sẽ không véo mông các phù dâu?”

“Thật ra, các cô dâu thường không quan tâm đến điều đó. Xét cho cùng, nó giúp ngăn chú rể làm thế.”

“Ý anh là tôi có thể không được an toàn trong xe của anh?”

“Cô sẽ an toàn, an toàn tuyệt đối. Tôi có biệt danh là Laurence Đáng Tin Cậy mà.”

“Ồ, nghe hay đấy.”

“Hay gì chứ, chán chết ấy, nhưng có vẻ tôi đã bị gắn liền với nó. Chúng ta đi chứ?”

Khi Elsa nhìn thấy xe của Laurence, cô tự hỏi liệu cái biệt danh của anh ta có thật sự chính xác không. Nó là một chiếc Morgan cổ và hầu như

không đủ chỗ cho riêng mình Laurence, nói gì đến Elsa và chiếc váy của cô.

“Tôi nghĩ tôi có thể phải bắt một chiếc taxi,” Elsa nói.

“Không. Tôi là chuyên gia nhét những cái bánh trứng đường [6] vào trong xe của tôi mà.”

“Đây không phải một cái bánh trứng đường!” Elsa cảm thấy tự ái. “Nó là một tạo vật xinh đẹp, thanh lịch và rất đắt tiền.”

“Xe tôi cũng thế. Tin tôi đi.”

Bằng cách làm theo những hướng dẫn của anh ta, Elsa thấy rằng cả cô và chiếc váy đều có thể chui lọt vào trong chiếc Morgan một cách gọn gàng.

“Anh có vẻ kinh nghiệm với việc này quá nhỉ,” cô nói, kiểm tra xem có phần nào của tạo vật quý giá này bị mắc vào cửa không.

“Ồ vâng. Đó là điều kiện duy nhất mà tôi đặt ra hôm nay. Đôi khi gia đình cô dâu chú rể muốn tôi dùng xe của họ để tôi có thể chở cả một bầy các bà dì.”

“Từ ‘bầy’ mà là từ thích hợp để gọi các bà dì à?”

“Nó thực sự thích hợp trong một trường hợp đặc biệt. Tôi đã phải chở họ đến nhà ga sau đám cưới - họ đã say bí tỉ. Chẳng phải một trải nghiệm vui vẻ gì. Nhưng chí ít đó không phải là xe của tôi.”

Elsa cười. “Anh nên đòi tiền thù lao. Anh có thể hành nghề này đấy. Sarah - cô ấy là nhà tổ chức đám cưới - sẽ kiếm việc cho anh.”

Laurence nhìn cô với ánh mắt ám chỉ rằng lời gợi ý này không được anh hưởng ứng và rời khỏi động xe. “Tôi đã có công ăn việc làm ổn định.”

“Xin lỗi! Tôi không có ý xúc phạm anh đâu.”

“Không sao. Tôi biết cô không có ý đó. Nhưng cái ý nghĩ chở những người mà tôi thực sự không quen biết khiến tôi thấy khá là đáng sợ.”

“Ồ.” Elsa xịu xuống, cảm thấy cả tâm hồn lẫn lớp vải organza dính hạt đều trở nên nhẵn nhúm. Cô cảm thấy mình như một gánh nặng.

Laurence nhìn sang bên trái trước khi rẽ vào đường cái và vồ vào đầu gối cô. “Đừng lo, tôi không tốt bụng như mọi người nghĩ đâu. Tôi sẽ không làm việc gì mà tôi không muốn làm.”

Chương 3

“Này,” Ashlyn nói, khi họ đã xuống xe và đang ở trong cái sảnh khách sạn cực kỳ rộng lớn, “ai trong hai người sẽ giúp tôi đi vệ sinh?”

Sarah nhìn Elsa. Sự nghiệp tổ chức đám cưới ngăn ngủi nhưng căng thẳng của cô chưa từng đòi hỏi cô đảm nhận nhiệm vụ này. Đôi khi các khách hàng cần cô làm tất cả mọi việc cho họ nhưng chưa bao giờ tới mức độ này. “Đây hoàn toàn là việc của phù dâu.”

“Nhưng...” Elsa nhìn quanh tìm Laurence cầu cứu. Không thấy anh ta đâu cả; có lẽ anh ta đang ở trong nhà vệ sinh nam, không bị vương vãi bởi vài dặm vải tuyn.

“Con yêu, dĩ nhiên mẹ phải làm việc này,” bà Lennox-Featherstone nói, “nhưng sắp có cả triệu người tới đây và chúng ta cần sắp xếp đội hình đón tiếp... Chúa ơi, họ đến rồi kìa,” bà lẩm bẩm. “Mẹ cứ tưởng rằng phần nghi lễ diễn ra suôn sẻ sẽ cho chúng ta thêm mười lăm phút để chuẩn bị. A, Daphne. Tôi rất mừng vì chị có thể đến. Cái mũ đẹp quá. Cô dâu chưa sẵn sàng để ra chào hỏi - nó cần vào nhà vệ sinh, tội nghiệp con bé.”

“Ồ, anh không thể vào nhà vệ sinh nữ,” Bobby nói, nghịch nghịch đôi găng tay đồng bộ với bộ đồ đi thuê của anh ta. Mẹ cô dâu đã bắt tất cả đàn ông mặc lễ phục ban ngày. “Nếu không anh sẽ sẵn lòng nâng váy lên giúp em trong khi em đi tiểu.”

“Ôi, vì Chúa! Em không chịu nổi nữa rồi.” Ashlyn nhấc váy lên và cầm đầu cầm cổ chạy về phía nhà vệ sinh nữ. Elsa, người đã cẩn thận che phủ chiếc váy mỗi đêm sau khi hoàn tất công việc với nó và tới giờ phút này không muốn nó bị kéo lê trên một cái sàn nhà bẩn thỉu, vội vã chạy

theo sau. Cô phải đá văng đôi giày của Fulvia ra, nó ít nhất rộng hơn hai cỡ so với chân cô, và vắt cái đuôi váy ngắn hơn của cô lên cánh tay để đuổi kịp Ashlyn.

Sarah, ý thức rằng giữ váy cô dâu trong khi cô ta “đáp lại tiếng gọi của tự nhiên” thực sự không phải là việc của Elsa, vội vã đuổi theo họ, túm lấy đôi giày bị Elsa hất ra. Nếu Elsa là phù dâu thật, cô sẽ mặc kệ cô ấy, nhưng Elsa đã giúp họ thoát khỏi một tình huống tồi tệ, vì vậy bây giờ cô ấy xứng đáng được giúp đỡ.

Trong nhà vệ sinh nữ, Ashlyn, một cô gái quả quyết đang có nhu cầu lớn, là người chỉ huy. Cô nhìn căn buồng cực kỳ chật hẹp và nói. “Này, bắt lấy.”

Trước sự nhẹ nhõm vô cùng của Elsa, cô ta không thực sự tung cái đuôi váy dài, nhưng Elsa vẫn bắt lấy nó thật nhanh.

“Hãy nâng nó lên và vắt nó lên bước tường giáp với ngăn bên cạnh,” Ashlyn tiếp tục. “Tôi không hiểu sao họ lại làm những cái buồng vệ sinh quá nhỏ hẹp đến mức khốn nạn như thế. Họ tổ chức các đám cưới suốt mà. Tôi sẽ phản nản về chuyện này.”

Sarah, mừng thầm vì cô sẽ không phải viết một lá thư giải thích bằng thứ ngôn từ lịch sự rằng kích thước của các buồng vệ sinh gây khó khăn cho các cô dâu khi đi tiểu tiện, giúp Elsa nhắc đuôi váy của Ashlyn lên. Ashlyn chắc chắn sẽ dùng những ngôn từ trần trụi hơn cô nhiều.

“Đây,” Sarah nói, “tôi sẽ trèo lên cái bồn cầu ở ngăn bên cạnh, cô hãy giơ nó lên hết cỡ để chúng ta có thể vát nó lên vách ngăn.”

Elsa, ôm cái đuôi váy đồ sộ, len vào bên cạnh Ashlyn và họ cùng hất cái đuôi váy dính hạt lấp lánh qua tường của buồng vệ sinh và Sarah lập tức đỡ lấy nó.

“Nếu tôi biết những đứa con tinh thần của tôi sẽ phải chịu đựng những sự sỉ nhục như thế này...” Elsa nói.

“Thì sao?” hai người còn lại nói. Sarah đang định ngoảnh đi còn Ashlyn đang định tụt cái quần lột khe xuống. Họ đều ngừng lại để nhìn Elsa.

“Tôi không biết nữa! Chỉ là tôi chưa bao giờ nghĩ đến cảnh người ta đi tè khi đang mặc chúng. Hay chúng bị nhét vào trong những chiếc xe thể thao cổ.”

Ashlyn cười khúc khích. “Laurence đã chở cô bằng chiếc Morgan của anh ta à? Thú vị lắm, đúng không? Và Laurence thật dễ thương. Không bảnh bao nhưng cực kỳ đáng tin cậy. Giờ thì các cô làm ơn quay mặt đi giùm tôi, tôi không nghĩ chúng ta cần đóng cửa.”

“Tôi nghĩ cô có thể...” Sarah cất tiếng.

“Quá muộn rồi,” Ashlyn nói. “Ôi, sáng khoái quá.”

“Tôi đã khuyên cô đừng uống sâm banh rồi mà,” Sarah nói, vẫn nhìn đi chỗ khác.

“Không phải do sâm banh,” Ashlyn nói, kéo phất cái quần lột lên. “Mà là vì ly nước cô bắt tôi uống sau đó để giúp tôi không bị đau đầu. Dù sao đi nữa, bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi. Chúng ta quay lại bữa tiệc thôi.”

“Ồ, chờ đã!” Elsa nói. “Tôi cũng cần đi tiểu và đuôi váy của tôi cũng dài gần bằng đuôi váy của cô. Bây giờ chúng ta đã thành thạo cái kỹ thuật này... tôi hứa sẽ đóng cửa,” cô nói thêm.

Một vài tiếng sau, khi Elsa đang ngồi ở cái bàn đặc biệt, cảm giác là một kẻ lừa gạt bắt đầu tiêu tan dần. Cô đã thú nhận với Laurence - anh chàng phù rể, bố mẹ cô dâu thì đã biết rõ, còn bố mẹ chú rể không quan tâm lắm. Những bài phát biểu đã gần kết thúc và sự căng thẳng của cô đang bắt đầu giảm dần.

“Bài phát biểu của anh thật tuyệt vời,” cô nói khi Laurence lại ngồi xuống bên cạnh cô. “Anh chẳng có vẻ căng thẳng tí nào.”

“Chà, cô sẽ quen với việc bị người khác nhìn chăm chú sau vài đám cưới đầu tiên,” anh ta nói, rót rượu cho cô. Đối với một người không uống rượu, thao tác của anh ta quả thực rất nhanh gọn.

Elsa ngẫm nghĩ. “Thế à? Tôi không nghĩ tôi sẽ quen được với điều đó, mặc dù mẹ tôi nói ngại ngùng chỉ là biểu hiện của sự thiếu tự nhiên khi cho rằng những người khác đang nhìn mình trong khi thực tế thì không phải.”

Anh khẽ cười. “Bà ấy chưa từng làm phù rể và ngồi ở cái bàn đặc biệt, đúng không?”

Elsa lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy. Lần sau tôi sẽ hỏi bà ấy nếu bà ấy lại nói thế.”

“Cô có hay về thăm mẹ cô không?”

Elsa gật đầu. “Khá thường xuyên. Tôi sống trong một góc xưởng làm việc, và nếu tôi cần thoải mái hơn một chút, hoặc một khu vườn để nằm chơi, tôi lại về nhà. Thi thoảng họ lại nấu cơm cho tôi ăn. Họ chỉ cách chỗ tôi có vài phút thôi.” Cô cau mày, tự hỏi anh ta có nghĩ cô là kẻ vô dụng không khi cứ liên tục chạy về nhà với bố mẹ như thế.

“Chẳng việc gì phải xấu hổ cả.”

Cô quay sang anh ta, định phủ nhận điều đó nhưng rồi lại thôi. Cô thở dài. “Điều đó thực sự có vẻ hơi đáng trách, một phụ nữ ở tuổi tôi mà còn về nhà chơi trong vườn.”

“Cô đâu đã già lắm! Xem nào, tầm hai mươi ba là cùng chứ gì?”

“Thực ra là hai mươi sáu,” cô nói với vẻ nghiêm trang.

Anh ta có vẻ kinh ngạc. “Ồ. Kiểu tóc mái bằng đó khiến cô trông trẻ hơn nhiều.” Rồi, có lẽ thấy Elsa đỏ mặt, anh ta tiếp tục, “Nào, hãy kể cho tôi nghe về chuyện sống ngay tại chỗ làm việc đi.”

Elsa thoải mái hơn một chút, “Ồ, tôi không đủ khả năng thuê hai địa điểm một lúc, vì vậy bố tôi đã giúp tôi cải tạo lại một góc của một cái nhà kho - ờ, chính xác thì là một tầng của nó - thành một phòng ngủ nhỏ, bếp và phòng khách. Có cả một phòng tắm nhỏ xíu nữa.”

“Nó có tù túng không?”

“Không hẳn. Tôi có thể mở cửa phòng khách thông sang phòng làm việc nếu muốn. Bố mẹ tôi nói nó sẽ là một nơi tuyệt vời để tổ chức một bữa tiệc.”

“Cô đã từng tổ chức bữa tiệc nào chưa?”

“Chưa. Tôi không phải là người ưa tiệc tùng. Tôi nghĩ có lẽ vì tôi là con một và đã quen chơi một mình.”

“Cô có thấy cô đơn không?”

Cô suy ngẫm. “Tôi không nghĩ vậy. Tôi không nhớ là mình từng thấy buồn chán. Nhưng bây giờ tôi chẳng thích nói chuyện với nhiều người ở những không gian rộng lớn vang dội tiếng ồn - đại khái là nhiều hơn một vài người.”

“Tôi hiểu ý cô. Tôi luôn thích nói chuyện với một vài người hơn là cả một đám đông kêu be be [7].”

“Vậy thì anh không thích những trại lừa rộng lớn đâu nhỉ?”

Anh ta bật cười và khẽ lắc đầu.

“Không. Giống như cô, tôi thích một con lừa [8] một lúc hơn.”

Elsa nhấp ngụm rượu vang. Cô nhận ra mình thích Laurence. Anh ta hiểu được những câu nói đùa của cô và không tra vấn cô - ờ, không quá nhiều. Anh ta thú vị và cô thấy nói chuyện với anh ta thật dễ dàng.

Rồi anh ta nói, “Cô có biết rằng mấy vị khách không quen ai ngồi cùng bàn họ, hoặc không hòa hợp với họ, thường dựng chuyện về những người ngồi trên cái bàn đặc biệt không?”

“Thật đáng sợ! Nhưng làm sao *anh* biết được điều đó? Tôi tưởng anh luôn làm phù rể ở các đám cưới?”

Anh ta cười. “Không phải lúc nào cũng vậy. Đây mới là lần thứ ba tôi làm ‘cánh tay phải’ cho chú rể.”

“Anh mãi mãi chỉ là một chàng phù rể thôi hả?”

Elsa chỉ nói băng quơ vậy thôi - cô không ngờ anh ta lại khẽ thở dài trước khi nói, “Đúng vậy.”

Cô lập tức cảm thấy hối hận. Cô đặt tay lên tay áo anh ta. “Tôi rất xin lỗi. Tôi không cố ý giẫm lên ngón chân anh [9] - đó chỉ là một câu nói đùa.”

Anh cười lịch sự. “Rồi lát nữa cô sẽ được giẫm lên ngón chân tôi thôi, khi chúng ta khiêu vũ. Nhưng ở đám cưới mà tôi làm phù rể lần trước, cô dâu là bạn gái cũ của tôi.” Anh nhìn cô, cười thiếu náo. “Tôi đã nói với cô là các cô dâu chọn tôi làm phù rể rồi, đúng không?”

Trái tim Elsa thất lại. “Chúa ơi, thật khủng khiếp! Sao lại thiếu tế nhị như thế cơ chứ. Tại sao cô ta có thể làm thế với anh được nhỉ? Và tại sao anh có thể nhận lời được chứ?”

Anh ta nhún vai. “Dĩ nhiên là tôi đã rất đau lòng, vì lúc đó tôi vẫn còn yêu cô ấy, nhưng đó chính là lý do tôi làm vậy. Cô ấy đã nhờ tôi.”

Elsa cảm thấy cổ họng nghẹn lại vì những giọt nước mắt thông cảm đang dâng trào. “Anh thật tử tế.” Cô biết, nếu không cẩn thận, cô sẽ khóc thật. Có thể vì cô quá mệt mỏi hoặc do đã uống quá nhiều.

Laurence nói nhanh, “Không cần phải tỏ ra thương cảm cho tôi như thế đâu, bây giờ tôi đã gần như quên được cô ấy rồi.”

“Mừng quá!” Lòng mày anh ta hơi nhướn lên và khoe miệng khê nhếch sang một bên. Cố gắng rút lại lời vừa nói, cô lắp liếm, “Ý tôi là, tôi mừng cho anh. Chứ không phải mừng cho tôi.” Cô ngừng lại và nhấp một chút nước.

“Được rồi,” anh ta nói, vẫn khá thích thú trước sự lúng túng của cô. “Tôi biết rõ ý cô là gì mà.” Anh ta ngừng lại. “Thế còn cô thì sao? Đây là lần đầu tiên của cô à? Hay cô đã theo sau rất nhiều cô bạn gái trên lối đi giữa hai hàng ghế nhà thờ?”

Cô lắc đầu và nhận thấy lớp tóc mái chạm vào mắt cô. Cô hất nó sang một bên. “Không phải. Trước đây tôi chưa bao giờ làm phù dâu và họ không cho tôi nhiều thời gian để học hỏi về vai trò này.”

“Vậy là cô không thân với Ashlyn lắm?”

“Có chứ. Chúng tôi khá thân nhau khi chúng tôi cùng nhau đo đạc, chọn vải và những việc tương tự.”

“Vậy là cô có mặt ở đây vì cô dâu năn nỉ cô,” Laurence khẳng định. “Vậy thì cũng khá chính đáng đấy chứ. Giờ thì, cô biết nhảy không?”

“Nhảy á? Nghĩa là sao?” Cô hoảng hốt. Anh ta muốn cô nhảy một điệu phốc-tơ-rốt với những bước nhảy nhanh, giật lùi và bằng giày cao gót, như Ginger Rogers chẳng? Không hiểu sao cô không nghĩ anh ta có ý nói nhảy disco.

“Xin lỗi, tôi không nhận ra đó là một câu hỏi không rõ ràng. Ý tôi là cô có biết nhảy điệu valse không. Tôi không nói đến những căn phòng khiêu vũ đích thực, chỉ là khi Ashlyn và Bobby đã nhảy xong điệu vũ lãng mạn đầu tiên, chúng ta phải tham gia với họ. Nếu cô có thể nhảy điệu valse, tôi cũng có thể. Nếu cô không biết, cô chỉ cần bám vào tôi và tôi sẽ lèo lái cô.”

“Nghe không được lãng mạn cho lắm.”

“Tôi không định nói một điều lãng mạn. Tôi là chàng phù rể thô tục đang thành thật.”

“Tôi tưởng anh nói tên anh là Laurence?” Cô cười.

Anh cau mày và lắc đầu. “Chắc là tôi đã rót cho cô quá nhiều rượu rồi.”

“Đúng vậy, nhưng đừng lo. Tôi chỉ đùa bỡn thôi và mọi người thường nói tôi sống quá nghiêm túc, vì vậy đây có lẽ là một điều tốt.” Elsa thờ dãi, ước ao rằng cô có thể lanh lợi và cởi mở ngay cả khi không ngà ngà say.

“Người ta cũng nói với tôi như vậy.”

Cô không tin anh ta lắm - suy cho cùng, anh ta có một chiếc xe rất “ngông” - nhưng cô không muốn tranh cãi. “Vậy thì chúng ta hợp nhau quá nhỉ. Hay thật!”

Anh ta gật đầu. “Nó cũng khiến tôi tin vào sức mạnh của sự trùng hợp.”

“Ý anh là gì?”

“Không có gì đặc biệt.” Anh ngừng lại một lát trước khi tiếp tục. “Các cô dâu, sau khi chọn tôi làm phù rể, thường không thận trọng lắm khi chọn phù dâu chính.”

Elsa bật cười. “Tôi chắc chắn anh sẽ thích Fulvia! Cô ấy là người rất cởi mở. Chà, dĩ nhiên là dù gì thì cô ấy cũng đã đi Paris rồi.”

“Tôi biết Fulvia,” anh nói với sự nghiêm túc giả bộ, “và dù cô ấy thực sự cởi mở, nhưng cô ấy cũng không thú vị lắm.”

“Không á?”

“Đúng vậy. Xinh đẹp đấy nhưng hoàn toàn rỗng tuếch. Khiếu hài hước cũng không nhiều.”

Elsa khá ngạc nhiên khi một người đàn ông lại có cảm giác như thế. Cô luôn cho rằng một vóc dáng đẹp và một khuôn mặt xinh xắn mới là yếu tố quan trọng. Mặc dù cô hiểu ý anh; trong công việc, cô thường làm việc với những cô dâu cực kỳ xinh đẹp nhưng không dễ trò chuyện cùng. Ashlyn là một ngoại lệ đáng yêu - đòi hỏi khắt khe, nhưng vui vẻ, và luôn rõ ràng về những gì cô ấy muốn. “Ồ. Tôi hy vọng anh sẽ không quá thất vọng với tôi.”

Anh ta cười. “Hoàn toàn không.”

“Hừm,” Elsa nói. “Anh đang tỏ ra lịch sự, đúng không?”

“Tôi là người rất lịch sự. Tôi nổi tiếng vì điều đó mà. Vậy, cô có biết nhảy không?”

Cô thoáng thắc mắc liệu nhún nhảy một mình quanh xưởng làm việc có được tính là nhảy không. “Một chút. Nhưng tốt nhất là anh nên lèo lái tôi.”

“Đó sẽ là một vinh hạnh.”

Elsa cân nhắc. “Tôi cho rằng vì có một chiếc xe cổ nên anh lèo lái rất giỏi.”

Anh gật đầu, cười thật sự. “Chính xác. Giờ thì hãy xem liệu Ashlyn có thể bước xuống khỏi cái bục kia để lên sàn nhảy với đôi giày đó không.”

“Ôi Chúa ơi, giày của tôi. Chúng rộng hơn chân tôi đến mười cỡ.”

“Thật à?”

“Ồ, thật ra chỉ một vài cỡ thôi. Tôi không thể nhảy khi đi chúng. Anh sẽ phải tìm một người khác.”

“Cởi giày ra là được mà. Hóa ra Fulvia có đôi bàn chân to nhỉ?”

“Không phải đâu,” Elsa nói, “tôi có bàn chân nhỏ thì đúng hơn. Đó là một trong vài ưu điểm của tôi.”

Laurence liếc cô. “Ồ, tôi sẽ không nói như thế đâu.”

“Anh sẽ không nói như thế, bởi vì như tôi đã nói, anh rất lịch sự. Tôi nói thật đấy.”

“Thành thật nhưng ngây thơ,” Laurence nói.

Nghi ngờ rằng mình đang được đáp trả một lời khen và không biết phải phản ứng thế nào, Elsa lờ đi điều này. Cô chưa bao giờ học được cách tán tỉnh.

Đúng lúc đó, Ashlyn và Bobby đi qua chỗ họ. Ban nhạc đang chơi bản nhạc được tuyển chọn đặc biệt để dành cho “điệu nhảy đầu tiên” và họ đang đi về phía sàn khiêu vũ.

Elsa nhìn cô dâu và chú rể khiêu vũ với nhau với vẻ ngưỡng mộ. Họ hẳn đã luyện tập rất nhiều. Chiếc váy đó không được thiết kế để người ta có

thể nhảy khi mặc nó, tuy nhiên họ vẫn lướt đi trên sàn khiêu vũ một cách duyên dáng và nhịp nhàng. Khi điệu nhảy kết thúc, mọi người vỗ tay rào rào, không chỉ vì đó là điều phải làm, mà vì họ thực sự nhảy rất tốt.

“Oa,” Elsa nói. “Tôi muốn mình có thể nhảy như thế.”

“Vậy thì, bây giờ chính là cơ hội của cô,” Laurence nói, giúp cô đứng dậy.

“Tôi sẽ không làm được như vậy đâu,” cô khẽ lắc đầu, nhưng anh hoặc là không nghe thấy hoặc cố tình lơ đi.

Elsa cởi giày dưới gầm bàn, và việc này càng làm nổi bật thêm sự chênh lệch chiều cao đáng kể giữa họ. Vài bước nhảy đầu tiên quả là một thảm họa. Bàn chân cô có vẻ quá nhỏ bé, mong manh bên cạnh đôi giày đen to lớn, bóng loáng của anh, cô sẽ chỉ bước giật lùi được thôi.

“Xin lỗi, tôi thực sự không thể làm được,” cô nói. “Xin hãy tìm một người khác, ở đây sẽ có rất nhiều cô gái muốn nhảy với anh.”

“Nhưng tôi muốn nhảy với cô. Nào, cô có thể làm được mà.”

Thêm ba bước loạn xạ nữa chứng minh rằng Elsa không thể.

“Nghe này, hãy vắt đuôi váy lên cánh tay cô. Tốt, giờ thì đặt chân cô lên chân tôi. Chúng ta sẽ nhảy cùng nhau.” Rồi anh vòng tay ôm chặt cô và nhẹ nhàng nhắc cô lên. Elsa nhượng bộ và đặt chân cô lên chân anh, tin rằng đôi giày của anh sẽ ngăn bàn chân cô nghiền vào chân anh.

Thật kỳ diệu! Anh di chuyển một cách duyên dáng quanh sàn khiêu vũ, và vì anh như vậy nên cô cũng như vậy. Khi điệu nhảy kết thúc, quên bẵng rằng mình là kẻ nhút nhát và rụt rè, cô ôm choàng lấy cổ anh và hôn má anh. “Cảm ơn anh, tuyệt quá! Tôi thích lắm!”

“Ừm,” Laurence nói, “tôi cũng vậy. Có lẽ cô nên học khiêu vũ một chút, để cô có thể nhảy bằng chính đôi chân mình thay vì chân tôi.”

“Có lẽ thế!” Cô thở dài, ước ao mình có thể lướt đi, như thể đang đi trên bánh xe, giống Ashlyn và Bobby lúc này.

Laurence cười. “Giờ thì cô sẽ cười nhạo tôi cho mà xem. Tôi chẳng biết nhảy điệu pop đâu. Tôi cảm thấy mình lố bịch và trông tôi lố bịch thật.”

“Làm gì có chuyện đó!” Elsa nói, phần nộ thay cho anh. Nhưng một lát sau, cô phải công nhận - dĩ nhiên là âm thầm - rằng anh nói đúng. Anh không biết nhảy tí nào.

Chương 4

Sarah cởi giày bên dưới gầm bàn. Cho tới giờ, tiệc cưới vẫn ổn. Không ai cầu nhàu về chỗ ngồi. Thức ăn được đem đến một cách có tổ chức, và chỉ duy nhất một bàn phải đợi lâu. Phát hiện ra điều này, Sarah lập tức đem một chai sâm banh tới và rót thêm cho mỗi người một ly.

Sau đó cô lấy ra một cái đĩa sứ lớn và một cây bút đặc biệt. “Mời quý vị ký tên và viết những lời nhắn nhủ lên cái đĩa này. Ai làm trước sẽ có nhiều chỗ trống hơn.”

“Chữ viết trên đó sẽ không bị xóa mất chứ?” một cô gái hỏi, cô ta đã cầm cái bút và đang căn đầu bút, phân vân không biết viết gì.

“Không đâu, chỉ cần nường cái đĩa lên là các dòng chữ sẽ được lưu lại vĩnh viễn. Đó là một ý tưởng hay, đúng không? Nhưng xin đừng viết quá nhiều!” Ashlyn muốn mỗi bàn có một cái đĩa và như thế cô sẽ có cả một bộ đĩa ăn tối. Nhưng Bobby, người muốn một loại sứ khác, đã nói rằng tổng cộng chỉ hai cái là tối đa, mặc dù như thế thì mọi người sẽ phải thể hiện tình cảm của họ bằng những dòng chữ rất nhỏ.

Mọi thứ khác diễn ra suôn sẻ. Không như nhiều đám cưới mà cô đã tổ chức, gia đình Lennox-Featherstone đã khẳng định rằng Sarah cũng phải được phục vụ như một vị khách. Cô đã đồng ý chỉ vì có chỗ để kê riêng một cái bàn nhỏ cho cô, từ đó cô có thể bật ngay dậy nếu có việc gì cần.

Đây là một bữa tiệc rất xa hoa, kiểu cách, cô phải công nhận như vậy, và công lớn thuộc về cô. Bây giờ, khi có thời gian rỗi để nhìn ra xung quanh, cô có thể ngắm nghía các chi tiết. Cái ngân sách khổng lồ chắc chắn đã giúp ích cô rất nhiều.

Những bông hoa thật tuyệt vời. Sukie, thợ trang trí hoa do cô chọn lựa, đã làm rất tốt công việc của mình. Mỗi bàn đều có một lọ thủy tinh hình lập phương cắm một loại hoa thơm ngát. Sarah đã ngửi thấy mùi hương của lan Nam Phi, huệ dạ hương cuống dày và những bông hồng khi cô đi từ bàn này sang bàn khác trước khi mọi người đến ngồi, để kiểm tra xem mọi thứ có được hoàn hảo như chúng cần phải thế không.

Có một dải hoa trang trí dài, thấp, công phu trên cái bàn đặc biệt. Trong đó các loài hoa khác nhau được xếp nối tiếp nhau, một dải hoa hồng, sau đó là một dải đậu hoa, rồi đến một dải phi yến, vân vân. Sukie đã nói với Sarah rằng cô ấy đang tạo ra ấn tượng về một luống hoa nở hàng năm, để thể hiện tình yêu của mẹ cô dâu đối với những khu vườn ở nông thôn.

Ashlyn có một bó lan chuông đơn giản. Như nhiều thứ đơn giản khác, nó cực kỳ đắt tiền bởi vì, như Sukie đã bảo Sarah, để tạo được cho nó vẻ dày dặn như vậy phải tốn đến 250 nhánh hoa. Elsa có một bó hoa đuôi dài cũng bao gồm những bông lan chuông, nhưng không nhiều bằng, và hai cô bé phù dâu có những chùm hoa đơn giản bao gồm tất cả những loại hoa có mặt ở đây, nhỏ xíu nhưng thơm ngát. Sukie đã dành nhiều thời gian để tìm hiểu xem những gì là cần thiết và bà Lennox-Featherstone đã phải thốt lên với Sarah rằng những bông hoa quả là đẹp vô cùng.

“Dĩ nhiên là tôi sẽ viết thư cảm ơn cô ấy, nhưng nếu tôi không làm được ngay, hãy nói với Sukie rằng chúng tôi rất hài lòng. Cô thật tài giỏi khi tìm được một người như cô ấy.” Sarah đã thở phào khoan khoái. Làm việc với những người mà cô có thể tin tưởng khiến công việc của cô dễ dàng hơn rất nhiều.

Vài hiểu lầm nho nhỏ về việc chờ đợi và nhân viên quầy bar đã được giải quyết và bây giờ tất cả những gì cô phải làm là kiểm tra rằng mọi chuyện vẫn ổn vào phút cuối và thanh toán tiền cho những ai cần được thanh toán. Sarah có một tập tiền mặt dày cộp mà cô nhét trong một cái ví du lịch giấu trong người.

“Này,” một giọng nói cất lên.

Cô giật mình quay lại và thấy Hugo đang giơ một ly sâm banh ra trước mặt cô.

“Chào anh.” Vì lúc này cô chẳng cần đề nghị anh làm gì, nên cô không biết phải nói gì thêm nữa.

“Uống không?”

“Không, cảm ơn. Tôi đang làm việc. Anh cũng vậy đấy,” cô nói thêm với sự nghiêm khắc giả bộ.

“Chỉ một vài ly sâm banh thì không thể làm tôi say được, và tôi cũng chưa uống ly nào cả. Đây, uống đi và đừng tỏ ra hách dịch nữa.”

Cô định phản đối từ “hách dịch” nhưng nhận ra cô là người như thế thật, bởi vì công việc của cô đòi hỏi điều đó. Vì công việc nên cô mới hách dịch hay vì hách dịch nên cô mới làm công việc này thì cô chẳng thêm bận tâm suy xét.

Cô mỉm cười cảm ơn. “Tại sao anh vẫn còn ở đây?” cô nói, sau khi nhấp ngụm đầu tiên. “Tôi tưởng anh phải đi đâu cơ mà.”

“Còn có những bức ảnh lúc cô dâu chú rể rời đi, và những kiểu mà tôi chưa chụp. Hơn nữa, tôi sẽ ngủ lại đây - gia đình chị gái tôi ở cách đây không xa lắm và tôi cần gặp cháu trai của tôi.”

“Cần á?”

“Ừ. Thằng bé vừa mới vẽ một con khủng long rất đẹp. Tôi cần xem nó.”

“Ồ.” Sarah ngạc nhiên. Cô chưa từng nhìn thấy Hugo trong vai trò một ông cậu đáng kính, thích thú khi bị mấy đứa trẻ con trèo lên người.

“Và bây giờ, tôi muốn uống với cô một ly.”

Lại thêm một điều khá bất ngờ. “Tại sao lại là tôi? Anh không tìm được người phụ nữ độc thân nào khác ở đây à?”

Khóe miệng anh nhấc lên hóm hỉnh. “Đám cưới nào chả có đầy rẫy phụ nữ độc thân. Tôi chọn cô vì mặc dù cô độc thân, nhưng cô không quá thiếu thốn tình cảm.”

Sarah cười. “Tôi chẳng thiếu thốn tình cảm chút nào! Tôi không cần một người đàn ông để khiến tôi trở thành một phụ nữ hoàn thiện, cảm ơn rất nhiều. Vì ý nghĩ đó!”

“Tôi không dám mơ đến chuyện cô cần đàn ông, cô nàng Khó tính ạ,” anh nói.

Sarah liếc xéo anh. Cô nghi ngờ rằng Hugo quá giỏi ve vãn và quá quen phỉnh phờ phụ nữ nên chẳng có ý gì tốt đẹp. Nhưng có phải anh đang tán tỉnh cô không? Nếu đúng, cô có thể nghĩ ra một câu nói làm anh bẽ mặt, nhưng nếu không phải, và cô nói một điều gì đó để hạ nhục anh, anh sẽ nhận ra cô nghĩ anh đang tán tỉnh cô. Và rồi có lẽ anh sẽ nghĩ anh muốn cô cọt nả với anh. Cô hớp một ngụm sâm banh và lập tức bị sặc. Anh vỗ vỗ lên lưng cô trong khi cô ho khạc vào chiếc khăn tay.

“Cô không sao chứ?” anh nói, khi cuối cùng cô đã bình thường trở lại.

“Tôi chỉ bị sặc thôi, nó không phải là biểu hiện cho những cảm giác của tôi, anh biết đấy. Mà chỉ là những bọt bong bóng đi xuống nhầm chỗ.”

“Tôi hiểu.”

Ngụm tiếp theo rất nhỏ và được Sarah uống rất cẩn thận. Cô đặt ly xuống.

“Cô muốn nhảy không?” Cách hỏi của Hugo khiến Sarah phân vân không biết anh đang mong cô đồng ý hay từ chối.

Thật ra, bàn chân Sarah đã rậm rật bên dưới chiếc khăn trải bàn và cô muốn làm anh ngạc nhiên bằng cách nhận lời. Nhưng cô không phải là một vị khách, việc đó sẽ không thích hợp. “Tốt hơn là không. Tôi đang làm việc.”

Hắn là anh đã nghe ra tiếng thở dài âm thầm của cô. “Tôi chắc chắn sẽ không ai phản đối nếu cô dành ra vài phút để thư giãn. Mặc dù tôi ngờ rằng cô không hay làm thế, ngay cả khi cô không làm việc.”

“Anh thực sự không biết tôi là người thế nào khi tôi không làm việc, Hugo. Và anh cũng không nên suy đoán.”

“Ồ, tôi không nghĩ cô có thể ngăn người ta suy đoán nếu họ muốn.”

Sarah nghĩ cô nhận thấy một chút cái kinh trong giọng anh, nhưng có lẽ cô đã tưởng tượng ra nó. “Dĩ nhiên, nhưng anh có thể hy vọng là họ đủ lịch sự để giữ những suy đoán đó cho riêng mình.” Cô phẩy tay. Cô và Hugo đã làm việc cùng nhau nhiều lần nhưng họ chưa có cơ hội nào để trò chuyện và cô nhận ra cô chẳng biết gì mấy về anh.

“Dĩ nhiên hy vọng là lẽ sống của con người,” anh dài giọng, “nhưng hãy chuẩn bị tinh thần cho sự thất vọng.”

“Tôi luôn luôn chuẩn bị tinh thần cho sự thất vọng,” Sarah nói, “và tôi không bao giờ...” Cô bỗng ngừng bật, phần nào ý thức rằng anh đã dồn cô vào một tình thế rất ngớ ngẩn. Cô cắn môi để che giấu nụ cười.

“Cô không bao giờ thất vọng với sự thất vọng của cô?”

“Không! Người ta luôn gây thất vọng, thế thôi.” Cô nhún vai.

“Cái gì, tất cả mọi người, mọi lúc? Chết tiệt, tôi biết cô hoài nghi nhưng cô phải có chút niềm tin vào bản chất con người chứ?”

Cô buông một tiếng thở dài bức tức. “Tôi có niềm tin vô tận vào bản chất con người, ngoại trừ...” Cô lắc đầu, tìm một cách diễn đạt rõ ràng hơn.

“Ngoại trừ cái gì? Chó? Mèo?... Đàn ông?” anh nói thêm, nhẹ nhàng hơn.

“Phải đấy, nếu anh cần biết.” Nếu anh có thể thắng thần như vậy, thì cô cũng có thể.

“Vậy hãy nói cho tôi biết, trái tim cô đã tan vỡ bao nhiêu lần?”

Đây không phải là chủ đề mà cô muốn động đến dù chỉ một chút. “Tôi không nói về cá nhân tôi - ít nhất thì, không phải riêng mình tôi. Mà là tôi đã và đang biết rất nhiều phụ nữ bị đàn ông làm cho thất vọng.”

“Và họ là những người phụ nữ hoàn hảo, đúng không?”

“Ồ, không, nhưng... làm gì có ai hoàn hảo chứ.”

“Dĩ nhiên là trừ cô.”

Mặc dù đã quen với những lời bốn cột giữa họ, nhưng cô không chắc liệu anh có đang trêu chọc cô không. “Tôi không tuyên bố là mình hoàn hảo, dĩ nhiên tôi đâu có hoàn hảo,” cô nói. “Nhưng tôi làm tốt công việc của tôi.” Chỉ sau khi nghe thấy những lời đó, cô mới nhận ra cô như đang bào chữa cho mình.

“Còn tôi thì không?”

“Không, tôi không có ý đó. Dĩ nhiên anh cũng làm tốt công việc của anh. Tôi chỉ nghĩ tôi giỏi hơn.” Anh cười. Cười nhạo cô, chứ không phải cười với cô, cô chắc chắn như thế. “Ồ, im đi,” cô lẩm bẩm. “Đi mà quấy rầy một phụ nữ tội nghiệp nào khác.”

“Tôi sẽ đi lấy thêm cho cô ly nữa. Cô thực sự cần vui vẻ lên, Sarah ạ. Và sau đó, chúng ta sẽ nhảy.” Anh đi về phía quầy bar.

Sarah cho rằng hẳn phải có một việc gì đó khẩn cấp đang cần cô chú ý ở đâu đó. Đó phải là một nhiệm vụ thực sự, nếu không trông cô sẽ thật thảm hại. Trong khi cô đang suy nghĩ, bà Lennox-Featherstone khoác tay chồng bước tới.

“Sarah thân mến!” bà ta rõ ràng đã hơi say. “Tôi hy vọng cô đang vui vẻ. Tôi biết cô đang làm việc nhưng cô hẳn cũng thấy vui phải không? Mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp.Ồ, Hugo!” Bà hôn anh. “Anh đang chăm sóc Sarah đây à? Không phải là cô ấy cần chăm sóc, nhưng cô ấy cũng cần nghỉ ngơi một chút.”

“Đó chính là điều tôi đang nói với cô ấy, bà Vanessa ạ,” Hugo nói, đưa cho Sarah một ly sâm banh khác.

“Tôi đang làm việc,” Sarah kiên quyết nói.

“Nhưng sau đó cô chẳng phải lái xe đi đâu cả! Hãy nhớ là tôi đã đặt cho cô một phòng. Chắc là nó cũng bé xiu như cái tủ đựng chổi thôi, nhưng vì chúng tôi đã thuê toàn bộ khách sạn, nên họ vui vẻ cho chúng tôi sử dụng nó mà gần như không mất đồng nào.” Bà lại hôn Hugo. “Đi nào, Donald. Sau khi chắc chắn rằng mọi người đều đang vui vẻ, em sẽ đưa anh lên sàn nhảy.”

“Ôi, Nessie, em phải làm thế sao?” bố cô dâu lẩm bẩm.

“Chắc chắn rồi,” Vanessa nói và dẫn chồng đi.

“Vậy là cô sẽ ở lại?” Hugo nói, khi Donald và Vanessa đã đi khuất.

“Vâng. Vanessa thật tử tế khi làm vậy. Tôi phải quản lý việc dọn dẹp lúc tàn tiệc và nếu ngủ lại đây thì tôi đỡ phải lái xe về nhà quá khuya. Như bà ấy đã nói, khách sạn khá vui vẻ vì đám cưới này đã thuê kín các phòng.”

“Phòng cô nhỏ lắm à?”

Sarah nhún vai. “Chà, có lẽ trước đây nó từng là một cái nhà vệ sinh hoặc thứ gì đó đại loại thế. Nó khá hẹp và chắc chắn chỉ dành cho một người ở. Nhưng phòng tắm thì đẹp. Hơi rộng hơn một chút.”

Hugo cười. “Tôi vẫn chưa xem phòng tôi. Chắc là nó cũng ổn thôi. Thật là tiện vì từ đây đến chỗ chị tôi gần hơn được nửa đường so với đi từ nhà tôi.”

“Anh có nhiều cháu không?”

“Một trai, một gái, nhưng cháu gái tôi còn bé lắm. Jack và tôi thì dính lấy nhau suốt, để đối đầu với phái nữ.”

Sarah cười; thật thú vị khi nghe anh nói chuyện về gia đình như thế này, nhưng cô thấy cách dùng từ của anh mang đầy hàm ý. Cô nghi ngờ việc phe nữ sẽ chiến thắng.

“Nào, chúng ta ra khiêu vũ thôi.”

Khi họ tới sàn khiêu vũ, cô nhận ra đó là một điệu slow và mọi người trên sàn đang bám chặt bạn nhảy của mình, tựa đầu lên vai đối phương. Đừng bận tâm, cô nghĩ, nó sẽ thay đổi ngay thôi, và nếu mình chuẩn bị bây giờ thì chỉ chứng tỏ rằng mình sợ di chuyển quanh phòng trong vòng tay Hugo trong vài phút. Mà đó chính là sự thật, cô bổ sung. Cô thích anh như một người bạn, nhưng dù anh hấp dẫn thế nào, cô cũng không dám coi anh hơn thế.

Đã lâu lắm rồi cô chưa hề gần gũi một người đàn ông như thế này. Hugo có mùi của bữa tiệc: một chút rượu, một chút thuốc lá và, bên dưới đó, một loại thuốc thoa sau khi cạo râu rất xa xỉ. Sarah ước gì cô có thể ghét nó nhưng may là không như vậy. Anh ôm cô thật chặt, một tay đặt trên lưng cô, tay kia cầm tay cô. Cô đặt bàn tay còn lại lên vai anh và họ bắt đầu nhảy.

Có lúc cô nghĩ cô cảm thấy má anh chạm vào tóc cô nhưng rồi gạt suy nghĩ đó đi. Tại sao anh lại làm thế chứ? Nhưng ý nghĩ đó khiến một phần trong cơ thể cô phản ứng. Có lẽ vì cô là một cô gái trẻ trung, khỏe mạnh lâu rồi không có quan hệ tình cảm với ai. Cơ thể cô chắc chắn phản ứng với một người đàn ông đang ôm chặt cô. Sau khi tự mình lý giải như vậy, cô thư giãn với điệu nhảy, và thậm chí còn nhắm mắt lại. Thật dễ chịu!

“Này! Tôi có thể thế chân không?” Một ông chú to béo và quả quyết (Sarah biết ông ta) giành lấy cô từ tay Hugo và bắt đầu lôi cô đi một cách thô bạo, bỏ lại Hugo đứng cười thích thú ở đằng sau. “Tôi không biết cô cũng là khách của bữa tiệc,” ông ta thì thầm vào tai cô. “Cứ tưởng cô là nhân viên chứ. Rất mừng vì không phải thế.”

“Ồ, tôi là nhân viên mà!” Sarah khẳng định, hy vọng ông ta sẽ thả cô ra.

“Không,” ông chú đó dứt khoát nói. “Muộn rồi. Cô đang ở trên sàn nhảy, cô đang khiêu vũ.”

Trong những phút còn lại của điệu nhảy, Sarah nhận ra mặc dù cô là một cô gái trẻ trung, khỏe mạnh, lâu rồi không có quan hệ tình cảm với ai, nhưng cô không có phản ứng gì với người đàn ông đang kẹp chặt cô vào người ông ta này. Thực tế là hoàn toàn ngược lại.

Sarah không chấp nhận điệu nhảy nào nữa. Cô làm việc suốt khoảng thời gian còn lại của buổi tối. Bây giờ đã gần nửa đêm, tất cả khách khứa đã ra về và gia đình cô dâu chú rể đã lên phòng họ. Cô đang rà soát căn phòng lần cuối, tìm xem có còn thứ gì sót lại không, thì Hugo tới chỗ cô.

“Bao giờ thì cô mới nghỉ ngơi vậy?”

“Khi nào tôi chắc chắn rằng không có cái túi xách, khăn san hay thậm chí là đôi giày nào bị bỏ quên. Nhưng tôi cũng sắp xong rồi.” Cô định nói thêm rằng cô đang khao khát cái giường của cô, nhưng ngăn mình lại đúng lúc. Nó sẽ dẫn đến những lời đùa bỡn không cần thiết và bây giờ đã quá khuya để mà trêu chọc nhau.

“Tốt. Nhân viên quầy bar vẫn còn đó và sẵn sàng phục vụ brandy cho chúng ta. Tôi nghĩ cô cần nó. Tôi biết mà.”

Sarah không thể giữ mình tránh xa các mối quan hệ tình cảm trong hơn bốn năm trời nếu không biết cách, nhưng kỹ thuật của cô chủ yếu dựa vào mấy cái cớ “phải quay về”, “không muốn uống rượu và lái xe” - toàn là những lý lẽ đơn giản. Nhưng Hugo biết cô không phải đi đâu và anh chỉ đang mời cô một ly rượu bè bạn. Cô không thể phủ nhận là cô đã làm xong việc và ý nghĩ về một ly brandy quả thực rất hấp dẫn. Sức mạnh ý chí của cô, rất cần thiết để giữ được một cái đầu điềm tĩnh và hiệu quả khi làm việc, đã hoàn toàn biến mất.

“Ồ, được thôi,” cô lầm bầm.

“Không có gì đâu, không cần tỏ ra cảm kích như thế,” Hugo nói, cười, và đẩy cô về phía quầy bar.

Có một chiếc sofa nhỏ nằm bên ô cửa sổ với một cái bàn nhỏ trước mặt và từ đây có thể nhìn ra ngoài vườn. Hugo chỉ Sarah tới đó ngồi và anh đi đến quầy bar.

Nhân viên phục vụ quầy bar là hy vọng cuối cùng của Sarah. Nếu cậu ta muốn nghỉ - hẳn là thế rồi - thì Sarah có thể cho cậu ta nghỉ. Cô chỉ cần uống cạn ly brandy và đi ngủ - cô sẽ ngủ say tít thò lò.

Cô dựa lưng vào ghế và nhìn ra khu vườn đang ánh lên những đốm lửa bập bùng. Trông nó thật kỳ lạ, gần giống như một khung cảnh ở nước

ngoài. Cô cảm thấy thỏa mãn. Ngày hôm nay thật tuyệt vời. Ngày mai vẫn còn khá nhiều việc cần làm sau đám cưới, nhưng cô có thể giải quyết được. Cô đã không phải xử lý một rắc rối nghiêm trọng nào. Đây là đám cưới lớn nhất mà cô từng tổ chức và cô cảm thấy vô cùng hài lòng với bản thân mình.

Rồi Hugo đặt một chai brandy lên bàn. “Đừng lo, nó cũng gần hết rồi. Tôi nghĩ mua theo chai thì sẽ thoải mái hơn. Rồi khi nhân viên quầy bar sắp xếp xong công việc cho ngày mai, cậu ta có thể đi ngủ.”

“Ồ. Tôi cũng khá mệt rồi,” Sarah nói, cố gắng không chêm vào một từ chửi thề.

“Tôi cũng nghĩ cô đã hoàn toàn kiệt sức. Đây, uống đi. Nó sẽ giúp cô thư giãn.”

Sarah thở dài rồi nhấp thứ chất lỏng đó. Có cảm giác như vàng nấu chảy đang tuôn xuống họng cô. Cô ngả người vào những chiếc nệm gối trên sofa.

Hugo ngồi xuống cạnh cô và nhắm nhấp rượu trong ly của mình.

“Rượu này ngon thật,” Sarah lầm bầm với giọng ngái ngủ. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

“Không có gì. Uống thêm chút nữa đi.” Anh tiếp thêm rượu vào ly của cô.

Họ ngồi yên trên sofa, không nói năng gì. Khu vườn trước mặt thật xinh đẹp và xa xa, từ một căn phòng nào đó, vọng đến tiếng nhạc jazz, gợi cảm và sâu bi, hoàn toàn thích hợp với khung cảnh này. Sarah tận hưởng sự tĩnh lặng sau một ngày dài đầy hối hả và ồn ã. Chợt ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt Hugo. Cô không thể hiểu được vẻ mặt anh trong ánh đèn mờ mờ và trong một tích tắc ngắn ngủi, cô bỗng dung bối rối. Và rồi anh mỉm cười.

Bất chấp tất cả những rào chắn do cô tự dựng lên, cô cảm thấy run rẩy vì hồi hộp.

Anh nhấc cái ly ra khỏi tay cô và đặt nó lên bàn, rồi anh xoay đầu cô và đặt miệng anh lên miệng cô.

Sarah để mặc cảm xúc cuốn mình đi. Đó chỉ là một nụ hôn - nhưng là một nụ hôn thật tuyệt vời! Đôi môi Hugo nồng nàn quấn chặt môi cô và sau đó, nhẹ nhàng mở miệng cô ra.

Rượu brandy, sự mệt mỏi, nổi nhẹ nhõm sau khoảng thời gian căng thẳng và có lẽ cả nhiều năm kiêng cử khiến Sarah đáp lại tất cả những gì miệng anh đòi hỏi. Nụ hôn như kéo dài đến bất tận; bình minh có thể đã lên mà Sarah cũng chẳng hay biết. Cuối cùng Hugo buông cô ra.

Đôi mắt Sarah mở to và cùng lúc đó cô nhận ra mình đã thích nụ hôn của anh nhiều thế nào. Một tiếng thở dài lan khắp người cô và cô háng giọng. “Tôi nghĩ tôi nên đi ngủ thôi,” cô thì thầm. Một cách miễn cưỡng, phân lý trí trong cô một lần nữa đã chiến thắng.

Hugo cũng thở dài. “Có lẽ như vậy cũng tốt. Không cần phải vội vàng quá. Tôi sẽ đưa cô lên phòng.”

Sarah từ chối, nhưng anh bỏ ngoài tai. Ở cửa phòng cô, anh lại hôn cô. Sarah tự quở trách mình vì đã để chuyện này xảy ra một lần nữa và rồi cô nghĩ: Tại sao lại không chứ? Xét cho cùng, một nụ hôn cũng chỉ là một nụ hôn thôi mà.

Chương 5

Bron chậm chậm lái xe về nhà, không thực sự muốn về tới nơi. Cô đã rất thích thú khi giúp mọi người chuẩn bị cho đám cưới, đặc biệt là Elsa. Cô cảm thấy mình giống như một bà tiên đang cắt tóc và trang điểm cho cô ấy, thậm chí còn giúp cô ấy mặc chiếc váy phù dâu đáng yêu. Kết quả cuối cùng thật tuyệt vời. Kiểu tóc mái bằng khiến Elsa trông thật thanh thoát. Mái tóc đỏ, cộng với lớp trang điểm, đã biến một cô gái dễ thương và duyên dáng thành một người gần như đẹp lộng lẫy. Và cô đang bỏ lại đằng sau tất cả niềm vui ấy.

Sẽ có một cuộc cãi cọ hoặc có thể là một sự giận dỗi. Roger giận dỗi còn giỏi hơn cả chơi cricket trong vai trò một cầu thủ ném bóng nhanh, hay gì gì đó, và cô thà cãi nhau với anh ta còn hơn, trừ phi nó kết thúc trong nước mắt, nước mắt của cô, như lúc cô rời đi sáng nay.

Chuyện là, anh ta ghét cô làm việc vào các ngày nghỉ cuối tuần, mà cuối tuần lại là lúc cô có thể làm việc tự do, đặc biệt là phục vụ cho các đám cưới. Anh ta cũng ghét cô làm việc tự do. Anh ta thích cô làm việc theo giờ hành chính, ở tiệm làm đầu gần nhà, để cô có thể ở nhà khi anh ta cần. Mong muốn đó âu cũng là hợp lý. Hầu hết phụ nữ sẽ cầu nhau nếu chồng họ làm việc suốt cả tuần và rồi lại làm thêm vào các ngày cuối tuần, nhưng vì Roger rất hay chơi cricket vào ngày nghỉ, nên Bron cảm thấy cô nên làm việc. Chỉ có điều anh ta lại muốn cô xem anh ta chơi, và điều đó khiến cô chán ngấy.

Và cô ghét công việc hàng ngày của cô. Cô không được lòng chủ tiệm làm đầu, vì thế cô hay phải gọi đầu cho khách hơn là cắt và tạo mẫu tóc. Và mặc dù cô đã nói với Roger điều này, giải thích lý do vì sao cô muốn bỏ

việc và thử làm một thợ cắt tóc lưu động, nhưng anh ta chỉ nói cô nên học cách tự bênh vực mình. Người ta thường bảo những người khác đứng lên bênh vực cho bản thân, Bron nghĩ, mặc dù họ sẽ tỏ ra kinh hoàng nếu ai đó khuyên họ làm vậy.

Cô đứng thẳng người dậy sau khi khóa xe ô tô và xem đồng hồ. Bốn giờ. Vài tiếng nữa anh ta mới về nhà và có lẽ, nếu anh ta chơi tốt, anh ta có thể tha thứ cho cô cái tội không đến xem anh ta chơi. Cô sẽ phải giặt bộ đồ thể thao màu trắng của anh ta, nhưng việc đó chẳng có gì lạ.

Có một tờ giấy nhắn trên cái bàn ăn vẫn còn bày la liệt những thứ còn sót lại trong bữa sáng của anh ta: *Đáng lẽ hôm nay đến phiên em chuẩn bị bữa trà. Em nợ Edna một buổi làm tóc.*

Bron thở dài. Cô không ngại làm tóc miễn phí cho Edna, chỉ có điều dùng cách này để trả công cho việc cô ấy thay cô chuẩn bị bữa trà thì có vẻ hơi quá. Không như Bron, Edna sống vì cricket. Cho dù không phải làm sandwich và nướng bánh thì cô ấy cũng sẽ có mặt ở đó, xem các chàng trai thi đấu, vỗ tay đúng lúc, và biết tỷ số giữa hai đội là bao nhiêu.

Khi Bron thu dọn những cái đĩa và cho chúng vào máy rửa bát, cô tự hỏi tại sao trước đây cô lại không nhận ra rằng chung sống với Roger có nghĩa là phải hy sinh những ngày cuối tuần của cô cho cricket. Anh ta đã mời cô đi xem anh ta thi đấu trong buổi hẹn thứ hai của họ, và anh ta trông quá tuyệt vời trong bộ đồng phục thi đấu màu trắng đến mức cô đã phải lòng anh ta - hoặc có lẽ, cô muộn màng nhận ra, đó chỉ là sự ham muốn. Dù thế nào thì bây giờ họ cũng đã dần dần quen với cảnh sống này.

Lúc chui vào chiếc Rolls-Royce màu trắng để đến nhà thờ, Ashlyn đã nài nỉ Elsa ở lại dự đám cưới. Dù sao thì Sarah cũng phải ở đó, Elsa cũng vậy, vì cô ấy đã được “thăng chức” từ thợ may thành phù dâu; sẽ thật đáng tiếc, Ashlyn đã nói, nếu cô bị bỏ lại một mình. “Hơn nữa, son môi của tôi có thể cần phải tô lại sau vài ly sâm banh.”

Bron đã nói với Ashlyn rằng cô ấy hoàn toàn có thể tự tô lại son môi và buồn bã vẫy tay chào khi chiếc xe của cô dâu rời đi.

Bron rất muốn ở lại đám cưới. Cô đã dồn nhiều tâm sức để giúp mọi người trông thật xinh đẹp và cô làm việc rất ăn ý với Sarah và Elsa, mặc dù cô quen họ chưa lâu. Bron đã làm tóc cho một vài đám cưới mà Sarah tổ chức, và vì Bron là người đáng tin cậy, Sarah nói cô ấy sẽ luôn khuyến khích các cô dâu không dùng thợ làm tóc mà họ ưa chuộng mà thay vào đó sẽ dùng cô.

Nhưng cô có thể là người đáng tin cậy được không khi công việc làm thêm gây ra rắc rối cho cô ở nhà? Cô thở dài, và nghĩ về một sự kiện nhỏ xảy ra lúc cô đang chuẩn bị ra về. Cô vừa đặt hộp đồ nghề cuối cùng vào trong xe và định đóng cửa xe để về nhà thì một con chó Labrador to lớn có bộ lông màu vàng nhảy xổ về phía cô.

“Major!” một giọng đàn ông cất lên. “Lại đây!”

Giọng nói phát ra từ đằng sau sườn ngôi nhà. Nó thuộc về một người đàn ông cao ráo mặc một bộ com lê không thực sự vừa vặn với anh ta. Theo sát gót chân anh ta là một con chó dài hơn, gầy hơn và không rõ chủng loại. Con chó vàng nhảy vọt đi từ chỗ Bron như một quả bóng bật ra khỏi một bức tường và đáp xuống bên cạnh người đàn ông.

“Nó không làm cô sợ đấy chứ?” anh ta hỏi khi tiến lại gần.

“Ồ không,” Bron nói, thấy mừng vì sự xao lãng này. Cô không muốn về nhà; bất cứ sự trì hoãn nho nhỏ nào cũng đáng được hoan nghênh. “Nó đáng yêu đấy chứ. Chào, Major.” Khi con chó chạy đến bên cô lần nữa và cô xoa xoa ngực nó, cô cảm thấy mình phải gọi tên nó cho đúng phép lịch sự.

“Ashlyn muốn nó đến đám cưới và đeo một cái nơ bướm màu xanh dương quanh cổ,” người đàn ông giải thích. “Nhưng mọi người đều nhất trí rằng đó sẽ là một việc vô vọng trừ phi nó đã hoàn toàn mất lã. Tôi đã dắt nó

đi dạo từ sáng sớm. Tôi là thợ làm vườn,” anh ta giải thích. “Bây giờ tôi sẽ đi tìm cái nơ bướm màu xanh dương và dặt nó đến đơi sẵn mọi người ở cửa nhà thờ để nó có thể góp mặt trong các bức ảnh.”

“Đáng yêu quá!” Bron nói.

“Cô không đến đám cưới à?” người đàn ông tiếp tục.

“Không, tôi chỉ là thợ làm tóc thôi.”

“Tôi không tin bà Vanessa - tức là bà Lennox-Featherstone - lại không mời cô.”

“Bà ấy có mời tôi, nhưng, tiếc thay, tôi không đến được. Tôi phải về nhà.”

Người đàn ông mỉm cười. “Tiếc quá.”

Bron cũng nghĩ đó là một điều đáng tiếc.

Roger về nhà khoảng mười giờ, khi món thịt băm nấu với khoai tây hầm ưa thích của anh ta đã khô hơn và bớt đi phần nào sắc nâu vàng hấp dẫn. Bron đã làm nó như một lễ vật cầu hòa mặc dù những khớp xương mệt mỏi của cô chỉ muốn ngồi thừ ra trước ti vi với một ly rượu vang và một bát mì. Sáng nay cô đã phải dậy rất sớm để có mặt ở chỗ Ashlyn đúng giờ. “Chào anh yêu! Trận đấu thế nào?” cô hỏi, cố gắng tỏ ra nhiệt tình.

“Tuyệt vời! Đội anh đã thắng. Đáng lẽ em phải ở đó.” Anh ta ngược mắt nhìn cô, ẩn ý đã quá rõ ràng. “Không cần phải lấy đĩa đâu, anh sẽ ăn luôn từ trong âu. Anh đói quá. Ừm. Ngon lắm!”

Vậy là không có nụ hôn nào dành cho cô, nhưng từ lâu anh ta đã thôi chào cô một cách trêu mến như thế rồi.

Tuy nhiên, thấy mừng vì ít nhất cô đã dàn xếp ổn thỏa chuyện này, Bron kéo một cái ghế ra và ngồi nhìn anh ta ăn. Anh ta không có vẻ gì là muốn nói chuyện và, vì cô cũng mệt mỏi, cô cũng không muốn. Khi cuối cùng anh ta đã ăn xong, anh ta buông cái nĩa xuống và nói, “Mai chúng ta sẽ đến nhà bố mẹ để ăn trưa, anh đã nói với em chưa? Anh nghĩ mẹ muốn làm tóc.”

Vì việc ăn trưa vào ngày Chủ nhật với bố mẹ anh ta gần như là một nghi thức diễn ra hàng tuần nên cô đã không dỡ đồ nghề trên xe xuống. Cô không ngại làm tóc cho mẹ Roger, nhưng cô tự hỏi liệu Roger, một viên kế toán, có dành mỗi cuối tuần để làm sổ sách miễn phí cho ai đó không.

Cô đi tắm rồi đi ngủ. Tại sao Roger lại quá hào phóng với dịch vụ làm tóc của cô, nhưng khi cô muốn làm thêm để kiếm tiền, anh ta lại không thích? Có vẻ như cán cân thăng bằng trong mối quan hệ giữa họ đã dần dần bị nghiêng lệch. Họ không còn là một cặp đôi bình đẳng nữa.

Nằm sát mép giường hết mức có thể, cô nhận ra họ thực sự chưa bao giờ bình đẳng. Cô và Roger đã chuyển đến sống cùng nhau quá nhanh; chủ yếu là vì, cô nhận ra, cha mẹ cô đã chuyển đến Tây Ban Nha và cô không còn chỗ nào để ở. Cô sẽ không thể sống một mình hay ở cùng bạn bè - chung sống với Roger có vẻ là một bước tiến tự nhiên.

Bây giờ cô đang ở trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đây là nhà của Roger và mặc dù cô có ít tiền tiết kiệm, nhưng cô không đủ khả năng tài chính để sống một mình. Lương của thợ làm tóc không cao trừ phi bạn làm việc cho một thẩm mỹ viện hàng đầu ở một thành phố lớn. Cô thậm chí không thể xin việc ở những nơi như London hay Birmingham nếu không biết nói dối thật nhiều, và nhờ đâu họ không muốn nhận cô thì sao?

Không, có lẽ tốt hơn là nên hy vọng rằng đây chỉ là một giai đoạn khó khăn mà họ sẽ vượt qua và cố gắng cải thiện mối quan hệ - ít nhất cho đến khi cô có nhiều tiền. Tiền chạy trốn, người ta gọi nó như vậy.

Trước sự nhẹ nhõm hết mức của cô, Roger không chạm vào cô khi anh ta leo lên giường. Cô sẽ không từ chối anh ta, cô không ghét anh ta, nhưng làm tình với anh ta không còn đem lại sự thích thú cho cô như lúc đầu nữa. Anh ta vẫn kích thích những vùng nhạy cảm cũ, thực hiện các thủ tục cũ, nhưng với cô, nó đã không còn hiệu nghiệm. Ngày xưa, chỉ cần một ánh mắt của anh ta cũng đủ khiến trái tim cô tan chảy, còn bây giờ, xương bánh chè ở đầu gối anh ta thường va vào ống đồng cô mạnh đến nỗi ngay cả một kẻ khô đảm tận tụy nhất cũng không chịu đựng nổi. Cô thở dài và cuối cùng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, khi cô đã bôi chất tẩy ô lên tất cả các vết cỏ bẩn trên bộ đồng phục thi đấu màu trắng của Roger trước khi ngâm chúng, và đang kiểm tra xem trong bộ đồ nghề của cô đã có loại thuốc nhuộm tóc bán vĩnh cửu mà mẹ Roger ưa thích chưa, thì điện thoại di động của cô reo. Đó là Elsa.

Sau lời chào và câu hỏi thăm thông thường, Elsa nói, “Họ đều rất hài lòng, và tôi thích mê mái tóc của tôi! Tôi không thể ngừng vuốt nó. Mẹ Ashlyn khen cô dễ thương và cứ tiếc mãi vì cô không thể tham dự đám cưới. Thật là tuyệt khi cô có thể làm tóc cho bà ấy, dù đó không phải là phần việc của cô.”

“Tôi rất mừng vì nó đã thành công tốt đẹp.”

“Nhưng tôi phải gửi trả cô mấy cái kẹp tóc mà cô dùng để cố định cái vòng đội đầu.”

“Ồ, cô không cần bận tâm đến chuyện đó!”

“Không, tôi muốn thế.”

“Ồ, nếu cô muốn ghé qua chỗ tôi tối nay, tôi sẽ muốn nghe mọi chi tiết về đám cưới.” Bron không hay mời bạn bè đến nhà chơi - cô không thể quên đi cái thực tế rằng căn nhà là của Roger - nhưng cô cảm thấy thi thoảng làm vậy thì cũng không vấn đề gì. Roger chắc chắn sẽ không khó chịu với Elsa - cô ấy trẻ trung và xinh đẹp và không cười quá to hay làm một việc gì đó có thể khiến anh ta cau mày. Và cô thực sự muốn nghe về đám cưới. Cô cho Elsa địa chỉ và rồi nói với Roger.

“Tối nay một cô bạn của em sẽ đến chơi.”

“Ồ? Một cô bạn làm đầu cùng em à? Hai người muốn bàn tán về ấn bản mới nhất của tạp chí *Tóc rối*, hay thứ gì đó tương tự? Chà, được thôi, miễn là anh có thể yên tĩnh xem bộ phim anh thích.”

“Bọn em sẽ vào nhà kính hoặc bếp,” Bron nói, hy vọng Roger sẽ không tỏ ra bất lịch sự với Elsa. Anh ta có thể dùng những lời lẽ khá châm chọc.

Cô đợi anh ta trên ngưỡng cửa, để cô có thể khóa cửa. “Em định mặc bộ đồ đó à?” Roger hỏi khi anh ta ra ngoài và tới chỗ chiếc xe.

“Dĩ nhiên là không,” Bron nói và quay vào nhà để thay chiếc quần jean sạch sẽ bằng một cái váy tuy dính một vết bẩn nhưng sẽ phù hợp hơn với quan niệm của Roger về trang phục mặc vào ngày Chủ nhật.

Chỉ ít việc làm tóc cho mẹ Roger cũng giúp cả hai người họ tránh được sự tẻ nhạt của thứ được gọi là thú giải trí trong ngôi nhà đó. Roger và bố anh ta thích xem thể thao vào các buổi chiều Chủ nhật. Xen vào đó là những lời bình luận của bố Roger về các bài báo. Bron hầu như luôn bất đồng với những ý kiến cực đoan như phát xít của ông ta, nhưng cô đã học được cách im lặng sau cái lần cô nhã nhặn nêu lên quan điểm rằng nước Anh sẽ trở nên trì trệ hơn nếu tất cả những người nhập cư đến đây từ thời chiến bị buộc hồi hương. Cuộc thảo luận biến thành một cuộc tranh luận và chỉ ngừng lại khi sắp biến thành một trận cãi cọ.

Pat, mẹ Roger, đã lui vào bếp từ rất sớm để rửa bát. Vào lúc đó, quá phần nộ với những bất công trên thế giới, Bron những muốn yêu cầu tất cả đàn ông trong gia đình phải tham gia dọn dẹp. Vài tháng sau, cô phát hiện ra rằng sự đóng góp của bố Roger với bữa trưa Chủ nhật chỉ là mở và rót một chai rượu vang.

Cô thích Pat và cảm thấy gắn bó với bà. Pat làm bất cứ việc gì mà chồng bà là Vince muốn mà chẳng cự nự gì, có lẽ vì tranh cãi cũng vô ích. Bất chấp sự nhẵn nhụi ấy, khi chỉ có một mình, Pat khá thú vị và hai người phụ nữ rất hòa hợp với nhau.

Thực sự thì, đáng lẽ Bron phải nhận ra Roger không phải là người để cô gắn bó lâu dài ngay lúc cô gặp bố anh ta, nhưng lúc ấy cô vẫn đang bị tình yêu làm cho mù quáng và nghĩ rằng cha con họ chỉ giống nhau một phần nào. Bây giờ thì cả cô và mẹ anh ta đều đã quen với cảnh sống này. Sau khi cánh đàn ông đi sang phòng khách, họ lau dọn bàn, xếp bát đĩa vào máy rửa bát và ngâm những cái khay sắt tây. Sau đó họ lên phòng ngủ để làm tóc.

“Kể cho bác nghe về đám cưới đi,” Pat nói khi Bron đã gội xong những gáo nước lên đầu bà ở chậu rửa mặt trong phòng tắm liền kề với

phòng ngủ và đang nhẹ nhàng dùng khăn lau khô tóc cho bà. “Bác thích nghe kể về trang phục và những thứ tương tự.”

“Đám cưới tuyệt lắm ạ. Song gần đến giờ cử hành hôn lễ thì hơi loạn một chút, vì cô dâu chính không đến.” Bron bơm một ít huyết thanh vào lòng bàn tay rồi vuốt nó vào những lọn tóc xoăn ướt của Pat.

“Thế à? Người đâu mà bất lịch sự thế cơ chứ!”

“Con biết! Và cô dâu cùng mẹ cô dâu đã kiên quyết bắt Elsa, thợ may váy, thế chỗ cho cô ta. Con phải làm tóc cho cô ấy. Con đã cắt cho cô ấy kiểu tóc mái bằng. Trông nó tuyệt lắm! Con còn làm tóc cho mẹ cô dâu nữa, thực ra cũng chỉ chải chuốt một ít và trang điểm qua loa.” Cô nhìn người khách hàng đồng thời là người bạn lớn của mình trong gương, tự hỏi đã đến lúc để sửa lại dáng tóc chưa. Cô lấy cây kéo ra. Cảm giác thân thuộc của chúng trong bàn tay cô khiến cô được an ủi và phần nào lấy lại tinh thần.

Pat quan tâm đến đám cưới hơn cả mái tóc của mình. “Kể cho bác nghe xem mọi người mặc gì đi. Và chú rể có đẹp trai không?”

“Con không được nhìn thấy chú rể, nhưng những cái váy tuyệt lắm ạ!”

Pat ngáp ngừng một thoáng rồi nói, “Đừng lo, con yêu, bác chắc chắn sau này Roger sẽ cầu hôn con thôi. Bác cũng phải đợi bố nó tận năm năm đấy.”

Bron khẽ thở dài và tỉa một chút ở phần đuôi tóc của Pat. Đó có thực sự là điều cô muốn không? Nếu cô và Roger kết hôn, cô có cảm thấy an toàn hơn, tự tin hơn và bình đẳng hơn? Khó mà nói được. Có thể là vậy, nhưng cô biết rằng cô không còn yêu anh ta nữa. Nhưng điều đó có quan trọng không? Dù sao đi nữa, chẳng phải “yêu” chỉ là một vấn đề liên quan đến hoóc môn thôi sao? Chẳng phải nó chỉ là một chất hóa học sẽ giảm dần đi sau một thời gian ư? Có lẽ cũng không tệ khi kết hôn với một người thân thuộc nhưng không thú vị. Sự thú vị có lẽ đã được đánh giá quá cao.

Chương 6

Dầu buổi tối hôm đó, Elsa ra khỏi thị trấn để đến một khu nhà nhỏ mới xây gần bờ sông. Đó có vẻ là nơi sinh sống của các gia đình trẻ, với những ngôi nhà hơn những ngôi nhà dành cho người thu nhập thấp một vài bậc. Cô có thể nghe tiếng ai đó đang cắt cỏ; một ông bố hăng hái với hai cậu con trai nhỏ đang rửa một chiếc xe ô tô, cả ba đều ướt nhẹp và dính đầy bọt xà phòng; và hai bà mẹ trẻ vừa tán gẫu vừa ngắm nhìn những đứa con nhỏ lấm chẫm chơi trong một cái bể nước cạn. Nó tạo ra một không khí gia đình hạnh phúc, mang đậm nét đặc trưng của buổi chiều chủ nhật, và cô tự hỏi liệu Bron có đang nghĩ đến chuyện lập gia đình không. Đây sẽ là một nơi hoàn hảo để sinh sống nếu cô ấy có ý định như vậy bởi vì họ sẽ có một mạng lưới bạn bè đã được thiết lập sẵn. Elsa thở dài, nghĩ tới nhóm bạn thời đại học - không một ai trong số họ sống gần chỗ cô và vì bản chất công việc cũng như tính nhút nhát của cô, cô đã không gây dựng thêm một nhóm bạn khác.

Cô nghe tiếng chuông kêu kính coong và thấy một bóng người xuất hiện đằng sau lớp kính cửa. Khi Bron mở cửa, Elsa nghĩ cô ấy có vẻ hơi lo lắng.

“Xin chào, mời vào,” Bron nói, khẽ mỉm cười. “Tôi có một chai rượu vang đang uống dở. Cô muốn uống một chút không?”

“Ồ có chứ, tại sao lại không nhỉ,” Elsa nói, “tôi đi bộ đến đây mà.”

Một người đàn ông cao ráo, ưa nhìn xuất hiện ở tiền sảnh. “Elsa, đây là Roger,” Bron nói.

Người đàn ông nhìn Elsa với đôi mắt suy đoán. “Chào cô, Elsa, cô là một trong những người bạn uốn tóc của Bron à?”

Phải mất đến một phút Elsa mới hiểu ý anh ta là gì. “Không, tôi là thợ may. Tôi may váy cưới cho đám cưới của Ashlyn. Anh biết chứ? Cái đám cưới mà Bron đến làm tóc ấy? Hôm qua?”

“À vâng. Hóa ra cô cũng làm cho một thằng cha tội nghiệp nào đó tức điên lên vì cuối tuần nào cũng đến phục vụ cho một, hai đám cưới phải không?” Anh ta cười, để ra vẻ là mình đang đùa, nhưng Elsa cảm nhận được những lời anh ta nói là hoàn toàn nghiêm túc.

Elsa nháy mắt. “Không, chỉ thi thoảng thôi.” Cô chẳng thèm bổ sung thêm rằng trong đời cô chẳng có “thằng cha tội nghiệp” nào để bị cô làm cho phát điên cả.

“Bron luôn đi vắng, bỏ mặc tôi tự mình xoay xở vào mỗi thứ Bảy. Em đã lo là nhiệm vụ chuẩn bị bữa trà hôm qua, đúng không cung?”

Bron nhún mày tỏ vẻ biết lỗi. “Em e rằng đúng là như vậy. Đáng lẽ em phải nhớ đôi ca cho người khác. Chẳng ai muốn bỏ qua một công việc được trả tiền công để làm một núi sandwich và bánh xốp nhân mứt miễn phí cả.”

“Nhưng em làm bánh rất ngon,” Roger tiếp tục, lơ đi sự nhắc nhở về công việc được trả tiền công của Bron. “Cô ấy đã làm một cái bánh rất tuyệt vời để kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ tôi. Không ai tin là nó được làm bởi một người không chuyên.”

“Thật không? Cô quả là đa tài,” Elsa nói.

Bron nhún vai, rõ ràng không muốn công nhận điều gì.

Dẫu sao Roger cũng không cho cô thời gian để nói. “Em sẽ mời Elsa một ly vang chứ? Trong tủ búp phê có một chai rượu ngon mà cô ấy có thể

sẽ thích. Có một chương trình mà anh muốn xem trước bữa tối vì vậy em có nửa tiếng.”

“Tôi chỉ đến để trả Bron mấy cái kẹp tóc...”

“Ồ lại đi,” Bron nói. “Chỉ một lát thôi.”

“Ừ, nhưng tôi sẽ không ở lâu đâu. Tôi đang trên đường đến nhà bố mẹ.”

Elsa theo Bron vào nhà. “Hãy đi với tôi vào bếp, nơi tôi sẽ rót cho chúng ta ít rượu vang,” Bron nói.

“Tôi có một ít Pinot Grigio ^[10] trong tủ lạnh. Không hiểu sao Roger luôn cho rằng tôi thích rượu vang ngọt. Chắc là từ cái lần chúng tôi đến thăm bố mẹ anh ấy và bố anh ấy mở một chai Liebfraumilch. Tôi đã khen nó ngon. Nhưng thực ra thì không.”

Elsa thấy mừng vì cô sống một mình, với công việc, chứ không phải với một người đàn ông khó chịu. Thật khủng khiếp khi trở về nhà sau một ngày làm việc mệt nhọc và phải chăm sóc một người lúc nào cũng muốn được chăm sóc. Sự cô đơn lạnh lẽo có khi còn tốt hơn thế. Cô hy vọng sự nhẹ nhõm của cô không biểu lộ ra mặt.

Bron rót rượu vang và rồi dẫn đường đến căn nhà kính nhỏ xíu ở đằng sau nhà.

“Chỗ này đẹp thật,” Elsa nói.

“Chắc là cô đang thắc mắc tại sao không có cái cây nào trong này,” Bron nói. “Roger không thích cây cảnh, chúng sẽ làm nơi này trở nên bừa bộn.”

“Ồ. Thực ra tôi đâu có thắc mắc điều đó,” cô nói. “Chính tôi cũng chẳng hiểu biết gì về cây cảnh. Dù mẹ tôi thích làm vườn.” Elsa ngồi xuống

một cái ghế mây. “VẬY ra ngoài việc tạo nên những điều kỳ diệu với cây kéo, cô còn biết làm bánh nữa hả?”

Bron lại nhún vai. “Thật ra tôi chỉ xem nó như một thú vui thôi, nhưng tôi cũng đã làm vài cái bánh cưới cho bạn bè của bạn bè tôi, những người tương tự như thế. Tôi không lấy tiền công, vì thế họ sẽ không thể kiện tôi nếu họ bị làm sao sau khi ăn chúng.” Cô mỉm cười với vẻ áy náy.

Elsa cười, cố gắng giúp Bron cảm thấy khá hơn. “Tôi chắc chắn chưa từng có ai bị bệnh gì sau khi ăn một cái bánh hoa quả.”

Bron nhấp một ngụm rượu và có vẻ thoải mái hơn đôi chút. “Chà, có lẽ vậy. Giờ thì, một điều quan trọng hơn đây, cô hãy kể cho tôi nghe về đám cưới đi.”

Elsa chỉnh lại cái nệm gối sau lưng và rà soát các chi tiết trong óc. “Ồ, phần nghi lễ diễn ra suôn sẻ mặc dù tôi nghĩ tôi sẽ chết vì xấu hổ mất. Tôi cứ phải thầm nhắc nhở mình rằng họ đang nhìn Ashlyn, chứ không phải tôi. Và chiếc váy của cô ấy rất đẹp! Tôi cứ nghĩ nó sẽ quá rườm rà khi cô ấy muốn cả đính hạt, thêu và viền đăng ten, nhưng hóa ra lại không như vậy. Nó lộng lẫy, nhưng không diêm dúa quá mức. Mọi người trông đều tuyệt vời. Phải công nhận rằng, đó là một đám cưới rất kiểu cách.”

“Tôi rất muốn xem ảnh, nhưng buồn một nỗi là tôi chẳng mấy khi được xem. Nếu cô dâu là khách quen của tôi thì không vấn đề gì, nhưng nếu chúng tôi mới chỉ gặp nhau đôi lần, trong buổi làm thử tóc và sau đó là đám cưới, thì họ thường không nhớ gì đến tôi cả.”

“Chà, chúng ta có thể hỏi Sarah. Chắc chắn cô ấy sẽ xem chúng. Dù sao đi nữa, đám cưới diễn ra rất tốt đẹp ngoại trừ một rắc rối nhỏ liên quan tới một con chó ở sân nhà thờ - nó rất đáng yêu nhưng hoàn toàn điên khùng. Nó đã làm ngã một cô bé phù dâu. May là cô bé không khóc, và rồi ai đó suýt nữa vấp vào dải ruy băng đeo quanh cổ nó.”

“Ồ, có phải con chó đó có tên là Major không?” Bron hỏi.

“Tôi không biết. Sao cô lại hỏi thế? Nó là một con chó Labrador màu vàng.”

“Chắc là nó rồi. Lúc tôi đang gói ghém đồ đạc để đi về thì nó chạy tới với một người đàn ông. Hình như anh ta đã phải dẫn nó đi dạo suốt cả buổi sáng để nó không làm loạn trong đám cưới.”

Elsa cười. “Vậy thì anh ta rõ ràng đã không dẫn nó đi đủ lâu!”

“Kể thêm cho tôi về đám cưới đi,” Bron nói. “Tôi đã tạo cho cô một vẻ ngoài ấn tượng, tôi muốn biết mọi chi tiết.”

Elsa thở dài. “Được, được, tôi hiểu mà.”

“Và đừng bỏ sót bất cứ điều gì đấy nhé!” Bron nói.

“Vâng, sau phần nghi lễ thì chúng tôi đến bữa tiệc chiêu đãi và Ashlyn cần đi vệ sinh.” Elsa nhấp ngụm rượu vang. “Thú thực với cô, Bron à, tôi đã không biết người ta đi tiểu khó khăn thế nào khi mặc những cái váy đó.”

“Nhưng bây giờ thì cô biết rồi?”

Elsa đảo mắt. “Đúng vậy! Tuy nhiên, chúng tôi đã xoay xở được. Sau đó thì đến lượt tôi phải đi vệ sinh.” Elsa đột nhiên nhận ra cô đã lạc vào một chủ đề mà cô thực sự không muốn nhắc đến.

“Tiếp tục đi.”

“Sau đó tôi phải ngồi ở cái bàn đặc biệt, một việc khiến tôi rất lúng túng. Nhưng anh chàng phù rể rất tử tế với tôi, rất lịch sự.”

“Thế cô có nhảy không?”

“Một chút.” Chỉ trong một giây, Elsa cho phép mình nhớ tới người đàn ông tử tế, cao ráo đã để cô nhảy trên chân anh ta, nhưng cô gạt đi hình

ảnh đó. Nó đã trở nên ngày càng mơ hồ và có khi cô đã tưởng tượng ra phân nửa của nó cũng nên. Cô lôi mình trở về hiện tại. “Ồ, tiện đây, tôi nghĩ giữa Sarah và anh chàng thợ ảnh có chuyện gì đó ‘mờ ám’.” Lờ đi những trải nghiệm của chính mình, Elsa thay đổi chủ đề một cách khá tội lỗi bằng cách đẩy bạn cô vào thay thế.

“Không phải chứ!” Bron nói, lập tức bị xao lãng. “Ngạc nhiên quá! Tại sao cô lại nghĩ thế?”

“Ồ, họ có vẻ không nói gì nhiều khi chụp ảnh, và lần duy nhất tôi bắt gặp họ bên nhau thì cô ấy có vẻ khá - biết nói thế nào nhỉ - gấp gáp.”

“Tiếp đi,” Bron háo hức nói.

“Cô có biết là cô ấy sẽ ngủ lại ở khách sạn không?” Elsa hỏi.

“Ồ, có chứ, cô ấy có nói.” Bron gật đầu khuyến khích.

“Chà, khi tôi ra về, tôi chắc chắn đã thấy họ nhảy điệu slow với nhau!”

“Thật không? Nhưng cô ấy luôn có vẻ quá... ờ, không hẳn là lạnh lùng, nhưng có vẻ... trầm lặng.”

“Chà, tôi đoán chắc rằng lúc đó cô ấy đã uống một ly sâm banh - chuyện đó hoàn toàn có thể hiểu được, bữa tiệc chiêu đãi đã diễn ra quá suôn sẻ - và họ đã ngã vào vòng tay nhau.”

“Cô đâu thể biết chắc,” Bron nói.

“Dĩ nhiên.”

“Nhưng nếu đúng như vậy thì tốt quá! Tôi không thân với Sarah lắm nhưng hình như cô ấy không bao giờ đi đâu chơi cả. Lúc nào cô ấy cũng chỉ biết cắm đầu vào công việc. Và cô ấy với Hugo có quan hệ rất tốt đẹp.”

Bron nghếch nghếch cái ly của mình. “Cô ấy đã lắm lắm gì đó về một đám cưới vào thứ Bảy tới, vì vậy có lẽ tôi sẽ hỏi cô ấy.”

Elsa im lặng khoảng một phút trước khi chuyển chủ đề. Tối nay Bron thực sự có gì đó khang khác. “Tôi phải đem trả cái váy phù dâu cho bà Lennox-Featherstone,” cô vui vẻ nói.

“Ồ, quả là một việc đáng sợ. Nhưng ừ sau giọng điệu kẻ cả và phong thái cao ngạo, bà ấy thực sự rất tốt bụng, đúng không?”

“Đúng,” Elsa đồng ý, “bà ấy chỉ khiến ta hơi mất bình tĩnh thôi.”

“Tôi rất muốn đi cùng cô nhưng tôi e rằng tôi sẽ phải làm việc.”

“Không sao. Tôi sẽ gọi điện cho bà ấy và lựa một thời điểm thích hợp.”

“Cô có thích làm việc tự do như hiện nay không, Elsa?” Bron hỏi, rót rượu vào những cái ly. “Tôi đang phân vân chuyện quay lại làm một thợ làm tóc lưu động.”

“Ồ, có rất nhiều lý do để tôi yêu nó. Tôi không phải thay đồ để đi làm...”

“Cái gì cơ?”

Elsa cười. “Tôi sống ngay tại chỗ làm mà. Tôi thuê một tầng của một nhà kho và tôi cùng bố đã dựng lên một căn hộ nhỏ trong góc. Chỉ cần bước chân ra khỏi phòng khách là tôi đã tới xưởng làm việc rồi. Song tôi rất nghiêm khắc với chính mình về chuyện không được mang bánh mì nướng và mút cam sang đó.”

Bron cười khúc khích và rồi có vẻ hơi lo lắng.

“Cô không sao chứ? Cô không phải nấu bữa tối cho Roger đấy chứ?”

“Ồ không - chúng tôi đã ăn một bữa trưa khổng lồ và sau đó là uống trà với bố mẹ anh ấy. Tôi sẽ làm cho anh ấy bánh mì nướng phết bơ mát vào lúc chín rười và anh ấy sẽ hài lòng.”

Elsa không nói gì. Cô sợ rằng nếu cô lên tiếng, cô sẽ nói xấu người tình của Bron mất. Ngay cả khi Bron không thực sự hài lòng với hoàn cảnh hiện tại, Elsa cũng không được phép bình phẩm.

“Vây,” Bron tiếp tục, “mặt trái của nó là gì?”

“Dĩ nhiên là sự cô đơn. Chẳng có ai để cùng trao đổi ý kiến, trừ phi tôi nhờ ai đó đến giúp tôi với những công việc phải làm bằng tay. Và đôi khi tôi làm việc với giờ giấc rất thất thường. Nhưng cơ bản thì, tôi yêu công việc của tôi, vì vậy tôi vẫn thấy rất ổn. Thi thoảng tôi lại về nhà bố mẹ để tắm táp thỏa thích. Tôi rất may mắn.”

“Nhưng cô không có bạn trai à?”

Elsa lắc đầu. “Không. Tôi cũng không giao du nhiều. Chẳng còn người bạn thời thơ ấu nào của tôi sống quanh đây - họ đều đã đi lập nghiệp ở nơi khác. Finchcombe thực sự không phải là một thị trấn đủ lớn để tạo được công ăn việc làm cho quá nhiều người.”

“Đúng vậy,” Bron đồng ý.

“Nhưng tôi chẳng bận tâm,” Elsa tiếp tục. “Mẹ tôi nghĩ tôi đang lãng phí thời gian khi cứ giam mình trong xưởng làm việc nhưng tôi thấy thoải mái với điều đó.” Cô bắt gặp Bron đang lén liếc nhìn đồng hồ nên đành đứng dậy. “Tôi nên về thôi. Ồ, suýt nữa thì quên mất, mấy cái kẹp tóc của cô này.” Cô thò tay vào túi quần jean và lấy chúng ra. “Trông cô có vẻ mệt mỏi, Bron ạ.”

“Ừm. Có lẽ tôi hơi mệt.” Bron cười khi cô đứng dậy tiễn Elsa ra cửa.

Elsa đi về phía nhà cha mẹ trong khu vực cổ kính hơn của thị trấn. Họ cũng sẽ muốn nghe kể chi tiết về đám cưới, và không sớm thì muộn mẹ cô sẽ phải thấy mái tóc mới của cô. Mẹ cô sẽ cho cô ăn tối nữa chứ. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thực sự không muốn gọi điện cho mẹ Ashlyn vào tối Chủ nhật. Bà ấy chắc vẫn đang mệt phờ vì đám cưới và, quan trọng hơn, Elsa đã uống gần như nửa chai rượu vang. Cô không muốn mình lỡ miệng nói nhịu - sáng mai cô sẽ gọi điện sau vậy.

Vừa đi, Elsa vừa nghĩ về Bron. Roger có vẻ khá hách dịch. Anh ta chắc chắn đã điều khiển Bron như một con rối và có lẽ muốn như vậy mãi. Thà ở một mình còn hơn là chung sống với một người đàn ông như thế, nhưng cô là ai mà lại dám bình phẩm về mối quan hệ của người khác cơ chứ? Có lẽ chỉ là anh ta đã có một ngày không suôn sẻ mà thôi.

Sáng hôm sau, sau khi gọi điện cho bà Lennox-Featherstone và được bà mời đến nhà, Elsa ăn mặc rất cẩn chu. Như để bày tỏ thiện ý với buổi sáng mùa hè sớm sủa, tươi đẹp, cô mặc chiếc quần lanh màu trắng nhạt thay vì màu đen thông thường, nhưng vẫn mặc một cái áo phông bó sát màu đen, để không lạc quá xa khỏi vùng thoải mái của cô. Kiểu tóc mới của cô ngời lên sức sống và cô trang điểm một chút để tỏ lòng trân trọng với dịp đặc biệt này.

Ngôi nhà đó hơi xa thị trấn và Elsa ngắm nhìn nó với vẻ ngưỡng mộ khi cô chậm chậm lái xe lên lối xe chạy, trì hoãn càng lâu càng tốt cái khoảnh khắc sẽ khiến cô ngại ngùng.

Đó là một ngôi nhà đáng để ngưỡng mộ, với kiểu kiến trúc cổ điển thời Nữ hoàng Anne. Nó nhỏ so với một trang viên, nhưng lớn theo những tiêu chuẩn khác, với hai tầng trên một tầng hầm và những ô cửa sổ cao có

hai khung kính trượt. Có một dãy cầu thang dẫn lên cửa chính. Căn cứ vào kích cỡ của những bức tường đá bao quanh khuôn viên, nó cũng có một khu vườn khổng lồ.

Cuối cùng Elsa cũng phải dừng xe và ra ngoài. Cô đã là hơi chiếc váy và kiểm tra nó thật kỹ để xem có còn vết bẩn hay dấu hiệu nào cho thấy nó đã được mặc không. Chỉ con mắt nào tinh tường nhất mới có thể nhận ra nó đã được mặc, và có thể nói là nó đã từng có “một bà chủ rất cẩn thận”, như người ta thường quảng cáo khi rao bán những chiếc xe cũ. Cô vẫn cảm thấy cực kỳ lo lắng mặc dù theo logic cô biết cô chẳng có lý do gì để phải như vậy.

Cái váy nằm trong một chiếc túi chuyên dụng được khoác trên cánh tay cô, phần đuôi của nó được nhấc lên để nó không bị kéo lê trên mặt đất do sơ suất. Elsa hít một hơi và kéo dây chuông cửa; cô nghe tiếng chuông ngân lên inh ỏi khắp ngôi nhà. Để không tỏ ra quá lo lắng, cô quay sang ngắm nhìn những thảm cỏ hoàn hảo và những bông hồng chạy dọc theo bức tường phía xa và leo lên những cái cây xung quanh chúng. Khi nghe tiếng bước chân, cô quay lại và hít thêm một hơi để lấy bình tĩnh.

Một cô gái trẻ mặc một cái tạp dề bên ngoài chiếc quần và cái áo polo mở cửa. “Cô Ashcombe phải không? Bà Vanessa đang đợi cô.” Cô ta nói giọng Trung Âu và nở một nụ cười thân thiện. “Mời theo tôi.”

Elsa, giờ cao chiếc váy, đi theo cô giúp việc qua những hành lang lát gỗ cho đến khi họ tới một căn phòng lớn ngập tràn ánh nắng có những cánh cửa kiểu Pháp hướng ra ngoài vườn. Bà Lennox-Featherstone đang nghe điện thoại và phẩy tay về phía một cái bàn và hai cái ghế bành cạnh cửa sổ trông ra vườn. Elsa đi về phía đó nhưng vẫn đứng, nhấc cao chiếc váy để nó không chạm xuống sàn nhà, cố gắng tỏ ra là mình không thể nghe thấy tất cả những lời mà bà Lennox-Featherstone đang giận dữ nói.

“Thật là bực không tả nổi!” bà Lennox-Featherstone nói vào trong điện thoại. Và rồi, “Sao các người lại nghĩ tôi sẽ làm thế chứ? Đúng là bực

cười!” Bà đột ngột dập máy.

“Phát điên lên mất! Cái công ty bảo hiểm chết tiệt đó không chịu bảo hiểm cho một căn nhà không có người ở.”

“Thế ạ?” Elsa lịch sự hỏi.

“Thế đấy. Chúng tôi có một căn nhà nhỏ ở gần đây mà chúng tôi định sửa sang lại vào mùa thu, nhưng từ giờ cho đến lúc đó mà nó bị cháy rụi thì chúng tôi sẽ không được đền bù gì cả! Chỉ vì nó không có ai ở! Chắc chắn là nếu không có ai ở trong đó thì nó càng dễ bị bắt lửa hơn chứ?”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Elsa nói.

“Hừm, này, nếu cô thấy ai đó cần tìm chỗ ở trong một vài tháng, thì hãy cho tôi biết nhé. Thật sự thì, chẳng mấy ai thuê nhà trong thời gian quá ngắn ngủi như thế cả, và nó cũng không thích hợp để làm một căn nhà nghỉ mát.” Bà chủ nhà của Elsa trút giận lần cuối rồi chuyển toàn bộ sự chú ý sang người khách của bà.

“Tôi nên để chiếc váy ở đâu ạ?” Elsa nói, cảm thấy khá dè dặt dưới ánh nhìn sắc sảo như đèn chiếu rọi của bà Lennox-Featherstone. “Nó thực sự nên được treo lên.”

“Ồ, đưa nó cho tôi.” Cái túi được vất lên một cái ghế mà không nhận được đầy đủ sự tôn trọng trước sự nhạy cảm của Elsa. “Giờ thì, nhìn cô kia... tôi biết mà,” bà Lennox-Featherstone tuyên bố sau một thoáng nhìn chăm chú vào gương mặt Elsa với vẻ chê bai. “Màu đen chẳng hợp với cô chút nào. Tôi nghĩ cô có thể là mẫu người mùa hè, nhưng chúng ta sẽ cần kiểm tra điều đó. Ngồi xuống đi.”

Elsa ngoan ngoãn ngồi xuống cái ghế được chỉ, tự hỏi phải chăng bà chủ nhà đang thốt ra những lời lẽ khó hiểu trong lúc xuất thần?

Bà Lennox-Featherstone ngồi xuống cái ghế còn lại. “Cô thực sự là một cô gái đáng yêu. Kiểu tóc mái bằng đó rất dễ thương - rất giống Audrey Hepburn^[11]. Cô thợ làm tóc đó quả là rất tài năng.”

“Vâng, đúng vậy,” Elsa nói, thấy mừng vì có cơ hội được nói một điều gì đó. “Cô ấy là một người bạn của tôi.” Sau buổi tối hôm qua, cô cảm thấy điều này hoàn toàn đúng.

“Thế à? Cô ấy có làm thêm nhiều không? Tôi đang định đưa mấy bà cụ đến rạp hát - đó là một trong những việc thiện nguyện của tôi. Tôi nghĩ sẽ rất thú vị nếu trang điểm cho họ trước, để họ được hãnh diện và thấy mình đặc biệt. Cô ấy sẽ cần mang theo một đồng nghiệp,” bà nói thêm với vẻ tự lự. “Cô có số điện thoại của cô ấy không? Hay tốt hơn, một tấm danh thiếp?”

“Tôi không có danh thiếp của cô ấy, nhưng tôi có số di động của cô ấy. Tôi không rõ liệu cô ấy có làm thêm ngoài giờ nhiều không, ngoài những đám cưới.” Mặc dù Bron đã bóng gió xa xôi rằng cô ấy muốn như vậy, nhưng Elsa không muốn đẩy cô ấy vào một việc mà cô ấy chưa sẵn sàng.

“Cô viết nó vào đó hộ tôi.” Bà Lennox-Featherstone đưa cho Elsa một tập giấy và một cây bút máy nhỏ bằng vàng. “A, Olga mang đồ uống đến rồi đây. Cô uống trà chanh nhé? Nó có những đặc tính ngăn ngừa bệnh ung thư. Hoặc cô có thể uống nước lọc, nếu cô muốn.”

Olga đặt cái khay xuống cái bàn nhỏ và Elsa thấy trên khay có những cái ly và một chai nước cùng một ấm trà và hai cái tách và đĩa lót tách bằng sứ.

“Ồ, tôi uống trà là được rồi, cảm ơn, bà Lennox-Featherstone,” Elsa nói, muốn làm vừa lòng bà chủ nhà; điều đó có vẻ an toàn hơn.

“Ồ, hãy gọi tôi là Vanessa. Cái tên của tôi luôn khiến tôi nghĩ rằng ai đó đã cán một miếng ruột gối và nó bị mắc lại trong họng họ vậy.”

Elsa mỉm cười. Câu nói này đã tổng kết gần như hoàn hảo cho cái họ của bà chủ nhà.

“Cô gái tốt bụng,” Vanessa nói. Bà nhắc ấm trà lên và bắt đầu rót trà. “Bây giờ, tôi muốn tặng cô một món quà. Đừng phản đối, cô xứng đáng được nhận một thứ gì đó vì đã thế chỗ con bò cái đó vào phút chót, nhưng tôi e rằng tôi sẽ cực kỳ độc đoán khi nói với cô rằng cô nên làm gì. Trà của cô đây.”

Elsa đón lấy tách trà, biết rằng cô khó mà mở miệng và cũng không thể nghĩ ra được điều gì để nói cho thích hợp. Bà Lennox-Featherstone đang chuyển từ chủ đề này sang chủ đề khác như một con bướm điên loạn.

“Tôi muốn cô lựa chọn lại màu sắc.”

“Xin lỗi, ý bà là gì?”

“Một người phụ nữ tuyệt vời mà tôi quen sẽ nói cho cô biết những màu sắc nào là hợp với cô và những màu nào thì không - quần áo, trang điểm, những thứ như thế. Tôi sẽ đi với cô, vì vậy cô sẽ không đơn độc. Sẽ rất vui đấy. Tôi sẽ sắp xếp và cho cô biết ngày giờ cụ thể.”

“Thực sự thì, bà quả là rất tử tế...” Elsa phản đối. Việc đó nghe như một hình thức tra tấn khác và dù sao đi nữa, màu đen thì có gì không ổn chứ?

“Không, cưng à, đừng cảm ơn tôi. Nó phần nào là một sứ mệnh. Tôi cũng thích làm thế với đồ lót. Nhưng cô thì không cần giúp đỡ về vấn đề đó. Áo lót của cô rõ ràng vừa vặn. Nhưng giá mà cô biết được có bao nhiêu phụ nữ chẳng biết gì về việc nhũ hoa nên nằm ở chính giữa khoảng cách từ đỉnh vai đến khuỷu tay. Cô sẽ thấy quá nhiều người có núm vú nằm ở vị trí ngang bằng với khuỷu tay đến mức chẳng thể vùng gậy mà đếm xuê.”

Elsa, ngạc nhiên bởi sự kết hợp của việc vung gậy và núp vú, muốn bật lên cười. Có lẽ một phần là do căng thẳng, cô biết, và hít vài hơi thật sâu để giúp mình thư giãn.

“Cô đừng ngại ngần gì tôi, cưng à,” Vanessa nói, “Tôi luôn bận tâm đến mọi vấn đề. Tôi mang trong mình một sứ mệnh. Đáng lẽ tôi đã là người đứng đầu của một công ty đa quốc gia, nhưng tôi đã từ bỏ nó vì tình yêu.” Bà mỉm cười. “Cô thấy trà thế nào?”

“Rất được, rất ngon.”

“Tôi biết người ta có thể bị ám ảnh với những loại đồ uống sạch và nhiều chất dinh dưỡng nhưng tôi nghĩ trà xanh là thứ nên uống.”

“Nó rất ngon,” Elsa lặp lại. Cô hớp vài ngụm lớn. Ngay khi uống xong, cô có thể rời đi. Suy cho cùng, cô đã ở đây đủ lâu theo phép lịch sự rồi.

Đúng lúc đó điện thoại lại réo vang, và trong khi Vanessa đứng dậy để trả lời điện thoại, Elsa uống một hơi hết tách trà.

“Bây giờ tôi không thể nói chuyện được, cưng ạ, tôi đang có khách,” Vanessa nói. “Tôi sẽ gọi lại cho bà sau.”

Cảm thấy thô tục khi hớp cả ngụm trà, Elsa đứng dậy. “Trà ngon lắm, bà... ừm... cảm ơn bà rất nhiều. Bà thật tử tế,” cô nói nhanh, phòng khi bị ngắt lời.

Bà chủ nhà mỉm cười ấm áp. “Đó là vinh hạnh của tôi, và tôi sẽ liên lạc với cô ngay khi tôi sắp xếp xong với bạn tôi chuyện lựa chọn màu sắc cho cô. Ồ, tiện đây...”

“Vâng?” Vanessa không hay ngần ngại như thế, điều đó chứng tỏ nó phải là một việc quan trọng.

“Laurence Gentle, anh chàng phù rể, đã hỏi tôi số điện thoại của cô. Tôi đã bảo anh ta rằng tôi phải hỏi xem cô có đồng ý cho anh ta số không đã.”

“Ồ.” Tại sao anh ta lại muốn có số điện thoại của cô chứ? Dĩ nhiên trừ phi em gái anh ta muốn may váy cưới - nếu anh ta có một cô em gái. “Vâng, được ạ.”

“Anh ta thực sự là một người đàn ông tốt, tôi có thể cam đoan với cô như vậy.”

“Vâng. Anh ấy có vẻ rất tốt.” Cô hoàn toàn đồng ý với điều này.

“Ý tôi là anh ta rất đàng hoàng, tử tế. Dĩ nhiên cũng hơi cổ chấp, nhưng anh ta là một gã độc thân và điều đó có thể hiểu được.”

“Có thể ư?”

“Dĩ nhiên. Nếu đàn ông không bị đồng tính và sống độc thân thì họ có thể khá lập dị. Nhưng tôi sẽ cho anh ta số điện thoại của cô.Ồ, và cảm ơn cô vì đã mang trả cái váy. Không biết tôi sẽ làm gì với nó nữa.”

“Bà có thể bán nó trên trang web eBay,” Elsa gợi ý.

“Ồ, cung à, tôi thực sự không nghĩ tôi có thể làm vậy. Không, tôi sẽ nghĩ ra một điều gì đó.”

Khi Elsa lái xe đi, cô quyết định rằng dù Vanessa làm gì với cái váy phù dâu chẳng nữa thì bà ấy cũng sẽ không cất nó trong một cái túi và treo nó trong một cái tủ cho đến khi nó chẳng còn giá trị gì.

Chương 7

Khi Sarah thức dậy vào sáng Chủ nhật, cô lập tức cảm thấy khó chịu khi nhận ra mình ngủ không được ngon. Cô hiếm khi như vậy sau một sự kiện lớn, và đám cưới của Ashlyn rõ ràng không phải tầm thường gì. Đầu óc cô thường phải mất một thời gian mới thôi nhìn thấy những sơ đồ chỗ ngồi, những bông hoa trang trí và những nhân viên có nguy cơ làm việc kém hiệu quả. Nhưng sáng nay cô còn có thêm một lý do nữa để cảm thấy mình như đã thức cả đêm - Hugo.

Ban đầu cô thiếp ngủ khá dễ dàng nhưng rồi cứ bị tỉnh giấc. Điều đó chẳng liên quan gì đến căn phòng. Nó tuy nhỏ nhưng đây là một khách sạn tốt: ga trải giường mềm mại, khăn mặt mịn màng và giường đệm êm ái. Không, chính cái chuyện suýt xảy ra đêm qua mới là thủ phạm khiến cô thao thức.

Cô thực sự không nên để Hugo hôn cô. Ly rượu và điệu nhảy thì tạm chấp nhận được. Nó sẽ không gây ra vấn đề gì. Nhưng đáng lẽ mọi chuyện chỉ nên dừng lại ở đó.

Vì mới là bảy giờ, cô lại nằm xuống và ngẫm nghĩ xem tại sao chuyện đó lại xảy ra. Cô thở dài. Chẳng phải vận dụng nhiều năng lực trí tuệ cũng hiểu được. Hugo cực kỳ hấp dẫn, và lúc ấy cô đã rất mệt mỏi, ngà ngà say và quên bằng sự chuyên nghiệp thường lệ. Cho tới giờ cô và Hugo đã làm việc rất ăn ý với nhau, sẽ thật đáng tiếc nếu cô phá hỏng điều đó bằng cách để mặc mình bị cuốn đi bởi thứ cảm xúc nhất thời.

Cô cất một tiếng thở dài rùng mình, ép tâm trí quên đi những nụ hôn tuyệt vời đó, hy vọng chúng không gây nghiện và cô có thể quay lại với

cuộc sống lý trí thường ngày mà không gặp khó khăn gì. Cô ngồi dậy và dụi mắt. Dĩ nhiên là cô có thể! Xét cho cùng, cô không yêu anh ta, và miễn là cô không bao giờ để điều đó xảy ra một lần nữa, cô sẽ ổn thôi.

Không thể tránh khỏi, tâm trí cô chợt nhớ về Bruce, người đàn ông mà cô đã nghĩ là tình yêu của đời mình. Cô gặp anh ta tại bữa tiệc đầu tiên của tân sinh viên ở trường đại học và đã nghĩ anh ta là chàng trai hấp dẫn nhất mà cô từng thấy ngoài những nhân vật trên phim ảnh. Kỳ diệu thay, Bruce cũng chú ý đến cô và bị thu hút bởi vẻ trầm mặc, lý trí của cô khi đó, hơn là đám đông thiếu nữ phù phiếm quanh cô. Họ đã trở thành một cặp gần như ngay lập tức. Cô yêu anh ta đắm đuối và họ đã cùng nhau lập kế hoạch cho tương lai: họ sẽ sống ở đâu, sẽ sinh bao nhiêu đứa con và sẽ tổ chức kỷ niệm Đám cưới Vàng như thế nào. Cô đã tin tưởng Bruce tuyệt đối. Mặc dù tất cả các cô gái ở trường đại học đều mê mẩn anh ta, nhưng anh ta chỉ suốt ngày quần quýt bên Sarah như hình với bóng.

Cho đến khi anh ta thay lòng. Việc bước vào căn hộ của anh ta và chứng kiến tình yêu của đời mình đang ở trên giường với một cô gái khác khiến cô đau đớn đến mức cô đã thề sẽ không bao giờ biến mình thành con tin của tình yêu nữa. Có cảm giác như trái tim cô đã bị xé toạc - người đàn ông mà cô nghĩ sẽ gắn bó với anh ta cả quãng đời còn lại đã phản bội cô, một cách tàn nhẫn. Như thể cô chưa có đủ chuyện để lo nghĩ. Mẹ cô đã mất ngay trước khi cô vào đại học, cô cần để mắt đến cha cô và, dĩ nhiên, cả Lily, cô em gái nhỏ rất yếu đuối của cô nữa. Hàn gắn vết thương lòng trong khi vẫn phải hoàn thành việc học và chăm sóc cái gia đình đang chìm trong không khí đau buồn quả là một điều khủng khiếp. Nếu không vì gia đình và bạn bè, cô không biết mình sẽ làm thế nào để vượt qua. Cô đã tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ đi vào vết xe đổ đó nữa, không bao giờ. Ngay cả sau toàn bộ quãng thời gian này. Xét cho cùng, bây giờ cô đang có việc phải làm, và Lily vẫn cần người chị cả của nó. Và cô nợ điều đó với chính mình.

Cô giữ mình ra khỏi nỗi đau quá khứ ấy. Phải thừa nhận rằng nụ hôn với Hugo thật tuyệt vời, nhưng cô không thể cho phép nó đi xa hơn. Dù sao đi nữa, có lẽ anh ta cũng chẳng bận tâm đến nó; suy cho cùng, cô đã nghe được một lời đồn đại chẳng mấy hay ho về anh ta. Cô quyết tâm quên hẳn nụ hôn đó đi. Và chỉ ít họ đã không hẹn ăn sáng cùng nhau hay việc gì đó đáng sợ như thế, cô nghĩ khi cô nhắc điện thoại và hỏi xem liệu phục vụ phòng có thể mang cho cô chút bánh mì nướng không. Nhờ có những tiêu chuẩn cao về dịch vụ phục vụ tận phòng của những khách sạn sang trọng như vậy mà hai mươi phút sau cô đã lái xe đi, nóng lòng trở về nhà với cuộc sống bình thường, yên ả của mình.

Chẳng bình thường như thế chút nào; em gái cô đang ngồi trên ngưỡng cửa nhà cô. Tuy kém Sarah có bốn tuổi, nhưng Lily có dáng dấp của một cô học sinh mặc quần áo của người lớn, dù rằng quần áo của cô ấy chẳng “người lớn” cho lắm, chẳng hạn như lúc này, cô ấy đang mặc một cái áo pyjama nhí nhảnh với một chiếc quần jean màu hồng đính những hạt lông lánh như kim cương. Mái tóc vàng hoe của cô ấy được cặp lại ở một số chỗ bằng những cái kẹp tóc lấp lánh, và quanh cổ và cổ tay còn đeo nhiều những hạt màu hồng và kim cương hơn. Cô ấy giống như một cô bé sáu tuổi cao ngêu ở một vũ hội hóa trang. Trông con bé, Sarah nghĩ, cực kỳ xinh đẹp và hơi loạn trí. Một lần nữa, Sarah lấy làm lạ tại sao hai chị em lại có thể khác nhau đến thế.

Lily đang nắm chặt một cái túi giấy và trông vừa rụt rè vừa háo hức. Cô đứng bật dậy khi thấy chị gái.

“Sares! Sao chị tắt máy thế? Chị đã ở đâu vậy? Không phải với một người đàn ông nào đó chứ?”

“Chào cung.” Sarah ôm em gái một cách trìu mến, nghĩ rằng em gái cô thật nhỏ bé và cố tình lờ đi lời trêu chọc của cô ấy. “Giờ này em không ở trên giường mà đến đây làm gì vậy? Hơi lạ, đúng không?”

“Sarah! Em lớn rồi mà. Vào nhà đi đã, em muốn đi vệ sinh. Và em có một kế hoạch cực kỳ hay ho!”

Sarah cười. “Vậy thì ráng mà nhìn bằng cách bắt chéo chân trong khi chờ chị mở cửa. Đây, tốt hơn là em nên cầm lấy chìa khóa nhà. Chị phải đỡ đồ trong xe xuống.”

Căn hộ của Sarah nằm ở tầng một của một nhà thờ nhỏ được cải tạo lại rất đẹp. Nó có đủ mọi thứ cô cần: một phòng ngủ lớn mà cô dùng làm văn phòng; một phòng ngủ nhỏ hơn được dành làm chỗ ngủ; và một phòng khách rộng rãi có một đầu được dùng làm bếp, nơi cô làm tất cả những việc khác. Phòng tắm tuy nhỏ nhưng đối với một người thì như thế là quá đủ. Sarah yêu nó.

Lúc cô đỡ đồ trên xe xuống hết, Lily đã dùng xong phòng tắm và đang lục lọi cái chạn thức ăn của Sarah để tìm ngũ cốc cho bữa sáng.

“Sarah! Thói quen ăn uống của chị lành mạnh thật đấy! Chị không có thứ gì có tí đường nào trong đó à?”

“Đây, em thử cái này đi. Nó có quả sây khô. Trông nó khá ngon lành và nếu em nghĩ nó chưa đủ ngọt, em có thể cho thêm đường vào. Trà hay cà phê?”

“Trà ạ! Ồ.” Lily đặt hộp sữa rỗng mà cô vừa đổ vào bát ngũ cốc xuống. “Em vừa dùng hết chỗ sữa còn lại của chị rồi à?”

“Ừ, nhưng đừng lo. Chị muốn uống cà phê đen thôi.”

“Vậy em sẽ uống trà hoa quả.” Lily xúc một thìa ngũ cốc và đưa lên miệng, làm đầy một ít sữa lên cằm. “Em có tin vui đấy! Chị ngồi xuống đi.”

Sarah đang pha cà phê, súc cái phích nước mà cô luôn mang theo tới các đám cưới để đựng trà bạc hà, và gần như đã quay lại với những thói quen thường ngày của mình. Tuy nhiên, vì cô đã từng phàn nàn rằng Lily

chạy nhảy quanh chỗ này như một đứa trẻ, cô hiểu ý em gái và ngồi xuống bên cạnh cô ấy ở quầy bar ăn sáng. Lily lúc này đang uống nốt chỗ sữa trong bát ngũ cốc.

“Nếu đó là tin vui, tại sao em không nói với chị trước? Tại sao lại ăn sáng trước?”

“Bởi vì em cần chị bình tĩnh và ngồi xuống hẳn hoi đã.” Lily vỗ vỗ lên tay Sarah và đứng dậy.

“Chị hoàn toàn bình tĩnh và đang ngồi rồi đây. Đâu như em.”

Lily cười. “Những cái ghế chân cao này bất tiện quá.” Cô đi vào phòng khách và ngồi nhún nhảy trên chiếc sofa. “Ôi Sarah, em không thể tin nổi. Em hạnh phúc quá!”

Sarah đã quen với những niềm vui bộc phát của Lily, vì vậy cảm xúc này không lây sang cô ngay. Cô đứng dậy một cách chậm rãi hơn và theo em gái đến chỗ sofa. “Tuyệt lắm!” Cô cố gắng hòa theo sự phấn khích của em gái. “Tại sao?”

“Em đã đính hôn! Bọn em đã đính hôn, ý em là, Dirk và em.”

Sarah đặt tách cà phê xuống và choàng tay quanh cổ Lily, lần này cô phấn khởi thật sự. “Ôi, Lily! Tuyệt quá. Chị rất mừng cho em.” Cô không gặp Dirk thường xuyên lắm nhưng cô cảm thấy cậu ta là một chàng trai đứng đắn và là mẫu người mà Lily cần trong đời.

“Em không thể tin nổi là em lại hạnh phúc đến thế!” Lily nói, cười rạng rỡ với Sarah.

Sarah buông em gái ra và suy nghĩ một lát. Cô không muốn làm Lily hụt hửng nhưng cô cảm thấy phải đưa ra câu hỏi này. Bản năng của một người chị gái mà cô cố gắng kiểm soát (và đôi khi thất bại) lên tiếng, “Chị

không muốn nói ra điều này đâu, nhưng lần này em có chắc chắn không? Chúng ta đã từng như thế này rồi.”

Lily nhồm dậy. “Em biết chị sẽ lo lắng, nhưng lần này không giống lần trước đâu, em hứa với chị đấy. Dirk tốt bụng và chu đáo - chẳng giống Rex chút nào.” Cô quay sang chị gái, người đang cố giấu vẻ mặt lo lắng. “Chuyện em đã làm với anh ta thật ngớ ngẩn và trẻ con. Bọn em không nên bỏ đi như thế và chị đã đúng về chuyện anh ta là một con lợn bản thiêu. Nhưng em biết lần này sẽ khác. Em có thể cảm thấy điều đó.”

Sarah gượng cười. Chứng kiến sự đau khổ của em gái chẳng dễ chịu hơn việc chịu đựng sự đau khổ của bản thân cô là mấy. Cả hai chị em họ đều chẳng mấy may mắn trong tình yêu, cô thiếu não nghĩ.

“Thành thực mà nói, Sares, lần này chẳng giống lần trước chút nào. Bọn em không trốn đi. Bọn em sẽ có một đám cưới đàng hoàng, và em muốn chị tổ chức nó cho em.”

Lily nói điều này với hai cánh tay vung ra, như thể cô đang ban một đặc ân lớn cho chị gái, quên rằng tổ chức các đám cưới là nghề của chị cô. Và dù Sarah không dám nghĩ đến chuyện nhận tiền để làm việc này, ngay cả khi Lily nghĩ đến việc trả tiền cho cô, song nó sẽ mất rất nhiều thời gian. Nhưng cô nhận ra rằng Lily đang vừa hỏi xin sự giúp đỡ vừa hỏi xin sự chấp thuận của cô; nếu Sarah đồng ý tổ chức đám cưới thì cũng đồng nghĩa với việc cô tán thành đám cưới này vậy. Lily luôn kính trọng Sarah, và sau cái chết của mẹ và cuộc tái hôn của cha, Sarah giống như một người mẹ đối với Lily hơn là một người chị. Và Sarah cảm thấy mình phải bảo bọc em gái.

Cô hít một hơi thật sâu và gạt sang một bên bất cứ nỗi e sợ nào có thể có: xét cho cùng, Dirk chẳng giống Rex chút nào. “Dĩ nhiên chị sẽ giúp em,” cô nói. “Chị sẽ nói với em bất cứ điều gì em cần biết, nhưng chị không chắc chị sẽ có thời gian để thật sự tổ chức nó từ đầu đến cuối.”

“Chị sẽ không cần làm gì nhiều đâu!” Lily lại vung vẩy tay. “Chúng ta sẽ đến một hội chợ đám cưới. Chúng ta có thể tìm thấy mọi thứ chúng ta cần ở đó!”

Sarah đang mệt, dù đã uống một tách cà phê đậm đặc, và cô bật cười. Chỉ có cô em thân yêu của cô mới nghĩ rằng tất cả những gì bạn cần là một vài cuốn sách quảng cáo và sản phẩm mẫu miễn phí. Tất cả kinh nghiệm và kiến thức của cô đều chẳng là gì so với một sự kiện lớn và đông đúc, nơi người ta cố gắng bán cho bạn mọi thứ - chủ yếu là những thứ bạn không muốn. Nhưng Lily vốn là người như vậy và tốt hơn là nên nhượng bộ cô nàng. “Bao giờ thì chúng ta sẽ đến hội chợ đó?”

“Ngay bây giờ. Nó diễn ra hôm nay mà. Đó là lý do em phải đến đây sớm như thế.”

“Chị có rất nhiều...”

“Ồ, chị đừng làm em mất vui! Chị lúc nào cũng quá tẻ nhạt!” Lily nhồm dậm và ngồi sát vào chị gái hơn, và khoác tay Sarah.

Nghi ngờ rằng Lily không phải là người duy nhất cảm thấy như vậy, và hình ảnh Hugo vụt hiện lên trong tâm trí cô, Sarah thở dài. “Được rồi, được rồi, chị sẽ đi. Nó ở đâu vậy?”

“Chị đừng bận tâm đến điều đó vội. Trước khi chúng ta đi, em nghĩ em sẽ cho chị xem cái này.” Lily tìm cái túi giấy và lấy từ trong đó ra một quyển sổ trông quen quen.

“Chúa ơi! Không thể tin nổi là em vẫn còn giữ thứ đó,” Sarah nói. “Em thường cắt những bức ảnh từ các cuốn tạp chí để dán vào đó, cả những tấm thiệp sinh nhật cũ, và những mẫu thư ngắn từ bạn em nữa.”

“Em đã ngừng làm thế khi em lên mười,” Lily tự hào tuyên bố. “Đây là một cuốn sổ mới.” Cô mở đến trang giữa của cuốn sổ và đặt nó đánh “hạch” lên đầu gối Sarah. “Bắt đầu từ chỗ đó.”

Sarah bắt đầu lật giở các trang. Trang nào cũng có hình váy cưới, từ những chiếc váy hàng hiệu xinh đẹp ôm sát người được may từ loại lụa hảo hạng nhất với đường viền được đính cườm đến những chiếc váy có phần thân dưới được làm hoàn toàn từ diêm xếp nếp - càng xuống phía dưới những chiếc diêm lại càng xòe rộng ra. Sarah nhìn kỹ hơn. Quanh mép mỗi chiếc diêm xếp nếp của cái váy đặc biệt này còn được dát trang kim. Cô đã quá quen thuộc với những chiếc váy cưới, và biết rằng các sản phẩm tuyệt vời này được cắt từ các tạp chí nào. Thứ thu hút sự chú ý của cô chính là việc em gái cô đã cắt khuôn mặt mình từ các bức ảnh và dán đè lên khuôn mặt của các người mẫu.

“Lily, chị không thể tin là em đã làm thế! Việc này ắt hẳn mất rất nhiều thời gian.”

“Chà, em muốn xem những chiếc váy này có hợp với em hay không ý mà.” Cô cúi xuống và giở qua một vài trang rồi dí ngón tay vào một cái váy có phần thân trên xếp nếp dài đến hông, và phần chân váy điểm những bông hồng vải cỡ lớn. Nó có một cái đuôi dài thướt tha với nhiều đường xếp nếp hình tổ ong và hoa hồng hơn - một vật lai tạo giữa một chiếc váy flamenco và một chiếc váy cưới lấy cảm hứng từ những cái bánh trứng đường. “Đây chính là thứ em thích.”

Sarah chăm chú nhìn nó trong vài giây. “Chiếc váy này không dưới năm nghìn bảng đâu, có lẽ còn nhiều hơn thế. Em có bao nhiêu tiền?”

Lily phẩy tay giận dữ. “Ồ, chị toàn làm em cụt hứng bằng cách nhắc đến tiền bạc!”

“Đó là điều cần được nhắc đến mà. Nhưng chị cho rằng bố cũng sẽ đóng góp. Em đã nói với bố chưa? Chị chắc chắn bố sẽ rất mừng cho em.”

“Em muốn chị là người đầu tiên được biết và, dù gì em cũng không muốn Bà Ta nhúng tay vào.” Lily nhăn mặt. Không như Sarah, cô chưa bao giờ hòa hợp với mẹ kế.

“Bà ấy sẽ không nhúng tay vào đâu! Kay không bao giờ can thiệp vào cuộc sống của chị em mình. Mặc dù họ cũng chẳng có nhiều nhận gì, vì còn phải nuôi mấy thằng nhóc.”

Lily thở dài bực bội.

“Em sẽ dễ dàng vung tay quá trán,” Sarah nói. “Đề chị cho em xem vài đám cưới mà chị đã tổ chức, để em biết mọi thứ có thể tốn kém thế nào.”

Sarah đi vào văn phòng để tìm album ảnh cưới của cô. Đây là hồ sơ mà cô lưu trữ cho những mục đích của mình, bao gồm những hình ảnh về hoa, xe hơi, địa điểm tổ chức, vân vân... Cô đặt nó lên đôi chân đang bắt chéo của Lily và đi đun nước.

Lily lật giở các trang. “Chiếc váy đó! Lộng lẫy quá! Ôi, mấy cô bé phù dâu thật là dễ thương. Nếu Kay có con gái chứ không phải con trai, em sẽ nhờ chúng làm những cô bé cầm hoa trong ngày cưới.” Rồi cô ngừng lại. “Ai đây? Đẹp trai quá!”

Sarah bước tới để xem Lily đang nói đến ai. “Ồ. Đó là Hugo,” cô nói với vẻ thờ ơ nhất có thể. “Anh ta là thợ ảnh. Anh ta đang chuẩn bị chụp một bức ảnh ở gần đó vì thế chị không thể bảo anh ta tránh ra.”

“Anh ta quyến rũ quá!” Cô nhìn bức ảnh chăm chú hơn. “Và rất giống Bruce!”

Chỉ nghe đến cái tên đó thôi cũng khiến Sarah giật thót mình. “Thế à?” Cô ngồi xuống sofa cùng em gái và nhìn bức ảnh lần nữa. “Ồ. Chị hiểu ý em rồi.” Chúa ơi, Hugo rất giống Bruce - cũng nụ cười quyến rũ và vẻ ung dung, tự tại ấy. Phải chăng đó là lý do khiến một phần trong cô luôn kháng cự anh theo bản năng, mặc dù anh rõ ràng rất hấp dẫn? Anh cực kỳ giống cái kẻ nhiều năm trước đã làm cô tan nát cõi lòng. Và như vậy cô

càng có lý do để giữ cho mối quan hệ giữa họ chỉ gói gọn trong hai chữ “công việc”, cô tự nhủ.

“Nào, Lily,” cô nói, cố gắng nghĩ cách thay đổi chủ đề mà không tỏ ra là mình đang làm vậy, “cho chị xem nhẫn của em nào!”

Mặc dù đó chỉ là một mảnh khoe, nhưng Sarah nhận ra nó là một mảnh khoe khá hữu ích. Chiếc nhẫn cầu hôn sẽ cho cô ít manh mối về ngân sách của Lily. Nếu Dirk có thể tặng Lily một viên đá quý tuyệt đẹp, anh ta có thể cho Lily một đám cưới mà cô ấy hằng mơ ước.

“Ồ, dễ thương quá!” cô tán tụng. Nó thực sự rất đẹp. Đó là một chiếc nhẫn vàng đính một viên hồng ngọc nhỏ, trông như một bông phiến lộ màu đỏ tươi, và rõ ràng là đồ cổ. Nhưng Sarah cảm thấy nó không tượng trưng cho khoản tiền lớn mà có lẽ Lily muốn chi cho đám cưới. “Chị rất thích nó,” Sarah nói. “Em có những ngón tay thật mảnh mai. Chẳng mấy người có thể làm cho một cái nhẫn như thế trông đẹp đến vậy đâu.”

“Nó đẹp lắm, đúng không chị? Dirk đã lấy nó ra từ túi quần vào một buổi sáng nọ khi bọn em đang đi uống cappuccino. Nó hoàn toàn vừa vặn với em.” Cô ngắm nghía bàn tay mình thêm một lúc nữa. “Chắc là anh ấy đã lấy một trong những cái nhẫn trang sức vô giá trị của em và liên tục thử những cái nhẫn cho đến khi tìm thấy một cái có cùng kích cỡ với nó.”

“Ồ, quả là lãng mạn. Chẳng tầm thường như việc chọn những cái nhẫn ở một mức giá nào đó và bắt em lựa trong số đó.” Sarah cảm thấy ấn tượng khi Dirk, người mà cô thấy có vẻ hơi thiếu óc tưởng tượng, đã tặng cho em gái cô một cái nhẫn mà cô ấy thực sự yêu thích bằng một cách lãng mạn như vậy.

Lily gấp sổ lại, cất nó vào túi và nói, “Nào, chị em mình đến hội chợ thôi. Chị không ngại lái xe chứ? Nó ở Swansea.”

Sarah hốt hoảng. “Nhưng nó xa lắc xa lơ! Ở phía bên kia cầu Severn lận.”

“Đó là lý do chúng ta cần khăn trương lên!”

“Đây là việc mà em sẽ làm với mẹ, nếu mẹ vẫn còn sống,” Lily nói, son móng tay khi họ đang đi trên đường cao tốc.

Sarah nghe giọng nói nghẹn ngào của em gái và chợt thấy động lòng. Mẹ họ mất đã hơn mười năm và cả hai cô vẫn chưa nguôi cảm giác mất mát. Dĩ nhiên cô gái nào cũng mong được mẹ mình giúp đỡ với đám cưới. Nhưng mẹ họ có lẽ sẽ muốn đi cùng Lily đến một triển lãm nông nghiệp hơn là một hội chợ đám cưới.

“Chà, có thể mẹ sẽ đi với em,” Sarah công nhận, “nhưng mẹ không thực sự thích những chuyện đàn bà con gái, đúng không? Mẹ là mẫu người tháo vát, thích các hoạt động ngoài trời.”

Lily cười khúc khích, Sarah nghĩ đó là một tín hiệu tốt. “Em cũng nghĩ vậy. Chị có nhớ cái lần chúng ta đi cắm trại không? Mẹ là người duy nhất thích nó.”

Sarah cười hùa theo. “Và em có nhớ cái gia đình có mấy thằng con trai dựng trại đối diện chúng ta không? Chúng đều mê em đến phát điên lên được.”

“Dĩ nhiên là có chứ.” Lily luôn tự tin về sự quyến rũ của mình, ngay từ hồi còn nhỏ.

“Chị cho rằng dù gì thì chị cũng sẽ phải đi với em đến hội chợ đám cưới,” Sarah nói.

“Nếu quan hệ của em với Kay tốt đẹp hơn, em có thể đã nhờ bà ta.”

Sarah đã chán ngấy những lời than vãn của Lily về mẹ kế của họ. “Thôi nào, Lily, hãy công bằng một chút, bà ấy cũng tốt mà. Bà ấy và bố rất hòa thuận với nhau. Em lúc nào cũng khác nghiệt với bà ấy. Dù sao đi nữa, bà ấy phải chăm sóc lũ nhóc. Bà ấy rất bận!”

Lily thở dài. Cô thực sự không thích bị hai thằng nhóc năm tuổi và bảy tuổi nghịch như quỷ ấy chiếm mất cái vị trí thành viên nhỏ nhất nhà. “Chúng ta đừng nhìn những vấn đề nghệ thuật bằng con mắt trần trụi.”

Sarah phì cười.

Lily thôi móng tay và nhìn chị mình với vẻ quở trách. “Và chị không định nói với em rằng em phải nhờ chúng làm thị đồng trong đám cưới đây chứ?”

Sarah gật đầu. “Chà, em phải hỏi chúng. Nếu chúng, hoặc bố và Kay, thực sự ghét ý tưởng này, em sẽ tránh được rắc rối ấy. Nếu không thì, em sẽ phải nghĩ xem em muốn chúng mặc gì.”

“Đeo dây cương!” Lily bướng bỉnh nói.

“Thật là ngớ ngẩn!”

“Ôi, chị biết chúng nghịch ngợm thế nào mà. Mà này, em đã nói với chị chưa nhỉ, bọn em muốn kết hôn sớm?”

“Điều đó không làm chị ngạc nhiên. Em không bao giờ biết trì hoãn những niềm vui của mình.”

“Ý chị là gì?” Lily hỏi, trề môi.

“Em thừa biết mà. Cái gì em cũng muốn làm ngay lập tức.”

“Ồ, lần này chị không thể nói thế.”

“Không à? Em khẳng khẳng đòi chúng ta đến hội chợ này ngay lập tức còn gì!”

“Ồ, em có lý do để vội vàng...”

“Lý do gì?”

“Em đang có thai.”

Tay Sarah siết chặt vô lăng và suýt nữa chệch tay lái. “Ồ,” cô nói sau một giây hoảng loạn. “Tuyệt quá.” Cô thoáng thắc mắc tại sao Lily lại thông báo về việc đính hôn trước khi kể với cô là cô ấy đang mang thai, nhưng em gái cô luôn là một bí ẩn với cô, vì vậy cô chẳng lãng phí thời gian với câu hỏi đó.

“Đó là lý do bọn em muốn làm đám cưới sớm.”

“Nhưng, Lily à, ngày nay người ta không còn lo lắng về những vấn đề như thế này - không cần phải vội vàng đâu. Em có thể kết hôn sau khi sinh con.” Đó không phải một điều lý tưởng, nhưng tương đối phổ biến. Cô hình dung ra chiếc váy dài mềm mại mà Lily có thể muốn đưa bé mặc để hợp với chiếc váy cưới của cô ấy. Họ có thể làm lễ rửa tội cho đứa bé luôn, và tiết kiệm được khỏi tiền.

Lily lắc đầu với vẻ lo lắng. “Cha mẹ Dirk sẽ tức điên lên mất. Nếu họ phát hiện ra...”

“Ồ, vì Chúa! Bây giờ là thế kỷ hai mốt rồi.”

“Ồ xừ họ thì không phải đâu. Họ rất nghiêm khắc. Họ không tán thành tình dục trước hôn nhân.”

Dù chưa gặp họ, Sarah đã cảm thấy chán ngấy những người đó. “Nhưng họ phải biết em đã từng kết hôn rồi chứ - dù chỉ trong một thời gian rất ngắn.”

“Bọn em nói với họ là đám cưới ấy đã bị hủy.”

“Ồ, vậy là việc hủy hôn thay vì ly dị đã phần nào khôi phục lại sự trong trắng cho em hả?”

“Họ biết em không còn trong trắng theo nghĩa đen...”

“Còn có nghĩa nào khác sao?”

“Họ cứ như người ở hành tinh khác vậy! Họ không quan hệ tình dục trước hôn nhân và nghĩ người khác cũng không nên làm thế.”

“Nhưng, cung à, sớm muộn gì họ cũng sẽ phát hiện ra em đang mang thai thôi.”

“Họ càng biết muộn càng tốt! Em sẽ xấu hổ chết mất nếu phải nói với họ!”

Sarah cười. “Ý em là, em phải thừa nhận là mình đã quan hệ tình dục?”

“Vâng! Quả là ác mộng!”

“Tại sao Dirk không ra mặt? Nói với họ rằng em đang mang thai và em muốn làm đám cưới sau khi sinh con.”

Một thoáng im lặng. “Nhưng em không muốn. Em muốn có một đám cưới trắng ^[12] hợp thức, và Dirk cũng vậy.”

“Lily, rất nhiều mục sư sẽ không cho phép em làm đám cưới trong nhà thờ nếu em đã từng kết hôn.”

“Không sao,” Lily lặng lẽ nói. “Bố mẹ Dirk đã đặt chỗ ở nhà thờ rồi.”

“Cái gì!” Sarah thực sự bị sốc. “Bằng cách nào?”

“Lúc bọn em thông báo với họ, họ gọi điện thoại ngay. Mục sư là một người bạn lâu năm của họ, ông ấy biết Dirk từ khi anh ấy còn nhỏ xíu, và ông ấy chấp nhận được chuyện em đã ly dị.”

“Vậy thì tốt! Khi nào vậy?”

“Ngày 18 tháng Tám.”

“Ồ, sớm thế.” Trong tháng Tám cô không có nhiều việc phải làm nhưng... “Vậy là chúng ta có - xem nào? - cuối tháng Sáu, tháng Bảy - hai tháng. Quá ít thời gian, cung ạ.”

“Em biết, nhưng em thề với chị, mẹ Dirk hẳn đã nghi ngờ điều gì đó bởi vì bà ấy với ngay lấy điện thoại trước cả khi chị có thể nói hết từ ‘bơ’.” Sarah cười. Những hình ảnh ẩn dụ lộn xộn của Lily luôn khiến cô buồn cười.

“Chị nghĩ ý em là trước khi em có thể cắt bơ bằng dao.”

Lily nhún vai. Điều đó chẳng quan trọng.

“Và em sẽ phải nói thực với họ. Nếu không họ sẽ viết thư cho các báo lá cải về một trường hợp mang thai ba tháng mà sinh được đứa trẻ nặng bốn cân rưỡi đấy.”

“Bọn em sẽ nói, nhưng phải đợi đến lúc đã quá muộn để họ làm ầm lên. Như em đã nói, em nghĩ bà ấy có thể nghi ngờ nhưng không chịu đối mặt với sự thật.”

Nhẹ nhõm vì cô không phải tìm một nhà thờ và thuyết phục mục sư làm lễ cưới cho một người phụ nữ đã ly hôn vào giữa mùa cưới, Sarah chuyển sang một chủ đề khó khăn khác. “Chị biết em không muốn nghĩ về nó, nhưng trước khi chúng ta đến hội chợ và bị hoa mắt với rất nhiều sự lựa chọn, chúng ta cần nghĩ về ngân sách. Em có thể chi bao nhiêu tiền?” Cô hỏi câu hỏi này theo hai cách để buộc em gái nghĩ về câu trả lời.

“À - điều đó khá phiền toái.”

Thấy em gái ngập ngừng mãi không nói tiếp, Sarah xen vào. “Ý em là em không có tiền? Nhưng em vẫn muốn có một đám cưới trắng truyền thống với đầy đủ các thứ kèm theo hả?”

“Chị đừng giận!” em gái cô van vãn. “Em biết điều đó thật ngớ ngẩn nhưng em muốn được bước đi một cách thướt tha giữa hai hàng ghế nhà thờ trong một chiếc váy lộng lẫy.”

Sarah nhớ lại rằng trong lần kết hôn trước, Lily và chồng sắp cưới đã bỏ trốn đến Gretna Green ^[13]. Sau đó Lily thú nhận rằng nó chẳng lãng mạn chút nào; trên thực tế, nó khá dơ dáy, và cuộc hôn nhân của họ bắt đầu rạn nứt gần như trước cả khi lễ cưới diễn ra. Sarah đã không can thiệp gì về cuộc hôn nhân đầu tiên của Lily và thấy mừng vì cô đã làm thế. Lily đã học được bài học một cách khó khăn và bây giờ xứng đáng được hưởng một đám cưới thực thụ.

“Và không chỉ có mỗi thế thôi đâu,” em gái cô tiếp tục.

“Còn gì nữa hả Lily?” Sarah là người kiên quyết nhưng khéo léo - công việc đã rèn giũa cô và cô đã học được những kỹ năng này nhờ em gái.

“Cách đây không lâu bố mẹ Dirk đã cho anh ấy ít tiền và họ nghĩ anh ấy vẫn còn số tiền đó và có thể dùng nó để chi trả cho đám cưới.”

“Chà, điều đó quả là vô lý! Cậu ta có thể đã dùng nó để đặt cọc cho căn hộ của cậu ta hay thứ gì đó đại loại thế.”

“Không phải đâu. Anh ấy đã dùng nó để thanh toán cái hóa đơn thẻ tín dụng khổng lồ mà anh ấy nợ hồi còn là sinh viên. Bây giờ thì anh ấy đã biết sử dụng tiền bạc một cách khôn ngoan hơn rồi. Nhưng anh ấy không kể với bố mẹ. Vì anh ấy đã nói với họ anh ấy đã tiết kiệm thế nào để đặt cọc cho căn hộ của anh ấy, nên họ nghĩ anh ấy vẫn còn tiền.” Lily thở dài và

Sarah cảm thấy thông cảm. “Khi họ hỏi về vấn đề đó, anh ấy không biết trả lời thế nào vì vậy họ cho rằng anh ấy vẫn còn giữ số tiền đó - và anh ấy nhất gan đến nỗi không dám phủ nhận. Vì vậy...” Lily lại thở dài, “bọn em phải tổ chức một đám cưới lớn trang trọng với số tiền ít ỏi khi mà thực sự thì bọn em nên tiết kiệm tiền để mua đồ cho đứa bé.”

Sarah càng thấy thương em hơn. “Ôi, em gái tội nghiệp. Thật khủng khiếp khi phải chi tiền cho bánh cưới và hoa giấy in hình của em khi em muốn có một cái nôi và một cái ghế đẩy tốt.”

“Hoa giấy in hình của em? Chị đang nói gì vậy?”

“Chị chỉ đùa thôi mà. Theo chị thì việc in hình của em lên mỗi cánh hoa hồng giả nhỏ xíu mà bạn bè em ném vào em là một việc cực kỳ đắt tiền và khá lỗi thời.”

“Có thể làm được thứ đó sao?”

“Bất cứ điều gì cũng có thể nếu em có tiền, nhưng em làm gì có. Khách của em có thể tự mua cho họ những loại hoa giấy có thể phân hủy được,” cô quả quyết tuyên bố, hy vọng kết thúc được chủ đề trò chuyện này.”

“Vâng,” Lily ngoan ngoãn nói. “Còn về váy cưới? Em biết bọn em nên tiết kiệm nhưng bây giờ khi ngày trọng đại sắp đến, em muốn nó phải thật đặc biệt.”

“Chị biết, Lily, và nó sẽ như vậy. Nhưng nghe này, thông thường người ta chỉ tiêu dưới một nghìn bảng cho chiếc váy thôi, trong khi những cái em dán trong quyển sổ của em - như chị đã nói, ít nhất cũng phải năm nghìn bảng.” Có tiếng nấc và Sarah đoán rằng Lily đang quyết định liệu có nên khóc không. “Nhưng vẫn còn nhiều cách khác. Em có thể đến một điểm bán hàng mẫu, chẳng hạn, nếu có một điểm như thế vào thời điểm này trong năm. Hay thuê một chiếc? Hoặc mặc một chiếc váy cũ?”

“Không! Em không muốn đi giữa hai hàng ghế nhà thờ trong một chiếc váy mà người khác đã từng mặc rồi. Như vậy sẽ không may mắn.”

“Ồ,” Sarah nói. “Vậy là em không đoán hoài đến gợi ý sau của chị hả?”

“Ý chị là gì?”

“Ý chị là em có muốn mặc váy cưới của mẹ không? Chị vẫn giữ nó, trong một cái hộp. Em có thể sửa lại nó cho vừa với em, và sửa cho nó hiện đại hơn.”

“Váy của mẹ.”

Sarah không thể nhận ra Lily phản ứng thế nào với điều này qua giọng cô ấy. “Ồ, em cứ suy nghĩ về điều đó đi nhé. Nhưng đừng lo, Lily, chị có thể tổ chức cho em một đám cưới thật rẻ - ý chị là tiết kiệm, miễn là em sẵn sàng thỏa hiệp.”

“Vâng. Em sẽ phải làm vậy.”

“Vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Giờ thì kể với chị về việc chị sắp được lên chức đi.”

“Ồ, đứa bé ấy à! Ôi, nó vẫn còn rất nhỏ, Sarah ạ. Chẳng lớn hơn một con nòng nọc là mấy.”

Dẫu chỉ bé bằng một con nòng nọc, nhưng nó đang gây ra đủ thứ phiền toái khủng khiếp.

Chương 8

Hội chợ đám cưới diễn ra trong một tòa lâu đài xây bằng đá trắng, được cải tạo lại thành một khách sạn lớn. Đó là địa điểm hoàn hảo cho một đám cưới hoành tráng, Sarah nhận ra, và cô hy vọng Lily không đột nhiên mong mỗi được tổ chức hôn lễ ở đây. Có lẽ chủ khách sạn đã nghĩ, hoàn toàn có lý, rằng một khi đã vào trong những căn phòng rộng rãi và lãng mạn của nó, nhiều vị khách sẽ phải lòng cách bài trí và muốn làm đám cưới ở nơi này. Kinh nghiệm mách bảo cô rằng điều đó chỉ thích hợp với những ai lên kế hoạch cho một cuộc đính hôn kéo dài. Là một địa điểm tổ chức đám cưới, nó chắc hẳn sẽ được đặt chỗ trước ít nhất là hai năm.

Cái thời tiết tuyệt đẹp đã ủng hộ cho đám cưới của Ashlyn vẫn đang tiếp diễn và không khí hội hè của ngày hôm đó được thổi bùng lên khi từng cặp đôi, từng nhóm các cô gái trẻ, và thi thoảng là các cặp mẹ con bước vào tòa nhà, trong đầu đầy ắp những kế hoạch và ý tưởng.

Mỗi người bước vào đều được chào đón bằng sâm banh hoặc nước cam. Có cả một khay sô cô la. Sarah cầm lấy một ly nước cam, cố nén nỗi lo lắng khi thấy Lily chọn sâm banh. Mặc dù không đồng tình, nhưng cô không thể làm em cô mất vui trong ngày hôm nay.

“Thú vị quá chị nhỉ!” Lily nói, khẽ nhảy chân sáo. “Như thể chúng ta đang ở một đám cưới thực sự vậy!”

Sarah khẽ mỉm cười. Hồi mới bắt đầu công việc này, cô cũng từng dựng các quầy hàng ở các hội chợ đám cưới, nhưng bấy lâu nay cô kiếm được khách hàng là nhờ tin tức truyền miệng và trang web của cô. Đó quả là một sự nhẹ nhõm. Số lượng cô dâu cần đến các dịch vụ của cô ở các hội

chợ như thế này ít đến nỗi không đáng để cô phải cất công nói ra rả trong cả một ngày dài.

Lily quanh quẩn trong khu vực đón tiếp một lúc, không biết bắt đầu từ đâu, sau đó cô kéo tay Sarah. “Đài phun sô cô la kìa! Tới đó thôi chị!”

Chỉ riêng ý nghĩ sô cô la lỏng ở chung trong một căn phòng với những chiếc váy cưới đã khiến trái tim Sarah run rẩy vì lo sợ, nhưng cô không nói năng gì khi đi theo Lily.

“Nhìn toàn bộ chỗ sô cô la đó kìa!” Lily hào hứng nói. “Tuyệt quá, phải không? Nó gợi em nhớ đến cái lần chúng ta đun chảy những quả trứng Phục sinh [14] và ăn chúng bằng thìa.”

Sarah cười. “Em đã ăn nhiều đến phát ốm.”

“Đúng vậy!” Lily vui vẻ nhớ lại. “Ôm như một con chim hoàng yến!”

Cô nhân viên bán hàng có vẻ bối rối với hình ảnh so sánh này trong một thoáng, sau đó cô ta đưa cho hai chị em dâu tây để nhúng thử vào chỗ sô cô la. “Mời nếm thử,” cô ta nói.

“Ôi, Sarah, ngon quá! Em phải mua thứ này mới được!”

“Nó sẽ thích hợp hơn với bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân,” Sarah nói. “Là một cô dâu, em không nên tới gần nó, sẽ thật khủng khiếp nếu nó dây vào váy em.”

“Đúng vậy,” Lily nói, nhúng thêm một quả dâu tây nữa vào sô cô la. “Và mẹ Dirk sẽ không đồng ý.”

Cuối cùng Sarah cũng có thể dẫn em gái đi khỏi đó, nhưng chỉ sau khi cô ấy đã nếm thử đủ loại quả, kẹo và bánh quy, nhúng trong sô cô la.

“Sô cô la ngon thật,” Lily vui vẻ nói trong khi họ vẫn đang ở trong tầm nghe. “Em cứ tưởng nó giống như loại sô cô la mà họ bán ở các cửa

hàng tình dục.”

Sarah định hỏi làm thế nào mà Lily biết được những điều đó nhưng rồi quyết định rằng cô không nên tìm hiểu thì tốt hơn. “Chà, cô gái bán hàng đó nói nó chỉ là loại sô cô la bình thường thôi mà.”

Họ tình bơ đi ngang qua những viên đá được tô vẽ để thay thế cho những cái thiệp ghi chỗ ngồi, một người chơi đàn hạc (mặc dù Sarah bị tiếng đàn thu hút), những quả bóng bay, vài thợ trang trí hoa và một quầy móng tay giả, chỉ thi thoảng dừng lại để lấy những tờ rơi và danh thiệp. Nhưng khi Lily trông thấy một cái giá treo đầy váy cưới, cô lập tức thoát khỏi cái siết tay chặt như gọng kìm của Sarah và lao tới chỗ chúng.

“Đây chẳng phải là những chiếc váy đẹp nhất mà chị từng thấy trong đời sao?” Lily hỏi, khi Sarah đuổi kịp cô.

Sarah, người đã trông thấy nhiều váy cưới hơn Lily nhiều, nói. “Ừm.”

“Nếu quý khách muốn thử bất kỳ chiếc váy nào,” nhân viên bán hàng tươi cười nói, “hãy để tôi giúp quý khách.”

“Ồ vâng, làm ơn!” Lily hào hứng nói. “Tôi có thể thử cái kia không? Tôi mặc cỡ mười.”

Sarah đăng hắng. “Có thể em sẽ nghĩ giọng điệu chị giống hệt người mẹ thân yêu đã mất của chúng ta, nhưng chị nghĩ em nên đi rửa tay.”

Lily nhìn tay mình, “Ôi Chúa ơi! Xin lỗi nhé! Tay tôi dính đầy sô cô la! Tôi sẽ quay lại ngay!”

Lily có nhiều kỹ năng, một trong số đó là cô có thể tìm thấy nhà vệ sinh nữ ở một nơi hoàn toàn xa lạ mà không cần phải hỏi. Như thể cô ngửi thấy mùi nước rửa tay và máy sấy tay, và lần ra chúng, như một con ong ngửi thấy tổ của nó.

Trong lúc Lily đi vào nhà vệ sinh, Sarah ngồi xuống một chiếc sofa nhỏ, để đôi chân vẫn còn hơi đau sau đám cưới của Ashlyn được nghỉ ngơi. Cô không muốn chuyện trò gì với cô nhân viên bán hàng bởi vì cô biết Lily sẽ không mua gì cả, cho dù cô ấy có muốn nhiều thế nào.

Vài phút sau, Lily nhảy chân sáo quay trở lại, người thoang thoang hương thơm. “Một người bán nước hoa đã mời em dùng thử,” cô giải thích. “Em không thể cưỡng lại được. Nào, những cái váy. Tôi có thể thử chiếc kia không?”

“Tuyệt vời,” cô nhân viên bán hàng nói, đưa nó cho cô. “Chiếc váy này chỉ hợp với những cô dâu mảnh mai. Cứ gọi tôi khi cô cần giúp cài khuy. À, có cả một cái phéc mơ tuya bên sườn nữa.”

Sarah vẫn ngồi yên trong khi Lily vào phòng thay đồ, nhét thân hình cỡ mười hoàn hảo nhưng đang mang bầu vào một cái váy quá bó sát, đến nỗi nếu bạn ăn một cái bánh nướng thì nó cũng sẽ lộ ra, huống hồ là một cái bụng bầu năm tháng.

Làm thế nào mà, Sarah tự hỏi, một phụ nữ với quá khứ đau buồn như cô lại có thể trở thành một nhà tổ chức đám cưới khi cô vẫn còn quá hoài nghi về hôn nhân? Cô chẳng mấy khi có thời gian để tự hỏi mình câu hỏi khá quan trọng này, nhưng trong lúc hai mươi cái khuy ngọc trai đang được gài lên trên cái eo lưng thon nhỏ của em gái cô, với sự trợ giúp của ít nhất hai người phụ nữ khác, cô cảm thấy đây có vẻ là một dịp thích hợp.

Chính tâm trạng vỡ mộng của cô đã tạo nên thái độ của cô đối với hôn nhân, điều đó là quá rõ ràng. Nhưng tại sao lại khuyến khích những người phụ nữ khác gắn bó với những người đàn ông mà có lẽ sẽ không muốn ràng buộc với họ? Điều này thực sự bắt nguồn từ cái công việc phục vụ bàn mà cô làm thêm trong kỳ nghỉ cho một người bạn của mẹ cô. Cô chỉ có nhiệm vụ bê những khay đồ ăn, nhưng sự thiếu tổ chức trong bếp đã làm cô phát điên. Có một cái máy rửa bát công nghiệp, nhưng không một ai sẵn sàng tìm hiểu cách hoạt động của nó ngoại trừ cô. Sau đó cô đã phải sắp xếp

một hệ thống đưa đĩa vào và lấy đĩa ra. Tính nét hách dịch của cô xuất hiện từ đó.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô kiếm được việc trong ngành quan hệ công chúng và tổ chức sự kiện và sự việc này lại dẫn tới một sự việc khác. Cô phát hiện mình có năng khiếu tổ chức các đám cưới và, trớ trêu thay, việc tạo nên ngày đặc biệt cho những người khác khiến cô xao lãng nỗi đau khổ của chính mình cho đến khi nó chỉ còn là một ký ức xấu - mặc dù rõ ràng nó đã để lại một vết sẹo khó lành cho cô trong suốt cuộc đời, khiến cô không dám yêu lại lần nữa. Cô quyết định, khi cho in tập danh thiếp đầu tiên, rằng mặc dù cô không thể làm gì để giúp các cặp đôi “hạnh phúc trọn đời”, nhưng cô có thể tạo ra một ngày trong mơ cho mọi cô dâu. Chẳng bao lâu sau, cô nhận ra rằng việc tạo ra những giấc mơ khó khăn hơn người ta nghĩ nhiều, nhưng nó vẫn là mục đích của cô, và khi nó diễn ra một cách hoàn hảo, cô thấy vô cùng thỏa mãn. Bây giờ cô chỉ hy vọng cô có thể giúp giấc mơ của em gái cô đạt đến sự tuyệt mỹ.

Khi Lily cuối cùng cũng bước ra, lập tức có một tràng pháo tay vang lên từ những người bán hàng và vài cô dâu tương lai khác. Trông Lily thật lộng lẫy, không ai có thể phủ nhận điều đó.

“Ồ!” cô nhân viên bán hàng nói. “Tôi đã suýt bật khóc. Cô đẹp quá!”

“Thế nào, Sarah?” Lily hỏi. “Chiếc váy này chẳng phải được dành riêng cho em sao?”

Sarah nuốt khan. Lily trông thật xinh đẹp nhưng con người thực tế trong Sarah đã chen lên trước. Cô cần môi và vận dụng tất cả sự khéo léo vốn có. “Ồ,” cô thận trọng nói. “Nếu em đợi đến sang năm mới kết hôn thì em có thể mặc cái váy đó. Trông nó sẽ rất đẹp.”

“Tại sao bây giờ nó lại không đẹp?” Lily hỏi, khẽ cau mày khi cô xoay người trước gương. “Có lẽ vì đôi giày.” Cô giơ một bàn chân trần lên, ngo ngoáy, “Em cần một đôi giày cao gót.”

“Không phải thế,” Sarah nói nhanh. “Dĩ nhiên bây giờ nó cũng rất tuyệt vời, nhưng...” Cô ngừng lại, không muốn công bố tình trạng của em gái mình với cả thế giới. “Sang năm trông nó có thể càng tuyệt vời hơn nữa, thế thôi.”

Lily hiểu ra vấn đề. “Ồ! Ý chị là vì em đang mang thai, em không nên mặc kiểu váy này?”

Sarah bắt gặp ánh mắt của cô nhân viên bán hàng, người đang cười khúc khích, “Ồ, chị không định nói thế, nhưng ý chị là vậy đây.”

“Đứa bé còn nhỏ xíu mà! Chỉ vài centimet thôi!” Lily phản đối.

“Nhưng trừ phi cô kết hôn vào ngày mai, nếu không thì cô sẽ không thể mặc vừa thứ gì ôm sát người như thế này,” cô nhân viên bán hàng xen vào. “Một chiếc váy có thắt lưng cao sẽ hợp với cô hơn.”

“Nhưng tôi luôn có một vòng eo thon nhỏ! Tôi muốn khoe nó!” Lily lại phản đối.

“Ồ, em có thể khoe nó,” Sarah nói, “nhưng em phải sinh con trước đã!” Cô không nói rằng vòng eo của em gái cô có thể không còn nhỏ gọn như thế sau khi sinh con bởi vì (a) điều đó thật tàn nhẫn và (b) em gái cô là kiểu phụ nữ chắc chắn lấy lại được vóc dáng cũ ngay sau khi sinh con. Nghe thật điên rồ, nhưng đó là sự thật.

Lily lắc đầu. “Không thể nào. Em nên cởi cái váy này ra thôi. Em quá đổi thất vọng!” Cô cau có với Sarah như thể việc cô mang thai phần nào là lỗi của chị cô. Cô ùng ùng quay lại phòng thay đồ, vừa đi vừa dò dẫm cởi những cái khuy.

Một lát sau, khi Lily bước ra, cô đã phần nào tươi tỉnh trở lại, đặc biệt là khi Sarah nói, “Thật ra, có rất nhiều kiểu váy tuyệt vời khác không chỉ che giấu được cái bụng bầu của em, mà còn trông rất lộng lẫy nữa.”

Trong lòng Sarah không chắc chắn về điều này như lời cô nói, nhưng chẳng việc gì phải dập tắt niềm vui của Lily. Sau cái đám cưới ảm đạm đầu tiên, khi Lily mặc quần jean và cài những bông hoa dại lên tóc và nó đã diễn ra cực kỳ tồi tệ, cô ấy được quyền biến những giấc mơ của mình trở thành sự thật. Và không ai vui mừng hơn Sarah khi Lily giới thiệu Dirk với cô.

“Chị em mình đi uống thêm sâm banh đi,” Lily nói, tươi cười. “Em khát quá!”

“Em không nên uống rượu, em đang mang thai đấy,” Sarah nói, nhưng chỉ mình cô nghe thấy.

Họ cùng ăn trưa trong cái nhà kính trồng cây hân đã được xây thêm vào lâu đài từ rất lâu trước khi ai đó cố gắng ngăn chặn việc xây dựng những phần phụ không đúng với niên đại, và Lily lấy ra một cuốn sách.

“Chị xem này, chỗ này nói với chúng ta khi nào thì phải làm việc gì. Nó là một thời gian biểu.”

Sarah nhấm nháp một chiếc sandwich kẹp dưa chuột, “Chị thừa biết mấy chuyện đó. Đó là công việc của chị mà.”

Lily chẳng để tâm. “Em nghĩ em đã chuẩn bị mọi thứ khá sớm. Suy cho cùng, bọn em đã có địa điểm tổ chức.”

“Đó là một cái nhà thờ, Lily ạ, chị nghĩ em nên gọi nó như thế.”

“Và mẹ Dirk muốn dựng một cái lều rạp trong vườn cho bữa tiệc chiêu đãi. Em muốn tổ chức ở một khách sạn hơn...” Cô ngẩng lên nhìn chị

gái, Sarah lắc lắc đầu. “Thôi được, em sẽ đồng ý việc dựng rạp. Trong phim *Bốn đám cưới và một đám ma* có cái lều rạp nào không nhỉ?”

“Chị chắc chắn là có.” Vì rất hay nghe nhắc đến bộ phim này, Sarah nhận ra có lẽ cô nên xem nó, nhưng vì nam chính của bộ phim là Hugh Grant quá giống người yêu cũ của cô, nên cô đã luôn tránh những bộ phim có anh ta đóng.

“Ồ, trong này cũng nói đến ngân sách. Chị nghĩ em nên chi bao nhiêu tiền cho chiếc váy?”

“Còn tùy. Em vẫn chưa nói cho chị biết tổng ngân sách của em là bao nhiêu. Em sẽ không thể chi một nghìn bảng cho cái váy nếu đó là tất cả số tiền em có cho đám cưới.”

“Ừm.” Đến lượt Lily trở nên trầm ngâm. “Thật ra, em nghĩ tụi em chỉ có chừng đấy tiền thôi. Em nên hỏi Dirk.”

“Em nhất định phải hỏi Dirk. Nhưng đừng lo lắng quá. Như chị đã nói, chị chắc chắn bố sẽ đóng góp một chút. Và chị sẽ làm tất cả những gì có thể để tiết kiệm chi phí.”

“Pháo hoa!” Lily reo lên. “Chúng có trong danh sách!”

“Không có nghĩa là em phải có chúng. Nhìn xem, đọc cho kỹ vào. Nó cũng nhắc đến đài phun sô cô la, và chúng ta đã quyết định rằng em có thể có nó ở bữa tiệc chia tay quăng đờn độc thân. Mọi người có thể cùng quên tiền mua nó vì vậy em sẽ không tốn nhiều tiền.”

“Chiêu đãi viên cho trẻ em,” Lily suy ngẫm. “Có vẻ là một ý tưởng hay. Em không quen ai có con nhỏ, nhưng chắc chắn sẽ có một, hai đứa.”

“Nếu chỉ có một, hai đứa, em sẽ không cần một chiêu đãi viên. Em phải ‘liệu vải mà cắt áo choàng’,” Sarah nhẹ nhàng nói.

“Áo choàng à? Em có cần nó không nhỉ? Trong danh sách không thấy nhắc đến nó.”

“Ôi, Lily! Đó chỉ là một thành ngữ thôi!”

Lily ném miếng bánh *vol-au-vent*^[15] xuống, “Ôi. Bây giờ em thực sự muốn có một cái.”

Sarah thở dài và rút quyển sách khỏi tay em gái. “Em không cần cái danh sách ngớ ngẩn này! Chị có thể nói cho em biết mọi điều em cần, và nếu em muốn một cái áo choàng, em có thể có nó. Nhưng trời sẽ không quá lạnh vào tháng Tám - chúng ta hy vọng như vậy. Chúng ta sẽ cần tiết kiệm tiền mỗi khi có thể.”

Lily xịu xuống như một con búp bê bị xì hơi. “Ôi Chúa ơi, sao mà khó thế! Em muốn một đám cưới đẹp như trong cổ tích nhưng không thể vì bọn em không có đủ tiền.”

“Em có thể có một đám cưới đẹp như trong cổ tích, chỉ cần em thận trọng, và khôn ngoan trong chuyện chi tiêu. Chị đã tổ chức một, hai đám cưới với số tiền ít ỏi và chúng đã diễn ra rất thành công. Tất cả những gì chúng ta cần là em trông thật xinh đẹp, và dĩ nhiên là em sẽ như vậy rồi, ngay cả khi em mặc một cái túi bóng - không, không phải là chị khuyên em làm thế đâu - và Dirk trông thật điển trai. Và hai đứa là một cặp đẹp đôi, chắc chắn hai đứa sẽ có một đám cưới ấn tượng.”

Mặc dù Sarah nói những lời này để động viên Lily là chính, nhưng cô cũng thực lòng có ý nghĩ như vậy. “Chị chắc chắn em sẽ có một đứa con xinh đẹp.”

“Và thi thoảng chị sẽ chăm nó chứ? Em không thể chịu nổi cái ý nghĩ không bao giờ được đi chơi nữa.”

“Dĩ nhiên. Chị sẽ yêu thương nó. Chị sẽ làm hư nó mất.”

“Có nghĩa là chị sẽ mua cho nó một cái xe nôl hay những thứ tương tự như thế chứ? Vậy thì bọn em có thể chi nhiều hơn một chút cho đám cưới.”

“Lily, em hãy đến nói chuyện với bố đi. Ngày xưa cha mẹ cô dâu phải chi trả cho mọi thứ. Mặc dù bố không có nhiều tiền nhưng chị chắc chắn bố có một khoản tiết kiệm để dùng cho dịp này. Suy cho cùng, bố không phải bỏ ra đồng nào cho đám cưới lần trước của em.”

“Vâng,” Lily nói.

“Và dĩ nhiên, chị cũng sẽ đóng góp. Em không cần có những bông hoa ngoại nhập, cá hồi hun khói, hay sâm banh vô tận. Chị sẽ đề ra một danh sách thích hợp và chúng ta có thể bàn bạc về nó. Chúng ta sẽ tạo ra một đám cưới tuyệt vời, nên em đừng lo.”

Lily mỉm cười hạnh phúc. “Vâng, em sẽ không lo lắng nữa.”

Một lát sau, Sarah nhận ra rằng khuyên Lily đừng lo lắng đồng nghĩa với việc chính cô sẽ phải lo lắng. Nhưng đó chính là nhiệm vụ của cô - luôn là như vậy.

“Chúng ta đi xem các chương trình dành cho tuần trăng mật đi?” Lily gợi ý.

“Vào thời điểm đó trong năm thì em sẽ phải chọn châu Âu - tất cả những địa điểm khác đều có bão nhiệt đới vào tháng Tám. Đó cũng là một cách để tiết kiệm tiền.”

Khi Sarah thả Lily xuống nhà ga ở Finchcombe, vừa kịp lúc cho chuyến tàu duy nhất đưa cô ấy về vào một ngày Chủ nhật, cô lái xe về nhà, cân nhắc chuyện làm một nhà tổ chức đám ma. Cô đang chán ngấy những đám cưới. Cô không bao giờ muốn thấy một mảnh vải tyn, một bó hoa, một mẫu hoa giấy, hoặc một ly sâm banh có những hình chạm khắc bằng tay nào nữa. Không, cô thầm nhủ, thứ cô muốn bây giờ là một nghề trái ngược hẳn. Cô nhận ra cô sẽ phải nói chuyện với bố về một khoản đóng góp cho đám cưới của Lily nhưng điều đó sẽ chẳng khó khăn gì. Mặc dù cô sẽ phải giúp đỡ Lily rất nhiều về việc liên hệ với các nhà cung cấp và cách tiết kiệm chi phí, nhưng nếu may mắn cô sẽ không phải trực tiếp tổ chức nó.

Tối hôm đó, cô gột rửa tất cả những nỗi lo lắng của một ngày dài mệt mỏi. Nước từ vòi sen xả xuống đầu và cơ thể khiến cô cảm thấy khoan khoái. Mỗi lần dùng nó cô lại thầm cảm ơn cái công việc đã giúp cô có thể lắp đặt nó. Có lẽ rốt cuộc cô thực sự thích các đám cưới, và những người làm dịch vụ tang lễ (cô nghĩ khi cô bơm dầu gội vào lòng bàn tay) đôi khi phải làm việc vào những giờ giấc rất bất thường.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ cảm giác thư giãn dưới nước của cô. Cô đóng vòi sen và tìm một chiếc khăn tắm, phần nào hy vọng máy trả lời tự động sẽ kích hoạt. Các buổi tối Chủ nhật chẳng phải là khoảng thời gian bất khả xâm phạm sao?

Máy trả lời tự động rõ ràng cũng cảm thấy như vậy và không chịu làm việc. Cô tới chỗ điện thoại, tóm chặt khăn tắm, hy vọng đó là Lily hay ai đó không liên quan đến công việc.

“Xin chào,” một giọng phụ nữ cất lên. “Cô Sarah Stratford phải không? Cô là nhà tổ chức đám cưới?”

Ồ. Nhất định là công việc rồi. Cô kéo khăn tắm lên, tự hỏi tại sao lại có người từng mong muốn một cái điện thoại truyền hình cơ chứ. “Vâng.” Cô có muốn thừa nhận điều đó không? Tuy nhiên, đã quá muộn rồi.

“Tôi là Mandy Joseph, trợ lý của Carrie Condry.”

Sarah thăm rà soát những cái tên mà cô nên biết trong đầu. Mandy Joseph nhắc đến cái tên ấy như thể Sarah biết nó. “Ồ,” Sarah đáp, câu giờ.

“Chắc là cô đã đọc được tin cô ấy vừa đính hôn?”

“Ồ vâng! Vâng.” Giờ thì Sarah nói với vẻ tự tin hơn. Dĩ nhiên, đó là cô diễn viên người Mỹ. Sarah đã đọc tin Carrie Condry đính hôn với một nam diễn viên trẻ cũng đẹp và triển vọng như cô ấy. “Ồ!” cô lại thốt lên lần nữa, lần này với cảm xúc thực sự.

“Ồ, cô ấy nghe danh cô qua một người bạn, và muốn cô tổ chức lễ cưới cho cô ấy.”

“Ồ!” Sarah thốt lên lần thứ ba. “Tuyệt quá! Ai đã nhắc đến tôi với cô ấy vậy?” Người nào trong số các khách hàng của cô có thể quen biết Carrie Condry nhỉ? Cô gấp gáp tự hỏi.

“Một người có mặt trong đám cưới mà cô tổ chức hôm thứ Bảy.”

“Ồ. Chà, đó là một đám cưới thành công mỹ mãn.” Cái ngân sách mà một ngôi sao trẻ từng được đề cử giải Oscar có thể có bay lơ lửng quanh đầu Sarah như một quả bong bóng màu hồng vui vẻ. Cô chợt thấy hài lòng với các đám cưới - cô yêu các đám cưới!

“Vì vậy chúng tôi đã nghe tên cô. Cô có rảnh không?”

“Ồ, chắc chắn là có. Các chị dự tính tổ chức vào lúc nào vậy? Để có được địa điểm tốt nhất, chúng ta cần đặt chỗ sớm.”

“Tháng Tám.”

“Tốt lắm, nhưng vào năm sau à? Hay năm sau nữa?”

“Năm nay. Tháng Tám năm nay. Carrie muốn kết hôn càng sớm càng tốt.”

Chương 9

“Nhưng chỉ còn hai tháng nữa,” Sarah nói, tim đập thành thịch.

“Chúng tôi có rất ít thời gian rồi. Tôi nói với cô ngày cụ thể luôn nhé?”

Sarah gạt đầu và rồi nhận ra Mandy không thể nhìn thấy cô qua điện thoại. Giác quan thứ sáu đã báo trước cho cô biết những gì cô sắp nghe thấy. “Vâng, chị nói đi,” cô thì thào.

“Ngày mười tám. Hôm đó là thứ Bảy.”

“Tôi biết,” Sarah nói. Miệng khô khốc.

“Cô có rảnh vào ngày đó không? Nếu không, tôi còn cả một danh sách những cái tên ở đây, tôi có thể thử gọi cho một người trong số họ?” Mandy Joseph không tỏ vẻ dọa dẫm, cô ấy có vẻ thông cảm, như thể cô ấy sẵn sàng thôi làm phiền Sarah bất cứ lúc nào.

“Không!” Giọng Sarah trở nên the thé. “Không, không sao đâu.” Vẫn giữ chặt khăn tắm, Sarah quờ tay lấy chai nước trên bàn, mở nắp và tu ừng ực. Cô hắng giọng. “Thế, Carrie muốn tổ chức đám cưới theo kiểu nào?” Cô nên gọi cô ấy là Carrie hay cô Condyl?”

Cô có thể gọi cô ấy là Carrie vì Mandy Joseph không khựng lại lấy một giây. “Ồ, khá truyền thống. Như đám cưới cô tổ chức cho Ashlyn.”

Sarah rót chút nước vào một cái ly. Nếu hơi ảm trong miệng cô cứ tiếp tục bốc hơi hết thế này, cô cần thay thế nó một cách kịp thời. “Đám cưới đó mất đến hai năm để chuẩn bị, chứ không phải hai tháng.”

“Tại sao lại lâu thế?”

Sarah hắng giọng. “Hầu hết các địa điểm tổ chức tốt - không kể các nhà thờ - đã được đặt chỗ trước chừng ấy thời gian, nhất là khi chị muốn tổ chức vào thứ Bảy. Nếu chị định thay đổi...”

“Thứ Bảy là ngày truyền thống, đúng không?”

Sarah chợt thấy một tia cơ hội. “Không nhất thiết. Nếu chị - nếu cô Condry - tổ chức hôn lễ ở London, thì các ngày thường mới là truyền thống.” Như thế việc sắp xếp sẽ dễ dàng hơn nhiều. Chỉ cần báo trước hai tháng là đã có thể tìm được một khách sạn tốt ở London vào ngày thường. Đừng nói là Carrie Condry cũng đang mang thai như Lily nhé? Đó sẽ là một sự trùng hợp quá mức, đúng không?

“Ôi không. Carrie nhất quyết muốn một đám cưới kiểu đồng quê. Nhà thờ với cái cổng có hình ngôi nhà - giống như của Ashlyn ấy.”

“Thế thì sẽ rất khó. Ở đó không có nhiều...”

“Carrie không bận tâm cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ ở nơi nào trên nước Anh, chỉ cần nó thực sự xinh đẹp.” Mandy ngừng lại, và Sarah nhân cơ hội nhấp một ngụm nước nữa. “Như tôi đã nói, chúng tôi có thể tìm một nhà tổ chức khác nếu cô nghĩ cô không làm được việc này. Có người đã giới thiệu cô với chúng tôi, nhưng...”

“Chị có thể nói cho tôi biết ai đã giới thiệu tôi không?” Đám cưới của Ashlyn mới diễn ra hôm qua. Ai có thể có mặt ở đó và rồi giới thiệu cô với một khách hàng cao cấp nhanh chóng như vậy nhỉ?

“À, đó là Hugo. Hugo Marsters.”

“Hugo!” Hình ảnh hai người bạn họ tối qua lóe lên trong tâm trí cô, nhưng cô vội vã xua nó đi.

“Vâng, tôi với chị gái cậu ấy chơi với nhau từ lâu lắm rồi, và tôi mới ghé thăm cô ấy lúc sáng. Cậu ấy đã khoe tôi vài bức ảnh *tuyệt vời* của đám cưới trong máy ảnh kỹ thuật số. Tôi biết đó chính là những gì Carrie đang mong ước. Vậy cô làm được chứ?”

Sarah sẽ không từ chối công việc này dù là ai giới thiệu đi chăng nữa, nhưng vì người đó là Hugo nên cô càng có thêm động lực. Nếu anh nghĩ cô đủ khả năng làm việc này, thì cô sẽ phải làm, và làm thật xuất sắc. Chỉ để chứng tỏ rằng cô chuyên nghiệp ra sao. “Dĩ nhiên tôi có thể làm được,” cô nói, cố gắng xóa hết những dấu hiệu tuyệt vọng trong giọng nói. “Tôi chỉ đang nêu ra những vấn đề có thể phát sinh, nhưng nếu Carrie sẵn sàng tổ chức đám cưới ở bất cứ đâu, tôi chắc chắn mình có thể tìm được một nhà thờ.” Thực ra, cô không chắc chắn chút nào, nhưng cô đã khám phá ra một điều quan trọng rằng nếu cô tỏ ra tự tin, sự quyết tâm và cá tính không chịu thất bại thường giúp cô có được những gì cô muốn. Nếu may mắn, cô sẽ mua chuộc được một mục sư nào đó bằng một khoản quyên góp khổng lồ cho ngân quỹ tu sửa tòa tháp nhà thờ của ông ta và ông ta sẽ cho phép một diễn viên đang lên được kết hôn bên ngoài giáo xứ của cô ấy - một nơi có lẽ nằm ở tận nước Mỹ.

Sau khi trả lời vài câu hỏi quan trọng, và không hay biết về sự tự tin giả bộ của Sarah, Mandy nói, “Vậy, cô lấy tiền công thế nào?”

Khi Sarah gác máy, cô ngồi phịch xuống giường trong vài phút trước khi mặc quần áo. Nhà tổ chức đám cưới cho các ngôi sao. Nghe tuyệt thật đấy, nhưng cô có làm nổi không? Với một khoảng thời gian thích hợp, dĩ nhiên cô có thể làm được. Nhưng với một khoảng thời hạn eo hẹp như thế, có lẽ câu trả lời là không, đặc biệt là khi em gái cô cũng sẽ kết hôn vào ngày đó.

Khi kéo quần lót lên, cô nhớ rằng sáng hôm đó cô cũng đã thay một cái quần lót sạch ở khách sạn. Có cảm giác như hai kiếp người đã trôi qua kể từ lúc đó. Kỳ lạ là cơ thể cô vẫn vậy: vẫn cái vết mụn đang lành, vẫn vết

sút nhỏ trên lớp sơn móng chân. Cô tìm chiếc quần chạy bộ xộp nhẹ ưa thích và chiếc áo phông. Tuy đang là mùa hè, nhưng cô đã bị nhiễm lạnh khi để nửa người trần mà nói chuyện điện thoại - cô cần loại quần áo giúp mình ấm áp.

Qua cuộc trao đổi với Mandy, Sarah biết rằng Carrie Condry không chỉ muốn một đám cưới vô cùng hoành tráng nhưng vẫn rất truyền thống, mà cô ấy còn không thể có mặt ở đây thường xuyên. Khi nghe thấy điều này, Sarah đã gợi ý rằng cô ấy nên đến một cửa hàng váy cưới cao cấp và mua một chiếc váy may sẵn. Cô giải thích rằng nó sẽ được sửa lại cho vừa vặn và trông như thể được dành riêng cho Carrie, nhưng Mandy không chịu. Carrie muốn một chiếc váy sang trọng, “được may đo và giống chiếc váy của Ashlyn”. Sarah không hỏi sao Carrie lại biết về chiếc váy của Ashlyn, bởi vì câu trả lời có lẽ là nhờ Hugo. Hugo ắt hẳn là kiểu người sẽ biết chiếc váy cưới nào là đồ may đo và chiếc nào chỉ là “hàng may sẵn”. Cô không biết phải coi đây là một ưu điểm hay nhược điểm của anh ta.

Ngồi ở bàn làm việc, cô tạo thêm một tệp tin nữa trên máy tính, và một hồ sơ bằng giấy. Trên hồ sơ bằng giấy, cô viết tên Carrie Condry bằng những chữ in đậm và tự hỏi liệu dự án này có quá sức với cô, và cô có nên gọi điện lại và khuyên Carrie đến tìm một trong những công ty tổ chức đám cưới lớn không.

Nhưng ngoài cái thực tế rằng Sarah thực sự thích một thử thách, và muốn có khách hàng quan trọng này, câu trả lời chắc chắn sẽ là Carrie muốn có nhà tổ chức đám cưới mà Ashlyn từng dùng. Trong một thoáng, Sarah tự hỏi liệu cô có thể thuyết phục cả Carrie và Ashlyn rằng Carrie nên mặc chiếc váy của Ashlyn không. Như thế sẽ tiết kiệm được vô khối thời gian. Nhưng ngay cả khi Sarah sẵn sàng gọi điện đến Cannes và hỏi Ashlyn, cô khá chắc chắn rằng Carrie sẽ muốn có một cái váy giống của Ashlyn nhưng vẫn phải có điểm khác biệt. Sarah ghi tên Elsa vào cả hai hồ sơ. Lát nữa cô sẽ gọi điện cho cô ấy, vì việc làm những chiếc váy bằng vải lanh được nẹp cứng ộp sát người và dính hạt mắt rất nhiều thời gian, nhưng

vấn đề ưu tiên nhất của cô là địa điểm tổ chức. Cô lấy quyển sách về các nhà thờ xuống - một cuốn Collins Guide mỏng - và tập hồ sơ của cô về tất cả các nhà thờ mà cô từng dùng, nó lưu lại tất cả các đặc điểm của chúng, bao gồm việc chúng có nhà vệ sinh và bãi đỗ xe hay không. Tim cô chọt chùng xuống. Nhà thờ nơi Ashlyn kết hôn chắc chắn sẽ không còn trống.

Đã là chín giờ đêm, và Sarah vẫn chưa ăn gì. Cô đi tới khu vực nấu nướng ở cuối phòng khách và đổ ít ngũ cốc vào một cái bát. Đó là tất cả những gì cô muốn, một bát bột ngô ngon lành. Rồi cô nhớ ra trong nhà đã hết sạch sữa và thực sự muốn òa khóc. “Bình tĩnh nào!” Cô lớn tiếng tự nhủ. “Mày vừa có được một hợp đồng tuyệt vời nhất mà! Có chút rắc rối khi cô ấy chọn ngày cưới trùng với hôn lễ của Lily. Nhưng con người là một loài động vật biết cách giải quyết các vấn đề! Mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Cô đang nhai một mẩu pho mát, không còn sức lực để làm một cái sandwich, thì di động của cô đổ chuông. Tên của Hugo hiện trên màn hình và cô tắt nó đi. Cô sẽ không đời nào nói chuyện với Hugo cho đến khi cô giải quyết xong đám cưới của Carrie. Cô sẽ cần dồn toàn bộ tâm trí cho sự kiện này. Nó cũng có thêm quyết tâm của cô. Cô chẳng những không muốn một người đàn ông tới gần trái tim cô, mà còn không thể để mình bị phân tâm, nếu cô sắp phải tổ chức đám cưới quan trọng nhất trong năm một cách gấp rút như thế này. Cô sẽ phải đối mặt với chuyện nọ hôn tối hôm trước vào một lúc nào đó sau này - cô không thể tránh mặt Hugo mãi mãi; họ cùng làm trong một lĩnh vực - nhưng bây giờ, Sarah không sẵn sàng cho một cuộc trò chuyện dù là về công việc hay riêng tư. Anh ta có thể để lại lời nhắn.

Cô ngã lăn ra giường mà không thèm đánh răng.

Sáng hôm sau Sarah gọi đến cả trăm cú điện thoại, chỉ để thấy rằng không một nhà thờ nào có thể hoặc sẵn sàng tổ chức một đám cưới trong hai tháng tới. Điều tồi tệ nhất là người nào trả lời điện thoại cũng bày tỏ sự kinh ngạc khi thấy có người ngây thơ đến mức nghĩ rằng một nhà thờ xinh đẹp sẽ còn trống vào một thứ Bảy mùa hè. Sarah đã chán ngấy việc giải thích rằng người ngốc nghếch không phải là cô, mà là khách hàng của cô. Cô cũng quyết định rằng vì khả năng họ kiếm được một cái nhà thờ có cổng quán là rất thấp, nên cô sẽ nhờ một người quen chuyên làm đạo cụ sân khấu dựng lên một chiếc. Cô nghĩ cách duy nhất còn lại để cô có thể kiếm được một cái cổng quán vào một ngày thứ Bảy mùa hè là tìm kiếm một nhà thờ thích hợp rồi đầu độc cô dâu đã đăng ký tổ chức đám cưới hôm đó. Cô là một người chuyên nghiệp, cô có thể làm được việc ấy.

Cô đang tra cứu cuốn sách về nhà thờ lần nữa thì điện thoại reo. Là Hugo. Anh ta quả là rất kiên trì. Sarah lại để máy trả lời tự động bắt máy.

Ngày hôm sau, Sarah lái xe tới khách sạn nơi diễn ra đám cưới của Ashlyn hôm trước. Cô thấy lo lắng. Mặc dù cô tới đây một phần là để cảm ơn đội ngũ nhân viên phục vụ trong đám cưới một lần nữa, và thu xếp cho một đám cưới khác may mắn thay đầu năm sau mới diễn ra, nhưng cô cũng sẽ gặp Hugo.

Họ thường gặp nhau sau một đám cưới mà cả hai cùng tham gia để kiểm tra các bức ảnh. Với sự phấn khích trong vài ngày qua, cô đã tạm quên đi việc này, đặc biệt là khi lần này cô chẳng việc gì phải vội vàng. Nhưng Hugo đã rất kiên trì, và bây giờ cô sẽ phải đối mặt với anh. Vì cô không chịu nghe điện thoại, nên họ đã sắp xếp cuộc hẹn hôm nay qua tin nhắn - và phải mất vài tin nhắn anh mới thuyết phục được cô - một điều lạ thường với

Sarah, nhưng sau tất cả những gì đã trải qua cô mệt đến nỗi chẳng muốn chuyện trò gì với ai hết. Đó là cái cớ của cô và cô đang bám chặt vào nó.

Thực tế thì, những giọt mồ hôi lấm tấm bên dưới đường viền tóc và nổi bồng chồn trong lòng mách bảo cô rằng còn có một lý do khác cho chứng chuộng tin nhắn bất ngờ của cô. Chúng mách bảo Sarah rằng đó là vì cô sợ nói chuyện với Hugo sau cái cách họ chia tay lần trước, nhưng cô lờ đi những biểu hiện này. Cô đang quyết tâm coi đây như một cuộc gặp vì công việc.

Tuy nhiên, khi cô đỗ xe, và đi tới cửa chính, cô buộc phải cười nhạo mình. Đêm qua cô đã tự nhủ rằng vì là một người chuyên nghiệp, cô hẳn có khả năng sát hại một cô dâu đã chiếm mất địa điểm tổ chức mà cô muốn. Bây giờ cô cảm thấy mình chuyên nghiệp như một diễn viên trong vở kịch mừng sự ra đời của Chúa Jesus ở trường học đang biểu diễn opera ở Covent Garden. Bằng cách này hay cách khác cô phải hạ quyết tâm đối mặt với Hugo, làm việc với anh, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa họ.

Cô đã tự thuyết phục mình rằng có lẽ anh sẽ không có những cảm xúc giống cô. Từ những gì ít ỏi cô biết được về anh, có lẽ anh sẽ cảm thấy anh đã kết thúc một ngày làm việc thành công với một, hai nụ hôn với đồng nghiệp. Chuyện đó có gì là không ổn chứ? Nếu họ lên giường cùng nhau, có lẽ anh sẽ định nghĩa nó là một “sự giao cấu thân thiện” và tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Hugo không có tình sử giống cô. Theo như cô biết, trông cô không giống một người nào đã từng làm tan vỡ trái tim anh, một cách đau đớn. Anh có thể muốn tiếp tục những gì còn dang dở giữa họ. Cô sẽ phải rất kiên quyết.

May mắn cho cô, cô đến đó trước anh và gọi một chai nước khoáng có ga ướp lạnh. Cô đặt mấy tập hồ sơ lên bàn và tạo ra một không khí làm việc. Tất cả những gì cô cần làm là đợi anh.

Cô nhấp một ngụm nước để lấy bình tĩnh. Đúng lúc đó, cô ngẩng lên và thấy Hugo đang đến, mỉm cười và rõ ràng vui mừng khi thấy cô. Một cái bọt bong bóng mắc lại nơi đáy họng cô. Khi cô ho và đấm ngực thùm thụp, và anh đi vòng ra đằng sau cô, vỗ lưng cho cô và đưa cho cô một chiếc khăn giấy, cô nhận ra bây giờ thì khó mà duy trì vẻ chuyên nghiệp được nữa. Đây là lần thứ hai cô gần như bị sặc trước mặt anh.

“Chào Hugo,” cô khàn khàn nói, một vài giây sau.

“Đây, uống một ngụm nữa đi, nhưng lần này từ từ thôi.” Anh đưa cho cô một ly. “Cô đỡ chưa?”

“Tôi ổn rồi, cảm ơn. Thứ lỗi cho tôi về chuyện này. Được rồi, chúng ta tiến hành công việc thôi.”

Hugo kéo một cái ghế và ngồi xuống đối diện cô, đầu anh nghiêng về một bên với vẻ dò hỏi. “Chào, Sarah, tôi cũng rất vui khi gặp cô. Mọi chuyện thế nào?” Anh giơ tay ra định cầm tay cô nhưng cô mau chóng đặt tay lên đùi.

“Không có gì đặc biệt. Nào, hãy cho tôi xem các bức ảnh,” cô nói, điềm tĩnh hết mức có thể.

“Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi đã mong đợi một sự đón tiếp ấm áp hơn. Chúng ta không có chuyện gì để nói với nhau ngoài công việc sao?”

Cô chiếu sang anh một ánh nhìn van lơn. “Thực sự thì, không.”

Anh nhướn một bên lông mày hoài nghi. “Tôi đang hy vọng, sau buổi tối thứ Bảy đó...” Anh đột nhiên có vẻ căng thẳng giống cô. “Tôi muốn mời cô đi ăn tối với tôi. Tôi muốn tìm hiểu cô. Tôi nghĩ chúng ta sẽ rất hợp nhau.”

Sarah nhìn xuống hai bàn tay, hít một hơi thật sâu và nói, “Thực sự thì, Hugo à, chúng ta không thể... Chúng ta phải làm việc cùng nhau - khá

nhieu - vì vậy sẽ tốt hơn nếu chúng ta chỉ coi nhau như đồng nghiệp, anh có đồng ý không?” Cô ngẩng lên nhìn anh và cho phép mình thả lỏng người một chút. Cô đã nói rất rõ ràng, cho dù trong lòng đang run rẩy.

“Ý cô là gì? Chúng ta có thể làm được cả hai việc. Tôi không bao giờ để chuyện đời tư xen vào công việc,” anh nói với vẻ lo lắng.

“Vâng.” Cô cảm thấy mạnh mẽ hơn một chút. “Anh là một người đàn ông tuyệt vời, Hugo, nhưng tôi còn không có thời gian để ăn tối, nói gì đến việc có một mối quan hệ tình cảm vào lúc này. Chúng ta là một ê kíp tốt, một ê kíp chuyên nghiệp.” Cô nhìn thấy vẻ thất vọng thoáng hiện lên trên mặt anh và gạt suy nghĩ đó đi: có lẽ anh không quen bị từ chối.

“Tôi thích cô, Sarah. Cô thật xinh đẹp, vui vẻ, thông minh...” Sarah cố gắng bỏ ngoài tai những lời khen có cánh của anh, thậm nhủ rằng anh đã quá quen với việc dụ dỗ những con chim bay ra khỏi cây^[16]. Chắc chắn anh đang nói theo một kịch bản đã được viết sẵn, cho dù một phần trong cô hơi xao động. “... dù tôi có nói hay làm gì cũng không thể làm thay đổi suy nghĩ của cô sao?” cô nghe thấy anh nói.

Nhún vai và nhìn thẳng vào mắt anh và đẩy cái ký ức đau khổ ra trước mặt như một lời nhắc nhở rằng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô “nhắm mắt đưa chân”, cô nói: “Không.”

“Cô là một phụ nữ kỳ lạ trong chừng mực nào đó, Sarah ạ,” Hugo nói, chấp nhận thất bại.

“Nhưng tôi làm rất tốt công việc của tôi!” Cô không thể phủ nhận sự “kỳ lạ” ấy, trừ phi cô sẵn sàng kể cho anh nghe về cái kẻ đã làm trái tim cô tan nát hồi còn học đại học, kẻ trông rất giống anh và khiến cô phải mất một thời gian rất dài mới quên được hẳn. Và dĩ nhiên cô sẽ không làm vậy. “Nào, cho tôi xem những bức ảnh đi. Anh đã chọn lọc chưa? Sau đó chúng ta phải nghĩ đến việc đưa chúng lên mạng để mọi người có thể yêu cầu chúng.”

Một bồi bàn xuất hiện. Hugo nhìn anh ta, rồi nhìn lại Sarah và thở dài. “Làm ơn cho tôi cà phê. Đen và cực kỳ đậm đặc. Cảm ơn.”

Khi Sarah lái xe về nhà, cô cảm thấy rất hài lòng với bản thân. Cô đã hoàn thành gần như xuất sắc vai trò chuyên nghiệp, điềm tĩnh, lạnh lùng của mình. Và nếu trong lòng cô có xao động một chút khi nhìn bàn tay anh, hoặc lúm đồng tiền hiện lên trên má trái của anh khi anh nở nụ cười nửa miệng, cô chắc chắn đã không để anh biết được. Anh có vẻ khá buồn khi cô từ chối anh nhưng anh sẽ vượt qua điều đó thôi. Suy cho cùng, có thể anh chỉ bị tổn thương lòng tự ái. Và nếu may mắn họ sẽ không phải làm việc cùng nhau nữa trong một thời gian, mặc dù những bức ảnh của anh rất tuyệt. Cô phải công nhận rằng anh thực sự rất giỏi: cô sẽ phải tiến cử anh với Mandy. Như cô đã nói với anh, cô sẽ không để những cảm xúc của cô xen vào công việc. Trừ phi Carrie có thợ ảnh riêng, và nếu may mắn cô ấy sẽ có thật, nếu không thì cô sẽ dùng Hugo - anh là một trong những người giỏi nhất trong nghề này.

Chỉ đến khi đó cô mới nhớ ra. Cô đã quá tập trung vào việc tỏ ra lãnh đạm mà quên bằng chuyện cảm ơn anh vì đã giới thiệu cô với Mandy.

Không sao, cô có thể nhắn tin hoặc email cho anh khi cô về nhà. Cô thực sự mong ước Hugo đừng quá hấp dẫn đến thế - hay đúng hơn là anh đừng có khiến cô thấy anh quyến rũ thế nào. Trước đây họ đã làm việc hoàn toàn ăn ý với nhau; còn bây giờ điều đó sẽ thật khó khăn.

“Đàn ông ư!” cô nói to. “Ai thêm dính dáng đến họ chứ!”

Chương 10

Bron đi bộ xuôi theo phố High tìm quán rượu. Roger chẳng thích thú gì khi cô đi ra ngoài vào giữa tuần, nhưng cô đã làm cho anh ta món bánh nhân cá rất ngon và trên ti vi đang chiếu một chương trình thể thao vì vậy cô đã kiên quyết đi. Anh ta cầu nhàu vì đây là một cuộc họp để bàn về một đám cưới khác, chứ không hẳn vì anh ta muốn có cô ở bên.

Rồi cô thấy Elsa và rảo bước về phía cô ấy.

“Có vẻ hơi hộp nhỉ!” Elsa nói khi họ cùng bước vào quán rượu. “Sarah không nói gì nhiều qua điện thoại. Cô ấy có nói với cô chúng ta gặp nhau làm gì không?”

“Cô ấy có vẻ rất nghiêm túc,” Bron nói. “Hình như hôm nay chúng ta gặp nhau là để bàn về một đám cưới khác, cho một khách hàng lớn.”

“Ồ tốt quá. Tôi đã có việc cho vài tháng tới, nhưng sau đó thì chẳng có gì để làm.”

“Ngồi xuống đây đi,” Bron nói. “Chúng ta có thể thực sự duỗi tay duỗi chân. Chúng ta gọi đồ uống trong khi chờ đợi nhé?”

“Tất nhiên rồi.”

Bron nhắc thực đơn lên. “Chúng ta nên gọi cả chai. Vang trắng loại thường nhé?” Elsa gật đầu. “Nên gọi ít nước lọc nữa.”

Khi hai cô gái đã yên vị với đồ uống và ô liu, Bron nói, “Elsa này, tranh thủ lúc chỉ có hai ta, tôi thực sự muốn hỏi cô thêm một chút nữa về chuyện làm việc tự do. Tôi biết tối hôm kia chúng ta đã nói qua về nó

nhưng tôi muốn tham khảo cô kỹ hơn. Gần đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều và cứ phân vân không biết mình có nên quay lại làm việc tự do hay không.”

“Cô không thích làm việc ở tiệm làm đầu à? Một trong những điều đáng tiếc đối với công việc của tôi là tôi phải ở một mình quá nhiều. Tôi nghĩ được làm việc với những người vui vẻ là một điều thú vị. Tôi từng làm thêm trong một tiệm giặt khô và tôi rất quý mến những người phụ nữ ở đó. Họ thường giao cho tôi vá quần áo bởi vì tôi có ‘những ngón tay khéo léo’.”

Bron, nghịch nghịch quyền thực đơn, cân nhắc câu trả lời. “Tôi sẽ thích tiệm làm đầu hơn nếu tôi quý mến những người cùng làm việc với tôi, nhưng bà chủ của tôi chỉ lớn hơn tôi có mấy tuổi và khá xấu tính. Những cô gái còn lại thì trẻ hơn tôi và lúc nào cũng dính vào nhau. Tôi gần như thui thủi một mình, nếu không kể tới các khách hàng.”

Elsa nhấp một ngụm rượu vang, để Bron tiếp tục nói.

“Chẳng hạn như hôm nay, một trong các khách quen của tôi - một phụ nữ dễ thương khoảng năm mươi tuổi - muốn thay đổi một chút. Chúng tôi đang xem bảng màu và trao đổi xem màu nào sẽ hợp với nước da của bà ấy - đại loại thế - thì Sasha đến, giật phắt tấm bảng màu từ tay tôi, và nói, ‘Bà nên chọn màu này, bà Aldroyd’.” Bron nhấp một ngụm rượu trong ly của mình. “Và chỉ vào một màu cực kỳ xấu xí!”

Elsa cười. “Đó là màu gì vậy?”

“Ôi Chúa ơi, gần như màu xám! Nó sẽ khiến cho bà Aldroyd trông như một trăm hai mươi tuổi.” Bron khẽ cười khúc khích. “Chúng tôi phải đợi Sasha đi ra chỗ khác rồi mới tìm được màu hợp nhất. Sau đó...” Sự phấn nộ của Bron tăng lên, “cô ta quay lại, thấy rằng chúng tôi không làm theo những gì cô ta gợi ý và nổi đóa lên!” Cô hớp một ngụm rượu vang nữa và thở dài. “Bà Aldroyd nhất định sẽ trở thành khách hàng của tôi nếu tôi tách ra làm việc tự do. Sasha gần như đã quất vào mặt bà ấy khi bà ấy không muốn nhuộm màu xám!”

“Mẹ tôi cũng tầm năm mươi. Bà sẽ không muốn nhuộm màu xám.”

“Ôi, chẳng ai muốn cả!”

Elsa cười đồng tình. “Roger nghĩ sao về chuyện cô định tách ra làm việc tự do? Cô đã bàn với anh ấy chưa?” Sau khi chứng kiến, đầu chỉ thoáng qua, cách Bron và Roger cư xử với nhau, Elsa rất lấy làm thắc mắc về họ.

“Anh ấy nghĩ tôi bị điên cho dù tôi mới chỉ nghĩ đến chuyện đó. Anh ấy là một kế toán viên và tình trạng bấp bênh làm anh ấy lo lắng. Anh ấy sẽ đòi làm sổ sách cho tôi, tôi biết, vì anh ấy khá gia trưởng mà, và rồi anh ấy sẽ nói tôi kiếm được ít tiền thế nào.” Cô nhăn nhó. “Tôi không thích sống phụ thuộc. Ít nhất thì bây giờ tôi vẫn tự tiêu tiền của mình.”

“Chuyện đó chỉ diễn ra trong thời gian đầu thôi, tôi chắc chắn cô sẽ mau chóng xây dựng được một cơ sở khách hàng và kiếm được nhiều hơn trước kia. Thợ làm đầu hắt sẽ kiếm được nhiều việc hơn là thợ may, đúng không? Hầu hết phụ nữ ít nhất sáu tuần lại đi làm tóc một lần - trong khi họ chỉ may vá một lần trong đời.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều đó. Dĩ nhiên là cô nói đúng.” Bron chọn một quả ô liu. “Nhưng tôi không biết có thuyết phục được Roger hay không.” Cô nhả hột ô liu một cách tế nhị và lại cầm quyền thực đơn lên. “Hơn nữa, tôi không nghĩ anh ấy thích tôi làm việc cho quá nhiều đám cưới. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ không có mặt thường xuyên để xem anh ấy chơi cricket.”

“Thật là vô lý.”

Bron đặt quyền thực đơn xuống. “Ồ không, điều đó cũng bình thường! Tôi vẫn biết anh ấy là một cầu thủ cricket. Và anh ấy không chơi cả hai ngày cuối tuần. Và chỉ trong mùa hè thôi.”

“VẬY hai người làm gì vào các Chủ nhật? Đi picnic, đi dạo - đại loại thế?” Elsa nghe thấy sự thèm muốn trong giọng mình nhưng hy vọng Bron không để ý.

“Chúng tôi đến ăn trưa với bố mẹ anh ấy. Tôi thực lòng quý mến mẹ anh ấy. Bà ấy và tôi rất tâm đầu ý hợp,” Bron nói nhanh. “Tôi rót thêm rượu cho cô nhé?”

“Ồ, vâng. Tôi không lái xe mà. Và cô cũng đâu cần lái xe. Cô có thể bắt taxi về nhà.”

“Cô đang vẽ đường cho hươu chạy đấy à?” Bron hỏi, vừa nói vừa rót rượu. Cô không có nhiều dịp đi chơi với bạn bè; cô nên tận dụng nó.

“Ừ đây,” Elsa nói một cách đơn giản.

Đúng lúc đó, Sarah chạy ào tới. “Rất xin lỗi! Tôi bị kẹt chút chuyện! Tôi sẽ không đến muộn thế này nếu không biết trước là Bron đang ở với cô, Elsa ạ.” Cô hôn cả hai người họ và rồi ngồi phịch xuống một cái ghế.

“Cô uống rượu vang trắng được chứ? Một đĩa mỳ nữa nhé?” Elsa hỏi, cười cười.

Sarah gật đầu. “Cô nên gọi ít nước lọc nữa.”

“Chúng ta có nước lọc đây rồi,” Elsa nói.

“Ồi Chúa ơi, nghe giọng tôi có vẻ kẻ cả quá đúng không? Tôi xin lỗi!” Sarah nháp một ngụm từ ly của một trong hai người bạn như để từ bỏ vai trò chỉ huy của mình.

Vài phút sau, khi họ đã gọi thêm rượu vang, nước và đồ ăn, Elsa nói, “Thứ gì đã giữ chân cô vậy?”

Sarah thở dài. “Cô em gái thân yêu của tôi. Tôi yêu con bé, rất rất yêu, nhưng nó đã chọn kết hôn vào đúng ngày cưới của một khách hàng

mới rất quan trọng của tôi - người mà tôi sẽ nói với hai cô ngay bây giờ.” Cô đón lấy ly rượu mà Bron đưa cho. “Thực ra, công bằng mà nói, Lily đã chọn ngày trước, nhưng tôi khó mà đề nghị khách hàng đổi ngày được.”

“VẬY Ờ? Khách hàng đó là ai thế? Cô quá kín tiếng đến nỗi chúng tôi đoán đó phải là một ai đó có thể khiến chúng tôi ngạc nhiên,” Elsa nói.

Sarah nhìn nhanh quanh phòng, nghiêng người về phía trước và thì thầm, “Carrie Condry.”

“Ồi. Chúa. Ồi!” Bron nói từng từ một. “Quả là kinh ngạc! Tôi vừa mới đọc được tin cô ấy đính hôn trên một cuốn tạp chí xong.”

“Cô cứ đọc tạp chí cả ngày như thế thì bảo sao bà chủ của cô không ưa cô,” Elsa nói.

Bron lè lưỡi. “Điều đó thật sự rất tuyệt vời! Cô giỏi lắm, Sarah!”

“Tuyệt vời thật, nhưng đáng buồn là, cô ấy muốn tổ chức đám cưới ngay. Và cô ấy muốn có mọi thứ giống hệt như của Ashlyn: nhà thờ cổ kính, ngày hè tươi đẹp, thợ may váy - tất cả.”

“Ý cô là gì, ngay bây giờ á?” Bron và Elsa đồng thanh nói.

“Gần như vậy. Chính xác là hai tháng nữa. Cô có thể làm một cái váy cưới giống của Ashlyn trong hai tháng không, Elsa?”

Elsa há hốc miệng. “Có thể, nhưng thời gian như thế thì eo hẹp quá. Váy của Ashlyn được làm trong hai năm cơ đấy!”

Sarah phẩy tay. “Nhưng chẳng qua vì cô ấy có tận hai năm,” cô nói thêm. “Mất bao nhiêu thời gian kể từ khi cô biết cô sẽ làm gì?”

Elsa thở dài. “Khoảng sáu tuần, với những lần thử váy, và cả việc may váy cho các phù dâu nữa. Ừm, ‘Carrie’ có phù dâu không?”

“Cô ấy không nhắc đến họ, hay đúng hơn thì, cô ấy không nói với trợ lý của cô ấy về họ. Lúc này Carrie không có mặt ở đây và cũng sẽ không có mặt ở đây nhiều. Như vậy thì việc thử váy sẽ khó khăn.”

“Tôi đã làm cái váy cho cô nàng Fulvia tồi tệ đó mà cô ta không phải thử váy lần nào!”

“Nhưng cô ấy có cùng số đo với cô,” Bron nhắc nhở. “Có lẽ điều đó khiến cho mọi chuyện dễ dàng hơn.”

Elsa lắc đầu. “Không hẳn. Nó chỉ có nghĩa là tôi biết các số đo của cô ấy, nhưng cô không thể vừa mặc thử chiếc váy vừa sửa nó được.”

“Ồ, tôi không biết nữa,” Sarah nói. “Tôi từng là một cái chân váy mà không cần cởi nó ra, nhưng có lẽ tôi là một trường hợp cá biệt.”

Hai người còn lại nhìn cô.

“Ồ! Việc đó xảy ra lâu lắm rồi. Nhưng quay trở lại với đám cưới này nhé: Elsa, cô có thể kiểm được bọn tiên. Tôi biết cô đã chiết khấu một chút cho bà Lennox-Featherstone vì số lượng váy mà họ đặt may, nhưng Carrie có thể trả đầy đủ.”

“Tuyệt!” Elsa nói.

“Và cô ấy sẽ muốn một cái váy gần giống như của Ashlyn - mà tôi biết là nó sẽ có rất nhiều hạt cườm phải đính bằng tay và những thứ tương tự, nhưng chí ít cô đã quen với việc đó rồi.”

Elsa gật đầu. “Tôi có thể nhờ người phụ giúp nếu cần. Tôi có quen một người phụ nữ thực sự dễ thương, bà ấy sẽ vui vẻ giúp tôi việc đó nếu tôi cần đến.”

“Và Bron này, tôi sẽ khuyên Carrie dùng cô, nhưng cô ấy có thể muốn dùng thợ làm tóc và chuyên viên tạo phong cách riêng của cô ấy.”

Bron gật đầu với vẻ hiểu biết. “Dĩ nhiên rồi. Tôi không mong được làm việc với một người nổi tiếng như Carrie. Chỉ cần được tham gia bàn bạc thế này cũng đủ vui rồi.”

Sarah tiếp tục, “Nhưng nếu cô ấy thực sự muốn mọi thứ giống hết như đám cưới của Ashlyn, thì cô ấy sẽ cần cô. Và tôi nhất định muốn cô tham gia tất cả các cuộc họp lên kế hoạch của chúng ta. Sau đám cưới của Ashlyn, cũng là sự kiện lớn nhất mà chúng ta từng làm việc cùng nhau, tôi nghĩ chúng ta là một ê kíp ăn ý. Chúng ta trao đổi các ý kiến với nhau.”

“Nói đến ê kíp,” Elsa nói, “còn Hugo thì sao?”

Sarah sững lại trong thoáng chốc. “Hugo thì sao á?”

“Ồ,” Elsa tiếp tục. “Anh ấy cũng là thành viên trong nhóm chúng ta, đúng không?”

“À, không hẳn vậy. Chắc là cô ấy đã có thợ ảnh mà cô ấy ưa chuộng. Một vài người có giá thường mời các nhiếp ảnh gia thời trang chụp ảnh cưới cho họ.”

Bron và Elsa nhìn nhau. “Tôi không thể tưởng tượng nổi một nhiếp ảnh gia thời trang lại phải làm việc với tất cả đám người nhộn nhạo trong đám cưới,” Elsa nói. “Chưa kể con chó. Dù sao đi nữa, Hugo cũng có giá đấy chứ. Anh ấy làm việc ở những sự kiện rất lớn.”

“Làm sao cô biết?” Sarah vội vã hỏi, khiến Elsa và Bron nhìn cô nghi ngờ.

“Tôi nghe ai đó nói thế ở đám cưới,” Elsa giải thích, “và nhân tiện chúng ta đang nói đến đám cưới - đám cưới của Ashlyn,” Elsa tiếp tục, “có phải tôi đã thấy cô và Hugo nhảy điệu slow với nhau khi tôi ra về không nhỉ?”

Sarah thấy mặt mình đỏ bừng. Cô vội vã hớp chút nước, “Ồi, trong này nóng quá đi mất!”

“Thế nào?” Bron hỏi, sau khi Sarah lấy tay quạt quạt lên mặt, rót thêm nước, và cố gắng đánh trống lảng.

“Đúng vậy đây,” Sarah lí nhí nói. Cô lại nhấp một ngụm nữa, lần này là rượu. “Nhưng chỉ thế thôi.” Đây là một lời nói dối, nhưng cô cảm thấy đó là một lời nói dối vô hại và rất cần thiết. “Lúc ấy tôi đã rất mệt và có vẻ như quàng tay quanh cổ anh ta thì đỡ mất sức hơn là tự mình đứng dậy.”

“Ồ,” Elsa nói.

Mọi người im lặng trong một thoáng. Sarah đang ép những ký ức về nụ hôn của họ ra khỏi tâm trí để cô có thể tập trung hoàn toàn. Phải chăng cô sẽ liên tục bị nghe nhắc đến buổi tối hôm đó?

“Mà này,” Bron nói, cảm nhận được sự lúng túng của Sarah và mau mắn chuyển sang chủ đề khác một cách khéo léo. “Khách sạn đó thế nào? Elsa kể với tôi cô được ở một phòng. Tôi cá là nó đáng yêu lắm nhỉ. Tôi rất thích các khách sạn! Tất cả những món quà tặng, những chiếc ga trải giường xinh đẹp.” Cô thở dài. “Roger và tôi từng có một kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời hồi chúng tôi mới yêu nhau. Có lẽ tôi nên rủ anh ấy đi một chuyến nữa.”

“Nghe hay đấy,” Sarah nói. “Nhưng căn phòng của tôi thực ra rất nhỏ. Nhưng phòng tắm thì tuyệt vời, với đầy đủ vật dụng cần thiết. Mấy cái khăn tắm, một cái áo choàng tắm, khăn mặt, bộ đồ khâu vá.” Nếu một vài nụ hôn có thể đe dọa làm mình mất tập trung, thì một cuộc hẹn hò thực sự còn làm được những gì nữa? cô tự hỏi. May mắn thay, cô đã bóp chết việc đó từ trong trứng nước. Cô không được tiếp xúc với Hugo nhiều hơn mức cần thiết. Có như vậy cô mới không bị phân tâm. Nếu không trông thấy hai lúm đồng tiền của anh, cô có thể tập trung hoàn toàn vào công việc sắp tới. Nếu

không thì nó có thể khiến cô phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng nào đó và không làm tốt công việc.

Elsa thở dài. “Nghe cứ như thiên đường ấy. Thế chiếc giường có thoải mái không?”

Phải mất vài giây sau Sarah mới nhớ ra Elsa đang nói đến căn phòng khách sạn và không liên quan gì đến Hugo. Trong thoáng chốc cô tự hỏi phải chăng Elsa đã nghi ngờ điều gì đó và đang moi móc các chi tiết từ cô, nhưng rồi cô gạt bỏ ý nghĩ ấy. Elsa quá dễ thương và ngây thơ để có thể làm điều đó. “Ồ, có chứ. Cô nên nhớ, dù lúc đó có nằm trên sàn nhà thì tôi cũng sẽ thấy thoải mái, tôi quá mệt mỏi mà.”

Mọi người im lặng trong một thoáng để tỏ vẻ thông cảm, rồi Bron nói, “Tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại không mời Hugo tham gia đám cưới này, nếu Carrie muốn mọi thứ giống hệt như đám cưới của Ashlyn.” Bron rất hy vọng rằng mong muốn đó của Carrie sẽ bao gồm cả cô. Nếu cô có thể nói rằng mình từng có khách hàng là một ngôi sao nổi tiếng hàng đầu, công việc tự do của cô sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Ngay cả Roger cũng có thể bị ấn tượng.

“Đúng vậy, tại sao thế?” Elsa đồng ý. “Anh ấy rất giỏi. Anh ấy đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy thoải mái - kể cả tôi.”

“Bất cứ một thợ ảnh không chuyên nào cũng sẽ làm được điều đó,” Sarah nói. “Ngón nghề của họ là sự lịch thiệp quyến rũ. Giờ thì tôi phải vào nhà vệ sinh đây. Không biết khi nào thì thức ăn của chúng ta mới được đem tới nhỉ? Tôi đói ngấu rồi.”

Khi Sarah đã đi khuất, Elsa nói, “Cô có nghĩ việc cô ấy không mời Hugo thật lạ lùng không?”

“Có chứ. Và tôi nghĩ hẳn phải có lý do nào đó. Thường thì cô ấy luôn sẵn sàng đề cử anh ta.”

“Có lẽ cô ấy xấu hổ vì đã nhảy với anh ta bởi vì cô ấy không nên làm thế trong lúc làm việc.” Elsa gợi ý.

“Ồ, thế thì thật quá ngớ ngẩn,” Bron nói, ve vẩy cái ly trong tay. Lúc này cô cảm thấy hoàn toàn thư thái. “Cô ấy là một kẻ tham công tiếc việc. Dù sao đi nữa, tôi nghĩ chúng ta nên mời Hugo. Xét cho cùng, đám cưới của Carrie sẽ rất quan trọng đối với tất cả chúng ta - chà, tôi hy vọng có cả tôi trong đó - sẽ thật điên rồ nếu không có thợ ảnh tốt nhất tham gia cùng.”

“Chúng ta sẽ liên lạc với anh ấy bằng cách nào đây?” Elsa hỏi.

“Điện thoại của cô ấy kia kìa. Số điện thoại của anh ấy chắc chắn có trong đó,” Bron nói.

“Cô có dám không?” Elsa cười khúc khích.

Bron hít một hơi và, bạo dạn hơn nhờ rượu vang, cô nói, “Đương nhiên. Tôi làm chuyện này là vì nhóm chúng ta. Không phải là chúng ta đang ‘chơi’ Sarah hay gì gì đó.”

“Vậy thì làm đi,” Elsa giục trước khi họ mất hết can đảm.

Bron cầm điện thoại của Sarah lên và tra danh bạ điện thoại, neho mắt nhìn những dãy số. Cả hai cùng cười rinh rích, như một cặp nữ sinh nghịch ngợm. “Số của anh ấy đây rồi.”

“Gọi cho anh ấy đi. Trước khi cô ấy quay lại.” Elsa lo lắng liếc nhìn cánh cửa nhà vệ sinh nữ.

Một lát sau, bắt chặp hai ly rượu vang lớn mà cô đã uống, Bron nói bằng chất giọng điềm tĩnh nhất có thể, “Chào Hugo, chúng tôi đang ở quán rượu Số Chín ở phố High, có một cuộc họp thượng đỉnh về đám cưới lớn của một ngôi sao nổi tiếng. Chúng tôi rất cần anh. Anh đến đây được không?”

“Cô nhắn vào hộp thư thoại à?” Elsa hỏi.

Bron gật đầu. “Tôi chẳng biết phải nói thế nào với những cái máy trả lời tự động. Anh ấy sẽ không đến đâu. Tôi đã bỏ sót các chi tiết quan trọng mất rồi.”

“Ừ, chẳng hạn như chúng ta đang ở thị trấn nào. Tôi dám chắc anh ấy có thể tìm ra thôi. Nhưng đừng bận tâm, chúng ta đã làm hết sức mình. Ồ, Sarah ra rồi kìa.”

Họ đang uống đến chai rượu thứ ba và ăn hết một nửa đĩa mỳ lớn thì Bron đột nhiên đá chân Elsa dưới gầm bàn. Miệng cô lúc đó đang đầy thức ăn vì vậy cô chỉ có thể hắt đầu và ra hiệu.

Elsa quay lại và nhìn thấy Hugo qua cửa sổ của nhà hàng. Cô hít một hơi. “Sarah, này giờ chúng tôi không nói gì bởi vì chúng tôi nghĩ anh ấy sẽ không tới, nhưng Hugo đang đến kìa!”

Chương 11

“Ôi trời ơi!” Sarah lẩm bẩm, nghe có vẻ thảng thốt. “Anh ta đang làm gì ở đây vậy?”

“Chúng tôi đã mời anh ấy đến!” Elsa lí nhí nói, tự hỏi, khi đã quá muộn, rằng việc gọi anh đến có phải là một sai lầm không. Nhớ đâu Sarah có một lý do hoàn toàn hợp lý để không mời Hugo và họ chỉ đang làm cho mọi chuyện rắc rối hơn thì sao? “Chúng tôi nghĩ anh ấy nên có mặt ở đây. Có vấn đề gì vậy?”

Hugo đã đến cửa quán rượu, nhìn thấy mấy cô gái và đẩy cửa.

“Chỉ là tôi không bao giờ muốn gặp Hugo nữa nếu tôi có thể tránh được,” Sarah khẽ khàng nói, nhưng đủ lớn để mọi người nghe thấy.

“Tại sao?”

“Ôi Chúa ơi,” cô thì thào. “Quá muộn rồi, anh ta đang đến gần.”

“Chào buổi tối!” Hugo nói, bước tới bàn họ. “Thật tuyệt khi gặp tất cả mọi người ở đây.” Anh nhìn thẳng vào Sarah. “Một ‘cuộc họp thượng đỉnh’ là thế nào vậy?”

Cảm thấy áy náy vì đã mời Hugo đến quán rượu mà không nói rõ với Sarah trước, Elsa nói, “Một khách hàng rất quan trọng muốn kết hôn trong đúng năm phút nữa và, ờ, chúng tôi nghĩ...”

“Tôi biết,” Hugo nói.

“Làm sao anh biết? Tôi tưởng đây là chuyện cực kỳ bí mật!” Bron nói.

“Sarah không nói gì à?” Anh lại nhìn Sarah, lần này với vẻ dò hỏi. Cô chỉ có thể nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt ly rượu vang của mình.

Cảm giác như đang bị quở trách, cô quay sang Bron và nói, “Hugo đã giới thiệu tôi với họ.”

“Tại sao cô không nói trước!” Elsa nói. Cô liếc nhìn Bron. Phải chăng họ đã làm khó Sarah? Bắt gặp cái nhìn ấy, Bron làm bộ tôi-không-biết-gì-cả.

“Tôi sẽ nói với các cô,” Sarah nói, biện minh, “nếu tôi có cơ hội. Chúng ta hầu như còn chưa bắt đầu bàn về chuyện này mà.”

“Vậy tại sao cô không mời tôi đến cuộc họp này?” anh hỏi. Cô không thể nhận ra liệu anh có đang trêu cô hay không. Việc này khó hơn cô nghĩ nhiều.

“Tôi sẽ làm thế sau,” cô nói. “Đây chỉ là một cuộc trò chuyện sơ bộ. Dành cho đàn bà con gái.”

Anh nhướn mắt. “Ồ, dành cho đàn bà con gái! Vậy thì tôi nên gọi thêm một chai rượu nữa, và làm một thành viên danh dự.”

“Tôi không chắc anh sẽ trở thành một cô gái có sức thuyết phục lắm, Hugo ạ,” Sarah lặng lẽ nói, thấy mừng vì họ đã có thể đùa bỡn với nhau như lúc trước, nhưng không rõ liệu niềm kiêu hãnh của anh có còn bị tổn thương hay không.

“Không à? Cô cứ chờ xem.” Bây giờ vẻ mặt anh mang tính thách thức thấy rõ.

Và khi cô nhìn anh đứng dậy và đi tới quầy bar, cô nhận ra anh đã hơi bực tức với cô. Anh có thực sự bận lòng khi bị cô từ chối không? Nếu vậy

thì quả là đáng tiếc, nhưng cô chẳng biết phải làm thế nào. Sarah lại vào nhà vệ sinh lần nữa. Khi đã ở trong đó, cô vã nước lên mặt trước khi dám ngẩng lên nhìn mình trong gương. Không ổn rồi! Mặc dù không uống nhiều, nhưng mặt cô lúc này đỏ bừng, và lớp trang điểm từ sáng đã biến mất tự lúc nào. Tóc tai cũng bắt đầu trở nên bù xù. Cô thở ra thật sâu, tự dặn lòng rằng “bình tĩnh lại đi” và “đừng có yếu đuối như thế” và rồi lục túi xách để tìm bộ đồ trang điểm khẩn cấp. Giá mà Hugo đừng quá hấp dẫn, cô sẽ ổn. Cô lại tự nhủ lần nữa. Cô sẽ ổn, cô cứ lặp đi lặp lại điều đó với chính mình. Cô là một người chuyên nghiệp. Lúc ấy cô chỉ bị ngạc nhiên, thế thôi. Giờ cô đã bình tĩnh hơn và trở lại với con người chuyên nghiệp của mình. Anh là một thợ ảnh giỏi, họ là đồng nghiệp, và anh không cần biết anh đã gây ảnh hưởng đến cô thế nào.

Hy vọng mình đã không ở trong nhà vệ sinh quá lâu, Sarah quay lại với mọi người, đầu ngẩng cao. Hãy tỏ ra bình thản, cô tự nhủ. Hãy điềm tĩnh!

“Không sao đâu,” Elsa nói, nhìn vẻ mặt lo lắng và hơi bất mãn của Sarah khi nhìn chằm chằm vào số lượng những cái chai trên bàn, “Hugo sẽ chờ cô và Bron về.”

“Cả cô nữa chứ,” Hugo nói. “Cho dù cô sống gần đây, cô cũng không nên đi bộ về nhà vào thời điểm này trong đêm. Ngồi xuống đi, Sarah, cô chưa được về đâu.”

Sarah ngồi xuống bên cạnh Hugo, nghĩ rằng chí ít cô cũng có cơ hội ra đến cửa trước anh, nếu cô cần chạy về phía nó. Cô có thể dễ dàng bắt một chiếc taxi.

“Vây.” Sarah quyết định dẫn dắt cuộc trò chuyện. “Anh đã gặp trực tiếp Carrie Condy chưa?”

“Rồi,” Hugo khiêm tốn nói. “Một đôi lần, qua bạn của những người bạn. Khi Mandy nhắc đến chuyện Carrie đang tìm kiếm một nhà tổ chức

đám cưới, tôi đã nghĩ ngay đến cô.” Anh cười với cô.

Ôi Chúa ơi - đường cong nơi khoe miệng anh, nếp nhăn ở đuôi mắt anh... nhưng cô phải giữ bình tĩnh. “Và tôi thực sự cảm kích điều đó, nhưng anh biết đấy, cô ấy muốn mọi thứ giống hệt đám cưới của Ashlyn, *bao gồm cái cổng quà chết tiệt!* Và đó là lỗi của anh!” Đấy, mày có thể làm được mà, cô tự nhủ. Giữ vẻ chuyên nghiệp và vô tư. Anh là một đồng nghiệp. Chỉ vì họ đã vượt quá giới hạn một lần, không có nghĩa là nó ảnh hưởng đến mối quan hệ công việc giữa họ.

Hugo cười, chẳng có vẻ gì là biết lỗi. “Tôi biết, nhưng tôi nghĩ nếu ai đó có thể làm được, thì cô cũng có thể làm được. Dù sao đi nữa, cô có thể làm một cái cổng giả mà.”

Sarah gật đầu. “Tôi đã nghĩ đến điều đó, chính nhà thờ mới là thứ khiến tôi đau đầu. Carrie có vẻ không biết rằng các nhà thờ xinh đẹp đã được đặt chỗ từ trước, ngay cả khi anh gật đi cái vấn đề phiền phức là anh phải có một mối liên hệ nào đó với nó, chẳng hạn như anh phải sống trong giáo xứ đó, hoặc đó phải là giáo xứ của chú rể, hoặc bất cứ điều gì tương tự như thế.”

Cô chống khuỷu tay lên bàn và đặt cằm lên bàn tay. Cô đột nhiên cảm thấy chao đảo vì toàn bộ chuyện này.

“Tôi có thể giúp cô việc đó,” Hugo nói.

Cô ngồi thẳng người dậy. “Bằng cách nào? Nói tôi nghe đi. Tôi sắp phát điên lên rồi.” Cô muốn nhắc nhở anh lần nữa rằng chính anh đã đẩy cô vào mớ rắc rối này, anh phải có trách nhiệm giúp cô thoát ra, nhưng cô biết điều đó là không đúng và cũng không công bằng. Việc anh giới thiệu cô với Mandy là một đặc ân tuyệt vời mà anh đã dành cho cô.

Hugo có vẻ miễn cưỡng. “Nhưng có thể nó không đem lại kết quả gì. Lẽ ra tôi không nên nhắc đến nó.”

“Chà, các phương án khác của tôi có vẻ cũng không khả thi,” Sarah nói.

“Tìm địa điểm tổ chức khó thế cơ à?” Elsa hỏi.

“Kiếm được địa điểm đẹp trong một thời gian ngắn thì quả thực rất khó. Và cô không những phải tìm được một nhà thờ thích hợp, cô còn phải kiếm được một mục sư dễ tính. Có những quy tắc về việc người nào có thể kết hôn ở đâu.” Sarah thở dài. “Không phải là tôi không cảm kích sự giới thiệu của anh, Hugo, bởi vì tôi thực sự rất biết ơn anh. Nhưng đây là một việc cực kỳ khó khăn. Đặc biệt là Carrie lại tình cờ chọn ngày kết hôn trùng với em gái tôi. Cuối tuần trước nó vừa mới thông báo với tôi là nó sẽ kết hôn.” Sarah nhắm mắt. Đó là lý do thực sự khiến mình quá căng thẳng như vậy, cô tự nhủ, chẳng liên quan gì đến Hugo cả.

“Tội nghiệp cô,” Hugo nói, rót rượu cho Sarah, giọng điệu anh gần như dịu dàng. “Và cô không thể thuyết phục em gái cô đổi ngày sao?”

“Không thể. Họ đã đăng ký với nhà thờ và con bé đang mang thai.” Cô vội đưa tay lên bịt miệng. “Tôi không nên nói ra điều đó. Có lẽ tôi đã uống quá nhiều.” Nhưng cô vẫn nhấp thêm một ngụm vang nữa.

“Chúng tôi sẽ không kể với ai đâu,” Bron nói. “Cô có vui khi sắp được làm bác không?”

Sarah cắn môi. “Ồ, có chứ, tôi sẽ rất vui khi gần đến thời điểm đó, nhưng tôi nghĩ hiện giờ tôi đã có quá nhiều sự phấn khích rồi.” Cô ước ao khi đã quá muộn rằng cô đã không nói ra những lời như thế và thực sự hy vọng là Hugo, đang ngồi cạnh cô, sẽ không nghĩ rằng anh ta có góp phần vào cái “quá nhiều sự phấn khích” ấy. Dù rằng đó là sự thật.

Anh không đặt tay lên cánh tay cô để trấn an như anh đã từng định làm thế, trước khi nọ hôn diễn ra, và Sarah chợt mong mỗi anh làm vậy. Tại sao những hành động nho nhỏ đó, vốn khiến người ta ghê tởm nếu xuất phát từ một người không thích hợp, lại quá tuyệt vời khi được thực hiện bởi một

người thích hợp như vậy nhỉ? Những chuyện như thế đáng ra phải được đón nhận với thái độ bình thường hơn mới phải; bạn có thể thích nó hoặc không, thế thôi. Cô liếc nhanh quanh bàn, hy vọng không ai thấy được những dòng suy nghĩ kỳ quặc ấy.

“Này, Elsa,” Hugo nhẹ nhàng nói, như thể anh không phải đang ngồi cạnh một người điên khùng. “Cô có thích cái vai trò phù dâu thay thế vào phút chót đó không? Phải công nhận rằng, trông cô lúc ấy rất đáng yêu.”

Elsa đỏ mặt trước lời khen và một lần nữa Sarah chợt thấy cô ấy thật xinh đẹp. Tại sao cô ấy vẫn còn độc thân nhỉ? cô tự hỏi. Xét cho cùng, cô ấy đâu phải một bà cô già khó tính như Sarah chứ.

“Cuối cùng tôi cũng cảm thấy thực sự thích nó,” Elsa nói.

“Kiểu tóc đó thật tuyệt vời. Nó thực sự hợp với cô,” Hugo nói.

Sarah nhận ra anh có thể quyến rũ đến mức nào và một phần trong cô hối hận vì đã quá sắt đá, nhưng rồi cô nhớ lại Bruce cũng đã từng quyến rũ thế nào. Cẩn tắc vô áy náy.

“Và cô sẽ phải làm một chiếc váy cưới giống của Ashlyn?” Hugo hỏi.

Elsa nhún vai. “Tôi nghĩ nếu chúng ta có thể thuyết phục Carrie mặc váy cưới của Ashlyn thì đó sẽ là một ý kiến hay.”

“Thà hỏi Ashlyn liệu Carrie có thể mặc váy của cô ấy không còn hơn là đề nghị Carrie cân nhắc chuyện mặc một chiếc váy cũ của người khác trong ngày cưới trọng đại của cô ấy,” Bron nói.

Mọi người cười phá lên. Sarah nói, “Ngay cả em gái tôi, người có ngân sách rất hạn hẹp, cho dù nó sẽ không thừa nhận điều đó, cũng sẽ không mặc một cái váy cũ. Tôi đã nghĩ tôi có thể thuyết phục nó mặc váy cưới của mẹ tôi, nhưng tôi không nghĩ nó sẽ đồng ý. Dù sao đi nữa, bây giờ chiếc váy đó chắc chắn đã rất lỗi thời rồi.”

“Tôi có thể sửa lại nó cho cô ấy, nếu cô ấy muốn,” Elsa nói. “Tôi đã khởi nghiệp bằng cách sửa lại y phục cho mọi người mà.”

“Thật ư? Thú vị quá,” Hugo nói. Cái cách anh nhìn Elsa khiến Sarah cảm thấy anh thực sự hứng thú. Anh có vẻ rất giỏi chuyện này và Sarah tự hỏi liệu có phải là nhờ chị gái anh không; theo những gì anh kể thì họ có vẻ khá gần gũi.

“Vâng. Tôi từng làm thêm ở một tiệm giặt khô. Tôi phụ trách việc khâu vá. Sau đó tôi đi học cao đẳng nghề.”

“Còn cô, Bron?”

“Tôi cũng học cao đẳng nghề.” Sarah thấy cô ấy có vẻ hơi thủ thỉ. “Tôi thấy mình có chút năng khiếu làm tóc và làm đẹp.”

“Ồ?” Một lần nữa, Hugo lại tỏ ra chăm chú. Điều đó có vẻ giúp Bron tự tin hơn.

“Vâng,” cô giải thích. “Rất nhiều người nghĩ rằng việc làm tóc chỉ dành cho những người không biết làm gì khác. Tôi có thể làm rất nhiều việc, nhưng tôi muốn làm tóc. Nó có rất nhiều điều thú vị mà không phải ai cũng nhận ra.” Bron cầm ly rượu lên và may mắn thay nữ nhân viên phục vụ tới đúng lúc với một đĩa hoành thánh kiểu Ý to đùng.

“A, đồ ăn của anh tới rồi,” Elsa nói với Hugo. “Chúng ta xem thực đơn tráng miệng nhé, các cô gái?”

“Ừ,” Sarah đồng ý. “Tôi luôn luôn xem nó. Tôi không hay gọi món tráng miệng, nhưng thích đọc về chúng.”

“Chúng ta có thể ăn chung một món,” Bron nói. “Bánh tạc sô cô la với ba viên kem rưới sô cô la lỏng nhé?”

“Nhất trí,” Elsa nói.

“Tại sao mỗi người không ăn một cái?” Hugo hỏi. “Nếu các cô thích nó.”

“Như thế chẳng thú vị chút nào,” Sarah giải thích. “Và chúng tôi sẽ bị ngấy.”

“Và béo lên nữa,” Bron xen vào. “Đàn ông không thích chia sẻ đồ ăn với ai. Roger thường rất khó chịu nếu tôi nhón một miếng khoai tây chiên hoặc đòi một thìa pudding.”

“Có lẽ anh ta là con một,” Sarah nói.

“Ồ, đúng vậy đấy,” Bron nói. “Nhưng tôi cũng là con một đây. Tôi không ngại chia sẻ đồ ăn với mọi người. Tôi nghĩ điều đó thật thân mật.”

“Tôi cũng là con một,” Elsa nói. “Tôi cũng khá thoải mái với đồ ăn. Bố tôi luôn nhón trộm khoai tây chiên của tôi. Tôi đã quen với việc đó từ lúc còn rất nhỏ.”

“Tôi sẽ gọi món tráng miệng,” Sarah nói. “Hugo, anh muốn ăn gì?”

Anh lắc đầu. “Tôi ăn thế này là đủ no rồi, cảm ơn, nhưng cứ thoải mái tính cả phần tôi vào món tráng miệng của các cô nếu các cô muốn.”

“Chúng tôi sẽ không làm thế đâu, Hugo,” Bron nói. “Như thế chẳng công bằng chút nào.”

Họ chuyện trò thoải mái trong cả buổi tối còn lại, và cuối cùng Sarah cũng thư giãn. Hugo là một người bạn đồng hành tuyệt vời và làm họ thích thú với những câu chuyện thú vị về vài đám cưới không phải do Sarah tổ chức mà anh đã tham dự. Cuối cùng, khi các nhân viên phục vụ bắt đầu xếp chồng những cái ghế lên nhau, họ cảm thấy đã đến lúc ra về.

Mọi người len vào xe Hugo, cười đùa. Elsa và Bron chui vào băng ghế sau trước khi Sarah có thể chiếm được một chỗ ở đó.

“Tôi hy vọng anh không ngại làm tài xế, Hugo,” cô nói, đột nhiên cảm thấy tội lỗi vì đã lợi dụng lòng tốt của anh.

“Tôi chẳng ngại gì cả,” Hugo nói. “Tôi đã từng là một tài xế mà.”

Khi họ im lặng lái xe qua màn đêm, cô nhận ra có rất nhiều điều ở anh mà cô chưa biết. Một phần trong cô muốn tìm hiểu thêm về anh, nhưng cô biết cô không được làm gì hay nói gì có nguy cơ đi chệch ra ngoài mối quan hệ đồng nghiệp của họ. Họ đã tạo dựng lại thành công mối quan hệ thoải mái trước đây - chà, có lẽ không hoàn toàn, nhưng thời gian sẽ giúp được điều đó.

Khi anh thả những cô gái khác xuống xe, họ đều tặng anh một nụ hôn lên má khi nói lời tạm biệt. Cảm thấy cực kỳ lúng túng, cô cũng làm như vậy, một nụ hôn vội vã, nhanh chóng, giống hệt một cú mổ.

“Tạm biệt, Hugo, cảm ơn rất nhiều vì đã cho tôi đi nhờ.”

“Cô hoàn toàn được hoan nghênh, Sarah,” anh nói.

Cô bước tới cửa tòa nhà, trong lòng băng khuâng khôn tả. Có lẽ anh thật sự tốt bụng và đáng tin cậy - và thật sự quyến rũ. Quả là đáng tiếc khi cô không thể tin tưởng ai.

Chương 12

Sau buổi tối vui vẻ ở quán rượu khoảng mười ngày, Elsa ra khỏi giường và đặt ấm đun nước lên bếp. Sau đó, cô đi vào xưởng làm việc trong khi mắt vẫn lơ đãng và ngái ngủ, trên người vẫn mặc nguyên chiếc áo phông luộm thuộm rộng thùng thình mà cô nằm ngủ tối qua.

Một trong những điều khiến cô thích thú khi sống ngay tại chỗ làm là cô có thể làm việc ngay nếu muốn, kể cả vào một ngày Chủ nhật, mà không phải tắm táp, hoặc thay đồ, hoặc đi lại. Cô thích vận dụng cái trí óc lúc-mới-ngủ-dậy, khi chưa bị vướng bận với những công việc thường ngày, vào quá trình sáng tạo của cô.

Sau đó, cô có thể về thăm cha mẹ, ăn trưa hoặc uống trà hoặc đi dạo. Họ không bao giờ thấy phiền với những chuyến viếng thăm đột xuất của cô - nếu họ không ở nhà thì có nghĩa là họ không ở nhà, thế thôi. Bây giờ, khi đã làm xong một chiếc váy dạ hội và một chiếc coóc xê đính hạt, cô có thời gian để nghĩ về cái váy cưới của Carrie Condry.

Cô biết rằng Carrie Condry muốn mọi thứ trong đám cưới của cô ấy phải giống hệt đám cưới của Ashlyn, nhưng cô cũng biết rằng ngay cả các cô dâu không phải là người nổi tiếng cũng muốn được xinh đẹp lộng lẫy trong ngày cưới. Có một điều bất tiện là cô không thể đề ra kế hoạch thực thụ nào cả, ngoài việc vẽ phác thảo, khi chưa nói chuyện với Carrie. Cô có thể làm ra thật nhiều mẫu vải, nhưng trước khi Carrie quyết định, cô không thể bắt tay vào việc. Sarah sẽ gọi điện cho cô ngay khi cô ấy nghe được thông tin gì.

Cô dành vài phút để nghĩ về đám cưới của Ashlyn và vai trò của cô trong đó. Phải chăng cô đã thâm thích thú khi được tham gia cùng họ trong một chiếc váy xinh đẹp? Hay cô thực sự thoải mái hơn trong bộ đồ đen thông thường? Sau khi cân nhắc kỹ, cô cảm thấy mình thực chất chỉ thích hợp làm những công việc âm thầm. Cô là người giúp làm đẹp cho những người khác, giống như Bron. Để họ được tỏa sáng.

Có lẽ cô sợ phải xa rời bộ đồ đen, chiếc thước dây và những cái kim gút? Mặc dù việc cô thực sự thích mặc chiếc váy phù dâu là điều không thể phủ nhận. Và nó là một cuộc nghiên cứu có ích, giờ đây cô đã biết cảm giác mặc chúng suốt cả buổi tối là như thế nào.

Cô lấy ra tờ *Tạp chí Gia chánh của Phụ nữ Anh* số đầu tiên từ thời Victoria với những hình ảnh minh họa rất đẹp. Mẹ cô đã lùng tìm bằng được số báo này khi Elsa lần đầu tuyên bố muốn làm thợ may và kể từ đó nó đã là một trong những nguồn thông tin ưa thích của cô. Những cuốn tạp chí như thế này rất hay bị xé mất các trang về thời trang, nhưng cuốn của cô hoàn toàn nguyên vẹn và cô rất yêu nó.

Trước mặt cô là những mảnh giấy bìa thủ công màu xám đã được chia thành những hình chữ nhật lớn và gần đó là cái hộp màu sập cũ. Cô đã nghiên cứu cả đồng tạp chí để biết được Carrie trông như thế nào và phong cách của cô ấy ra sao. Cầm đại lên một cây bút chì, cô bắt đầu vẽ.

Cô quăng luôn mấy bản phác họa đầu tiên mà không thêm nhìn, nhưng cuối cùng một ý tưởng bắt đầu hình thành trong óc cô. Cô không biết Carrie có bom ngực hay không, nhưng nếu có, Elsa cảm thấy cần phải tránh bất cứ kiểu dáng nào có thể làm lộ rõ điều này.

Thường thường Elsa sẽ có một cuộc gặp gỡ với khách hàng để nói chuyện về vải vóc, các chi tiết, những bông hoa ưa thích, các bức tranh ưa thích, phim ảnh, các vở kịch cổ trang - bất cứ thứ gì gợi nhắc đến ước mơ mà cô dâu tương lai đang ấp ủ. Cô gái nào chẳng mong muốn được làm

công chúa trong ngày cưới của mình - nếu không, cô ấy sẽ không đến gặp Elsa để may váy.

Nhưng với Carrie thì lại khác - mọi chuyện khó hơn rất nhiều. Sẽ không có thời gian cho một buổi gặp gỡ ấm cúng, thân mật ở xưởng làm việc của Elsa, khi Elsa bật lò sưởi lên, lấy trà và bánh quy sô cô la và cô dâu có thể cởi quần áo và bắt đầu thử váy.

Vì lịch làm việc bận rộn của Carrie, Elsa sẽ phải chuẩn bị rất nhiều bản phác thảo và mẫu vải để gửi cho cô ấy, như vậy thì chỉ ít khách hàng của cô có thể từ chối những mẫu mà cô ấy không thích. Sarah đã bóng gió rằng Elsa có thể phải đến gặp Carrie ở bất cứ chỗ nào trên thế giới nơi cô ấy tình cờ có mặt nếu cô muốn đảm bảo có được một quyết định từ cô ấy. Sarah thừa hiểu rằng thời gian quá gấp gáp, và việc may một cái váy cầu kỳ, tỉ mỉ như của Ashlyn trong vòng chưa đầy hai tháng đang tạo cho Elsa khá nhiều áp lực - xét cho cùng, cô còn có những công việc khác nữa. Tuy nhiên, Elsa cũng thích được đương đầu với một thử thách như Sarah vậy và cô tự tin mình có thể hoàn thành nó kịp lúc, miễn là không có chuyện không mong muốn nào xảy ra.

Cô hoàn thành mẫu thiết kế thứ ba - cũng là mẫu cô yêu thích, một kiểu dáng gợi cảm nhưng vẫn kín đáo đối với một cô dâu. Elsa cảm thấy các cô dâu không nên phơi bày quá nhiều da thịt nếu cô ấy làm lễ cưới trong một nhà thờ và cô đã tạo ra những chiếc váy với phần tay và lưng áo có thể tháo rời, do đó cô dâu có thể khoe trọn làn da nâu bóng nhờ nhuộm da hoặc bôi kem St Tropez mà cô ấy muốn ở bữa tiệc chiêu đãi. Cô đang vẽ những mũi tên và những chi tiết về cách may trên bản phác thảo thì di động của cô reo.

Cô giật nảy mình. Cô quá chú tâm vào bản vẽ đến nỗi hầu như không nhớ âm thanh nho nhỏ thú vị đó là cái gì. Lúc cô lấy điện thoại ra khỏi túi xách thì nó đã ngừng đổ chuông. Cô kiểm tra xem ai gọi điện thì thấy đó là một số lạ. Cô cau mày. Vậy là không phải Sarah rồi. Cô quay lại với bản vẽ,

nhận ra rằng chiếc áo phong của cô đã bị dính đầy vết màu sáp. Và lúc này đã gần mười giờ - quá muộn để đi đi lại lại quanh nhà mà không mặc đồ lót, ngay cả trong một ngày Chủ nhật. Cô vươn vai và lại đổ đầy nước vào ấm trước khi chui vào căn buồng tắm nhỏ xíu.

Điện thoại lại reo khi cô vừa rót nước sôi vào một túi trà lọc, trên người vẫn quấn khăn tắm. Cô định lờ nó đi nhưng sợ rằng có thể bố mẹ đã bị ngã xuống một kẽ băng nứt nào đó và cần cô gọi cứu thương, nên cô đành trả lời.

“Elsa phải không?” Một giọng nói quen quen cất lên nhưng cô không nhận ra là ai. “Laurence đây. Nhớ tôi không? Ở đám cưới của Ashlyn ấy?”

Cô giật nảy mình. Khi bà Lennox-Featherstone nói anh ta muốn xin số điện thoại của cô, cô không nghĩ anh ta sẽ gọi điện cho cô thật.

“Ồ, có chứ,” cô nói một cách thận trọng. Nếu em gái hay cháu gái của anh ta muốn một cái váy cưới, họ sẽ phải đợi đến sang năm.

“Chúng ta có thể đi uống rượu hay thứ gì đó đại loại thế vào một lúc nào đó không?”

“Ồ.” Elsa không quen được mời đi đâu - chí ít cũng không phải bởi đàn ông - và cô đoán đây là một cuộc hẹn hò. Lần cuối cô đi chơi với một người đàn ông là với con trai của bạn cha mẹ cô. Cả hai cặp bố mẹ đều lo lắng về những đứa con độc thân của mình và cố gắng gán ghép chúng với nhau. Và việc đó đã không thành công. Nhưng Laurence là một người tử tế - tốt bụng và hài hước. Có lẽ anh ta chỉ đang tỏ ra thân thiện.

Anh ta giục. “Được không? Cô nghĩ thế nào?”

“Ồ... được.” Elsa nhớ lại những kỹ năng giao tiếp lúc đã hơi muộn một chút. “Tại sao lại không chứ. Anh định khi nào?”

“Tôi nay được không? Tôi biết như thế là rất đường đột, nhưng hôm nay là Chủ nhật và trên ti vi chẳng có gì hay ho cả.” Cô có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của anh ta. “Cái chương trình về ô tô đang bị tạm ngưng.”

Cô bật cười và nhớ lại những câu nói đùa của họ lúc ở đám cưới. “Ý anh là nếu anh có thể xem cái chương trình có những người đàn ông trưởng thành cư xử như những cậu trai mới lớn thì anh sẽ ở nhà đúng không?” cô hỏi, vờ như phẫn nộ. “Vì không thể nên anh mới mời tôi đi uống rượu?” Anh không phải là người duy nhất thích chương trình đó, mặc dù cô sẽ không nói thế.

Anh cũng cười. “Chuẩn đây. Thế nào? Tôi có chuyện muốn nhờ cô và tôi muốn trao đổi trực tiếp với cô.”

“Khi anh đã dùng rượu mạnh để làm cùn nhận thức của tôi?”

“Cô đọc được suy nghĩ của tôi mất rồi.”

Elsa cười khúc khích. Phải, cô đã rất thích đám cưới, nhưng chủ yếu là vì Laurence đã quá tử tế với cô và ở bên anh ta khiến cô thấy vui vẻ. “Chà, nếu anh cần may vá cho ai đó, trừ phi là vào sang năm, thì anh không có cơ hội nào đâu.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến vá vóc cả,” Laurence nói, cố gắng tỏ ra phẫn nộ nhưng không thành công lắm, “hay ít nhất thì, nó chỉ liên quan một cách gián tiếp thôi.”

“Được rồi,” Elsa nói, sau một thoáng do dự. Không vào hang cọp sao bắt được cọp, mẹ cô sẽ nói như vậy đấy. “Tôi sẽ gặp anh. Máy giờ nhỉ?”

Anh ta im lặng một lúc rồi nói, “Chúng ta gặp nhau sớm sớm một chút được không?”

“Được. Tại sao anh lại hỏi thế?”

“Bởi vì nếu chúng ta gặp nhau sớm, chúng ta có thể biến nó thành một bữa ăn tối nếu chúng ta thích nhau.”

“Tôi hiểu ý anh. Nhưng chẳng may một người trong chúng ta thích người kia nhưng người kia lại không thích thì sao.” Elsa chẳng mấy khi có cơ hội đùa giỡn như thế này và cô thấy thích thú.

“Điều đó quả là vô lý,” Laurence dứt khoát khẳng định.

“Nó hoàn toàn có lý,” Elsa khẳng khái. “Giả sử một người trong chúng ta thực sự cảm thấy chán ngấy. Ta làm sao có thể đứng dậy và nói, ‘Rất xin lỗi, tôi phải đi đây,’ nếu người kia đang rất vui vẻ và đã quyết định tiếp tục dùng bữa tối?”

“Nghe này,” Laurence nói sau một thoáng suy ngẫm, “hãy can đảm và biến nó thành một bữa ăn tối. Nếu chúng ta thấy khó chịu, chúng ta có thể bỏ qua món tráng miệng và cà phê.”

Elsa mỉm cười và lắc đầu. “Được. Tôi sẽ can đảm. Anh muốn chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Tôi sẽ đến đón cô vì vậy cô không phải lo lắng về chuyện xe cộ.” Anh ngừng lại. “Nếu cô không muốn tôi chở về, cô có thể bắt taxi.”

“Giờ thì đến lượt anh đọc được suy nghĩ của tôi rồi đấy,” Elsa nói, mặc dù cô khá chắc chắn rằng cô sẽ không phản đối Laurence lái xe đưa cô về. Xét cho cùng, anh không uống rượu và cô biết anh là một tài xế giỏi.

“Địa chỉ của cô là gì?”

Elsa cân nhắc trong một thoáng. “Thật ra, anh có thể đón tôi từ nhà bố mẹ tôi không? Tôi thường tới đó vào các ngày Chủ nhật.” Cô chưa muốn anh đến xưởng làm việc của cô. Trước khi để ai đến đây, cô muốn mình phải quen biết người ta rõ hơn đã.

“Ồ. Như thế thì họ có thể kiểm tra tôi trước khi tôi đưa con gái họ đi trong chiếc xe thể thao cổ của tôi phải không?”

Tại sao cô không tiên liệu trước rằng anh sẽ nghĩ như thế? “Không! Tôi gần ba mươi tuổi đầu rồi, anh không cần phải thuyết phục bố tôi tin vào những ý định tốt đẹp của anh.” Elsa cười, thích thú trước ý tưởng này.

“Tôi sẽ chẳng ngại ngần gì chuyện đó,” Laurence nói, “nhưng tôi rất vui vì có cơ hội diện kiến mẹ cô.”

“Tại sao?” Elsa cảm thấy khó hiểu.

“Bởi vì tất cả phụ nữ về già đều sẽ giống mẹ họ.”

“Chỉ là một bữa tối thôi mà, Laurence,” cô kiên nhẫn giải thích, và cười thâm trong bụng. “Ngay cả khi chúng ta ăn thêm món tráng miệng và uống cà phê thì nó cũng không kéo dài đến mức đó đâu.”

Elsa có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của Laurence. “Cho tôi địa chỉ đi. Tôi sẽ đón cô lúc tám giờ.”

Mẹ Elsa đang nằm trên sofa với đôi chân gác trên tay ghế khi cô tới. Elsa đã làm việc cả ngày và, vì ở xưởng làm việc không có gì nhiều để ăn, cô muốn ăn qua loa một thứ gì đó để lót dạ trước khi Laurence đến đón cô. Cô không muốn uống rượu với cái dạ dày hoàn toàn trống rỗng và cô có thể lục tìm được thứ gì đó trong tủ lạnh của mẹ cô. Cô đi vào phòng khách trước. “Con chào mẹ. Mẹ uống trà không?”

“Cho mẹ một ly vang. Bố con đã bắt mẹ đi bộ đến rạc cả cẳng.”

“Nó có lợi cho em mà. Em không chịu tập thể dục thường xuyên,” bố Elsa nói đằng sau tờ báo. “Bố cũng muốn một ly vang. Có một chai đã mở sẵn đấy.”

Elsa mang rượu và một cái đĩa gỗ đựng quả hồ trăn đến cho bố mẹ rồi nói, “Con tự làm cho mình một món ăn nhẹ được không ạ? Tối nay con có

hẹn.”

Chân mẹ cô lập tức tuột khỏi tay ghế và bà ngồi bật dậy. “Tuyệt quá.”

Elsa không bị đánh lừa. Mỗi phân tử trong cơ thể mẹ cô đều đang tập trung hết sức để không tỏ ra quá khích, hoặc quá tò mò, hoặc thể hiện rõ ràng rằng đây là một sự kiện bất thường. Con gái bà không bị lừa phỉnh chút nào. “Ừm,” Elsa nói. “Thật ra, có lẽ con cũng sẽ uống một ly vang.”

Trước khi ra khỏi phòng để đi lấy nó, cô thấy môi mẹ cô mím lại vì lo lắng về chuyện uống rượu và lái xe. Elsa cười một mình khi ở trong bếp; mẹ cô sẽ mền Laurence. Cô làm nhanh một cái sandwich và mang nó cùng một ly vang tới chỗ bố mẹ. Mẹ cô rất mong con gái kiếm được bạn trai, song lại không muốn Elsa biết được nỗi niềm ấy, nhưng không may là Elsa quá giỏi đọc ngôn ngữ cơ thể của mẹ cô nên cô thừa biết trong lòng bà đang nghĩ gì.

Elsa ngồi xuống cái tay ghế sofa lúc này đang trống. “Thực ra đó là người đàn ông mà con gặp ở đám cưới của Ashlyn.”

“Người đã nhảy cùng con, và lái chiếc Morgan ấy hả?”

Elsa gật đầu. “Mẹ đã lưu lại mọi chi tiết, đúng không ạ?”

Mẹ cô xua tay. “Ồ hay, con có mấy khi tham dự những đám cưới sang trọng đâu, đúng không? Mẹ chắc chắn phải nhớ chứ.”

“Dù gì thì, anh ấy sẽ đến đón con lúc tám giờ.”

“Tám giờ á! Còn chưa đầy một tiếng đồng hồ nữa! Mẹ nên dọn dẹp và mặc thứ gì đó tử tế một chút. Còn con định mặc gì?”

“Không sao đâu mẹ, mẹ đừng hoảng hốt thế, con sẽ không mặc bộ này đâu. Con có mang theo đồ để thay mà.”

“Để mẹ xem nào.”

Elsa lấy ra cái ba lô với bộ quần áo được gấp gọn gàng trong đó. “Hừm,” mẹ cô nói, không còn tỏ thái độ lập lờ nữa.

“Chúng ta vẫn sẽ ăn tối đây chứ?” Bố Elsa nói, chẳng đoái hoài đến cuộc bàn cãi về quần áo, ông vẫn đang “đánh vật” với trò ô chữ.

“Có một ít xúc xích ngon lành nếu anh gọt vỏ khoai tây,” mẹ Elsa nói, lôi ra chiếc áo phông mà con gái bà nghĩ là khá lịch sự đối với một cuộc hẹn bình thường, cho dù là cuộc hẹn đầu tiên.

“Anh cho rằng em muốn anh nấu chúng luôn?”

“Đúng đấy ạ,” cả hai người phụ nữ của ông đều đồng thanh trả lời.

“Thực sự thì, con yêu, con không có bộ đồ nào không phải là màu đen à?” Mẹ Elsa nói.

“Đây là một cái áo phông dễ thương. Còn khá mới. Nó chẳng có gì là không ổn cả.” Cô nhớ rằng mẹ Ashlyn đã nói cô không nên mặc đồ đen và tự hỏi phải chăng bà ấy đã đúng. Bà ấy còn nói sẽ giúp cô lựa chọn lại màu sắc - nhưng nếu may mắn, bà ấy đã quên bằng chuyện đó rồi. Bà ấy vốn là một người rất bận rộn mà.

“Thật sự thì, con yêu à...” Mẹ Elsa lại bắt đầu nói, rồi ngừng lại. “Thôi được rồi, ờ, hãy ngó qua chỗ nữ trang của mẹ để xem liệu con có thể tìm được thứ gì đó để tô điểm thêm cho bộ đồ của con không, nhưng...” Bà ngừng lại, quyết tâm khích lệ con gái hết mức có thể. “Mẹ thích cái mái bằng đó!”

Elsa nhăn mặt trước từ lông đỏ của mẹ theo bốn phần, và rồi mẹ cô nói, “Thôi, mẹ đi hút bụi đây.”

“Giờ là tối Chủ nhật mà mẹ!”

“Nhưng sắp có người đến!”

“Chỉ có một người thôi và anh ta sẽ không bước chân qua ngưỡng cửa nhà mình,” Elsa nói khi mẹ cô đã quay lưng đi. “Nếu con biết chuyện này sẽ gây ra lắm phiền phức đến thế, con đã bảo anh ta đón con ở xưởng làm việc.”

Bất chấp cái bản năng muốn lờ đi lời khuyên của mẹ cô, Elsa lướt ngón tay trên một dây vòng cổ và chuỗi hạt treo trên một cái giá bên cạnh bàn trang điểm. Mẹ cô yêu những món phụ kiện cá tính, to bản, mang đậm nét văn hóa đặc trưng. Bà kể rằng sở thích này có từ thời bà còn tự làm những món trang sức bằng hạt dưa nhuộm phẩm yên chi và những đôi khuyên tai bằng hạt cườm lấy trộm của mẹ bà.

Elsa khẽ hất mái tóc và nhận ra cô cũng yêu nó. Rồi cô giờ từng chiếc vòng cổ lên cho đến khi thấy một sợi dây chuyền có mặt đơn giản. Nó có màu ngọc lam và bạc và hợp với một đôi khuyên tai mà Elsa có. Nó không hẳn thể hiện rõ khiếu thẩm mỹ tinh tế của cô, nhưng trông khá dễ thương. Mãi đến tám giờ kém năm phút, cô mới ra trình diện trước mặt mẹ, vì vậy mẹ cô không thể thở dài, và gần như ước ao thành tiếng rằng con gái bà nên ăn mặc phóng khoáng hơn.

Laurence đến rất đúng giờ. Elsa mở cửa và suýt chút nữa không nhận ra anh ta. Lần cuối cô gặp anh ta là khi anh ta đang mặc một bộ lễ phục ban ngày. Bây giờ anh ta mặc một chiếc áo sơ mi bình thường cầm hờ hững trong chiếc quần jean. Anh ta hôn má cô.

“Tôi rất mừng khi cô không ăn mặc quá chải chuốt,” anh ta nói. “Tôi nghĩ tôi sẽ đưa cô đến một nhà hàng có sân vườn mà tôi biết. Đồ ăn ở đó ngon lắm.”

Vì Elsa thực sự đã chải chuốt hơn mọi ngày, nên nụ cười của cô không ảm áp cho lắm. Cô nhận thấy mẹ cô đang lảng vảng ở tiền sảnh. “Đây là mẹ tôi. Mẹ, đây là Laurence.”

“Chào bà Ashcombe, rất hân hạnh được gặp bà,” Laurence nói, “tôi là Gentle^[17].”

“Rất vui khi được biết điều đó,” bà Ashcombe nói, lông mày nhướng lên.

“Không, đó là tên tôi mà. Tôi là Laurence Gentle.”

“Chào anh, rất hân hạnh được gặp anh,” mẹ Elsa tiếp tục với một sự duyên dáng mà con gái bà phải ghen tỵ. “Anh có muốn vào nhà và uống một ly với chúng tôi không hay anh muốn rời đi luôn?”

“Tôi nghĩ chúng tôi nên đi luôn, cảm ơn bà.”

“Tạm biệt mẹ, cảm ơn mẹ vì tách trà. Gặp lại mẹ sau nhé.” Elsa hôn lên má mẹ, sau đó gọi với vào bên trong, “Tạm biệt, bố!”

Bà Ashcombe vẫn đứng ở ngưỡng cửa khi Laurence và Elsa đi xuống đường. “Ồ, kia là xe của anh à? Đừng để bố Elsa nhìn thấy nó nếu không anh sẽ không bao giờ đi khỏi đây được đâu.”

“Lần sau tôi sẽ vui lòng để ông ấy xem xét nó nếu ông ấy thích.”

“Tốt quá. Sẽ rất thú vị đấy, nhưng đừng nán lại ở đây quá lâu nếu anh đã đặt bàn sẵn. Chúc hai người vui vẻ.”

Elsa vẫy tay.

Laurence là người bạn đồng hành tuyệt vời. Anh dẫn cô tới một cái bàn trong vườn và sắp xếp đồ uống và thực đơn với sự thành thạo điềm tĩnh vốn giúp anh trở thành một chàng phù rể uy tín.

“Nào, cô muốn ăn gì?” anh nói khi một ly vang trắng lớn được đặt xuống trước mặt cô. “Cá ở đây rất ngon. Cô nghĩ thế nào?”

Thực đơn phức tạp hơn so với những gì mà cái không khí thoải mái ở khu vườn này ám chỉ. “Để tôi đọc kỹ đã. Có quá nhiều thứ hấp dẫn.”

“Cô có đói lắm không? Món pa tê thực sự rất tuyệt.”

“Ừm, nhưng có lẽ tôi sẽ chỉ ăn thứ gì đó nhẹ nhàng...” cô nói, vì chưa đầy một tiếng trước cô mới ăn một cái sandwich pho mát.

“Ngoài ra còn có thịt bò và khoai tây chiên. Ý hay, tôi nghĩ tôi sẽ ăn món đó giống cô.”

“Tôi còn chưa quyết định gọi món đó nhưng có lẽ...”

“Khoai tây ở đây rất tươi ngon, ai có thể cưỡng lại chứ?”

Cô nghiêng đầu dò hỏi. “Anh đang làm tôi mềm lòng vì có mục đích gì à?” cô hỏi anh với vẻ ngờ vực.

Anh gật đầu. “Dĩ nhiên! Tôi đã nói với cô rồi mà. Tôi có việc muốn nhờ cô.”

“Ra là thế thật. Việc gì vậy?”

Anh lắc đầu. “Để lát nữa hãy nói. Cô vẫn còn khá cứng nhắc. Tôi sẽ đợi cho đến khi cô uống xong ly vang thứ hai.”

Elsa nhấc ly rượu lên và nhấp một ngụm, nghĩ rằng thật ra đây đã là ly thứ hai của cô. “Tại sao anh không uống rượu hả Laurence, hay đây là một câu hỏi khiếm nhã?”

“Tôi đã quyết định cai rượu từ lâu rồi. Tôi chưa bao giờ hối tiếc về quyết định của tôi.”

Rõ ràng anh cảm thấy không cần phải nói chi tiết hơn. Elsa khề cau mày. “Nhưng anh không thấy buồn chán ở các bữa tiệc khi tất cả mọi người đều đã say và trở nên nhạt nhẽo sao?”

Anh nhún vai. “Nếu tôi thấy chán, tôi sẽ lái xe về nhà. Nào, cô muốn ăn gì?”

“Pa tê và thịt bò với khoai tây chiên,” Elsa nói với vẻ dứt khoát. Cô thường mất đến hàng tiếng đồng hồ để quyết định một việc gì.

“Cô phải dành bụng để ăn món tráng miệng nữa. Đầu bếp của nhà hàng này được đào tạo ở Vienna và món bánh ga tô kiểu Đức của ông ta rất tuyệt vời.”

“Mẹ tôi từng đến Vienna với mấy người bạn. Bà đã học làm bánh táo tây bọc bột đường. Mà này, nói tôi nghe đi, anh muốn nhờ tôi việc gì?”

Laurence nhìn cô cân nhắc như thể đang tính toán xem nên đợi đến khi cô ăn xong hẵng nói hay nên đi thẳng vào vấn đề luôn. “Thôi được rồi. Tôi muốn cô đi cùng tôi tới một buổi dạ hội rất sang trọng.”

“Cái gì?” Elsa kinh ngạc. Cô cứ tưởng anh sẽ nhờ cô làm một cái váy, hay chỉnh sửa thứ gì đó, hoặc thậm chí cắt gấu cái quần jean của anh. “Tại sao?”

“Bởi vì cô là một người bạn đồng hành rất tuyệt vời và tôi muốn đưa cô đi cùng. Và...” anh nở nụ cười thiếu nảo, “chủ nhân bữa tiệc là một người luôn gán ghép những người phụ nữ khác với tôi. Lần này tôi thực sự muốn đi cùng một người do chính tôi chọn lựa.”

“Chiếc váy đó không phải là của tôi, anh biết đấy,” Elsa nói nhanh, phòng khi anh nghĩ cô vẫn thường trang điểm, để tóc và mặc một chiếc váy lộng lẫy như vậy. “Tôi đã đem trả nó rồi. Tôi chẳng có cái váy dạ hội nào cả.”

Anh gạt đi nỗi lo lắng này bằng một cái lắc đầu. “Chuyện đó không quan trọng. Nó là một buổi vũ hội hóa trang.”

“Một buổi vũ hội hóa trang ấy à?” Elsa tò mò.

“Phải, chỉ có điều không phải hóa trang thế nào cũng được. Chúng ta đều phải mặc trang phục của thời kỳ Nhiếp chính^[18].”

“Ôi Chúa ơi.” Nó có bao gồm cả chiếc coóc xê khá phức tạp không? Cô cố gắng không chia sẻ ý nghĩ này với anh.

Laurence cười, như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Nhưng cô không cần phải may vá đâu. Cô có thể thuê một chiếc. Thực ra, tôi có thể thuê y phục cho cả hai ta.”

Anh rõ ràng hoàn toàn không nhận thức được sai lầm nghiêm trọng trong lời đề nghị của anh. Cô cố gắng tìm từ ngữ để truyền đạt được sự thất vọng của cô trước ý kiến này. “Đề nghị một thợ may thuê một chiếc váy từ nơi trời ơi đất hỡi nào đó thì chẳng khác gì đề nghị...” Cô ngừng lại, cố gắng tìm một hình ảnh ẩn dụ. “Nói thế nào nhỉ, đề nghị một đầu bếp hàng đầu dừng lại để mua một chiếc hamburger và khoai tây chiên.”

Laurence có vẻ suy ngẫm. “Tôi nghĩ hầu hết các đầu bếp đều sẵn sàng làm việc đó, nếu hoàn cảnh bắt buộc.”

Elsa chặc lưỡi. “Chà, tôi không sẵn sàng thuê một cái váy trông như một mảnh rèm cũ rách, mốc meo, đầy mùi mồ hôi và sai lệch so với lịch sử!”

Anh có vẻ hơi thất vọng. “Nghĩa là cô sẽ không đi với tôi?”

Elsa chợt nhận ra mình khiếm nhã đến mức nào. Cô đã được mời đến một sự kiện thú vị và tất cả những gì cô làm chỉ là than vãn. Cô không biết anh định thuê trang phục ở đâu và chúng có thể là những bộ trang phục tuyệt vời nhất, được may từ những loại vải chất lượng và được chăm chút

đến từng chi tiết. Mẹ cô sẽ kinh hoàng nếu biết được chuyện này. “Ồ, tôi xin lỗi. Tôi không định bắt lịch sự như thế. Anh sẽ nghĩ tôi là người thế nào chứ?”

Một lần nữa Laurence lại trầm ngâm. “Tôi nghĩ cô là một người rất bận rộn và lúc này không thể bỏ thời gian và công sức ra may một cái váy cho chính mình.”

Elsa cắn môi và gật đầu. Điều đó hoàn toàn chính xác.

“Phải một tháng nữa nó mới diễn ra, nếu thông tin này giúp cải thiện được điều gì. Tôi biết đây là một sự đòi hỏi hơi quá,” anh khẽ nói. “Có lẽ tôi nên mời cô đi ăn tối vài lần để bù lại?”

Elsa vẫn im lặng. Một phần trong cô rất muốn đến buổi dạ tiệc; để làm nàng Lọ Lem, chứ không phải là một bà tiên tạo ra bộ váy xinh đẹp chỉ bằng cách vẫy cây đũa phép bọc bạc có gắn ngôi sao kim tuyến trên đầu. Cô đã được nếm trải cảm giác đó ở đám cưới của Ashlyn và khá thích nó. Nhưng phần còn lại trong cô lại cảm thấy rất thoải mái khi âm thầm cắt những mảnh vải tuyn bằng cây kéo sắc nhọn, thu hẹp những đường khâu và đính những hạt cườm dài. Thực sự thì - đâu mới đúng là cô?

“Tôi mong cô nói gì đó,” Laurence nói. “Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng tôi đã rủ cô đến một cuộc chơi bởi trác táng bằng thứ ngôn ngữ mật mã nào đó mà không hề nhận ra.”

“Tôi xin lỗi.” Elsa vừa thở dài vừa mỉm cười. “Tôi đã quá khiếm nhã. Anh mời tôi đến một bữa tiệc thú vị thế mà tôi chỉ biết cúi kính vì sợ nó sẽ chiếm quá nhiều thời gian của tôi.” Chưa kể những điều khác, cô thầm thêm vào.

“Tôi đã không cân nhắc đến những cảm xúc hoàn toàn chính đáng của cô về chuyện thuê một cái váy.” Anh nghiêng đầu sang một bên. “Tôi có thể làm gì để cải thiện tình hình?”

“Anh có thể mời một người khác, một người biết khiêu vũ, việc mà anh hoàn toàn biết rõ là tôi không thể làm được. Suy cho cùng, anh chắc hẳn quen biết rất nhiều phụ nữ. Và họ cũng sẽ không làm mình làm mẩy về chuyện thuê váy.”

“Nhưng tôi đã mời cô.” Khóe miệng anh nhếch lên. “Cho dù tôi biết những hạn chế của cô.”

Cô đặt tay lên tay anh, cố gắng bù đắp cho sự khiếm nhã của cô. “Nhưng đó chính là điều tôi đang nói đến! Anh có thể mời một ai đó không có những hạn chế ấy.”

“Tôi có cách để khắc phục chúng. Tôi sẽ sắp xếp cho cô đi học valse, ít nhất là một buổi. Sau đó cô sẽ nhảy được thôi.”

“Nhưng tại sao anh không chọn ai đó đã biết nhảy rồi?”

Anh cười bực tức. “Mời cô đi chơi khó thật đấy!”

Elsa làm bộ kinh ngạc. “Đâu có - chẳng phải tôi đã đến đây sao? Tôi chỉ là một phụ nữ cứng rắn - thực ra, tôi chẳng cứng rắn chút nào. Tôi mềm mại như xà phòng vậy...” Rồi, nhận ra rằng mình đã bị nhầm vì xà phòng thường rắn chắc, cô nói tiếp, “Hoặc thứ gì đó rất mềm - nhưng tôi không muốn anh phải tốn nhiều công sức và tiền bạc như thế vì tôi trong khi anh có thể tìm được ai khác phù hợp hơn.”

Anh nhìn cô giận dữ. “Không, họ sẽ không *phù hợp*.” Anh chậm rãi nhấn nhá từng từ như thể đang nói với một đứa trẻ cố tình hiểu sai ý anh. “Tôi biết rất nhiều người phụ nữ mà tôi *có thể* mời, nhưng cô là người mà tôi *đã* mời. Bữa tiệc sẽ rất thú vị; chúng ta sẽ rất vui.”

“Ồ.” Anh có vẻ thực lòng muốn cô đi cùng.

Anh cười để xóa tan khoảnh khắc lo lắng của cô. “Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt của bạn tôi khi tôi bước vào với một phụ nữ xinh đẹp - hoặc theo

cách nói của bạn trai cô ấy, một bóng hồng hấp dẫn, thì chừng ấy công sức và tiền bạc có bỏ bèn gì. Làm ơn nói là cô sẽ đến đi.”

Elsa không biết phải làm gì. Cô nhận ra cô thực sự muốn đi. Đó là một lời mời rất khéo, và cô thích Laurence, nhưng liệu cô có thời gian để làm một chiếc váy không? Chỉ cần Carrie không đột nhiên đưa ra quyết định ngay lúc này, thì cô có thể làm được. “Thôi được rồi. Tôi có thể may một thứ để mặc hôm đó nếu có thời gian, nhưng ngay khi khách hàng của tôi quyết định chọn mẫu váy cưới nào, tôi sẽ phải từ bỏ hết mọi thứ. Tôi còn hai chiếc váy cần sửa lần cuối và hoàn thiện nốt.” Cô ngừng lại. “Tôi làm việc vào cả buổi tối nữa.” Cô ngược nhìn anh dưới cái mái bằng, cố gắng tỏ ra cứng rắn. “Và tôi sẽ đi học nhảy valse. Nhưng chỉ một buổi thôi. Tôi không có nhiều thời gian hơn thế đâu.”

Anh đặt tay lên tay cô. “Cảm ơn, Elsa. Tôi thực sự rất vui.”

Elsa chợt thấy râm ran như có kiến bò khắp người. Anh có đôi bàn tay đẹp và cô khá thích cảm giác nó chạm vào cô. May mắn thay cho sự bình yên của tâm trí cô, đúng lúc đó thì bồi bàn đến để ghi yêu cầu của họ. Elsa tranh thủ lúc không phải gọi món để ngẫm nghĩ về chuyện một người đàn ông rất tử tế đã mời cô đến một buổi khiêu vũ hóa trang và cô sẽ học valse, như một thiếu nữ ngây thơ trong tiểu thuyết của Georgette Heyer. Người đàn ông tử tế ấy có vẻ cũng khá thích ý tưởng này. Có vẻ như nào bộ cô đã phải tiếp nhận rất nhiều thông tin.

Khi bồi bàn đã nhận yêu cầu của họ và lấy lại thực đơn, Laurence nói, “Cô nhất định phải đi cùng tôi đấy nhé?”

“Vâng. Và cảm ơn anh rất nhiều vì đã mời tôi.” Sau một thoáng ngừng, cô nói, “Nhưng anh sẽ nợ tôi đấy, một món nợ không lồ.”

Anh cười và rồi trở nên nghiêm túc. “Nếu có lúc nào đó cô cần nhờ tôi bất cứ chuyện gì, tôi sẽ sẵn sàng giúp cô.”

Cô mỉm cười. Trông anh cũng dễ coi, có vẻ sung túc, và độc thân. Vậy thì ở anh có gì không ổn chứ? Hẳn phải có điều gì đó, nếu không anh sẽ không mời cô đi chơi thế này.

“Anh làm nghề gì vậy?” cô hỏi. Nếu anh nói “làm dịch vụ lễ tang”, cô sẽ biết vấn đề đó là gì.

“Tôi làm việc trong thành phố,” anh nói, mỉm cười. “Nếu cô đừng quá giữ kẽ, tôi sẽ kể với cô về nó.”

“Không, cảm ơn, không cần đâu.” Cô mỉm cười. Anh rất ổn.

Chương 13

Bron nằm trên giường một lúc để xem Roger có trở mình không. Sáng Chủ nhật là thời điểm ưa thích của anh ta để làm “chuyện ấy” - vì tối thứ Bảy anh ta thường uống hơi quá chén còn các ngày trong tuần thì lại bị ám ảnh quá mức với việc chuẩn bị đi làm vào sáng hôm sau. Mặc dù bây giờ nó thực sự chẳng còn tác dụng gì với cô, nhưng Bron biết rằng trốn tránh tình dục sẽ không có lợi cho mối quan hệ của họ. Cô đếm đến mười rồi trườn ra khỏi giường và đi vào phòng tắm, cảm thấy nhẹ nhõm và tội lỗi - nhưng chủ yếu là nhẹ nhõm. Có lẽ họ cần đi nghỉ cuối tuần ở đâu đó cùng nhau, mặc dù tự đáy lòng, cô biết rằng họ sẽ cần làm nhiều thứ hơn thế để hàn gắn lại tình cảm.

Khi cô quay lại phòng ngủ, anh ta đã thức dậy. Anh ta ngái ngủ nhìn cô. “Nếu sáng nay chúng ta không làm gì thì em nên mang bữa sáng lên giường cho anh,” anh ta cầu nhàu.

Bron mặc quần áo nhanh hết mức có thể để ngăn anh ta nổi cơn ham muốn. “Anh muốn gì nào?”

“Em biết anh muốn gì mà, nhưng rõ ràng em sẽ không cho anh.”

Bron gượng cười. “Ý em là anh muốn ăn gì trong bữa sáng, ngọc ạ. Hôm nay em có rất nhiều việc phải làm trước khi chúng ta đến nhà bố mẹ anh.”

“Anh sẽ ăn trứng và thịt xông khói, bánh mì nướng và cà phê. À, và nửa quả cà chua nữa.”

“Làm ơn đừng ăn bánh mì nướng trên giường, Roger!”

“Ồ, đừng kỹ tính thế.” Rồi anh ta lại nằm lăn ra giường, lật người, và có vẻ quay lại với giấc ngủ ngay lập tức.

Ở dưới gác, cô đun nước rồi mở tủ bếp và tìm chỗ cất xô cô la bí mật của cô. Cô thở dài. Roger không xấu xa lắm, nhưng anh ta không nhạy cảm trong mối quan hệ của họ. Liệu anh ta có thực sự hạnh phúc khi họ cứ tiếp tục như thế này? Hay anh ta thích thứ gì đó hơn thế như hồi họ mới yêu nhau?

Cô lấy một gói thịt xông khói ra khỏi tủ lạnh. Sau khi làm xong bữa sáng cho Roger và mang nó lên cho anh ta, cô sẽ quay xuống, pha một tách trà và nhúng xô cô la vào đó, trong lúc đọc tờ báo của ngày hôm qua. Đó sẽ là một vài khoảnh khắc hiếm hoi để cô tự nuông chiều bản thân trước khi sự náo nhiệt của Chủ nhật chính thức bắt đầu.

Khi cô mang khay đồ ăn lên, anh ta có vẻ đang ngủ rất say. Cô có nên đánh thức anh ta không? Cứ để cái khay ở đó và mặc kệ cho đồ ăn bị nguội lạnh, hay lại mang nó xuống gác nhỉ? Cô có thể ăn cái bánh mì nướng. Nhưng trước khi cô kịp quyết định, anh ta rên rỉ, xì hơi một cái rõ to và nói, “Anh đã nói với em rằng tối nay có một bữa tiệc của câu lạc bộ cricket ở quán rượu chưa? Hôm nay em sẽ không phải nấu nướng gì cả, vì mẹ sẽ làm bữa trưa.”

“Em vừa làm bữa sáng cho anh còn gì,” cô chỉ ra, nhưng không có ý gì; sáng nay cô chẳng muốn tranh cãi với anh ta.

“Không tính. Em có bao giờ làm bữa sáng cho anh vào ngày thường đâu.” Anh ta ngồi dậy và mỉm cười. “Trông ngon quá. Em có thể mang lên cho anh mấy trang báo về ô tô được không? Anh biết em chỉ hứng thú với những mục dành cho đàn bà con gái.”

Bron định nói với anh ta rằng anh ta chưa nói gì với cô về bữa tiệc của câu lạc bộ cricket nhưng rồi quyết định rằng cô không muốn nổ ra một

cuộc cãi cọ. Nếu cuộc sống chung của họ không thể thú vị, hãy để cho nó được yên bình.

Tối hôm đó, Bron biết rằng Roger muốn cô trông thật xinh đẹp nên đã cắt công trang điểm. Tóc cô mới được gội sấy và móng tay có độ dài hợp lý. Cô lấy ra bộ váy yêu thích. Nó được mua từ năm ngoái nhưng trông vẫn đẹp và mới với phần chân váy ngắn và gợi cảm, quai váy hai dây mảnh mai và có hoa văn tinh tế. Nó là một trong những chiếc váy chưa bao giờ thực sự đúng một vì thế cũng chưa bao giờ thực sự lỗi mốt. Cô lấy ra một chiếc khăn choàng len bằng lông dê Ấn Độ màu hoa lan nhạt để choàng lên người nếu cô cảm thấy lạnh, nhưng tối nay có vẻ oi bức và có lẽ cô sẽ không cần đến nó. Cô buộc nó quanh quai túi xách để không đánh rơi nó, rồi đi tới trình diện Roger, người đang gác chân lên cái bàn kính thấp, đọc mấy trang thể thao của tờ báo Chủ nhật mà anh ta đã xin bố mẹ anh ta.

“Trông em thế nào?” Cô nói. Cô ghét phải hỏi anh ta như thế này, nhưng nếu cô không làm vậy, Roger cũng sẽ nói rằng trông cô không ổn.

Anh ta liếc nhìn cô. “Được đấy.”

“Cái chân váy thế nào? Có ngắn quá không?”

Anh ta lắc đầu. “Không, không sao. Khá đẹp.” Một lời khen! Cô không thể tin nổi! “Vậy nên em đừng có mở miệng và làm nó xấu đi,” anh ta nói thêm.

“Anh nói thế là có ý gì?” cô hỏi.

Anh ta thở dài. “Chẳng có ý gì cả! Đừng kích động thế, đó chỉ là một lời nói đùa thôi mà. Ý anh là em đừng làm mọi người phát chán với những

câu chuyện về tiệm làm đầu. Phải cắt một lọn tóc bị rối vào lô cuốn chẳng phải một chuyện hay ho gì. Rất nhiều bà vợ có mặt ở đó có những công việc rất quyền cao chức trọng.”

Đó là lời nhắc nhở của anh ta về địa vị của cô. Và vì anh ta đã từng cười rú lên khi cô kể cho anh ta nghe về sự cố ấy khi họ gặp nhau lần đầu tiên, cô cảm thấy đau lòng và luyến tiếc những thời khắc vui vẻ ấy. Mọi quan hệ này thực sự có thể vẫn hồi không? Và nếu không, cô sẽ phải làm gì? Cô thừa biết câu trả lời, nhưng không muốn chấp nhận nó. Cô đã bí mật soạn ra một danh sách khách hàng - những người cô đã phục vụ bên ngoài tiệm làm đầu, hoặc những người sẽ đi với cô nếu cô rời khỏi đó. Nhưng khi biết Roger sẽ không hài lòng với chuyện này, cô càng cảm thấy tội lỗi hơn.

“Chà, em yêu, làm tóc không phải là ‘khoa học tên lửa’^[19], đúng không?” anh ta tiếp tục, có lẽ cảm nhận được rằng anh ta đã làm tổn thương cô và cố gắng xoa dịu cô.

“Thật ra, khoa học tên lửa cũng không phải là thứ cao siêu gì,” cô nói, cảm thấy mệt mỏi trước cả khi họ khởi hành. “Nó khá đơn giản.”

Bron đã nghe thấy điều này ở đâu đó, nhưng thực sự không biết nó có đơn giản hay không. Cô lóc cóc ra khỏi phòng trên đôi giày cao gót không dễ đi chút nào trước khi anh ta có thể trả lời. Cô lách vào bếp và nhấp một ngụm nước.

Ôi, cô không muốn đến bữa tiệc này chút nào cả! Cô hầu như không quen ai ở đó, và những người cô biết thì cô lại không ưa lắm: họ đều là những thương nhân ở thành phố hoặc luật sư hoặc đại loại thế. Và Roger nói đúng về các bà vợ của họ - họ đều có những công việc mà họ có thể kể với niềm tự hào. Cô biết rõ rằng công việc của cô cũng đầy thử thách và khó khăn như những gì nhiều người trong số họ đang làm, nhưng cô cũng biết rằng xã hội - chí ít là cái xã hội *đó* - cho rằng làm tóc là công việc dành cho những kẻ ngốc nghếch. Đôi lúc cô đã tính đến chuyện kiếm một cái áo

phông có dòng chữ “Tôi là thợ làm tóc, làm ơn nói chậm lại” nhưng rồi nghĩ rằng có lẽ người ta sẽ không hiểu là nó chỉ mang tính châm biếm. Một cái áo phông với dòng chữ “Tôi có mười hai chứng chỉ tốt nghiệp trung học, ba chứng chỉ dự bị đại học và nhận được thư mời của một trường đại học loại tốt, và tôi đã chọn trở thành một thợ làm tóc” có lẽ cũng sẽ không giúp được gì trong trường hợp của cô.

Khi họ đến quán rượu, họ phải len lỏi qua căn phòng đông đúc. Đó là một quán rượu đồng quê, nơi Roger thường xuyên lui tới với các đồng đội cricket, nhưng Bron mới đến đôi lần. Câu lạc bộ cricket chiếm trọn một phòng trong quán, do đó nó thực sự giống một câu lạc bộ hơn là một quán rượu.

“Em uống gì?” Roger hỏi. “Em sẽ lái xe về đây.”

Vì cô luôn lái xe khi họ đi chơi với bạn bè anh ta, nên cô chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. “Nước cam và so da.”

Trong lúc đợi Roger khi anh ta len đến quầy bar, và như mọi lần có cảm giác mình như một đứa trẻ đang đợi mẹ chú ý tới, cô nhìn ngấm xung quanh. Cô nhận ra một vài khuôn mặt và rồi ánh mắt cô dừng lại ở một người mà cô biết rõ. Đó là Sasha, chủ tiệm làm đầu nơi cô làm việc, và là *người bị cô ghét cay ghét đắng*. Cô ta đang làm cái quái gì ở đây vậy nhỉ?

Cô lập tức ngoảnh mặt đi, hy vọng Sasha sẽ không thấy cô. Buổi tối hôm nay đã đủ khó chịu rồi - điều cô chẳng mong đợi nhất là bà chủ tiệm làm đầu của cô cũng có mặt.

Roger đưa cho cô một ly nước. “Đi thôi, anh đã trông thấy những người khác ở đằng kia.”

Chán nản cùng cực, Bron lèo đẽo theo sau Roger đến chỗ Sasha, cô ta đang ngồi gọn lỏn giữa các bạn của Roger như thể cô ta là thành viên của nhóm.

“Chào mọi người,” Roger nói. “Cùng nâng ly nào!” Anh ta giờ ly bia lên, không thèm bận tâm đến việc giới thiệu Bron, điều đó khiến cô tự hỏi anh ta đưa cô đi cùng làm cái quái gì chứ.

Cô mỉm cười với khoảng không trước mặt và nhấp ngụm nước.

“Chào, Bron!” Sasha nói. “Tôi cá rằng cô không nghĩ là sẽ gặp tôi!”

Bron gượng cười. “Vâng. Chắc là chị cũng không nghĩ sẽ gặp tôi ở đây.” Quả là lạ khi Sasha có vẻ tự nhiên như ở nhà giữa tất cả những con người nhiều tham vọng này, nhưng có lẽ làm chủ một tiệm làm đầu phần nào nâng cao địa vị của cô ta.

“Ồ, tôi biết là cô sẽ đến.” Sasha nhìn Bron với vẻ hiểu biết khiến Bron cảm thấy như thể mọi người đều biết một bí mật nào đó trừ cô. “Roger nói anh ấy sẽ đưa cô theo.”

Bron nhìn Roger, trông anh ta cực kỳ thoải mái. Sasha và Roger có quen nhau sơ sơ, cô biết điều đó. Nhưng cô không ngờ rằng Roger từng nói chuyện hằn hoi với Sasha.

“Đừng tỏ ra kinh ngạc như thế,” Sasha nói. “Tôi đã gọi điện cho anh ấy để hỏi về chuyện đăng quảng cáo trong các trận đấu cricket.”

“Đúng vậy,” Roger nói. “Quảng cáo địa phương rất quan trọng với bọn anh. Nếu bọn anh có thể kiếm được tài trợ cho trang phục và dụng cụ thi đấu...”

“Ồ, tốt quá,” Bron nói, khẽ khàng nhưng kiên quyết hơn thường lệ. “Nếu mấy người bạn trong đội cricket của anh đến tiệm làm đầu, em sẽ không phải cắt tóc miễn phí cho họ.”

“Bron?” Sasha trêu chọc. “Cô không làm thêm ngoài giờ đây chứ?”

“Tôi cắt tóc cho mẹ Roger và các bà vợ hay bạn gái của các cầu thủ nếu họ chuẩn bị bữa trà thay tôi khi đến phiên tôi.” Sasha không biết về các đám cưới mà Bron tham gia phục vụ gần đây; Bron thực sự hy vọng Roger sẽ không nói gì.

“Sao cô không bảo bà ấy đến tiệm làm đầu?” Sasha nói, vẫn cười để ám chỉ rằng cô ta đang đùa, nhưng trong giọng cô ta vẫn lộ rõ cái nét sắc bén thường thấy mỗi lần cô ta nói chuyện với Bron. “Chúng ta không có quá nhiều khách nên cô có thể phục vụ miễn phí cho bà ấy mà!”

Bron cười đáp lại. Cô thừa hiểu ý tứ trong từng lời Sasha nói và, ngay lập tức, cô có một câu đáp trả hoàn hảo. “Nếu mẹ Roger đến tiệm làm đầu, bà ấy không chắc gặp được tôi. Bà ấy có thể phải làm tóc với một trong những nhân viên khác.” Bron làm vẻ mặt ngớ ngẩn, nhưng những lời cô nói cũng đầy hàm ý như Sasha vậy.

“Ồ, mẹ sẽ không bận tâm đến chuyện ai làm tóc cho bà đâu,” Roger nói, chẳng hiểu gì về những thông điệp ngầm của Bron. “Phụ nữ ở tuổi đó chẳng quan trọng lắm về chuyện hình thức.”

Ngay cả Sasha cũng có vẻ khá kinh ngạc trước lời Roger nói, mặc dù cô ta đã từng tư vấn một màu tóc quá già cho khách hàng của Bron.

“Ồ, cô hiểu ý tôi mà,” anh ta tiếp tục. “Một vài nhát cắt ở chỗ này chỗ kia, như vậy thì ai làm chả được.”

“Vậy ai cắt tóc cho anh thế, Roger?” Sasha hỏi.

“Bron,” anh ta nói, hơi đỏ mặt.

“Tôi biết ngay mà. Làn sau hãy đến gặp tôi. Tôi có thể xử lý tốt hơn với một mái tóc như thế.” Sasha nhìn anh ta như thể xung quanh chẳng còn một ai.

“Ồ, vậy thì mời chị,” Bron nói. “Có một chỗ rất khó xử lý vì tóc ở đó đang bị thừa dần. Chị có thể nghĩ ra một cách thật thông minh để che giấu nó.”

Roger nhìn cô, miệng hơi há ra.

“Xin lỗi,” Bron tiếp tục, bản năng ti tiện trong cô vẫn đang bùng phát mạnh mẽ, “anh không biết là anh sẽ bị hỏi một chút sao? Chuyện đó là hoàn toàn bình thường, anh biết đấy, khi anh già đi.” Rồi, ý thức rằng có thể cô đã phản ứng hơi quá, cô nói, “Em cảm thấy hơi nóng. Em sẽ ra ngoài vườn để hít thở chút không khí trong lành.”

Không ai trong nhóm phản đối cô rời đi, cô nhận ra điều đó khi họ nhường đường cho cô. Cửa sau của quán rượu mở ra những khu vườn rộng lớn dẫn đến một con suối nhỏ. Bron bỏ lại cái ly rỗng và bước vào không khí trong lành. Với mỗi bước chân, gót giày cô lại giẫm xuyên qua đám cỏ, đưa cô tới chỗ những cây liễu đang rủ bóng xuống mặt nước tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Cô choàng cái khăn len làm bằng lông dê Ấn Độ quanh vai để bảo vệ mình khỏi đám muỗi vằn. Khi nào cô có thể nhìn chăm chăm xuống mặt nước, cô sẽ cảm thấy điềm tĩnh hơn.

Cô nhận ra rằng cuối cùng cô vẫn sẽ phải quay lại, nhưng cô thực sự không muốn. Họ không phải là kiểu người giống cô, họ là kiểu người giống Roger, và họ khiến cô cảm thấy mình như là một đứa trẻ lạc lõng đứng ngoài rìa của một nhóm bạn đang vui đùa trên sân chơi. Cô không hẳn bị tẩy chay, nhưng cô cũng không được tính làm thành viên trong nhóm. Và Roger thân thiết với Sasha từ khi nào vậy? Không phải cô đang ghen, mà là cô thấy khó hiểu.

Cô khoanh tay trước ngực và khẽ đu đưa thân mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Bỗng ánh mắt cô bắt gặp một đóm thuốc lá lập lòe ở khóm cây gần đó. Cô vừa mới nhận ra cô không chỉ có một mình thì người hút thuốc cất tiếng.

“Xin lỗi, tôi có làm cô giật mình không?” Đó là một giọng đàn ông.

“Ồ... không... không đâu,” Bron nói, kinh ngạc.

“Tôi đang cố bỏ thuốc,” anh ta nói khi anh ta xuất hiện. “Nhưng nó cũng có những mặt tốt.”

Anh ta cao ráo và cần được cắt tóc, Bron lập tức nghĩ và rồi nhận ra anh ta trông quen quen. Nhưng vì cô không tài nào nhớ nổi đã gặp anh ta ở đâu và khi nào, nên cô không nói gì.

Anh ta có vẻ đang mặc quần áo lao động. Một chiếc sơ mi phai màu vì giặt giũ được nhét nửa trong nửa ngoài một chiếc quần jean bạc phéch với những vết rách bên dưới đầu gối. Không phải vì thời trang, Bron đoán, mà là bị sờn do mặc quá lâu ngày.

“Chờ chút - chúng ta đã từng gặp nhau rồi!”

Bron nhìn anh ta dò hỏi. “Có lẽ...”

“Đúng thế! Trước đám cưới của Ashlyn. Cô đang ra về thì tôi đến để dẫn Major vào nhà.”

“Đúng rồi.” Bron chậm rãi gật đầu, lúc này cô đã nhớ rõ - cô đã phải vội vã về nhà vì Roger, lúc nào cũng là Roger.

“Tôi hy vọng cô không cảm thấy tôi quá đường đột.” Anh ta khẽ cau mày. “Có lẽ tôi nên tự giới thiệu - tôi là James.”

“Tôi là Bron. Và không, không sao cả. Tôi không cảm thấy như vậy đâu.” Bron không rõ cô cảm thấy thế nào. Anh ta có vẻ tử tế và thân thiện, và không hề khiến cô e sợ, cho dù cô không chắc Roger sẽ đến giải cứu cô nếu chẳng may anh chàng này có tấn công cô. Cô rùng mình.

Anh ta khẽ nghiêng đầu sang một bên. “Cô vẫn ổn chứ?”

Bron quấn chặt chiếc khăn choàng hơn, như để bảo vệ mình khỏi những câu hỏi của anh ta. “Tôi ổn.” Cô nhận ra giọng cô có vẻ căng thẳng và hy vọng anh ta sẽ không để ý.

“Đừng sợ, không phải tôi đang cố gắng gạ gẫm cô đâu. Tôi chỉ nghĩ cô có vẻ hơi... thôi, đừng bận tâm.” Anh ta lại cười và cô nhận thấy anh ta có nụ cười rất đẹp. Khuôn mặt anh ta ngăm ngăm nâu và quanh hàm lõm chồm chân râu, nhưng đó là một khuôn mặt tử tế. “Thật ra, trông cô rất tuyệt, nhưng không được vui.”

“Tôi đã nói rồi, tôi vẫn ổn mà,” cô lặp lại, lần này với nhiều sức thuyết phục hơn.

“Vậy cô đang làm gì ngoài này một mình thế? Cô không hút thuốc, vậy lý do là gì?”

Bron thở dài. “Tôi chỉ muốn hít thở chút không khí trong lành, thế thôi.”

James cười. “Tôi e rằng ngày nay không khí trong nhà có khi còn trong lành hơn không khí ở ngoài vườn. Mặc dù tôi thề là tôi đang cố bỏ thuốc.” Câu nói cuối cùng này gần như là được dành cho chính anh ta.

“Trong đó khá nóng,” Bron nói.

“Nhưng bạn bè cô sẽ lo lắng cho cô. Thực ra, ngay lúc này đây, các cô bạn gái của cô có thể đang quyết định xem ai trong số họ sẽ ra ngoài này để kiểm tra tình hình của cô.”

Bron thở dài. “Không có chuyện đó đâu. Tôi không tới đây với các cô bạn gái, bạn trai tôi đang ở trong đó. Có lẽ anh ấy cũng đang tự hỏi tôi đang ở đâu.” Cô nhắm mắt lại trong vài giây, mong rằng anh ta sẽ không làm vậy - không phải vì để cô có thể thoải mái tán gẫu với anh chàng James này, mà vì họ không còn làm cho nhau hạnh phúc nữa. Dù sao đi nữa, có lẽ anh ta còn không nhận ra là cô đã đi. Anh ta rõ ràng thích dành thời gian với những người như Sasha hơn là cô.

“Nếu vậy thì,” James khẳng định, “chắc là cô ra ngoài này vì hai người vừa cãi nhau.”

“Không! Ồ, không hẳn vậy.”

“Cô biết không, như vậy thì càng tệ hơn. Các cặp tình nhân thì thoáng vẫn cãi nhau, nhưng việc cô muốn ra ngoài này một mình trong khi hai người không hề cãi nhau càng khiến tôi có cảm giác có điều gì đó không ổn. Cô có vẻ buồn vì nó.”

Bron ngoảnh mặt đi một chút. Anh ta quá sâu sắc khiến cô thấy không được thoải mái. Cô có thể không hạnh phúc với Roger - trên thực tế, cô hoàn toàn không hạnh phúc - nhưng cô không muốn vạch ra những khuyết điểm của bạn trai mình với một người lạ.

“Tôi có vẻ giống một nhà tư vấn tình cảm quá nhỉ? Xin lỗi! Tôi chỉ biết rằng các cặp đôi luôn có những lúc thăng trầm.”

James thả đầu mẩu thuốc lá xuống và dùng gót giày di nó. Nó là một miếng thuốc cuộn bằng giấy nhỏ xíu, không phải một miếng thuốc lá bình thường. Nhưng đôi giày anh ta nặng trĩu và bám đầy đất bẩn. Anh ta nhặt những gì còn lại lên và cho nó vào một cái hộp thiếc nhỏ. Bron tự hỏi phải chăng những gì anh ta nói đều xuất phát từ chính kinh nghiệm của anh ta.

“Đó là chuyện hoàn toàn bình thường mà,” cô nói, có ý muốn an ủi anh ta nếu anh ta cũng đang có chuyện buồn.

“Ồ, vâng. Miễn là những khoảnh khắc tốt đẹp chiếm đa số so với những khoảnh khắc tồi tệ.”

Đúng lúc đó Bron chợt nhận ra rằng đã lâu rồi cô không còn có những khoảnh khắc tốt đẹp nữa. Có những khoảng thời gian tồi tệ và những khoảng thời gian bình thường. Thế thôi. Cô hy vọng chuyện của anh ta sẽ khá hơn.

“Tôi xin lỗi vì đã mạo muội,” anh ta nói.

“Ồ không - không đâu. Tôi rất vui khi có người cùng trò chuyện.” Cô lập tức hối hận ngay khi những lời này được thốt ra. Giờ thì anh ta sẽ biết tình cảm của cô và Roger đã trở nên khô khan đến mức nào và cô thực sự không hề có ý định công bố sự thật này.

“Thật tiếc là cô đã không ở lại tham dự đám cưới.”

“Tôi biết. Bà Lennox-Featherstone quả là tử tế khi mời tôi, nhưng lúc ấy tôi phải về nhà.”

“Đó là một bữa tiệc rất tuyệt vời.” Anh ta mỉm cười. “Đồ ăn ngon tuyệt!”

“Tôi đã nghe rồi. Elsa, thợ may váy cưới, người rút cuộc trở thành một trong các phù dâu, đã kể với tôi về nó.”

Anh ta cau mày. “Điều đó hơi kỳ cục, phải không? Chọn thợ may váy làm phù dâu? Mặc dù nếu cô thực sự hòa hợp với...”

Bron cười khúc khích khi cố gắng giải thích. “Đó là chuyện cực chẳng đã. Cô phù dâu thực sự đã rút lui vào phút chót và Elsa bị ép thay thế cô ta. Tôi có thể khẳng định với anh là cô ấy chẳng thích thú gì đâu.”

James cười. “Chà, trông cô ấy chẳng có vẻ gì là một kẻ thay thế cả. Rất xinh đẹp, tôi đã nghĩ vậy đấy.”

“Cảm ơn anh! Ý tôi là, tôi nghĩ cô ấy rất xinh đẹp, nhưng vì tôi đã làm tóc cho cô ấy nên tôi có quyền nhận một phần lời khen.”

“Vậy ra cô là thợ làm tóc?”

Bron cố gắng hết sức để không trở nên căng thẳng. “Vâng.”

“Tuyệt thật đấy.”

Bron liếc nhìn anh ta. Anh ta đang chế nhạo cô chẳng? Có vẻ không phải như thế nhưng có lẽ anh ta chỉ đang che giấu những cảm nghĩ thật sự của anh ta về nó. “Tôi thích công việc đó,” cô bướng bỉnh nói. Và rồi điện thoại của cô trong túi xách bắt đầu đổ chuông.

“Ồ, thứ lỗi cho tôi. Tôi phải xem ai đang gọi. Sarah!” cô nói sau một thoáng chốc. “Không, bây giờ hoàn toàn là thời điểm thích hợp để cô gọi cho tôi.”

Chương 14

“Carrie đang ở trong thành phố.” Đây là thông điệp mà Sarah đã chuyển cho Bron và Elsa thông qua vài cuộc gọi gấp gáp. Họ sẽ lên tàu đến London để gặp cô ấy, khá sớm, một phần là để Elsa có thể đến một cửa hàng vải. Bron đi cùng để ủng hộ tinh thần và Sarah sẽ cố gắng thuyết phục Carrie sử dụng cô. Điều này sẽ không chỉ làm cho toàn bộ “cuộc phiêu lưu” thú vị hơn, và đem lại chút lợi ích kinh tế cho Bron, mà còn có nghĩa là người nào làm tóc cho Carrie sẽ không thành công xuất hiện vào phút chót, không phải là thành viên của cái mà họ đang dần coi là Ê kíp Phục Vụ Đám Cưới.

Sarah lần nữa mãi mới gọi điện cho Hugo để thông báo rằng Carrie muốn xem các tác phẩm của anh và họ sẽ gặp nhau ở khách sạn của cô ấy vào lúc mấy giờ. Giá mà cô có thể bình thường với anh. Cô chỉ muốn giữ mối quan hệ công việc giữa họ - nhưng cô có thể làm vậy không? Có lẽ cô sẽ may mắn và bắt gặp máy trả lời tự động của anh.

Nhưng Hugo bắt máy liền - nghe giọng anh như thể vừa mới ra khỏi giường và trong một thoáng Sarah sợ rằng cô đã đánh thức anh dậy. Nhưng rồi cô tự nhắc nhở mình rằng anh không chỉ có đôi mắt lơ đãng thiếu ngủ, mà còn có giọng nói ngái ngủ nữa, thật không may cho sự bình yên của tâm trí cô.

“Sarah,” anh lè nhè nói. “Tôi có thể làm gì cho cô?”

Khi Sarah nói “Tôi có thể làm gì cho anh?”, nghe giọng cô gãy gọn và nghiêm túc. Khi Hugo nói câu đó, nghe như anh ta đang ngó ý thực hiện những kỹ thuật sex tinh vi, có thể liên quan đến sô cô la.

“Xin lỗi vì đã gọi điện cho anh vào tối Chủ nhật, Hugo,” cô nói, “nhưng tôi chỉ muốn sắp xếp cuộc hẹn của chúng ta với Carrie vào ngày mai. Anh có ý kiến gì không? Chúng ta sẽ gặp cô ấy lúc bốn giờ.”

“Tôi e rằng tôi không thể đến lúc bốn giờ, sáu giờ được không?”

“Tôi không biết giờ đây có ổn không. Ý tôi là, tôi sẽ phải gọi điện cho Mandy để xem...”

“Đừng lo. Mandy và tôi là bạn lâu năm. Tôi sẽ gọi cho chị ấy.”

Chà, ít nhất thì cô cũng bớt được một việc phải làm. “Tốt quá. Mà này, anh đã tìm được địa điểm tổ chức chưa?” Sarah cố gắng hỏi với vẻ thờ ơ. Cô thực sự không muốn để anh biết cô đã phải vất vả thế nào để giải quyết vấn đề này và đã thất bại một cách khốn khổ.

“À - tôi e rằng có chút vướng mắc.”

Cô thốt lên một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, nhưng cố gắng không trách móc anh vì đã làm cô nhen nhóm hy vọng - dù chỉ một chút, “Ồ, không sao. Tôi sẽ tự tìm vậy. Anh không cần bận tâm đến chuyện đó nữa đâu,” cô nói, giọng điệu tự tin hơn cảm giác thật trong lòng cô.

“Ồ, tôi đã tìm thấy một địa điểm và cô sẽ thích nó. Nó không hoàn toàn được như mong đợi của tất cả mọi người nhưng thật sự rất tuyệt vời. Chỉ có một vấn đề nhỏ là tôi không biết nó đã được cấp phép để tổ chức các đám cưới hay chưa.”

“Anh cứ như trêu ngươi tôi vậy.” Cô cố gắng tỏ ra vui vẻ, như thể tin tức này đã không làm đảo lộn các cảm xúc của cô: đầu tiên là hy vọng, sau đó lại thất vọng. Nó khiến cô khó mà điềm tĩnh nổi. “Nó ở đâu vậy? Nếu nó nằm quá xa về phía Bắc thì tôi không thể đồng ý. Em gái tôi cũng kết hôn vào ngày đó. Tôi sẽ phải làm một con thoi.”

“Cái gì cơ?”

“Tôi sẽ phải chạy đi chạy lại giữa hai đám cưới. Tôi không thể làm em gái tôi thất vọng còn Carrie là khách hàng có thanh thế nhất của tôi từ trước tới nay.” Sarah ngừng lại, biết rằng nếu cô tiếp tục nói về nó, tính bất khả thi của tình huống này có thể khiến cô bật khóc.

“À.”

Khi đã lấy lại bình tĩnh, cô nói, “VẬY cái nhà thờ hoàn-hảo-nhưng-vẫn-có-tì-vết đó nằm ở đâu thế?”

“Ở Herefordshire. Tôi không muốn nói gì thêm về nó phòng khi nó không sử dụng được.”

Herefordshire chí ít cũng nằm ở Anh, như vậy là có hy vọng. “Anh không thể kể gì thêm với tôi à? Tôi muốn có thứ gì đó để nói với cô ấy. Hay anh có ảnh của nó không?”

“Xin lỗi, tôi e rằng tôi không có ảnh của địa điểm này. Tôi sẽ cho cô ấy xem một loạt tác phẩm của tôi nhưng tôi sẽ tránh chủ đề nhà thờ và những thứ tương tự bởi vì địa điểm tôi đang nghĩ tới thực sự hơi khác biệt và trước khi tôi chắc chắn...”

Sarah ngắt lời anh. “Anh biết là cô ấy muốn một đám cưới truyền thống chứ? Giống như đám cưới của Ashlyn ấy?”

“Người ta thường không biết mình muốn gì cho đến khi họ thấy nó. Tin tôi đi, Sarah.”

Cô thở dài. Cô biết điều này là đúng nhưng cho rằng Carrie có thể nghĩ khác. Cô ấy là một ngôi sao Hollywood hạng A; cô ấy sẽ không biết đến hai chữ “thỏa hiệp”. “Anh không cần phải tìm địa điểm tổ chức cho tôi đâu, Hugo.”

“Tôi tự nguyện mà.”

“Tôi biết, nhưng đó là công việc của tôi. Tôi có trách nhiệm làm việc này.”

“Đừng tỏ ra quá chán nản như vậy, Sarah,” Hugo nói. “Nó sẽ sớm được giải quyết thôi. Mọi chuyện đâu sẽ có đó.”

Sarah đã không nhận ra những cảm xúc của cô lại được biểu lộ quá rõ ràng đến thế. Tại sao Hugo không hiểu sự cấp bách của vấn đề này chứ? Tại sao lúc nào anh ta cũng ung dung tự tại một cách đáng ghét vậy nhỉ? “Các đám cưới thì không như vậy, Hugo ạ. Có những chương trình truyền hình dựa gần như hoàn toàn vào các video về các thảm họa đám cưới; đó là lý do người ta thuê tôi, để họ không phải bán những câu chuyện khủng khiếp của họ cho đài truyền hình để quơ quào lại một phần chi phí đã bỏ ra cho cái đám cưới thất bại của họ.”

Hugo im lặng trong một thoáng. “Tôi đến đưa cô đi uống rượu nhé? Có vẻ như cô cần lấy lại tinh thần.”

Chỉ trong một giây, cô cho phép mình cân nhắc về lời mời này. Ý nghĩ uống brandy với Hugo, dẫu chỉ như những người bạn, lập tức khiến cô nhớ đến đám cưới của Ashlyn. Nó thật là tuyệt vời - quá tuyệt vời. “Cảm ơn rất nhiều nhưng sáng mai tôi phải dậy rất sớm và tôi vẫn còn hàng đống việc cần sắp xếp.”

Sau khi ngắt máy, cô cho mình hai phút để nghĩ về đám cưới của Ashlyn rồi sau đó lại tiếp tục với các cuộc gọi. Cô phải rất cẩn thận với Hugo. Cô đã nói rõ rằng giữa họ chẳng thể có chuyện gì xảy ra, vì vậy có lẽ thật bất công khi nghĩ anh dám đề nghị cô điều đó một lần nữa, mặc dù một phần rất, rất nhỏ trong cô đã phần nào mong ước rằng anh sẽ làm thế. Cô thực sự không thể bị phân tâm. Cô phải tập trung vào công việc trước mắt. Danh tiếng của cô phụ thuộc vào nó.

Bron đến sân ga ngay khi con tàu dừng lại. Cô linh kinh tay xách nách mang và tạo ra ấn tượng rằng mình là một cô nữ sinh đang đi nghỉ hè.

“Rất xin lỗi,” cô thở hắt lên với Sarah. “Tôi cứ tưởng mình đến sớm nhưng rồi không tìm được chỗ đỗ xe, và rồi một cỗ máy bán vé trông xe tự động bị hỏng và tôi phải chạy hùng hục đến cái máy còn lại, và rồi chạy trở lại chỗ chiếc xe...” Bất chấp những khó khăn đó, cô có vẻ rất phấn khích. “Cảm ơn cô rất nhiều vì đã đưa tôi đi cùng!”

“Không có gì!” Sarah nói, đáp trả cái ôm tự phát của Bron. “Tôi cầm vé đây rồi. Nhanh lên, Elsa, hãy chiếm lấy cái bàn kia.”

Họ sắp xếp chỗ ngồi với nhau và cuối cùng thả phịch người xuống ghế, ai cũng cảm thấy thư giãn khi đã thực sự ở trên tàu.

Bron giơ ra một cái túi bóng. “Tôi biết việc này thật ngớ ngẩn nhưng tôi đã mua mấy chai sâm banh nhỏ. Để giúp chúng ta hứng khởi!”

“Ôi, Bron, hay quá!” Elsa nói, liếc nhìn Sarah, tự hỏi cô ấy sẽ phản ứng thế nào với chuyện này.

“Và mấy món ăn vặt.” Một cái túi giữ lạnh màu hồng nhỏ được lôi ra khỏi túi bóng. “Và thứ này nữa!”

“Thứ này” là một tờ tạp chí *Người nổi tiếng*. Trên trang bìa của nó là hình ảnh Carrie Condy, tin tức về đám cưới sắp tới của cô ấy được quảng cáo rầm rộ khắp mặt báo.

“Đưa tôi xem nào!” Sarah nói. “Mandy nói họ rất quan tâm đến đám cưới. Nếu họ đăng thông tin về nó thì đó sẽ là một sự quảng bá tuyệt vời cho tất cả chúng ta.”

“Dĩ nhiên là họ sẽ đưa tin về nó rồi!” Bron đang chia ống hút để cắm vào mấy chai sâm banh. Rồi cô mở túi giữ lạnh. Trong đó có những chiếc bánh canapé^[20] cá hồi hun khói nhỏ xíu và trứng cút.

“Tôi vừa mới ăn sáng,” Elsa nói, tuy nhiên cô vẫn nhón lấy một khoanh cá hồi phủ pho mát kem.

“Cô đi như thế này thì có gặp rắc rối gì không?” Elsa hỏi Bron khi cô mở nút bần khỏi chai sâm banh nhỏ.

“Ừm, không vấn đề gì! Công việc không bận bẻ lắm, các ngày thứ Hai khá vắng khách và tôi còn rất nhiều ngày phép. Thuyết phục Roger thì khó khăn hơn.”

Sau khi nhận điện thoại từ Sarah trong khu vườn của quán rượu tối qua, cô đã lập tức chuẩn bị. Cô xin Sasha cho nghỉ ngay ở quán rượu. Cô ta đã nhún vai và nói, “Cứ tự nhiên.” Về đến nhà, cô bắt tay luôn vào việc gọt vỏ khoai tây cho bữa tối ngày hôm sau của Roger. Cô chẳng thích thú gì việc đứng trên đôi giày cao gót mảnh khảnh trước bồn rửa, trong bộ váy xinh đẹp. Nhưng Roger đã bảo cô từ lúc mới yêu rằng anh ta là một “tín đồ khoai tây”. Theo anh ta, cơm và mì là một sự thay thế tồi tệ. Tuy nhiên, anh ta không giỏi gọt chúng cho lắm. Nếu cô không muốn cãi cọ, cô phải tạo điều kiện tốt nhất cho anh ta.

Gọt xong khoai tây, cô bỏ chúng thành từng miếng nhỏ, vuông vức và mập mạp như anh ta thích. Khi anh ta đi làm về, anh ta có thể nấu chúng trong cái nồi chiên chạy bằng điện mà bố mẹ anh ta đã tặng cho họ. Bron chẳng mấy khi dùng nó. Sau đó cô lục lọi và tìm thấy hai miếng thịt bò mà cô đã cất trong ngăn ướp lạnh từ lâu lắm rồi và lấy chúng ra. Anh ta sẽ không cần cả hai miếng nhưng cô có thể dùng miếng kia để chế biến thành một món xào vào ngày hôm sau. Cô không làm quá tới mức cắt đôi một quả cà chua sẵn cho anh ta, dù đã có ý định đó.

Khi đã chuẩn bị xong bữa tối cho anh ta một cách kỹ lưỡng nhất có thể, cô đi lên gác để tắm và sau đó mặc bộ đồ lót gợi cảm và cực kỳ không thoải mái mà anh ta đã mua cho cô dịp Giáng sinh năm ngoái, bởi vì anh ta thích ngắm nhìn cô trong bộ đồ đó. Khi anh ta leo lên giường, cô đang ngồi, thoang thoang mùi nước hoa, trang điểm nhẹ nhàng và cực kỳ nổi bật với

bộ đồ lót bằng vải nylon màu đen và đỏ, chuẩn bị hỏi xem liệu cô có thể đi London để gặp một khách hàng không. Mặc dù Carrie Condry mới chỉ là một khách hàng tiềm năng, nhưng cô không nói với anh ta điều đó. Khi anh ta nghe tên cô ấy, anh ta rất ấn tượng. Dĩ nhiên anh ta không muốn để lộ điều đó, nhưng Bron vẫn có thể nhận ra. Một lát sau, cô tự hỏi liệu cô có thực sự cần bộ đồ lót này để mê hoặc anh ta không. Khi cô đã mặc lại bộ pyjama bằng vải cotton dễ chịu của mình và nằm dịch ra sát mép giường nhất có thể, cô nhớ lại chuyện lúc tối. Bữa tiệc thật gớm ghiếc. Khi từ ngoài vườn trở vào, cô đã cảm thấy lạc quan hơn, nhưng những người khác đã dập tắt sự tự tin bột phát này của cô. Họ không tỏ ra khiếm nhã, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn chỉ được coi là một người phụ nữ đi kèm với Roger, không một ai để tâm đến tên tuổi và con người thực sự của cô.

Vài phút ngắn ngủi trong vườn là sự khuây khỏa duy nhất. Sau khi nói chuyện xong với Sarah, cô và James còn tán gẫu thêm một lúc nữa. Lúc ấy cô đã nhớ ra anh ta từng nói anh ta là thợ làm vườn cho bố mẹ Ashlyn - quả là một sự thay đổi dễ chịu từ những nhà môi giới hàng hóa, những người bán xe ô tô và các nhà tư vấn công nghệ thông tin đã thao thao bất tuyệt với cô suốt quãng thời gian còn lại của buổi tối.

Quyết tâm không để bất cứ sự giận dữ nào của ngày hôm trước ảnh hưởng đến chuyến đi London, Bron đã đến siêu thị từ sớm và mua đồ. Cô đã nhìn thấy tờ tạp chí ở quầy thanh toán và lập tức bị nó thu hút.

Sarah, ngồi cạnh Elsa và mặc một bộ vét công sở, đang mài mê nghiền ngẫm nó. “Trong này nói cô ấy sẽ làm đám cưới ở một ‘địa điểm bí mật’. Chà, họ nói đúng đấy chứ! Bí mật ngay cả với nhà tổ chức đám cưới.”

Elsa nói, “Cô ồn chứ, Bron? Trông cô vẫn khá căng thẳng, mặc dù đã mang theo cả một bữa tiệc bên mình.”

“Ồ không, tôi cảm thấy rất ồn khi ở đây.” Cô cười tươi. Cô vờ tay sang bạn mình. “Khăn của cô đẹp quá.”

Elsa nhìn xuống nó. “Thật không? Tôi đã nghĩ tôi nên cố gắng làm mình rạng rỡ hơn một chút.”

“Cô nhất định phải làm thế,” Bron đồng ý. “Giờ thì uống sâm banh thôi. Tôi e rằng nó không được lạnh lắm.”

“Nhưng vẫn còn quá sớm mà,” Sarah nói với vẻ nghi ngại.

“Sau đó hãy uống một tách cà phê,” Bron nói. “Chúng ta sẽ gặp Ca... ý tôi là bạn của chúng ta lúc mấy giờ?”

Sarah hạ giọng. “Bốn giờ, và cảm ơn vì đã không nói tên cô ấy ra. Mặc dù tin tức đã được công bố trên tờ *Người nổi tiếng*, nhưng không ai được phép biết gì về nó.”

Elsa cười. “Thật là trớ trêu, đúng không? Tuy nhiên, hãy cùng uống mừng nào! Vì một buổi đi chơi tuyệt vời.”

Họ cụng chai với nhau và ngả người vào lưng ghế.

“Vậy chúng ta sẽ làm gì trước khi đi gặp khách hàng?” Bron hỏi sau một vài phút thong thả uống sâm banh trong im lặng.

“Tôi sẽ đến một cửa hàng vải,” Elsa nói. “Tôi đang hy vọng kiếm được thật nhiều mẫu vải cho cô ấy. Tôi cũng có kha khá rồi nhưng có nhiều hơn thì vẫn tốt hơn.” Cô ợ hơi một cách lịch sự. “Chai sâm banh này nhiều hơi ga quá.”

“Nó phải như thế mà. Uống bằng ống hút khiến ta dễ say hơn. Đừng tỏ ra lo lắng nữa, Sarah! Cô định làm gì?”

“Tôi muốn tìm hiểu vài chuyện cho em gái tôi, chẳng hạn như ta có thể làm xong hộ chiếu nhanh nhất là trong bao lâu - chẳng hiểu sao nó còn chưa có hộ chiếu cơ chứ. Còn cô định làm gì hả Bron? Đi với Elsa à?”

“Rất hoan nghênh. Đó là một cửa hàng thú vị.”

“Thành thực mà nói, đi mua sắm ở phố Oxford khi không có Roger, hay bất cứ ai, là một việc hoàn toàn dễ chịu. Càng tuyệt vời hơn nữa là sau đó tôi sẽ không phải vội vã để bắt kịp một chuyến tàu.”

“Ừm,” Elsa đồng ý. “Nhưng Sarah này? Ai sẽ trả tiền phòng khách sạn? Tôi hy vọng không phải là cô đấy chứ?”

“Carrie sẽ trả, ít nhất là cho phòng của hai chúng ta. Nếu cô ấy chấp nhận Bron, thì hiển nhiên cô ấy cũng sẽ trả tiền phòng cho Bron. Nếu cô ấy không chấp nhận,” Sarah nhanh chóng nói tiếp, “thì tôi sẽ lấy tiền công cô ấy trả cho tôi để thanh toán cho nó. Chúng ta không cần lo lắng về điều đó.”

Bron thở dài. “Hai người không thể biết được là tôi hy vọng cô ấy chấp nhận tôi nhiều biết chừng nào đâu, nhưng khả năng đó là rất thấp. Cô ấy chắc chắn đã có chuyên viên tạo phong cách và thợ làm tóc riêng.”

Một sự im lặng phủ xuống. Không ai muốn đồng ý với cô, nhưng họ đều biết cô nói đúng. “Tôi cũng cần mua vài món đồ nghề,” Bron nói. “Tôi không thích mua đồ qua Sasha nếu có thể tránh được.”

“Tại sao chúng ta không đi làm những gì chúng ta cần làm và sau đó gặp nhau để ăn bữa trưa muộn nhỉ?” Sarah gợi ý. “Rồi sau đó chúng ta có thể đi gặp Carrie.”

“Tuyệt,” Bron đồng ý. “Chúng ta đều có số điện thoại của nhau rồi, đúng không, phòng khi tôi bị lạc và cần được chỉ dẫn đến nhà hàng đó?”

Sau khi xác nhận điều này, họ ngồi im lặng một lúc. Elsa đang nghĩ về buổi tối của cô với Laurence. Anh ta đã cư xử như một quý ông hoàn hảo, đưa cô về nhà, hôn lên má cô. Điều đó thật tuyệt vời, dĩ nhiên, nhưng Elsa nhận ra.

Cô sẽ không phản đối nếu anh ta bớt lịch thiệp hơn một chút. Một nụ hôn lên môi là điều hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Chương 15

Cả ba cô gái đều cười không kiểm soát nổi - vì căng thẳng và ly rượu vang duy nhất mà Sarah cho phép họ uống trong bữa trưa. Họ bước vào sảnh khách sạn, nó được xây bằng cẩm thạch bóng loáng và kính sáng lấp lánh. Sự quyến rũ toát lên từ các bức tường như ánh sáng trong sương giá. Tiếng nhạc cổ điển, những cây cọ cảnh và những chàng thanh niên điển trai mặc áo đuôi tôm và gi-lê ôm khít người tạo thêm cho không khí này vẻ sang trọng thanh bình nhưng náo nhiệt.

Elsa và Bron nhìn nhau trong khi Sarah đi đến quầy lễ tân để thông báo rằng họ đã tới. Bron cảm thấy cô đến đây chỉ để làm một người thừa, mặc dù cô đã mang theo vài bức ảnh về những kiểu tóc mà cô đã làm, và vài cuốn tạp chí để tìm kiếm ý tưởng. Elsa thì cảm thấy chiếc áo cổ chữ V và chiếc quần màu đen bình thường của cô không đủ trang trọng, cho dù cô đã đeo thêm một cái khăn rất dễ thương. Trong lúc đợi cô nhân viên lễ tân xinh như người mẫu gọi điện thoại lên cho Carrie, Sarah thầm cầu mong rằng địa điểm tổ chức mà Hugo nhắc tới có thể sử dụng được. Cô cũng mong anh sẽ không thông báo gì về nó trước mặt Carrie và Mandy khi lát nữa anh tới gặp họ. Nếu anh đem về tin xấu thì cô muốn chỉ mình cô được biết mà thôi. Cô sẽ phải đặt trọn niềm tin vào anh.

Có vẻ như Condy đã thuê cả một tầng. Sự tự tin của Bron tụt xuống thê thảm. Bạn sẽ không thuê nhiều phòng đến thế mà không mang theo một thợ làm tóc riêng, nếu bạn là một ngôi sao Hollywood hạng A.

Không ai nói năng gì trong buồng thang máy lắp kính. Ngoài những lý do riêng nào khác, họ không muốn anh chàng điển trai hộ tống họ biết

được họ căng thẳng thế nào. Họ muốn giả vờ rằng mình vẫn thường xuyên đến thăm các siêu sao. Nhưng chẳng ai tin vào điều đó cả.

Mandy Joseph mở cửa cho họ vào, rõ ràng đang chờ đợi họ và không xua đuổi họ ngay khi thấy họ ở ngưỡng cửa như Elsa thầm lo sợ. Cô dẫn họ đi qua một phòng khách lớn đến một phòng ngủ cũng gần rộng rãi như thế. Carrie ở ngoài đời thực trông thật bé nhỏ, cô mặc quần thể thao và một cái áo hai dây và đang ngồi trên giường sơn móng chân. Cô đứng bật dậy khi các cô gái vào phòng ngủ.

“Ồ, xin chào! Tôi đang bày bữa lộn xộn quá! Bây giờ mọi người đã đến rồi, chúng ta có thể uống sâm banh. Mandy và tôi không cho phép mình uống nó trừ phi có ai đó tới. Chúng ta sẽ cần hai chai. Chúng ở trong tủ lạnh phải không nhỉ?” Về mặt cô ấy khi nhìn trợ lý thể hiện rõ ràng mặc dù cô ấy đáng yêu và rất lịch sự, nhưng những nhu cầu của cô ấy cần phải được đáp ứng gần như ngay lập tức.

Khi Mandy, cũng đã quá quen với việc đáp ứng những nhu cầu đó, đi lấy sâm banh, Sarah mỉm cười và chìa tay ra. “Tôi là Sarah Stratford, người sẽ tổ chức đám cưới cho cô. Đây là Elsa Ashcombe, người sẽ may váy cho cô nếu cô muốn. Và đây là Bron, nhà tạo mẫu tóc yêu thích của tôi. Cô ấy ở đây chủ yếu để...”

Bron chen ngang. Cô không muốn Sarah phải nói một loạt những lời nói dối vì cô. “Tôi cũng có thể sơn móng chân cho cô nếu cô muốn.” Cô nở một nụ cười thân thiện. “Tự làm việc đó quả là rất khó, đúng không?”

Cô rất muốn được tham gia cùng mọi người và chứng tỏ mình là kẻ hữu ích, nếu có thể.

Carrie mỉm cười đáp lại, chấp nhận lời đề nghị. “Thế thì tuyệt quá - Tôi đang làm bung bét hết cả - nhưng đề lát nữa nhé! Bây giờ chúng ta uống rượi đã.”

“Mandy?” Sarah hỏi khi họ đi ra phòng khách nơi họ sẽ mở sâm banh. “Hugo đã gọi điện cho chị chưa? Về việc anh ấy sẽ mang bộ sưu tập ảnh của anh ấy đến đây tối nay?”

“Ồ, Hugo ấy à!” Carrie nói, đảo mắt một cách thích thú. “Anh chàng người Anh cực kỳ lãng mạn. Anh ấy quá... ôi, quyến rũ. Giọng nói ấy!” Cô ấy lắc lư người một cách thích thú và Sarah chợt thấy lòng chùng xuống. Người đàn ông nào có thể cưỡng lại nếu Carrie quyết định thích họ chứ? Hẳn nhiên không phải là Hugo rồi, cô khá chắc chắn về điều đó.

Carrie nhỏ nhắn hơn, duyên dáng hơn và dễ thương hơn bất cứ ai từng từng tượng. Cô ấy không phải là một nàng công chúa bạo ngược. Cô ấy chỉ muốn có một đám cưới như mơ ước và yêu cầu những người xung quanh đảm bảo được rằng cô ấy sẽ nhận được tất cả những gì cô ấy muốn.

“Vâng, những căn phòng khác trên tầng này được dành cho ai thế?” Bron hỏi, thoải mái hơn sau vài ngụm sâm banh.

“Chủ yếu là vệ sĩ.” Về mặt bình thân của Mandy thật thân thiện nhưng rất chuyên nghiệp. “Và chúng tôi đang đợi vài người thân trong gia đình Carrie tới thăm. Sẽ thuận tiện hơn nếu tất cả mọi người cùng ở một tầng.”

Bron cảm thấy khá hơn một chút. Mandy không nhắc đến các chuyên viên tạo dựng phong cách, hay thợ làm tóc, hay thậm chí, một điều khá ngạc nhiên, một huấn luyện viên riêng.

Kinh nghiệm của Sarah mách bảo cô rằng mặc dù Carrie quá dễ thương, nhưng không có nghĩa là cô ấy sẽ không đòi hỏi khắt khe. Và Mandy Joseph sẽ đảm bảo rằng mọi ý thích bất chợt nảy ra của cô ấy đều phải được thực hiện.

Sarah rót thêm rượu vào ly cho mọi người.

“Cùng nâng ly nào!” Carrie nói, giơ cao chiếc ly của mình. “Tôi biết chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời và các cô sẽ giúp tôi có được đám cưới mơ ước của tôi!”

“Và tôi muốn có cái bánh này,” Carrie nói, sau vài ly sâm banh và khoảng thời gian ngỡ như hàng tiếng đồng hồ. “Đây, tôi đã chụp nó bằng điện thoại.”

Mọi người xúm lại quanh chiếc điện thoại trừ Mandy, người đang thu nhặt những cái ly và dọn dẹp căn phòng. Trong ảnh có vẻ là một cái cây hình cầu, giống như một cái bánh kem có hình kẹo que trên một thân cây. Ở lưng chừng thân cây còn một quả cầu nhỏ hơn nhưng bức ảnh không chụp được hết.

“Tôi đã thấy nó trong ô kính bày hàng của một cửa hàng bánh ngọt tuyệt diệu ở Vienna,” Carrie nói. “Và đó chính là thứ tôi muốn! Quá độc đáo! Tôi không muốn những bức tượng cô dâu chú rể nhỏ bé xoàng xĩnh trên cái bánh của tôi. Tôi muốn cái này!”

Sự im lặng phủ xuống căn phòng khi họ chăm chú ngắm nhìn bức ảnh nhỏ.

“Tôi không chắc nó là một cái bánh thật,” Sarah nói, miễn cưỡng làm vị khách sộp này cut hứng. “Tôi nghĩ đó chỉ là một cái bánh giả.”

“Lớp kem phủ của nó là thật mà,” Carrie nói. “Cô có thể nhìn thấy những bông hoa nhỏ trên nó.”

“Tôi nghĩ nó có thể là một quả bóng làm từ bột xốp, cô biết đấy, thứ mà các thợ trang trí hoa hay dùng ấy - và được phủ kem, để trông như một

cái bánh ngọt,” Sarah tiếp tục.

“Tôi không nghĩ một cái bánh thật có thể nằm yên trên đó trừ phi nó được dán bằng keo,” Elsa nói. Cô đã lấy lại các số đo của Carrie, để cho chắc chắn, và họ đã dành một chút thời gian để xem qua các mẫu phác thảo của cô, vì vậy bây giờ cô cảm thấy cô đã thân với Carrie hơn. “Nó sẽ cần một cái lõi sắt.”

“Tôi thực sự muốn cái bánh đó,” Carrie khẳng định.

Một vài giây căng thẳng chậm chạp trôi qua. “Nếu làm cái bánh đó là một việc bất khả thi thì cô sẽ không thể có nó,” Mandy kiên quyết.

Không ai nhúc nhích hay nói năng gì. Sarah nhìn chăm chăm vào mẫu hoa văn trên thảm, không dám nhìn khách hàng của mình. Cô thấy mình đã làm cho cô ấy thất vọng. Elsa đặt mình vào chón hạnh phúc của cô, giữa những mẫu vải, hy vọng Carrie sẽ không khóc. Carrie thở dài thườn thượt.

“Hượm đã,” Bron đột nhiên nói. “Tôi đã nghĩ ra cách làm nó.”

Mọi người đổ dồn mắt nhìn cô. “Bằng cách nào?” Sarah hỏi.

“Ồ, chúng ta sẽ cần kiếm một cái cọc và gắn một loạt những cái đĩa dẹt lên đó, để tạo thành hình cầu. Chúng ta sẽ làm cái bánh trong những cái khay tròn lớn - hoặc vuông - điều đó không quan trọng lắm. Sau đó chúng ta sẽ cắt gọt chúng để tạo hình cho cái bánh. Hoặc chúng ta có thể dùng một trong những cái khay hình cầu mà người ta dùng để làm những chiếc bánh pudding trong lễ Giáng Sinh, nếu chúng ta có thể kiếm được một cái đủ lớn.”

“Nhưng làm sao cô cắm cái cọc vào giữa cái bánh được?” Elsa hỏi.

“Chúng ta sẽ cắt đôi cái bánh và ghép nó vào từ hai bên,” Bron nói. “Sau đó phủ kem cho nó để nó hoàn toàn là hình cầu.”

“Chà, thật là tuyệt vời!” Sarah nói. “Cảm ơn cô rất nhiều, Bron à. Tôi sẽ nhờ cô vẽ mấy hình minh họa để tôi có thể đưa nó cho người nào làm bánh cho Carrie.”

“Tôi muốn Bron làm nó,” Carrie nói.

“Cái gì cơ? Nhưng Bron không phải thợ làm bánh. Cô ấy là thợ làm đầu và trang điểm.” Sarah khá kinh ngạc trước lời đề nghị này.

“Cô ấy đã nghĩ ra cách làm cái bánh - tôi nghĩ cô ấy nên làm nó,” Carrie nói.

Sarah nhìn Bron, cố gắng phán đoán xem liệu cô ấy muốn được giải cứu hay có thể tự giải cứu cho mình.

“Thật ra, tôi biết làm bánh,” Bron nói. “Tôi từng làm vài cái bánh khá cầu kỳ.”

“Loại bánh gì?” Sarah hỏi.

“Ồ,” Bron bắt đầu kể. “Chuyện bắt đầu từ hồi tôi còn học cao đẳng. Em trai một người bạn của tôi sắp tổ chức tiệc sinh nhật và muốn có một cái bánh hình tàu hỏa - hồi đó trên ti vi có chiếu về nó và cậu bé mong ước có một chiếc y hệt như thế. Họ không thể làm được vì vậy tôi đã xung phong làm.”

“Ái chà!” Carrie nói.

“Sau đó tôi đã làm một cái bánh cho lễ kỷ niệm đám cưới hồng ngọc [21] của hai bác tôi. Thú vị lắm. Nó được bao phủ bởi những bông hồng đỏ thắm và tôi còn đặt lá vàng lên từng đầu cánh hoa. Trông nó đẹp lạ lùng.”

“Dĩ nhiên rồi!” Sarah nói. “Tại sao cô chưa bao giờ kể với tôi chuyện này?”

Bron nhún vai. “Ồ, tôi chưa có dịp. Hơn nữa, tôi chưa bao giờ lấy tiền công làm bánh. Tôi luôn coi chúng như những món quà.”

“Tôi sẽ trả tiền công cho cô,” Carrie nói.

“Tôi rất muốn thử làm cái bánh này,” Bron khê khàng nói. “Tôi sẽ phải mượn một căn bếp đạt đủ tiêu chuẩn An toàn và Vệ sinh để làm nó. Nhưng tôi sẽ coi nó như một thử thách tuyệt vời.”

“Nhưng cô đã bao giờ làm những cái bánh giống như thế chưa - một cách chuyên nghiệp ấy? Nó có vẻ rất phức tạp...” Sarah nói, thầm thắc mắc liệu Carrie có biết hoặc bận tâm không nếu người làm nó không phải là Bron, miễn là cô ấy vẫn có cái bánh mà cô ấy muốn.

Bron cười. “Không giống hệt như thế, dĩ nhiên, nhưng nếu Carrie muốn tôi làm nó, tôi rất sẵn sàng thử sức.”

“Tôi thực sự muốn như vậy,” Carrie kiên quyết nói. “Cô đã nghĩ ra cách làm nó và tôi rất thích cái ý nghĩ tôi có quen biết với người đã làm bánh cho tôi.” Cô hít một hơi thật mạnh. “Thực ra - chúng ta có thể kê một loạt những cái cây chạy dọc theo căn phòng - giống như cái bánh của tôi - với cái bánh của tôi nằm ở tận cùng!”

“Ý hay,” Mandy nói.

“Đúng đấy,” Sarah đồng ý. “Chúng ta có thể thuê những cái cây.”

“Chúng ta sẽ dùng loại cây gì?” Mandy hỏi.

“Có lẽ là nguyệt quế, hoặc hoàng dương,” Sarah nói.

“Nhưng chẳng phải những cái cây có quả sẽ đẹp hơn sao?” Mandy gợi ý.

“Chúng ta có thể treo những quả cam nhỏ lên chúng nếu chị muốn,” Sarah đồng ý. “Trông nó có thể rất thanh lịch.”

“Thanh lịch là điều cần thiết,” Carrie nói. “Có vẻ như người ta luôn nghĩ rằng nếu cô có một bầu ngực lớn hơn cỡ DD thì cô sẽ là kẻ ưa lòe loẹt.”

“Nếu không thì,” Bron nói, “chúng ta có thể làm những phiên bản giả của cái bánh. Như cái mà Carrie đã trông thấy trong cửa hàng đó.”

“Đúng vậy,” Carrie nói. “Đó chính là thứ tôi muốn. Thật đẳng cấp!”

Giờ thì Sarah đã biết lý do tại sao Carrie lại muốn có một đám cưới giống của Ashlyn. “Vậy cô sẽ không muốn có hoa giấy in hình của chính cô chứ?”

“Không.” Carrie lắc đầu. “Tôi muốn được coi là một diễn viên nghiêm túc. Tôi không muốn thứ gì quá phô trương hay phổ biến.”

“Tốt lắm, Carrie,” Sarah nhẹ nhõm nói. “Đó chính là kiểu đám cưới mà tôi thích làm nhất.”

Cô chợt nảy ra ý nghĩ rằng cô có thể tiết kiệm chi phí nếu Carrie và em gái cô cùng mua chung một vài thứ cần cho đám cưới. Cô sẽ bắt Lily trả tiền cho phần của cô ấy, dĩ nhiên, nhưng nếu bạn mua cả nghìn chiếc khăn giấy hay những thứ tương tự như thế, bạn sẽ được giảm giá kịch liệt.

“Cô có thể gắn một hạt trang trí nho nhỏ hoặc thứ gì đó đại loại thế vào mỗi vòng xoắn của kem,” Bron nói, đầu óc cô vẫn nghĩ về cái bánh.

“Những viên pha lê Swarovski!” Carrie nói. “Hay thứ đó lòe loẹt quá?”

“Tôi có đầu mối liên lạc với họ,” Elsa nói. “Tôi nghĩ tôi có thể mua chúng cho cô với giá hời. Xét cho cùng, đó sẽ là một sự quảng bá tốt cho họ. Và chúng ta có thể lấy một ít để dính lên váy cưới, cho nó có chút gì đó liên quan tới cái bánh? Và có thể thêu thêm hình vài cái cây nhỏ xíu nữa?”

Chúng sẽ rất khó thấy, trừ phi nhìn thật gần, nhưng nếu dính chúng lên đường viền hay mạng che mặt thì sẽ rất nổi bật.”

Carrie thở ra một hơi thật dài với vẻ mơ màng. “Có vẻ tuyệt đấy! Miễn là nó không làm mọi người chướng mắt,” cô nói thêm.

“Dùng một ít trang sức lấp lánh không có nghĩa là cô có khiếu thẩm mỹ nghèo nàn,” Sarah nói. “Đây là ngày cưới của cô, cô phải có những gì cô muốn. Tôi hứa là tôi sẽ không để cô làm gì quá trớn.”

“Lý do chúng tôi chọn một nhà tổ chức đám cưới người Anh là để tránh bất cứ thứ gì mà mẹ chồng tương lai của Carrie có thể cho là tầm thường,” Mandy nói.

“Em gái tôi cũng gặp phải vấn đề tương tự với mẹ chồng tương lai của nó!” Sarah nói, và lập tức cảm thấy hối hận. Xét cho cùng, sự cẩn trọng phải gắn liền với tên tuổi của cô mới đúng.

“Hóa ra không chỉ vì tôi là người Mỹ à?” Carrie hỏi. “Người ta cho rằng tôi sẽ là kẻ mà ở Manhattan gọi là Cô dâu Tai quái.”

“Ôi không. Bất cứ ai cũng có thể khó tính vào bất cứ lúc nào,” Sarah quả quyết. “Đó là lý do tôi luôn dành rất nhiều thời gian để đảm bảo rằng mọi người phải thật vui vẻ.”

“Cô ấy rất giỏi việc đó,” Bron hưởng ứng.

“Tôi nghĩ chúng ta nên uống thêm sâm banh,” Carrie nói. “Mandy, chị có thể gọi phục vụ phòng giúp tôi không?”

“Đừng quên là cô phải ra ngoài ăn tối đấy nhé,” Mandy nói. “Và Hugo sắp đến rồi.”

“Mỗi người chỉ uống một ly nữa thôi mà,” Carrie nói. “Sau đó, nếu Hugo đến, tôi sẽ phải trang điểm.”

“Tôi có thể trang điểm giúp cô nếu cô muốn, và sơn nốt móng chân cho cô,” Bron nói.

Carrie cau mày. “Tôi không cạo những thứ mà họ dùng để đặt giữa các ngón chân. Chúng ta sẽ đề nghị phục vụ phòng mang lên một ít, khi họ mang sâm banh tới nhé?”

Bron lắc đầu. “Tôi có thể dùng giấy vệ sinh mà. Đừng lo. Đây, cô ngồi xuống đi. Tôi sẽ giúp cô.”

“Mandy?” Carrie hỏi, bàn chân đặt trên đùi Bron. “Chúng ta đã hẹn ai đến làm tóc cho tôi tối nay chưa?”

“Cô không nói là cô cần thợ làm tóc, Carrie, nhưng tôi chắc chắn...”

“Tôi muốn Bron làm tóc cho tôi.

Tôi đã thấy những gì cô ấy làm với của Ashlyn và tôi muốn xem cô ấy có thể làm gì với tóc tôi.”

Sarah liếc nhìn đồng hồ. “Nhưng mười phút nữa là Hugo tới rồi. Cô có xong kịp không?”

Carrie phẩy tay. “Không sao. Cô phải quen để cho những người đàn ông điển trai nhìn thấy mình đang đeo những cái lô uốn tóc.”

“Tôi có mang những cái lược theo. Tôi sẽ trang điểm cho cô sau khi sơn xong móng chân.”

Trong khi Bron làm công việc mà cô đã quá thành thạo, Elsa chui vào một góc. Cô muốn ghim các mẫu vải vào các bức phác thảo và Carrie đã đề nghị cô ghi tên các loại vải để cô ấy biết liệu cô ấy đang yêu cầu lụa organza (mỏng nhưng cứng), lụa chiffon (mịn, mỏng và bông bênh), hay nhiều mịn georgette (bông bênh hơn, hơi dày hơn và không nhẹ bằng lụa chiffon).

Sarah dọn dẹp một cái bàn cho Hugo. Anh sẽ cần chỗ để bày những cuốn album và tập tài liệu. May mắn là phòng khách được trang bị đầy đủ bàn ghế, đặc biệt là khi tất cả những cái chai và ly đã được cất đi. Cô lại nhìn đồng hồ. Đến muộn không phải là tác phong của anh. Cô biết anh quen Mandy và đã từng gặp Carrie nhưng vì cô đang tổ chức đám cưới này, cô cảm thấy có trách nhiệm với tất cả những gì liên quan đến nó, bao gồm sự đúng giờ của mọi người.

Di động của Mandy đổ chuông. Căn cứ vào những gì cô ấy nói, đó hẳn là Hugo, và anh sẽ đến muộn. “Không thành vấn đề,” Mandy nói và ngắt máy.

Sarah cảm thấy lo lắng, rồi cô tự nhắc nhở mình một cách kiên quyết rằng anh là đầu mối liên lạc giữa họ. Cô thực sự không phải chịu trách nhiệm về anh.

Lúc Hugo đến, Carrie đã ra dáng là một ngôi sao. Trước đó mọi người đã tham gia góp ý về trang phục của cô ấy. Cuối cùng cô ấy đã chọn một bộ đồ bằng da lộn màu hồng nhạt. Bron đã bới cho cô ấy một kiểu tóc tuyệt đẹp có vẻ chống lại sức hút của trọng lực, và lớp trang điểm của cô ấy quá mỏng đến nỗi gần như không ai có thể nhận thấy.

“Ôi, cưng à!” Mandy nói. “Trông cô đẹp mê hồn!”

“Chúng ta sẽ đi đâu nhỉ?” Carrie hỏi. “Tôi không nhớ?”

“Chúng ta sẽ đi ăn tối với các nhà tài trợ của bộ phim *Hãy quay về với anh*,” Mandy nói. “Trông cô tuyệt lắm!”

Carrie ngắm nghía mình trong gương thật kỹ. Không một ai có thể tìm thấy khuyết điểm nào ở cô, nhưng cô là người phân xử cuối cùng và cô muốn mình phải thật sự thỏa mãn. Trước sự nhẹ nhõm của tất cả mọi người, cô có vẻ rất hài lòng.

Có tiếng gõ cửa và Mandy dẫn Hugo vào.

“Carrie! Chào mừng!” Họ ôm nhau và Sarah ngoảnh đi khi anh nâng Carrie lên và xoay cô ấy một vòng. “Cô là tạo vật đẹp đẽ nhất không được bày bán trong một cái hộp bọc giấy bóng kính ở Harrods!” anh nói, đặt Carrie xuống.

Sau đó anh bước về phía Mandy và hôn má cô. “Chào Mandy, trợ lý riêng quyền rũ nhất ở Hollywood.”

“Ồ London, Hugo ạ,” Mandy nói, thân mật, nhưng không bị phỉnh phờ. “Tôi cho rằng cậu đã biết những người này?”

Elsa và Bron mỉm cười thân thiện. Sarah chỉ gật đầu.

Anh nhướn một bên lông mày. “Được rồi, chúng ta bắt đầu được chứ?”

Sarah chưa bao giờ nghi ngờ tài năng của anh, nhưng khi cô nhìn thấy những thứ anh lấy ra, ngoài những bức ảnh cưới, cô thực sự kinh ngạc. Carrie và Mandy bị ấn tượng rất mạnh.

“Hugo, mừng à! Chúng tôi phải có anh. Chị có nghĩ vậy không, Mandy?” Carrie nói. “Sarah?”

Sarah gắng hết sức để mỉm cười. “Anh ấy rất giỏi.” Cô muốn tiếp tục nói, “Nhưng cô có chắc là cô không muốn Mario Testino^[22] hay ai đó không?” nhưng không thể. Những cảm xúc cô dành cho Hugo quá xáo trộn. Nếu Carrie bóng gió rằng Hugo không đủ năng lực, cô sẽ bảo vệ anh đến cùng như một con hổ cái.

Hugo cất đồ của anh. “Vậy,” anh nói với Bron và Elsa, những người đang giúp dọn dẹp những cái ly. “Các cô định làm gì bây giờ?”

“Chúng tôi đang định đi ăn tối,” Bron nói.

“Chúng tôi sẽ cho họ đi nhờ,” Carrie nói. “Tôi muốn họ đi ăn tối với chúng tôi, nhưng Mandy nghĩ đó không phải một ý kiến hay.”

“Tại sao anh không đi cùng chúng tôi nhỉ?” Bron hỏi Hugo.

Sarah đang cố tình làm mình bận rộn để không thể trông thấy phản ứng của anh với lời mời ấy. Cô chưa sẵn sàng dấn dấp gì tới anh. Cô vẫn còn quá bối rối. Rồi cô tự quở trách mình vì đã ngớ ngẩn như thế. Ăn một bữa tối thân mật với anh thì có hại gì chứ? Elsa và Bron cũng sẽ ở đó mà. Cô ngẩng lên.

“Hugo...” cô bắt đầu, đúng lúc anh nói, “Thật ra, tôi có kế hoạch khác mất rồi.”

Ngay sau đó, anh rời đi.

Chương 16

Sau khi Hugo đi được một lúc, năm người còn lại chui vào trong chiếc xe được sắp xếp để đưa Carrie đến cuộc hẹn ăn tối của cô ấy. Cô ấy sẽ thả Sarah, Bron và Elsa ở khách sạn của họ trên đường đi, để họ đỡ phải gọi một chiếc taxi. Lúc này họ đã trở nên thân thiết và Bron, sau khi tạo cho Carrie một vẻ đẹp tự nhiên như không trang điểm tí nào và hoàn toàn thích hợp với bộ phim mà cô ấy đang đàm phán, đã được Carrie mời làm tóc và trang điểm trong đám cưới của cô ấy.

“Tôi cảm thấy chúng ta như là một nhóm vậy,” Carrie nói khi tài xế mở cửa xe. “Điều đó sẽ giúp tôi loại bỏ được sự căng thẳng đối với toàn bộ chuyện cưới xin này.”

Trong khi những người khác nhẹ nhàng tán gẫu, Sarah nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô luôn thích được chở đi quanh London vào buổi tối. Dù là mùa hè hay mùa đông, nó vẫn giữ được một cảm giác phấn khích và hứa hẹn. Cô thấy vui với những gì đã diễn ra. Carrie hài lòng với những việc đã được sắp xếp và mặc dù cô ấy vẫn giữ ý định kết hôn trong một nhà thờ xinh đẹp vào một thứ Bảy mùa hè, nhưng cô ấy đã ý thức hơn nhiều về những khó khăn trong việc hiện thực hóa giấc mơ này.

Họ đi dọc theo đường Công Viên. Công viên Hyde có vẻ mang đậm không khí hội hè. Vài cái cây được trang trí đèn nhấp nháy và Sarah chợt có thôi thúc bảo tài xế dừng xe lại để cô có thể ra ngoài và đi dạo. Dĩ nhiên cô không làm thế; cô đang là một người lý trí. Sau khi tắm rửa và thay quần áo xong, cô sẽ dẫn nhóm của cô đến một nhà hàng tuyệt vời để ăn tối. Nhưng chỉ trong một thoáng cô đã muốn được cởi giày để đi bộ qua đám cỏ, mím

cười với mọi người và vờ như mình không phải gánh vác một trách nhiệm nào cả.

Chiếc xe chạy chậm lại khi đến một ngã tư ở khu Belgravia đúng lúc họ đi ngang qua một khách sạn nhỏ và Sarah trông thấy một chiếc taxi dừng lại bên ngoài cửa của nó. Hugo, đang mặc lễ phục buổi tối, mái tóc được đánh rối một cách khéo léo, bước xuống những bậc thềm, mở cửa taxi và dẫn một cô gái rất xinh đẹp vào trong. Trái tim cô thất lại trong một thoáng. Một giây sau cô tự thuyết phục bản thân rằng chuyện đó chẳng liên quan gì đến cô cả. Anh ta có quyền đi ăn tối với bất cứ người nào anh ta thích.

Cô ngoảnh lại về phía mọi người. “Chị đã nói rằng tạp chí *Người nổi tiếng* muốn tường thuật về đám cưới, đúng không Mandy?” cô hỏi.

Mandy gật đầu. “Chuyện đó vẫn chưa được quyết định, nhưng họ có hứng thú với nó.” Cô hạ giọng. “Họ sẽ đóng góp một chút chi phí nếu họ được chụp những bức ảnh độc quyền.”

“Ồ, thế thì tuyệt quá! Vậy chị có cần Hugo nữa không?” Sarah đột nhiên hy vọng. Có lẽ rốt cuộc cô sẽ không phải làm việc với anh ta.

“Ồ, có chứ,” Carrie nói. “Ngay cả khi họ cử thợ ảnh đến, chúng ta vẫn sẽ cần anh ấy cho những bức ảnh riêng tư hơn mà ta không muốn đăng lên một tờ tạp chí.”

“Ồ. Tôi đã không nghĩ đến điều đó.” Cô tựa người vào ghế. “Và cô đã định thuê người nào quay video chưa? Cô sẽ muốn đám cưới được ghi hình lại, đúng không?”

“Chắc chắn rồi,” Carrie nói. “Tôi có thể nhờ một người quen trong ngành làm việc đó cho tôi, nhưng nếu cô có thể giới thiệu ai đó...”

“Tôi sẽ cho cô số điện thoại của anh ta.” Sarah lấy quyển sổ của cô ra và ghi vào một tờ giấy.

“Đã tới khách sạn mà các quý cô yêu cầu rồi,” tài xế nói một lát sau đó.

Khi họ đặt chân xuống vỉa hè, sau khi chui ra khỏi chiếc limousine và hôn tạm biệt Mandy và Carrie một cách trù mến, Elsa nói, “Tôi chẳng thích được gọi là ‘các quý cô’ chút nào.”

“Ồ, tin tôi đi, chẳng có cách gọi nào là chấp nhận được khi gọi một nhóm phụ nữ,” Sarah quả quyết, vẫn hơi xáo động bởi việc nhìn thấy Hugo ban nãy. “Tôi đã thử tất cả: các cô, các bà, các quý cô; tất cả đều nghe thật dở tệ.”

Trong sảnh khách sạn, Sarah nhìn đồng hồ. “Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới này, được không?”

“Được,” Bron nói. “Nhưng nếu cô muốn tôi làm tóc cho cô thì cứ nói nhé. Tôi sẽ xử lý mái tóc của Elsa trước.”

“Ý cô là cô nghĩ nó cần được chải chuốt lại à?” Sarah lo lắng vồ vồ lên đầu, không để ý đến tiếng kêu đầy ngạc nhiên của Elsa.

“Đúng vậy,” Bron nói. “Cô cứ gọi đầu đi, tôi sẽ sấy nó cho cô.”

“Nhưng cô vừa mới làm tóc cho Carrie mà,” Sarah phản đối, “và nếu cô còn định làm tóc cho cả Elsa nữa...”

“Làm tóc cho Carrie là việc mà bố tôi sẽ gọi là ‘đầu cơ để tích lũy’.” Cô cười. “Thật tuyệt khi cô ấy muốn tôi làm tóc cho cô ấy trong lễ cưới. Quả là lạ lùng khi cô ấy không có nhà tạo mẫu tóc riêng.”

Sarah nhún vai. “Có lẽ vì cô ấy không có nhiều bạn thân và muốn những người mà cô ấy quen biết ở bên cạnh cô ấy.”

Bron lắc đầu. “Chắc là cô ấy không hòa hợp với nhà tạo mẫu tóc. Nhưng đó lại là một tin vui với tôi! Và, tôi sẽ làm bánh cho cô ấy! Cảm ơn cô rất nhiều vì đã đưa tôi đi theo, Sarah.” Và cô ôm chầm lấy bạn mình.

Sau đó, khi mọi người đã có một kiểu tóc mới và tóc Sarah đã bị cắt ngắn đi vài phân, họ tìm được một nhà hàng Ý nằm cách đó mấy bước chân - vì đôi giày cao gót của Bron không cho phép cô đi lại nhiều. Vì chỉ có ba người phụ nữ đi với nhau nên họ được chào đón rất nhiệt tình và được dẫn tới một cái bàn gần vườn. Qua cánh cửa kiểu Pháp, họ có thể nhìn ra những cái cây treo đèn nhấp nháy và trên đó có thứ mà khi nhìn gần họ mới phát hiện ra là những quả chanh nhựa.

Cho dù khung cảnh này đáng yêu thế nào, Sarah vẫn cảm thấy buồn bã. Cô không thể ngừng băn khoăn liệu Hugo có đang ở cùng cô gái xinh đẹp lúc này trong một khu vườn London lãng mạn tương tự như thế này không. Hay họ đang ở trong một hộp đêm sang trọng nào đó, khiêu vũ suốt đêm trước khi hôn nhau đắm đuối ở băng ghế sau của một chiếc taxi? Cô kìm lại một tiếng thở dài và cầm lấy quyển thực đơn mà cô vừa được đưa cho.

“Vui thật đấy,” cô nói, quyết tâm giữ bỏ tâm trạng kỳ lạ này. Cô đã có một ngày rất thành công với Carrie, và kiểu tóc mới của cô trông thật tuyệt vời. Những gì Hugo làm trong thời gian rảnh rỗi của anh ta không phải là chuyện cô cần quan tâm, ngay cả khi cô thực sự nghĩ, với tâm trạng khá tiếc nuối, rằng người được anh ta đưa đi ăn tối nay có thể đã là cô. Cô thầm lắc đầu - cô phải vui vẻ lên, chí ít cũng vì những người khác. “Hôm nay cứ như là một đêm chia tay quăng đời độc thân vậy.”

“Ồ, tôi không nghĩ vậy,” Elsa nói. “Tôi chưa từng tham dự một bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân nào cả, nhưng tôi có ấn tượng rằng chúng có thể rất hỗn loạn. Tôi đã được xem vài bức ảnh về chúng.” Cô nhăn mặt. “Chúng ta sẽ không uống say đấy chứ?”

“Một chút, có lẽ thế,” Bron nói. “Chẳng mấy khi chúng ta không phải lái xe mà.”

“Đúng vậy,” Sarah nói. “Mọi người gọi món đi.”

Phải mất một lúc họ mới gọi món xong vì cứ quên bằng chuyện đồ ăn và mãi nói về những sự kiện đã xảy ra trong ngày. Khi cuối cùng nhân viên phục vụ đã lấy lại những quyển thực đơn và hứa sẽ mang rượu vang đến ngay, Elsa nói, “Dù tối nay có phải là một bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân hay không, nó cũng sẽ rất thú vị.”

“Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân như thế này nếu tôi lấy chồng, nhưng dĩ nhiên chuyện đó sẽ không xảy ra,” Sarah nói, vì thói quen hơn là vì bất cứ điều gì khác.

“Cô sẽ không lấy chồng sao?” Elsa nói.

Sarah lắc đầu. “Nhất định là không. Tôi đã thấy quá nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ. Em gái tôi cũng từng kết hôn được khoảng sáu tháng thì chia tay chồng.”

“Và bây giờ cô ấy lại sắp kết hôn lần nữa?” Bron hỏi.

Sarah gật đầu, một nét đau khổ hiện lên trên khuôn mặt cô. “Giá mà cô trông thấy những chiếc váy mà con bé muốn mặc. Chúng có những vòng eo bé xíu, được nẹp cứng ốp sát người hoàn toàn.”

“Nhưng chúng rất đáng yêu!” Elsa nói. “Tôi toàn làm những kiểu váy đó.”

“Nhưng cô sẽ không may chúng cho những người đang mang bầu,” Sarah nói.

“Ôi, không,” Elsa đồng ý. “Có lẽ tôi sẽ không làm vậy.” Cô ngừng lại. “Không biết tôi sẽ cho em gái cô mặc thứ gì nhỉ, nếu tôi được lựa chọn.”

“Cô có nhiều khách hàng mang bầu không?” Bron hỏi.

“Một vài người. Thường thì đó chẳng phải vấn đề gì lớn lắm, ngoại trừ lúc chụp ảnh.”

Sarah thở dài. “Phải chi cô nói chuyện với Lily. Nó cứ khẳng định rằng mẹ chồng nó sẽ nổi đóa nếu có ai đó nghi ngờ nó không phải là một cô dâu trinh trắng. Thật là điên rồ.”

“Vậy cô ấy sẽ mặc gì?” Elsa hỏi.

“Chẳng biết nữa. Nhưng chí ít lần này nó cũng có một mối quan hệ nghiêm túc, với một người đàn ông tử tế. Chúng đã yêu nhau hơn một năm.”

“Tôi không cho rằng thời gian đó là đủ dài,” Bron nói, cầm một cái bánh mỳ dài lên và gặm phần đuôi của nó.

“Nhu thế mà còn không dài à? Vậy cô và Roger yêu nhau bao lâu rồi?” Sarah cảm thấy giọng Bron có vẻ buồn bã nhưng không chắc liệu cô ấy có muốn chia sẻ điều đó không.

“Hai năm.”

“Vậy,” Elsa nói. “Cô sẽ chọn kiểu váy nào, Bron?”

“Ồ, tôi không biết. Chưa từng nghĩ tới điều đó.”

Sarah vội chuyển chủ đề, “Không biết tôi có nên mở thêm dịch vụ tổ chức các bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân không nhỉ? Vấn đề là, tôi không chắc mình sẽ muốn dính dáng đến những thứ phụ kiện màu mè - như những chiếc mũ cao bồi hay những bộ đồ hầu bàn kiểu Pháp.”

“Cô có thể tổ chức những bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân sang trọng: nghỉ dưỡng ở một trung tâm chăm sóc sức khỏe, thậm chí là có thể

học một thứ gì đó, như nấu nướng hoặc - gì nữa nhỉ - làm đồ gốm chẳng hạn,” Elsa gợi ý.

“Cái gì cơ, tự làm một bộ bát đĩa cho mình sao?” Sarah nói.

“Rất hữu ích cho trận cãi cọ đầu tiên,” Bron đùa. “Ồ, món đầu tiên được đem đến rồi này. May là chúng ta đã quyết định ăn chung. Nó nhiều quá!”

“Chúng ta gọi thêm ít rượu vang nữa nhé?” Bron gợi ý.

Khi đã làm xong việc này, Sarah hỏi, “Này, Bron, dù chưa nghĩ đến một cái váy cưới nhưng cô đã nghĩ đến một bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân chưa?”

“Và cô nhớ mời chúng tôi đấy nhé?” Elsa nói. “Tất cả các bạn học của tôi đều đang ở nước ngoài hoặc đang chung sống với ai đó, và quyết định không kết hôn.” Cô cau mày. “Tôi chỉ còn hai người làm bạn thôi đấy.”

“A,” Sarah nói. “Cô đúng là Cô Nàng Cô Độc.”

“Phải đấy,” Elsa vui vẻ nói. “Tuy nhiên, giờ thì tôi có thể nói mình là một kẻ ‘Luôn làm phù dâu, nhưng chưa bao giờ làm cô dâu’, bởi vì tôi đã từng làm một lần rồi. Ý tôi là, làm phù dâu ấy.”

“Cô còn trẻ mà. Cô còn nhiều thời gian. Cô có thể lấy chồng bất cứ lúc nào!” Sarah nói.

Elsa lắc đầu. “Trước mắt thì không. Thôi nào, chúng ta nên nghĩ tới bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân của Bron. Xét cho cùng, cô ấy đang có bạn trai, đó là điểm quan trọng, hãy đổi mặt với nó.”

“Tôi sẽ không bao giờ lấy Roger,” Bron nói.

Những lời nói ấy như một cái phanh hãm lại cuộc trò chuyện và mọi người im lặng một lúc trước khi Elsa cất tiếng.

“Thật ư?” Cô nói. “Dĩ nhiên, chẳng có lý do gì để cô phải làm vậy. Có lẽ tôi đã quá phản kích bởi đám cưới của Carrie^[23],” Cô ngừng lại, bối rối. “Tôi vừa dùng một lối chơi chữ khủng khiếp à?”

“Chúng tôi sẽ thứ lỗi cho cô,” Sarah nói.

“Vậy là cô có suy nghĩ giống Sarah sao, cô cũng phản đối hôn nhân?” Elsa nói. Dường như Bron muốn chia sẻ điều gì đó, nhưng cần một chút khuyến khích nữa.

Bron lắc đầu. “Không. Tôi không phản đối hôn nhân nói chung, đây chỉ là vấn đề giữa tôi với Roger thôi.”

Tiếng đàn mandolin, tiếng kèn tenor Ý, tiếng chạm dao đĩa lách cách và tiếng những thực khách khác rì rầm trò chuyện có vẻ khiến cho sự im lặng vừa đột ngột phủ xuống trở nên căng thẳng hơn.

“Tại sao lại không?” Elsa thì thầm.

“Bởi vì...”

Trong lúc Bron đang ngập ngừng, cố gắng bày tỏ những suy nghĩ đã nung nấu trong tiềm thức cô hàng tháng trời nay, thì những món ăn chính của họ được đem đến. Nếu các bồi bàn có thắc mắc tại sao mấy cô gái lúc mới vào còn rất vui vẻ này lại có thể biến thành những người mặt mũi đăm chiêu, cảm ơn họ bằng những nụ cười gượng gạo nhất, thì họ cũng không dám nói ra, nhưng không khí đã hoàn toàn thay đổi.

Bron lờ đi món gà Milan của mình và cầm ly rượu lên. “Chỉ là chúng tôi không còn hòa hợp. Tôi không bao giờ có thể trở thành người vợ mà anh ta mong muốn, cho dù tôi có cố gắng thế nào chăng nữa. Tôi thậm chí không biết liệu chúng tôi có nên tiếp tục chung sống với nhau hay không.”

“Ý cô là gì?” Sarah đặt tay lên tay Bron.

Bron thở dài. “Tôi luôn nghĩ nếu tôi cố gắng hết sức và tuân theo những gì anh ta muốn, tôi có thể cải thiện được tình hình, nhưng tôi không thể. Anh ta coi thường công việc của tôi, coi thường tôi và luôn phải là người nắm mọi quyền hành trong nhà.”

“Ôi, Bron, tôi rất xin lỗi,” Elsa nói, đặt tay lên tay kia của Bron.

Sarah nói, “Chúng tôi - tôi - ý tôi là, chúng tôi biết anh ta không thích cô làm việc ở những đám cưới, và ra ngoài vào ban đêm, nhưng tôi không biết mọi chuyện lại tồi tệ đến thế.”

“Chà, sự thật là vậy đấy.” Giờ đây, khi đã thừa nhận điều này, với chính mình cũng như với những người khác, Bron cảm thấy những giọt nước mắt bắt đầu dâng lên nghẹn ứ ở đáy họng. Cô uống thêm ít rượu vang và cố gắng dồn nén cảm giác thất vọng đang dâng trào và đe dọa nhấn chìm cô.

“Vậy thì, cô phải bỏ anh ta đi,” Sarah kiên quyết nói.

“Tôi biết,” Bron nói, “nhưng tôi không thể làm vậy cho đến khi tôi có nơi nào đó để đi.”

“Nhà cha mẹ cô thì sao?” Elsa gợi ý.

“Họ sống ở Tây Ban Nha,” Bron nói. “Dĩ nhiên là tôi có thể đến ở với họ. Họ sẽ muốn sống cùng tôi, nhưng tôi không thể làm việc ở đó, hay chí ít, tôi không thể làm việc ở đó cho đến khi nào tôi học được một chút tiếng Tây Ban Nha.”

“Căn hộ của tôi nhỏ xíu xiu, nó còn chẳng đủ chỗ cho tôi với tất cả đám dụng cụ văn phòng,” Sarah nói. “Nhưng nếu cô cần một chỗ để đi...”

“Cô thật tốt bụng,” Bron nói. “Nhưng không cần vội thế đâu. Anh ta có thể hơi cục súc, nhưng anh ta không đánh tôi hay làm điều gì đó đại loại thế.” Vì một lý do nào đó, giọng cô lạc đi và cô bật khóc.

Elsa, ngồi cạnh cô, lập tức choàng tay ôm cô. “Ôi, cưng ới. Đừng khóc, sẽ ổn thôi mà.”

Nhà hàng vẫn ồn ào huyên náo, bàng quan trước nỗi buồn của Bron.

“Tôi biết.” Bron khịt mũi thật lớn, cố gắng hết sức để không nức nở, “chỉ là tôi chợt nhận ra sẽ khủng khiếp thế nào nếu tôi bỏ anh ta.”

“Tại sao?” Sarah hỏi. “Cô vẫn còn yêu anh ta à? Bất chấp mọi chuyện?”

“Không. Thực lòng mà nói tôi nghĩ tôi đã không còn yêu anh ta lâu rồi. Chúng tôi chỉ chung sống với nhau như một thói quen thôi.”

“Vậy chẳng phải cô sẽ cảm thấy sung sướng khi rời bỏ anh ta sao?” Sarah nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, nhưng tôi ghét những cuộc cãi vã và anh ta sẽ quát tháo.”

“Vậy thì hãy quát lại!” Sarah nói, dứt khoát hơn.

“Tôi có thể làm vậy, nếu tôi nổ sẵn động cơ xe để tôi có thể nhảy lên nó và lái đi khi cuộc cãi vã trở nên quá tồi tệ,” Bron nói, cố gắng bông đùa một chút, “nhưng nếu không có nơi nào để đi thì quát tháo lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Và vấn đề là,” cô khịt mũi lần cuối cùng và chùi mũi bằng khăn giấy, “bây giờ khi đã quyết định rồi, tôi cảm thấy tôi phải hành động ngay lập tức. Hoặc sớm nhất có thể.”

“Chúng ta phải nghĩ xem sao,” Sarah nói. “Chắc chắn chúng ta phải biết ai đó có một căn hộ đủ lớn.”

“Nhà tôi rất rộng nhưng cực kỳ bất tiện, mặc dù tôi rất hoan nghênh cô đến,” Elsa nói với vẻ nghi ngại. “Và tôi có một chiếc giường sofa.”

Bron lắc đầu và chùi nước mắt. “Tôi thực sự không muốn ngủ nhờ trên sofa nhà ai đó, mặc dù cô quá tử tế khi mời tôi. Khi tôi nói với anh ta là tôi sẽ ra đi, tôi muốn có thể nói với anh ta rằng tôi có một chỗ để tới, nếu không anh ta sẽ thuyết phục được tôi tin rằng bỏ anh ta là một ý nghĩ cực kỳ ngu ngốc. Sẽ như thế đấy, nếu tôi chưa tìm được chỗ ở nào khác.”

“Ồ, tôi không nghĩ vậy,” Sarah lầm bầm. “Tôi thà ngủ trên một cái ghế băng ngoài công viên còn hơn là sống với một người đàn ông mà tôi không yêu.”

Elsa lập tức chuyển sự chú ý từ Bron sang Sarah. “Chắc hẳn trước đây cô đã từng bị tổn thương ghê gớm, Sarah à.”

“Đó lại là chuyện khác.” Sarah phẩy tay. “Bây giờ, chúng ta phải tập trung vào chuyện của Bron. Chúng ta không biết một người nào muốn có một khách trọ dễ thương trong một thời gian sao?”

“Mẹ Roger,” Bron nói, “nhưng tôi không nghĩ đó là một lựa chọn tốt. Cái gì thế?”

Elsa đang ve vẩy ngón tay trong không khí, cắn môi, như thể đang cố nhớ lại điều gì đó. Rồi cô nói, “Tôi nhớ ra rồi, tôi đã có câu trả lời!”

“Câu trả lời gì?” Bron hỏi.

“Về việc tìm chỗ ở cho cô,” Elsa nói. “Lúc tôi đem trả cái váy phù dâu...”

“Thì sao?” Sarah khuyến khích.

“... Mẹ Ashlyn đã kể với tôi là bà ấy có một ngôi nhà nhỏ. Bà ấy phàn nàn rằng người thuê nhà của bà ấy đã làm bà ấy thất vọng hay bà ấy không thể bảo hiểm cho nó hay gì gì đó đại loại thế. Sau này bà ấy sẽ làm gì đó

với nó - tôi cũng không nhớ rõ - nhưng chẳng phải đó là nơi lý tưởng sao? Chỉ ít nó sẽ giúp cô khắc phục khó khăn trước mắt cho đến khi nào cô tìm được một chỗ ở riêng.”

“Vậy là nó ở gần nhà bà Lennox-Featherstone à?” Sarah hỏi.

“Ừm! Bron này, cô thậm chí sẽ không phải chuyển đi khỏi khu vực này. Cô có thể ở lại tiệm làm đầu,” Elsa nói.

“Tuyệt quá,” Bron lặng lẽ nói, nhưng lúc này trong mắt cô đã ánh lên chút lạc quan. “Tôi chỉ hy vọng đây không phải là một giấc mơ.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Elsa nói, cuối cùng cũng cắm cái nĩa vào đĩa mỳ. “Bà ấy là người tốt bụng. Hơi dữ dằn, nhưng thẳng thắn.”

“Đúng vậy,” Sarah nói. “Vài bà mẹ cô dâu có thể là những cơn ác mộng, nhưng mặc dù bà ấy rất cầu kỳ và muốn mọi thứ phải thật kiểu cách, nhưng bà ấy không đòi ý liên tục hay đại loại thế. Làm việc với bà ấy khá dễ chịu.”

“Hãy gọi điện cho bà ấy khi chúng ta về nhà,” Elsa nói. “Tôi có số của bà ấy đây. Tôi chắc chắn bà ấy sẽ mừng rơn khi có người thuê trọ.”

Sau đó, họ đã có một buổi tối tuyệt vời. Nhà hàng đối đãi rất tốt với họ và bây giờ họ đều vui vẻ hơn rất nhiều. Bron gọi điện cho Roger, anh ta có vẻ thoải mái một cách bất ngờ với việc cô đi vắng, điều đó khiến cô bớt lo lắng hơn. Sarah, sau khi giải quyết xong vấn đề chỗ ở của Bron, đẩy những ý nghĩ về Hugo và cô bạn trông như con linh dương gazelle của anh ta ra khỏi tâm trí. Elsa, hài lòng khi nghĩ cô đã tìm được một giải pháp giúp Bron, bộc lộ thành công khiêu hài hước sắc sảo, và các bồi bàn, nhẹ nhõm thấy rõ khi nhóm các cô gái này đã bắt đầu tươi cười trở lại, liên tục tiếp cho họ những loại rượu mùi miễn phí.

“Cái gì đây?” Sarah hỏi khi những ly rượu được mang đến.

“*Strega* ^[24], *signorina* ^[25],” anh chàng bồi bàn nói.

“Vị của nó thế nào?”

“Giống như nhiên liệu lỏng nặng,” Elsa nói. “Tôi từng uống nó một lần với cha mẹ tôi.”

“Nghe không hấp dẫn lắm,” Sarah nói, nhìn cái ly của mình với vẻ băn khoăn.

“Nó khá ngon đấy,” Elsa giải thích. “Không hiểu sao nữa.”

“Được,” Sarah nói. Cô nhấp một ngụm và ho sặc sụa. “Ừm. Tôi hiểu ý cô rồi.”

“Và quý khách dùng món tráng miệng chứ?” Anh chàng bồi bàn xen vào, vui vẻ khi những món anh ta mang đến đã được chấp nhận.

“Chúng ta nên gọi món gì đó,” Bron nói. “Xét cho cùng, không ai trong chúng ta phải ních người vào những chiếc váy cưới.”

“Nhưng tôi phải làm một cái váy dạ hội,” Elsa nói, sau khi bồi bàn đã ghi yêu cầu của họ và lấy lại những quyển thực đơn.

“Ồ, kể cho chúng tôi nghe về nó đi!” hai người còn lại nói.

Đến lúc ra về, Bron cởi giày và đi chân trần quay về khách sạn, được dìu bởi Elsa và Sarah, những người có đôi giày bền chắc hơn.

“Đã lâu rồi tôi mới có một buổi đi chơi tối tuyệt vời như thế này,” Sarah nói. “Ai cần đàn ông cơ chứ?”

Hai người còn lại không trả lời.

Chương 17

Viễn cảnh phải sống một mình lần đầu tiên trong đời thật đáng sợ, nhưng bây giờ, khi đã đưa ra quyết định, Bron quyết tâm không để mình rơi trở lại vào sự trì trệ đã giữ chân cô ở bên Roger quá lâu như vậy nữa.

Cô gọi điện cho bà Lennox-Featherstone vào giờ ăn trưa ngày hôm sau, không muốn lãng phí thêm một giây phút nào. Trước sự nhẹ nhõm của Bron, bà ấy bắt máy rất nhanh.

“Bron ấy à? Cô là thợ làm tóc đúng không? Rất vui khi cô gọi điện cho tôi. Tôi có thể giúp gì được cô?”

“À... ờ, bà có nhớ Elsa, thợ may váy cưới không?”

“Đó là cô gái duyên dáng chuyên mặc đồ đen. Sao?”

“Cô ấy nói bà có thể muốn cho thuê một ngôi nhà nhỏ.”

“Đúng vậy! Tôi không thể mua bảo hiểm cho nó nếu nó không có người ở và tôi không định làm gì với nó cho đến mùa thu. Đám cưới mới xong chưa lâu nên tôi chưa có thời gian nghĩ tới chuyện đó. Vì vậy nếu cô muốn ở đó một thời gian, tôi sẽ quá đổi vui mừng.” Bà ngừng lại. “Còn gì bằng khi được sống gần một thợ làm tóc hàng đầu chứ.”

Bron cười và quả quyết với Vanessa rằng bà có thể gọi cô đến bất cứ lúc nào, dù ngày hay đêm, để làm tóc cho bà. Vì tiền thuê nhà rất thấp nên cô cảm thấy đó là điều ít nhất cô có thể làm được cho bà ấy.

“Nhưng đến cuối tuần tôi mới dẫn cô đi xem nó được. Cô không vội lắm chứ?”

Thực ra, Bron đã hy vọng được xem nó - và có thể bắt đầu chuyển đến đó luôn - sớm hơn thế nhiều. “Ồ...” Cô bắt đầu nói.

“Tuần này tôi đang bận theo học một khóa học vào tất cả các buổi tối, kể cả thứ Bảy. Nhưng sau tám giờ tối thứ Bảy thì cô có thể đến lấy chìa khóa nếu muốn.”

“Vây là tôi đành phải chấp nhận điều đó,” cô nói với Elsa qua điện thoại sau khi đã cảm ơn bà Lennox-Featherstone và thuyết phục bà rằng cô sẽ là một khách trọ hoàn hảo.

“Nhưng cô có thể bắt đầu đóng gói đồ đạc được rồi, đúng không? Nếu cô muốn để thứ gì ở đây, thì cứ nói cho tôi biết nhé.”

“Cô tốt bụng quá, Elsa ạ. Tôi sẽ cố gắng nhét hết mọi thứ vào xe nhưng nếu tôi cần một chỗ nào đó để cất đồ đạc, tôi sẽ phiền đến cô. Tôi không muốn cho Roger biết chuyện này cho đến khi tôi chắc chắn... Nếu không chắc tôi chẳng thể ở với anh ta nốt những ngày còn lại mất.”

“Tôi nghĩ cô thật can đảm,” Elsa nói. “Và hãy nhớ rằng Sarah và tôi sẽ luôn ở bên cô nếu cô cần chúng tôi.”

Bron lại cảm thấy xúc động trước sự ủng hộ mà họ dành cho cô. “Cảm ơn. Tôi không thấy can đảm cho lắm, chỉ có cảm giác hết sức tội lỗi. Anh ta ghét sự thay đổi. Cho dù tôi không nghĩ anh ta thực sự yêu tôi, nhưng anh ta sẽ không muốn tôi ra đi.”

Cô dành những ngày còn lại trong tuần để lên kế hoạch cho cuộc đào thoát. Cô nhét quần áo vào những cái túi, nói với Roger rằng cô đang dọn

đẹp. Có quá nhiều thứ mà cô đã mua và dự định mang đi - những thứ mà anh ta sẽ không cần đến - nhưng cô không thể gói ghém chúng cho đến khi nào cô nói với anh ta là cô sẽ đi. Anh ta có thể không phải là người đàn ông tinh ý nhất trên hành tinh này, nhưng anh ta sẽ đoán ra có chuyện gì đó bất ổn nếu cô bắt đầu tháo những cái gương và những cái giá trên các bức tường.

Vào buổi sáng thứ Bảy, cô cảm thấy cực kỳ căng thẳng và có phần do dự trong quyết định của mình. Cả tuần qua Roger đã rất tử tế, và cô gần như muốn đổi ý. Nhưng cô sẽ không cho phép mình làm vậy. Elsa và Sarah luôn ở bên ủng hộ cô và cô biết cho dù cô và Roger không ghét bỏ nhau, song họ thực sự không làm cho nhau hạnh phúc.

“Em sẽ đi gặp một người bạn,” cô nói, ngồi trên giường trong khi anh ta ăn bữa sáng mà cô đã mang lên cho anh ta. “Nghĩa là em sẽ bỏ lỡ trận cricket nhưng em sẽ về đúng giờ để nấu cho anh một bữa tối tuyệt vời. Em nghĩ em sẽ mua mấy miếng thịt bò và làm khoai tây chiên.”

“Tuyệt lắm,” Roger nói, xiên một miếng trứng và thịt xông khói. “Anh cần một bữa ăn ngon lành để nạp lại năng lượng sau trận đấu.”

Bron mỉm cười, vỗ vỗ bàn chân anh ta dưới chiếc chăn lông vịt và rời đi.

Cô nhận ra mình đã không thực sự nói dối, chỉ là không nói hết toàn bộ sự thật. Trong thời gian Roger chơi cricket, cô sẽ gói ghém đồ đạc. Chỉ khi nào đã ăn xong bữa tối, uống hết chai rượu vang và xử lý xong món kem rưới sô cô la, cô mới nói cho anh ta hay rằng cô sẽ không ăn bữa trưa Chủ nhật với cha mẹ anh ta mà thay vào đó cô sẽ bỏ đi.

Cô cảm thấy áy náy với mẹ anh ta. Cô sẽ phải đến thăm bà sau, khi Pat đã vượt qua cú sốc.

Sau khi mua xong ít thức ăn cho vài ngày đầu tiên của cô ở căn nhà mới cũng như bữa ăn chia tay Roger, cô lái xe về nhà. Cô đã tính toán thời

gian để lúc cô về thì anh ta đã tới câu lạc bộ cricket rồi nhưng, kỳ lạ thay, xe của anh ta vẫn nằm chình ình trên lối xe chạy.

Trận cricket đã bị hoãn vì một lý do nào đó chẳng? Cô không thể nghĩ ra lý do nào cả. Hôm nay là một ngày đẹp trời, hoàn toàn thích hợp với trận đấu: nắng, nhưng không quá nóng.

Định bụng nói với anh ta rằng cô muốn về cất thớt bò vào tủ lạnh trước khi đi gặp bạn, cô tra chìa khóa vào ổ và lập tức biết có điều gì đó không ổn. Trong không khí phảng phất mùi nước hoa không phải của cô, nhưng rất quen thuộc. Rồi cô nghe thấy tiếng cười vọng xuống từ trên gác. Theo bản năng, cô biết mình sẽ phát hiện điều gì, nhưng bàn chân cô vẫn đưa cô lên đó.

Cô thấy Roger và Sasha đang ở trên giường cùng nhau. Sasha đang ngồi trên người Roger. Cô ta đang mặc bộ đồ lót góm ghiếc vốn kích thích cao độ ham muốn dục tính của anh ta nhưng chẳng có tác dụng gì mấy với Bron.

Cô cảm thấy nôn nao. Cô nghĩ cô có thể nôn mửa thật sự, nhưng thật ra, cô gần như cảm thấy thương hại cho Roger và Sasha khi họ nhìn cô kinh hoàng và rồi Sasha thốt lên một tiếng hét nhỏ và ngã khỏi người Roger.

“Ôi Chúa ơi, Bron! Anh tưởng em đi cả ngày!” Anh ta nói, cố gắng thoát khỏi cặp đùi đang đè nặng của Sasha.

Mồ hôi bỗng túa ra khắp mặt Bron khi hiện thực trước mắt đe dọa đánh gục cô. Cho dù không còn muốn chung sống với Roger nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy bị phản bội. Anh ta đang quan hệ với bà chủ tiệm làm đầu của cô, ngay trong chính phòng ngủ của họ, trên tấm ga trải giường của cô. Cô hít một hơi thở sâu và đi đến tủ quần áo, lấy ra một cái túi lớn và rồi bắt đầu gom hết đồ ở mặt bàn trang điểm và cho vào túi.

“Chà, tôi đã về,” cô nói, lúc này đã điềm tĩnh hơn một chút. Suy cho cùng, cô cũng đang định bỏ anh ta, cô cứ lặp đi lặp lại điều đó với chính

mình.

Roger chỉ nằm đó, hấp háy mắt nhìn cô.

“Ôi, Bron,” Sasha nói, lúc này cô ta đã ngồi dậy, chiếc chăn hầu như không che hết được bộ ngực đồ sộ của cô ta, “chúng tôi chỉ vui vẻ một chút với nhau thôi. Đừng quá quan trọng hóa vấn đề. Không nên vì chuyện này mà thay đổi bất cứ điều gì.”

Bron dùng tay khi đang cho những lọ sơn móng vào hộp. “Chị đang mặc đồ lót của tôi - vậy thì hẳn là chị đã phải thay bộ đồ của chị ra! Nhưng đừng lo,” cô vội tiếp tục. “Tôi chẳng cần chị trả nó lại cho tôi đâu.”

“Cô sẽ không nói gì với ai chứ, đúng không?” Sasha hỏi.

Hóa ra cô ta chỉ lo lắng cho thanh danh của mình. Nhìn cô ta, dù với vẻ khá miễn cưỡng, Bron chợt nhận thấy Sasha có vẻ già hơn và ít chần chừ, bóng bẩy hơn thường ngày. Cô ta hơn cả hai người họ vài tuổi và Bron chợt thấy động lòng. “Ồ tiệm làm đầu á? Có lẽ là không. Dù sao tôi cũng không muốn Roger nữa. Chị có thể giữ anh ta làm ‘con ngựa giống’ cho chị nếu chị thích.”

“Hượm đã!” Roger ngồi bật dậy, đột nhiên có vẻ nổi cơn phẫn nộ. “Em nói em không muốn anh nữa là có ý gì! Anh sẽ lấy em mà, Bron!”

Bron bật cười. Quả là lộ bịch. Và quá rõ ràng. Roger nghĩ anh ta đã nhào nặn cô thành một người vợ hoàn hảo, nhưng một người vợ hoàn hảo thôi thì không đủ. Anh ta còn muốn một ả nhân tình nữa - cô ta tình cờ lại là bà chủ tiệm làm đầu của cô.

“Tôi xin lỗi vì không bị anh phỉnh phờ thêm nữa, anh chưa bao giờ cầu hôn tôi và tôi sẽ không lấy anh,” Bron nói. “Dù sao tôi cũng đã định nói với anh là tôi sẽ đi - tối nay.”

“Ý em là gì? Em sẽ đi đâu?”

“Tôi đã sắp xếp được một chỗ ở, cảm ơn vì đã quan tâm.”

Anh ta cố gắng cất tiếng trong mấy giây dài và cuối cùng cũng nói được. “Nhưng bố mẹ anh nghĩ em là người hoàn hảo với anh!” Roger vẫn đang tự phủ nhận. Anh ta có thể tính đến chuyện đổi cô thợ làm tóc để lấy một bà chủ tiệm làm đầu nhưng lại chưa bao giờ ngờ rằng cô thợ làm tóc có thể bỏ anh ta. Anh ta cảm thấy bị sỉ nhục.

“Tôi rất mến mẹ anh, Roger ạ, nhưng anh sẽ sớm biến thành người như cha anh thôi, và ông ta là một kẻ phát xít.” Thật tuyệt khi cuối cùng cô cũng nói ra được điều đó.

“Sao cô dám nói bố tôi như thế!” Roger nhảy ra khỏi giường, trần như nhộng, toàn cơ thể xóc nảy lên vì phần nộ. Thật khó mà nhìn được cười trước hình ảnh này. Cô cố gắng kìm nén để không bật lên tiếng khúc khích.

“Xin lỗi vì đã xúc phạm anh, nhưng anh phải thừa nhận rằng so với ông ta thì Thành Cát Tư Hãn có vẻ chỉ là một nhà cầm quyền ủy mị. Tôi không biết làm thế nào mà Pat tội nghiệp chịu đựng được ông ta trong suốt những năm qua. Và anh thì giống hệt ông ta!”

“Tôi không biết sao cô có thể nói như thế!” Anh ta vẫn đang luống cuống xỏ chân vào cái quần đùi. “Tôi vẫn ủng hộ từ thiện, đúng không nào?”

“Bọn Mafia cũng làm thế, Roger ạ! Và tôi nên cảnh báo chị,” cô nói với Sasha, “anh ta sẽ không bận tâm tới ‘khúc dạo đầu’ sau sáu tháng đầu tiên. Còn về chuyện tìm kiếm điểm G của chị, khi không có Vệ tinh Hoa tiêu dẫn đường, thì anh ta không có khả năng làm được đâu.” Cô cau mày. “Có lẽ nói thế cũng hơi bất công. Vì Vệ tinh Hoa tiêu cũng có thể nhầm lẫn khi tìm kiếm những điểm dễ dàng hơn thế nhiều.”

“Cô thật kinh tởm,” Roger lúc này đang mặc quần và nó cho anh ta thêm chút tự tin.

Cảm thấy sự tự tin của chính cô cũng đang lớn dần lên từng phút, Bron đứng thẳng người và đối đầu với Roger. “Anh cũng có tư cách nói với tôi câu đó cơ à! Anh cho bạn gái anh mặc đồ lót của tôi và rồi nói rằng tôi là kẻ kinh tởm ư!” cô nói.

“Bron!” Cái áo phong tạo cho Roger thể chủ động, hoặc anh ta nghĩ vậy. “Cô đang đẩy chuyện này đi quá xa đấy.”

“Có thể anh sẽ lại nghĩ là tôi kinh tởm, nhưng tôi nghĩ chính anh mới là kẻ đang đẩy mọi chuyện đi quá xa!”

“Thật sự thì, tôi đã không biết là đầu óc cô lại bản thủ như thế!”

Cô nhún vai, lần đầu tiên thấy hơi ảo não. “Tôi đã không định xúc phạm danh dự của anh, nhưng chính anh đã tự chuốc lấy điều đó.” Cô đi tới bàn trang điểm, mở một cái ngăn kéo và lấy ra một cái túi bóng lớn mà cô đã chuẩn bị sẵn. Vậy mà có lúc cô còn cảm thấy áy náy về việc rời bỏ anh ta cơ đấy. Cô vơ hết mọi thứ trên bàn vào cái túi.

Sasha đang mặc lại quần áo và Roger đi tắt và giày. “Cô đang phản ứng một cách thái quá đấy,” anh ta nói. “Đúng là đồ đàn bà quý quái!”

Bron khẽ thở dài, cơn giận của cô nguôi đi một chút. Ban đầu, cô chỉ định lấy những gì cô thực sự cần. Cô không định lấy hết những thứ mà cô đã phải bỏ tiền ra chỉ vì cô được quyền làm vậy. Nhưng bây giờ, cô quyết tâm lột hết bất cứ thứ gì mà cô đã mua trong phòng ngủ. Trong tủ quần áo đã có sẵn một cái túi đựng váy to tướng và cô nhét cái gương ở bàn trang điểm và một trong những cái đèn ngủ vào trong đó trong khi Roger vẫn nhìn cô chăm chăm.

“Cô không thể mang đồ đạc đi!” Anh ta gầm lên.

“Tôi có thể nếu đó là thứ tôi đã mua. Nhưng tôi sẽ không lấy cái đệm. Nó đã bị ô ứ.” Cô phải kìm lại một tiếng cười khác. “Ô ứ” là một từ thú vị

và cô đã không nhận ra là cô biết nó cho đến khi nó buột ra khỏi miệng cô. Cô nhận ra chất adrenalin đang giúp cô cầm cự, và ý thức được rằng sau đó cơn sốc sẽ ập đến với cô. Nhưng vào thời điểm này, cô đang cảm thấy phấn khích.

Cô nhận thấy Sasha và Roger đang thì thầm với nhau, có lẽ họ đang thắc mắc phải chăng cô đã hóa điên. Cô chưa bao giờ thấy mình *tỉnh táo* như lúc này. Phòng tắm là điểm đến tiếp theo của cô, mặc dù cô để lại cái gương cạo râu vì nó là quà cô tặng cho Roger và dù gì cô cũng không thể soi nó một cách bình thường được nữa. Sau đó cô xuống gác và đi vào bếp.

Cô đã hết sạch túi vì thế cô tìm một cái túi ny lông dùng để đựng rác và bắt đầu nhồi nhét những món đồ gia dụng vào nó: máy xay sinh tố, lò nướng bánh và nồi hấp. Roger bước vào khi cô đang cầm cái giá cắm dao trong tay.

“Cô không thể lấy thứ đó!” Gấu quần Roger được nhét một nửa vào trong tất. “Đó là quà của bố mẹ tôi!”

“Ừ,” Bron đáp, phần nào ngưỡng mộ anh ta vì dám đương đầu với cô khi trong tay cô đang có đầy vũ khí như thế. “Quà họ tặng tôi!”

“Em đun nước nhé?” Sasha gợi ý từ sau lưng anh ta, lúc này cô ta đã ăn mặc chỉnh tề và nóng lòng muốn làm dịu tình cảnh này nếu cô ta có thể.

“Nếu chị thêm một tách trà thì nên làm vậy ngay đi,” Bron nói. “Tôi sẽ lấy cái ấm đun nước trong vòng một phút nữa.”

“Cô không thể tước đoạt hết đồ đạc trong nhà tôi như thế này!” Roger run lên vì phẫn nộ. “Đó là ăn cướp!” Anh ta thậm chí không thêm cố gắng năn nỉ cô ở lại.

“Được, vậy tôi sẽ để lại ấm đun nước,” Bron nhượng bộ, “mặc dù nó là đồ của tôi.” Cô biết ở trong căn nhà nhỏ cũng có một cái ấm. Bà Lennox-Featherstone đã gửi cho cô một bảng kê danh sách những đồ vật ở đó.

Cô nhìn kỹ căn bếp một lượt và cân nhắc xen có nên lấy mấy cái chảo không, nhưng rồi quyết định để chúng lại. Chúng là đồ bố mẹ cô bỏ lại khi họ chuyển tới Tây Ban Nha, và không phải đồ tốt cho lắm. Những cuốn sách dạy nấu ăn của cô thì quá nặng; vì thế cô không thể mang chúng đi cùng một lúc được.

“Cô cần nó làm gì?” Roger hỏi, khi thấy cô gỡ ra một cái túi đựng rác khác. “Cô đã lấy hết những gì không được gắn cố định rồi đấy thôi!”

“Còn cái đèn cây trong phòng khách!” Bron phải cắn môi để khỏi bật cười. Cô không định lấy cái đèn cây, mặc dù nó cũng là đồ của cha mẹ cô.

“Chuyện này thật lố bịch quá mức!”

“Được rồi, Roger, tôi sẽ thỏa hiệp với anh. Giúp tôi chuyển chỗ đồ này vào trong xe và tôi sẽ không lấy thêm thứ gì khác nữa nếu anh thực sự cần nó.”

“Em đã cho vài viên đường vào trà của anh, Rog,” Sasha nói. “Đề anh vượt qua cú sốc này. Hẳn là anh thấy khó chịu lắm.”

Bron lắc đầu tỏ vẻ không tin nổi, nhưng cô chẳng nói gì. Roger ghét bị gọi là Rog còn hơn cả uống trà có pha thêm đường.

Hai mươi phút sau, khi lái xe đi, Bron nhấn một hồi còi chiến thắng. Vào lúc đó cô cảm thấy mình có thể chinh phục cả thế giới.

Chương 18

Sự điềm tĩnh của Bron biến mất khi cô mới đi được nửa đường đến nhà bà Lennox-Featherstone để lấy chìa khóa. Cô tấp vào một điểm đỗ xe bên đường và hít mấy hơi thật sâu, nhưng chúng không ngăn được sự run rẩy đang khuấy động cơ thể cô. Cô lục túi và tìm thấy một ít Rescue Remedy^[26] và một lát sau cô bình tĩnh lại.

“Rescue Remedy, hay thời gian mình dừng lại để uống nó, đã làm mình bình tĩnh?” cô tự hỏi thành tiếng, một phần để thử xem giọng cô có còn run rẩy không. Cô hỉ mũi, rồi kiểm tra lớp trang điểm, chùi đi vết chì đen lem dưới mắt, và tiếp tục lái xe đi. Vanessa đã nói cô có thể lấy chìa khóa bất cứ lúc nào, nhưng nếu cô muốn được dẫn đi xem nhà trước, cô phải đợi cho đến sau tám giờ. Bron đã định đợi cho đến khi có người dẫn cô đến căn nhà nhỏ, nhưng cô không ngờ rằng sẽ thấy Roger đang ở trên giường với bà chủ tiệm làm đầu của cô. Chuyện tồi tệ xảy ra: kế hoạch phải thay đổi.

Một cô giúp việc ra mở cửa của căn nhà lớn - cô đoán vậy. Elsa đã nhắc đến chuyện họ có một người giúp việc riêng.

“Ồ, xin chào!” Bron vui vẻ nói. “Tôi đến hơi sớm, nhưng tôi có thể lấy chìa khóa của căn nhà nhỏ không?”

Cô giúp việc nói, “Mời cô vào. Bà Vanessa không có nhà, nhưng bà ấy có dặn tôi về chuyện chìa khóa.”

Bron lo lắng đi theo cô giúp việc vào tiền sảnh. Một “lời dặn về chuyện chìa khóa” không có nghĩa là cô sẽ lấy được chiếc chìa khóa, thứ cô

đang cần. Nếu chẳng may cô không thể dọn vào căn nhà nhỏ ngay thì sao, cô biết làm gì đây? Cô không muốn đến nhà Elsa hay Sarah, mặc dù cô có thể phải làm vậy khi chẳng còn cách nào khác. Cô thực sự không muốn nhắc đến chuyện vừa xảy ra, bây giờ chưa phải lúc. Nó vẫn còn quá đau đớn. Cô muốn ổn định chỗ ở trong căn nhà mới trước đã. Mặc dù cô cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm khi không phải gặp bà Lennox-Featherstone lúc này.

Cô giúp việc trở lại với một cái túi bóng căng phồng. “Của cô đây. Cô sẽ cần chặn lông vịt và ga trải giường. Bà Vanessa luôn cung cấp chăn nệm cho ngôi nhà.” Cô ấy mỉm cười.

Bron mỉm cười đáp lại với sự nhẹ nhõm. Bà chủ nhà mới của cô không nhắc đến bộ đồ trải giường trong bản danh mục đồ đạc nhưng trong lúc vội vã bỏ đi, cô đã quên khuấy về nó. Cô có cảm giác cô đã quên rất nhiều thứ.

“Cô phải đến chỗ James để lấy chìa khóa, anh ta ở ngay bên cạnh nhà cô,” cô giúp việc nói tiếp. “Có một người đàn ông đến để đọc đồng hồ điện nước. Anh ta phải mở cửa cho ông ta vào.” Cô ấy khẽ cau mày. “Cô muốn uống trà hay thứ gì đó không? Trông cô không được khỏe lắm.”

Bron gượng cười, “Ồ, tôi ổn mà! Tôi sẽ lấy những thứ này và tìm căn nhà mới của tôi. Xin hãy nói với bà... ờ, bà Vanessa rằng tôi rất cảm kích khi có một chỗ để ở.”

Khi cô lái xe đi, với bộ đồ trải giường nhưng không có chìa khóa, cô nghĩ chuyện này có vẻ khá kỳ cục.

Có hai căn nhà nhỏ nằm cạnh nhau. Cô có thể nhận ra căn nào là của cô bởi vì bên ngoài căn còn lại có một chiếc Volvo cũ lấm lem bùn đất. James, người giữ chìa khóa, chắc hẳn có nhà, đó quả là một sự nhẹ nhõm. Cô thực sự không muốn ngồi trong xe hàng tiếng đồng hồ để đợi anh ta. Điều đó sẽ khiến cô có vẻ quá thảm hại.

Cô ra khỏi xe và bước trên lối đi ngắn ngắn dẫn đến cửa chính và gõ cửa. Cô có thể nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ bên trong và cố gắng coi nó như một thứ để tiêu khiển trong lúc chờ đợi. Cô sẽ nói gì đây? “Xin chào, tôi là Bron, hàng xóm mới của anh. Anh cho tôi xin chìa khóa nhà tôi được không?”

Cô không có cơ hội để nói gì nhiều. Khi James mở cửa, một con chó to lao xộc ra vườn, chạy vòng quanh cô và quay lại căn nhà nhỏ. Lúc James đã quát mắng và rồi khen ngợi nó vì đã quay lại xong, những lời trò chuyện mào đầu đều trở nên dư thừa. Rồi cô nhận ra cô quen anh ta và thậm chí trách mình vì đã không suy luận ra từ trước. Anh ta là người làm vườn, và là người đàn ông mà cô đã gặp bên bờ suối.

“Cô đây à,” anh ta nói. “Tuyệt quá.” Và anh ta mỉm cười.

Cô nhìn khuôn mặt thân thiện của anh ta và toàn bộ sự kiên cường của cô dường như sụp đổ. Cô đã quá cứng cỏi và dững cảm trong và sau trận cãi vã khủng khiếp với Roger, và bây giờ cô chỉ chực òa khóc. Có lẽ cô sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn nếu anh ta là một người lạ và tỏ vẻ thù địch.

Cô không nói được gì. Cô chỉ đứng đó, mỉm cười gượng gạo.

“Vào nhà đi,” anh ta nói. “Có vẻ cô cần một tách trà hay thứ gì đó.”

Trông cô hẳn phải khủng khiếp lắm, cô nghĩ khi anh ta bước tránh sang một bên, cúi con chó vào cửa để cô có thể đi qua nó vào căn nhà nhỏ. Anh ta là người thứ hai trong vòng mười phút qua nói một câu như thế.

Cô thấy mình đang ở trong phòng khách. Nó nhỏ xíu, với hai ô cửa sổ trên hai bức tường. Có một cái sofa kê bên dưới một cái cửa sổ và một cái bàn kê bên dưới cái cửa sổ còn lại. Áp vào một bức tường khác là một cái lò sưởi và trong góc nhà có một cầu thang bị khuất lấp sau một cánh cửa mở. Qua một cánh cửa khác cô có thể nhìn thấy một căn bếp.

Con chó lại chạy vòng vòng quanh cô, thi thoảng lại va vào người cô.

“Ngồi xuống!” James quát nó rồi quay sang nói với cô. “Đây là Brodie. Nó là một con chó cứu hộ và tôi nuôi nó chưa lâu. Nó vẫn hơi quá phấn khích mỗi khi có khách đến. Cô là Bron, đúng không?”

Bron gật đầu. Cô vẫn đang bị sốc. Cô biết đó là sự phản ứng chậm trễ nhưng không thể nào thoát ra khỏi nó.

“Cô ngồi xuống đi. Tôi sẽ đun nước. Trừ phi cô nghĩ cô cần thứ gì đó mạnh hơn?” Anh ta cau mày nhìn cô. “Tôi nghĩ tôi có brandy ở đâu đó. Tôi đã từng cần đến nó để chế biến một món ăn.”

Bron ngồi trên mép cái sofa quá vồng đến nỗi bạn sẽ bị chìm vào trong nó nếu bạn không cẩn thận. Cô không thể quyết định gì cả. Brandy có thể là một ý kiến hay.

Brodie - có lẽ cảm nhận được nhu cầu được an ủi của Bron - đến và ngồi bên chân cô, ngửa đầu lên để cô có thể xoa ngực nó. Bron miễn cưỡng làm điều này, cảm thấy khuây khỏa khi xoa một lớp lông mềm mại. Đó là một cách giao tiếp không cần trò chuyện.

Bron ngồi nhích vào sâu hơn trên ghế cho đến khi cô có thể dựa lưng. Con chó lập tức nhảy lên bên cạnh cô và đặt đầu lên đùi Bron. Cô không biết có nên bắt Brodie nhảy xuống không. Cô nghĩ cô có thể phải làm thế nhưng sức nặng ảm áp của cái đầu con chó thật dễ chịu, vì vậy cô tiếp tục vuốt ve nó.

“Ồ, Brodie!” James quát khi anh ta bê một cái khay vào. “Xuống ngay! Bron không muốn lông mày bám vào người cô ấy đâu.”

Bron lắc đầu, cố gắng thể hiện rằng cô thích con chó và không ngại lông của nó. Anh có vẻ hiểu.

“Tôi đang dạy nó không được nhảy lên những người không thích điều đó - hoặc đúng hơn là nó phải đợi cho đến khi nào được mời. Tôi sẽ coi là cô đã mời nó.”

Cô cố gắng đáp lại nụ cười của anh ta.

Anh ta đặt cái khay xuống bàn rồi đưa cho cô một cái ly đựng một inch thứ chất lỏng màu nâu. “Đây, cô cầm lấy đi, rồi tôi sẽ tìm thứ gì đó để đặt tách trà của cô lên. Cô có cần đường không?” Anh chợt nghĩ ra và hỏi thêm.

Bron lại lắc đầu.

“Ồ tốt quá. Tôi chẳng còn tí đường nào.” Anh lấy ra một cái ghế đầu ba chân nhỏ từ bên dưới bàn và đặt nó cạnh Bron. “Thế.” Anh đặt tách trà xuống. “Cô còn cần gì nữa không?”

Bron lắc đầu, tin rằng rồi cuối cùng cô sẽ lại cất được tiếng nói. Cô nhấp ngụm brandy. Nó làm cô ấm áp ngay lập tức và cô bắt đầu cảm thấy bình tĩnh hơn.

“Bây giờ cô đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” James đứng nhìn cô với vẻ ân cần.

Cô gật đầu, nhưng nhận ra cô nên giải thích vài lời vì sao cô cần brandy lúc bốn giờ chiều. “Chắc là anh đang thắc mắc tại sao...”

“Tôi biết cô sẽ là hàng xóm mới của tôi, và ai cũng biết việc chuyển nhà là một trong những áp lực lớn của cuộc sống.” Anh ta mỉm cười. “Vì vậy cô không cần phải nói gì với tôi về lý do khiến cô ủ rũ như thế.”

“Anh thật tế nhị, nhưng có lẽ tôi nên nói với anh rằng tôi vừa bỏ bạn trai.”

“Một sự lựa chọn đúng đắn,” James nói. “Cô có vẻ không hạnh phúc lắm với anh ta khi chúng ta gặp nhau tối hôm nọ. Ý tôi là, tôi không nên đoán mò nhưng...”

“Không, ờ, ngay sau đó tôi đã quyết định bỏ anh ta. Tôi nghe nói có một căn nhà nhỏ - ngay bên cạnh đây - đang cần người thuê, nên đã sửa soạn chuyển đến đây.” Giọng cô lúc này rất tỉnh táo và bình tĩnh. Có lẽ cô không cần nói gì nữa.

“Anh ta có tức giận lắm không? Bạn trai của cô ấy, khi cô bỏ đi. Không hẳn là tôi tò mò đâu, chỉ có điều lúc đến đây tâm trạng cô không được tốt... cô không cần nói cho tôi biết nếu cô không muốn,” anh vội vã nói thêm.

Rượu brandy đã chạm đến khiếu hài hước của Bron và kích hoạt nó. Cảm thấy đã phần nào trở lại là chính mình, cô bật cười. “Chà, anh ta hơi tức giận, nhưng chủ yếu là vì tôi đã mang một đồng đồ đạc theo với tôi.”

“Thế cơ à?” James có vẻ ngạc nhiên.

“Chỉ là những món đồ nho nhỏ thôi. Tôi đã mua chúng.”

“Ồ, đó là điều đương nhiên mà.”

“Và tâm trạng tôi lúc ấy khá tồi tệ.”

“Thật sao?”

Bron gật đầu và thở dài. “Tôi đã bắt quả tang anh ta đang ở trên giường với bà chủ tiệm làm đầu của tôi!” cô cau mày. “Ôi Chúa ơi. Tôi phải đi làm vào thứ Hai. Chuyện đó quả là đáng ngại!”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” James nói, khẽ cười.

Bron cắn môi. “Thật ra, tôi không chắc tôi *có thể* đi làm không nữa.”

“Nếu cô thích công việc của cô thì có lẽ...”

“Tôi không thích nó lắm và tôi đã thấy cô ta mặc chiếc áo lót khoét lỗ của tôi, mà phải nói ngay với anh là nó không phải đồ do tôi chọn lựa.”

“Nếu cô nói vậy...”

“Thật đấy! Đó là quà Roger tặng tôi, một trong những món quà được coi là dành cho phụ nữ nhưng thực ra nó phục vụ cho mục đích của đàn ông thì đúng hơn.”

James giơ tay như thể đầu hàng. “Có lẽ cô không tin tôi, nhưng tôi thề tôi chưa bao giờ mua bất cứ thứ gì như thế cho bất cứ ai.”

“Vâng, tôi tin anh mà.” Bron cảm thấy khá ngượng ngùng, cô đã nói hơi nhiều hơn những gì cô định nói. “Tôi vẫn không biết phải làm gì với chuyện công việc đây.”

“Nếu cô vẫn làm ở đó thì có thể sẽ cảm thấy khó xử đấy. Có phải sếp của cô vừa là bạn vừa là tình địch của cô không?”

Bron bật cười. “Không phải đâu. Cô ta chưa bao giờ ưa tôi, luôn bắt tôi gọi đầu cho khách và quét dọn mỗi khi có thể.” Cô ngẩng lên nhìn anh ta. “Tôi là một thợ làm tóc rất tài năng.”

Anh cảm nhận được sự phản kháng của cô và khóe miệng khẽ nhếch sang một bên. “Tôi biết.” Anh do dự rồi nói, “Và tôi biết đây là một câu hỏi cực kỳ sáo mòn, nhưng tại sao cô không gọi điện cho một người bạn?”

“Tôi sẽ gọi sau. Tôi cảm thấy quá đổi mệt mỏi nên bây giờ không thể nói chuyện quá nhiều với ai.” Bron uống hết ly brandy. “Đàn ông ư? Ai cần họ chứ?”

“Anh ta chỉ là một con sâu làm rầu nồi canh thôi. Chúng tôi không phải ai cũng như thế.”

Cô cất một tiếng thở dài. “Tôi biết, nhưng chắc chắn phải mất một thời gian nữa tôi mới lại tin tưởng họ được.”

Một thoáng im lặng. “Uống trà đi.” Anh đẩy cái ghế đầu nhỏ lại gần cô hơn. “Cô muốn ăn một chiếc bánh quy không?”

“Không, cảm ơn, tôi phải đi chuyển đồ vào căn nhà bên cạnh đây.”

“Ồ, cô hãy uống hết tách trà đi đã. Tôi sẽ sang bên đó cùng cô và kiểm tra xem có gì hỏng hóc không. Vanessa đã bảo tôi rằng một người thuê nhà mới sắp chuyển đến - một phụ nữ trẻ - và tôi có thể sẽ phải bật cầu dao điện tổng và những việc tương tự.” Anh ta ngừng lại. “Tôi rất vui khi lại có một người hàng xóm.”

Bron cố gắng đứng dậy. “Vậy thì chúng ta nên đi thôi.”

James, sau khi tìm thấy chìa khóa, bê đóng đồ trải giường trong khi Bron lấy va li và vài món đồ mà cô đã mang từ nhà đi.

Căn nhà nhỏ có mùi hơi lạ với Bron khi cô bước vào.

“Alan, người sống ở đây lúc trước, là một họa sỹ. Có thể anh ta đã hút cần sa,” James nói.

Bron mỉm cười. “Thảo nào.” Cô không hỏi liệu James có cùng hút cần sa với anh chàng họa sỹ đó không, nhưng dù gì anh ta cũng đã trả lời câu hỏi của cô.

“Tôi không thích đầu óc tôi bị ảnh hưởng,” anh ta nói. “Thuốc lá đã đủ tồi tệ rồi. Tôi nhất định sẽ cai thuốc.” Anh ta nhoen miệng cười. “Đừng lo, cô không phải làm hàng xóm với một cái ô ma túy đâu mà sợ.”

“Tôi tin như vậy.”

“Nghe này, hay là lát nữa để tôi làm bữa tối cho chúng ta nhé - khi nào cô đã chuyển đồ xong.”

“Ồ, tôi có mang theo đồ ăn...” Cô chợt ngừng bật. Túi thực phẩm - đủ để giúp cô ấm bụng trong hai ngày cuối tuần - vẫn nằm trong tủ lạnh nhà Roger.

“Cô bỏ quên nó rồi à?”

Cô gật đầu.

“Tôi sẽ gõ cửa khi bữa tối đã xong. Nó sẽ đơn giản thôi - chúng ta sẽ ăn món trứng, tôi nuôi gà mà. Bảy giờ có quá sớm với cô không?”

“Không. Lúc đó chắc là tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi. Tôi thực sự rất biết ơn sự giúp đỡ của anh.”

Khi chỉ còn một mình, Bron lấy điện thoại ra và tìm số của Elsa.

“Tôi đã làm chuyện đó rồi,” cô nói khi Elsa bắt máy. “Tôi đã bỏ anh ta.”

“Cừ lắm! Căn nhà nhỏ thế nào? Cô đã sắp xếp đồ đạc xong chưa?”

“Ồ, chưa.”

“Chà, cứ từ từ.” Rồi, cảm nhận được rằng còn có điều gì đó mà Bron chưa kể với mình, Elsa hỏi, “Mọi chuyện ổn chứ? Cô có cần tôi đến không?”

“Không, không, tôi ổn mà... ờ...”

“Sao thế?”

“Tôi đã thấy Roger ở trên giường với Sasha, bà chủ tiệm làm đầu của tôi.”

Elsa cũng sờ đánh rơi điện thoại.

Chương 19

Sau một Chủ nhật yên bình ở bên cha mẹ, ăn trưa, đi dạo và xem một bộ phim cũ trong lúc khâu một miếng nẹp bằng lụa đỏ vào một cái coóc xê, Elsa thức dậy vào buổi sáng hôm sau, tràn đầy năng lượng và ý tưởng.

Cô đi thẳng sang xưởng làm việc mà không thay quần áo. Cô đã làm tất cả những gì có thể cho Carrie trước khi cô ấy đưa ra vài quyết định. Có hai mẫu thiết kế cho váy phù dâu, một dài, một ngắn. Ashlyn đã dùng những mẫu này, do đó Elsa cho rằng Carrie cũng sẽ muốn như thế. Còn về số lượng và số đo của các phù dâu thì Carrie vẫn chưa xác định rõ.

Vì vậy hôm nay cô sẽ bắt đầu làm cái váy dạ hội của mình. Khi nào nghe Carrie thông báo rằng cô ấy đã chọn mẫu thiết kế nào trong số các bản vẽ mà cô đã gửi cho cô ấy, cô sẽ bỏ hết mọi thứ đang làm để tập trung cho cái váy của cô ấy, nhưng bây giờ, cô có thể dành thời gian cho chính mình.

Cô lấy ra tập mẫu vải, xem qua chúng một lượt để đảm bảo rằng không có gì thích hợp - hay đáng yêu - với lớp váy ngoài hơn là mảnh vải mà cô đã chọn.

Cô lấy ra cuốn sách về y phục và tìm bức tranh về chiếc váy mà cô muốn làm. Nó rất đẹp và mặc dù cô hoàn toàn hào hứng với việc may nó, nhưng ý nghĩ mặc nó khiến cô thấy hơi ngần ngại. Đám cưới của Ashlyn là sự kiện chỉ xảy ra một lần; cô vẫn chỉ muốn làm một người vô danh, mặc những bộ đồ không thu hút sự chú ý. Và nếu đây là lý do khiến cô không có bạn trai, như mẹ cô khẳng định, thì cũng đành phải chấp nhận vậy.

Điện thoại reo; giọng nói ở đầu dây bên kia đầy tính mệnh lệnh. “Elsa à? Có phải cô đấy không? Vanessa Lennox-Featherstone đây.”

“Ồ, chào bà.” Elsa liếc nhìn đồng hồ. Mới tám giờ kém mười! Còn ai ngoài bà Lennox-Featherstone có thể gọi điện sớm như vậy chứ?

“Xin lỗi vì đã gọi điện cho cô vào cái giờ chim sẻ mới đang xì hơi thế này^[27],” bà nói, khiến cho từ “xì hơi” nghe có vẻ hết sức quý phái. “Hôm qua đã gọi cho cô mấy lần nhưng không được. Chuyện là, tôi đã sắp xếp một cuộc hẹn cho cô. Để giúp cô lựa chọn màu sắc. Vào ngày hôm nay. Được chứ?”

Chết tiệt! Cô cứ đinh ninh rằng chuyện lựa chọn màu sắc này đã bị quên lãng. Tuy nhiên, cô cho rằng cô sẽ phải đi bây giờ. Mà sao lại là hôm nay chứ, khi cô đang chuẩn bị làm một thứ cho chính cô? Cô háng giọng, ho háng và ậm ừ một chút, nhưng cuối cùng phải thừa nhận rằng cô có thể đi được trong ngày hôm nay.

“Tuyệt! Nhưng tôi sẽ đi với cô để biết được người ta sẽ nói gì với cô và tôi có thể kiểm tra xem cô có làm đúng theo lời khuyên của họ không.”

“Ồ!” Elsa không biết cô cảm thấy thế nào về chuyện này. Mẹ Ashlyn thật tử tế khi tặng cô một món quà nhưng cô không nghĩ cô thực sự muốn nhận nó. Buồn một nỗi, cô không thể từ chối - cô không có đủ can đảm.

Bà Lennox-Featherstone bảo Elsa rằng bà sẽ tới đón cô. “Bà ấy là một phụ nữ kỳ diệu - bà ấy sẽ nói cho cô biết phải mặc gì và mặc như thế nào. Cả những bí quyết trang điểm nữa. Cô sẽ phải ném đi phân nửa số quần áo trong tủ của mình, dĩ nhiên, nhưng điều đó cũng đáng mà! Gặp cô lúc mười rưỡi nhé. Tạm biệt!”

Nếu bà Lennox-Featherstone và người phụ nữ mà Elsa chưa gặp mặt nhưng đã có ác cảm kia nghĩ họ có thể ép cô ném đi những cái áo cổ chữ V màu đen, thì họ sẽ phải ngạc nhiên. Cô có thể quá nhút nhát và không dám cự cãi trước mặt họ, nhưng họ sẽ không biết - hay đúng ra là không quan

tâm - liệu cô có làm gì để thay đổi không. Và tại sao cô phải làm thế chứ? Trông cô vẫn rất ổn với những bộ đồ đen.

Cô đi vào bếp với vẻ buồn bã. Một tách trà dành cho phụ nữ sẽ giúp cô bình tâm. Khi mô tả về nó với bạn bè, cô nói đó là thứ mà bạn uống nếu bạn cần một ly whiskey mạnh nhưng không thể uống rượu - vì lẽ lúc đó vẫn chưa tới tám giờ sáng. Sau khi tinh thần đã được củng cố, cô đi tắm và thay đồ.

Đúng mười rưỡi thì chuông cửa reo và Elsa thấy Bron ở ngưỡng cửa. Trông cô ấy thật khác - cười khúc khích và đôi mắt tròn xoe.

“Bron! Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc cô đã quyết định không đi làm nữa à?”

“Tôi đã tới đó, chỉ để cân nhắc xem thế nào. Và mặc dù tôi nghĩ tôi có thể tiếp tục làm việc cho cô ta, nhưng tôi nhận thấy là tôi không thể. Cô ta đã năn nỉ tôi ở lại - có lẽ vì sợ rằng tôi sẽ công bố chuyện đáng xấu hổ đó cho cả thế giới. Đáng lẽ tôi phải lấy điện thoại chụp lại cảnh tượng đó, tôi có thể tổng tiền cô ta hàng triệu bảng!”

Elsa cười. “Chà, phải công nhận rằng, cô đã lạc quan hơn nhiều về chuyện đó. Tiếc là bà chủ nhà của cô lại khá dữ dằn!”

“Bà ấy không như vậy đâu, một khi cô đã hiểu bà ấy hơn. Tôi gặp bà ấy khi tôi đang quay lại căn nhà nhỏ và bà ấy đã rủ tôi đi cùng. Tôi chẳng còn việc gì khác để làm và tôi nghĩ cô có thể muốn có người đi theo khuyến khích.”

“Đúng vậy đây, dĩ nhiên rồi. Đi nào.”

Vanessa Lennox-Featherstone đứng bên ngoài chiếc xe thể thao của bà, mặc một bộ vét màu hoa phong lữ hoàn toàn hợp tông với chiếc xe. Bà ấy đã đứng tuổi nhưng vẫn ăn mặc rất thời trang. Elsa ôm chặt túi xách vào ngực với vẻ phòng thủ, lo lắng thừa nhận điều này.

Khi Elsa tới chỗ chiếc xe, Vanessa nói, “Chào cung. Thực sự hy vọng là tôi đã không gây bất tiện cho cô, nhưng Hilary cực kỳ bận rộn và chúng tôi từng phải hủy hẹn một lần rồi. Bron đã kể với cô chuyện gì đã xảy ra với cô ấy chưa? Đúng là ác mộng! Cảm ơn cô rất nhiều vì đã nói với cô ấy về căn nhà nhỏ của tôi. Cô ấy sẽ là một khách trọ tuyệt vời.”

“Tôi hy vọng như vậy,” Bron nói.

“Tôi nói không đúng sao! Một thợ làm tóc ở ngay trong chính mảnh đất của tôi - còn gì tuyệt vời hơn thế chứ? Tôi thường lên tận London để làm tóc nhưng bây giờ tôi có thể thông thả dạo bước đến gặp cô.”

Họ lên xe. Elsa, người nhỏ bé nhất, chui vào băng ghế sau, Bron ngồi ở đằng trước với Vanessa.

“Nào,” một lát sau, Vanessa nói. “Mọi người đã vào trong xe cả rồi chứ? Đã thắt dây an toàn chưa? Vậy chúng ta lên đường nhé.”

Phần đuôi xe khẽ nghiêng đi khi Vanessa phóng vút về phía trước.

“Chúng ta sẽ có một khoảng thời gian thú vị khi giúp Elsa từ bỏ thứ màu đen tằm thường ấy. Cô đang lãng phí nhan sắc của cô đấy, cung ạ.”

“Tôi không nghĩ vậy...”

“Đương nhiên là cô sẽ không nghĩ như vậy rồi. Nhưng tôi thì có đấy.” Bà dừng lại ở ngã tư. “Tiện đây, Ashlyn đang có một tuần trăng mật tuyệt vời. Con bé thật may mắn khi có một kỳ nghỉ dài vui vẻ như vậy. Dĩ nhiên là chuyến viếng thăm bố mẹ chồng của nó diễn ra hơi quá lâu.” Vanessa

nhìn hai bên trái phải và băng qua giao lộ. “Tôi từng kết hợp tuần trăng mật với một khóa dã ngoại ở Scotland. Cực kỳ băng giá, thề có Chúa!”

Cái văn phòng tư vấn nơi Elsa sẽ phải “chịu cực hình” ấy nằm trong một khu dân cư yên bình ở ngoại ô thị trấn. Nhìn bề ngoài trông nó không quá đáng sợ, nhưng Elsa vẫn chưa yên tâm. Những điều khủng khiếp có thể diễn ra đằng sau một khu vườn ngăn nắp trước nhà với một cái hàng rào bằng cọc nhọn và một cái ga ra cửa lật ở bên cạnh. Cô đã xem nhiều bộ phim - cô biết điều đó.

Tuy nhiên, người phụ nữ mở cửa không hề làm cô nhụt chí. Bà ấy rất hấp dẫn và chải chuốt, không ai có thể phủ nhận điều đó, nhưng bà ấy cũng có nụ cười ấm áp và thân thiện. Bà ấy không có vẻ hống hách; cũng không mặc những bộ trang phục gò bó lạ lùng thể hiện những quan điểm cứng nhắc về đúng và sai. Nhưng Elsa không cho phép mình chủ quan; cô sẽ chống lại những gì sắp xảy ra, dù thế nào chăng nữa. Cô đã dành cả cuộc đời để may quần áo theo yêu cầu của các khách hàng. Trở thành một khách hàng (nhờ Vanessa) và được hướng dẫn phải mặc đồ như thế nào là việc trái với ý muốn của cô.

Bron và Vanessa rõ ràng có thiện cảm với Hilary, nhưng đó là vì họ có tâm lý thoải mái - Vanessa đã biết bà ấy và họ sẽ không phải chịu đựng một cuộc thay đổi diện mạo có tính ép buộc. Trong óc cô bỗng chốc hiện lên hình ảnh mình bị trói vào một cái ghế nha sĩ trong khi trang điểm.

“Mời vào,” người phụ nữ nói. “Tôi là Hilary. Xin chào, Vanessa, rất vui được gặp lại bà.”

“Chào mừng!” Vanessa nồng nhiệt hôn Hilary. “Đây là Elsa, người cần thay đổi ngoại hình, và đây là Bron, một thợ làm tóc *tuyệt vời* - đã làm tóc cho đám cưới của Ashlyn và biến Elsa nhỏ bé thành Audrey Hepburn. Bà có yêu cái kiểu tóc mái bằng đó không?”

“Có chứ! Cô có đôi mắt to đáng yêu, Elsa ạ - hay đó chỉ là vì cô đang sợ hãi?”

Elsa cười, một phần vì Hilary đã “bắt đúng bệnh” của cô và một phần vì lịch sự. Elsa vốn có tiếng là người cực kỳ lịch sự mà.

“Chà, mọi người vào đi. Lối này. Có ai muốn cưới thứ gì không? Không à? Hôm nay là một ngày đẹp trời, đúng không?”

Hilary dẫn họ vào một căn phòng lớn ngập tràn ánh nắng. Có một dãy gương chạy dọc một đầu phòng và một cái giá khổng lồ treo đầy quần áo. Ngoài ra còn có vô số loại nữ trang mà trong con mắt của Sarah chúng có thể cung cấp cho cả một quầy hàng cỡ trung bình ở chợ. Xa hơn nữa là một cái quầy và giá bày đầy các loại mũ khác nhau. Đúng là trước khi đến một cửa hàng mũ thì cũng cần biết trước thứ gì sẽ hợp với mình, Elsa nghĩ để tạm quên đi việc sắp xảy ra trước mắt. Nói chung chúng là những món đồ rất đắt đỏ.

“Vậy, Elsa sẽ được gắn với một mùa nào đó chứ?” Bron hỏi. “Tôi cho rằng cô ấy là mẫu người mùa Thu.”

Hilary lắc đầu. “Chúng tôi không còn làm như thế nữa - nó quá hạn chế - và một quy tắc vàng nữa này, đừng bao giờ đoán mò! Nhưng tôi có thể hiểu tại sao cô lại nói thế.”

Hilary là một trong những người có thể làm cho người khác thấy thoải mái, ngay cả khi bà phủ nhận những điều họ vừa nói. Chắc là họ đã phải học cái kỹ thuật này, Elsa nghĩ, vẫn hơi bực bội.

“Nào,” bà đẩy Elsa đi sâu hơn vào trong phòng, khiến cô không tài nào chạy trốn được nữa, nếu cô từng có ý định đó. Rồi, như một ảo thuật gia với một đàn bò câu, bà rút ra một loạt những cái áo choàng chui đầu màu trắng từ trong một cái tủ. “Những ai định bình luận về màu sắc hợp với Elsa thì phải mặc thứ này vào, phòng khi màu sắc trên bộ đồ họ đang mặc gây ảnh hưởng đến mắt nhìn của người khác.”

“Ồ, chắc chắn rồi!” Vanessa nói, chớp lấy một cái áo choàng. “Việc này thật thú vị! Tôi muốn được lựa chọn màu sắc lần nữa quá!”

Một lát sau, Elsa có cảm giác như đang ở giữa những bệnh nhân khám răng. Cô cảm thấy chính mình cũng giống hệt một người như thế khi ngồi lên ghế. Phải cố gắng lắm cô mới ngăn được mình không đòi hỏi một liều thuốc tê mạnh.

“Xem nào, cô có trang điểm tí nào không đấy? Tốt, vậy là tôi khỏi phải tẩy trang cho cô,” Hilary nói.

“Tôi nóng lòng muốn thấy cô mặc một màu sắc khác quá, cưng ạ,” Vanessa nói. “Màu đen không hợp với cô, bà có đồng ý không, Hilary?”

“Có thể, nhưng trước hết chúng ta phải bàn xem những màu sắc phù hợp mang lại lợi ích gì cho chúng ta.” Hilary ngừng lại, để kiểm tra xem mọi người có chú ý không. “Khi chúng ta nhìn vào một người phụ nữ hấp dẫn, ăn mặc đẹp, chúng ta dừng nghĩ, ôi, nhìn cái áo khoác kia xem...”

“Vậy à?” Bron hỏi. “Tôi thường nghĩ như thế.” Cô liếc nhìn Vanessa. Không may, Vanessa đã nhận thấy.

“Ôi Chúa ơi, đừng nói với tôi là tôi đã chọn sai thứ này!” Bà kéo kéo cái áo mà bà đang mặc bên dưới cái áo choàng. “Tôi yêu cái áo khoác này! Tôi hoàn toàn chắc chắn nó hợp với tôi.”

Hilary bật cười. “Nó ổn mà, Vanessa. Thật đấy. Nó *hoàn toàn* hợp với bà.” Bà quay sang Bron và Elsa. “Vanessa là một khách hàng tuyệt vời. Bà

ấy thực sự coi trọng chuyện này. Bà ấy là người phụ nữ duy nhất mà tôi biết đã thực sự ném đi tất cả những gì có màu sắc không hợp với bà ấy trong tủ quần áo.”

“Ồ,” Bron nói, lần này thốt ra miệng, nhưng rất khẽ.

“Tôi không thể ném chúng đi, tôi tặng chúng cho một cửa hàng từ thiện,” Vanessa nói.

“Và bà ấy để các mẫu màu trong túi xách khi bà ấy mua thứ gì mới,” Hilary nói với vẻ hoan hỉ.

“Chà, chẳng ích gì khi trả tiền cho chuyên gia để được trợ giúp và sau đó lại không làm theo lời khuyên, đúng không? Bây giờ, chúng ta có thể tiếp tục với Elsa chứ?” Cho dù có tính cách hướng ngoại, nhưng Vanessa rõ ràng không thích bị đưa ra làm một tấm gương sáng.

“Vâng.” Hilary lại thu hút sự chú ý của mọi người. “Điều tôi muốn nói là chúng ta nên nhìn người phụ nữ đó trước khi để ý đến những món quần áo, vì vậy chúng ta nói, ‘cô ấy thật hấp dẫn - ồ, chiếc áo khoác đẹp quá,’ chứ không phải, ‘quả là một cái áo khoác tuyệt vời,’ mà không để ý gì đến người đang mặc nó.”

“Tôi nghĩ tôi hiểu ý bà,” Elsa nói, “nhưng tôi không thích bị chú ý chút nào. Có những màu nào khiến tôi chìm ngấm trong đám đông không?”

“Chắc chắn là không!” Vanessa nói. “Và nếu có, cô cũng không được mặc chúng. Tại sao một cô gái hấp dẫn như cô lại muốn chìm ngấm chứ?”

“Ồ...” Elsa nói, biết rằng cô thực sự không có câu trả lời.

Nhìn thấy sự lúng túng của cô, Hilary chuyển chủ đề. “Vanessa có thể mặc thứ màu rất mạnh như thế kia bởi vì đó là màu hoa phong lữ, không

phải màu đỏ của các cột thư tròn.” Bà nhăn mặt. “Tôi cho rằng cô nghĩ tôi bị điên khi nêu ra sự khác biệt rất nhỏ đó.”

“Không,” Elsa nói, cuối cùng cũng chú tâm thật sự. “Tôi hiểu rõ ý bà. Tôi vẫn thường phải đối mặt với sự khác biệt kiểu đó.” Cô ngồi thẳng lưng hơn trên ghế, đột nhiên hứng thú hơn hẳn.

“Tôi cũng hiểu ý bà,” Bron nói. “Khi chúng ta chọn màu tóc phù hợp, chỉ cần chênh sắc thái của một màu nào đó một chút thôi cũng đủ gây tai hại rồi! Nó có thể khiến ta già đi hoặc trẻ hơn hai mươi tuổi!” Cô ngừng lại. “Sasha hoàn toàn mù tịt chuyện đó.”

Hilary liếc nhìn cô. “Được rồi, Elsa, bây giờ cô hãy đợi ở đó trong khi chúng ta thử một vài thứ.”

“Khi chúng ta đã giải quyết xong chuyện màu sắc cho cô,” Vanessa nói, “chúng ta sẽ bàn về phong cách. Quả là đáng xấu hổ khi một người làm ra những chiếc váy đáng yêu như cô lại suốt ngày chỉ mặc những cái quần đen xấu xí.”

“Nhưng chúng là những cái quần đẹp nhất của tôi!” Elsa phản đối.

“Tại sao bà không đi chọn vài món trang sức xinh đẹp nhỉ,” Hilary nói với Vanessa, người ngoan ngoãn đi sang phía bên kia căn phòng.

“Vàng và bạc. Ai cũng có thể đeo cả hai thứ đó, cô biết đấy.” Hilary quay sang Elsa. “Nhưng cô phải hiểu chúng đem lại lợi ích gì cho cô. Sau đó, nếu vẫn còn hào hứng, cô có thể thử những cái mũ. Và ở cái ngăn kéo thứ hai từ dưới lên còn có vài bộ tóc giả nữa.”

“Tôi có thể ở lại nếu tôi hứa sẽ không nói gì không?” Bron khẽ khàng hỏi.

Elsa gật đầu. “Miễn là cô nói cho tôi hay chuyện gì đã xảy ra ở tiệm làm đầu khi cô đến đó sáng nay.”

“Nhưng không phải là bây giờ,” Hilary kiên quyết nói. “Chúng ta ở đây để làm việc.” Bà nhặt lên một mẫu vải và đặt nó lên vai Elsa. “Cô nghĩ thế nào?”

Elsa nhìn nó. “Tôi thích nó.” Cô nói.

“Tốt, tôi cũng vậy,” Hilary nói. “Còn cái này?”

Từng màu một được đặt lên vai Elsa. Rồi các màu được chồng lên nhau, màu nọ xếp trên màu kia. Vài sự kết hợp trông thật khủng khiếp, nhưng vài sự kết hợp khác lại khiến khuôn mặt Elsa rạng ngời sức sống. Cô rất chăm chú - và trước sự kinh ngạc của cô, cô đang cảm thấy vui vẻ. Cô nhận ra cô không cần gồng mình lên để trải qua việc này nữa. Có lẽ cái trò màu sắc này thú vị hơn cô tưởng.

“Hãy trang điểm cho cô ấy một chút,” Vanessa nói, bà đã đến bên Elsa, đeo đầy vòng cổ, thắt lưng và vòng xích. “Tôi đang nóng lòng muốn thấy đôi mắt kia trông còn to tròn hơn nữa. Cô ấy là một kẻ ‘sát trai’ tiềm năng đấy,” bà nói với Bron. “Laurence, anh chàng phù rể ở đám cưới, đang phát cuồng vì cô ấy.”

Elsa cười. “Không phải đâu! Anh ta chỉ muốn có người đi cùng đến một buổi dạ hội với anh ta thôi.”

“Cũng như nhau cả, cưng à, tin tôi đi, tôi biết mà.” Vanessa giờ một chiếc khuyên lên tai. “Quá giống một ngọn chúc đài nhỉ? Tôi thích những cái khuyên đồ sộ.”

“Nhưng tôi mới chỉ thấy bà đeo những chiếc khuyên ôm sát tai,” Elsa nói, quên bằng sự e dè.

Vanessa nhún vai. “Tôi biết. Tôi đã phải kiềm chế bản thân. Nhưng đôi khuyên tai này thật tuyệt vời!”

“Đi chỗ khác chơi đi, Vanessa,” Hilary nói, “Tôi chưa xong việc với Elsa đâu. Nào, Elsa, cô thường trang điểm kiểu gì?”

“Ừm, không nhiều lắm. Chỉ bình thường thôi. Một chút mascara, son bóng. Và một chút phấn mắt.”

“Màu gì?”

“Nâu.”

Hilary lắc đầu. “Cô muốn mình trông như vừa đánh nhau xong hay đã không ngủ trong ba ngày liền à? Không, đừng trả lời, cô không được phép nói ‘vâng’.” Bà nhìn Elsa với ánh mắt chăm chú. “Nhưng chí ít cô không nói là cô đánh phấn mắt cùng màu với bộ đồ cô đang mặc.”

“Nếu màu nâu khiến cô ấy hung dữ, thì màu đen sẽ khiến cô ấy trông như thế nào?” Bron hỏi trêu.

Hilary lờ đi. “Tôi trang điểm cho cô nhé?”

“Đồng ý đi,” Bron nói. “Chuyện này thật thú vị.”

Elsa thở dài. “Tôi cho rằng đó là điều cần thiết.” Cô nhớ Bron đã biến đổi cô thế nào ở đám cưới; cô sẽ không để cho Hilary làm gì quá kỳ dị.”

Hai mươi phút sau, chiếc áo choàng trắng được cởi bỏ và Elsa hiện ra. “Ôi Chúa ơi, tôi chưa bao giờ biết tôi có thể trông như thế này! Quả là sững sốt!” Cô đột nhiên có cảm giác rằng với mái tóc mới, kiểu trang điểm tuyệt đẹp và ăn vận trong bộ cánh tự may, cô đã có thể sẵn sàng đến buổi dạ hội.

“Tôi đã ghi lại tất cả những gì tôi đã dùng...” Hilary nói.

“Chúng ta sẽ mua mỗi thứ một chiếc,” Vanessa nói, lúc này bà đang đội mái tóc giả bạch kim dài và một cái mũ nỉ. “Tôi không tin Elsa sẽ tự mua cho mình. Tôi có thể phải dẫn cô ấy đi mua sắm vào một ngày nào đó gần đây.”

“Hoặc là tôi,” Bron nói. “Làm ơn đừng tự ái, có lẽ tôi biết những cửa hàng nào phù hợp với túi tiền của Elsa hơn.” Bron nhảy vào một cách hào hiệp để ngăn không cho Elsa bị lôi đến Harrods^[28], một nơi mà hoặc cô ấy chỉ có thể mua một chiếc quần lót, hoặc Vanessa sẽ khăng khăng đòi trả tiền hộ cô ấy. Cô biết Elsa chắc chắn không thích điều đó.

“Ý kiến đó có vẻ hay hơn nhiều đấy,” Vanessa nói. “Tôi luôn mua về những bộ đồ không vừa vặn mỗi lần tôi đến Primark^[29].”

Nếu Vanessa có hài lòng với tác động mà sự tiết lộ này gây ra với những người xung quanh, bà cũng sẽ không thể hiện ra.

Chương 20

Sarah nhắc điện thoại mà không nghĩ ngợi gì. Giờ là mười một giờ trưa thứ Hai và cô đã hết sức bận rộn suốt từ lúc bảy rưỡi. Vừa qua chín giờ là cô đã tới tập gọi các cuộc điện thoại. Nếu may mắn, đây sẽ là một ai đó thông báo tin tốt cho cô.

Giọng nói lè nhè của Hugo vang lên làm cô giật bắn mình đến mức suýt nữa đánh rơi điện thoại. Trùng hợp làm sao, cô vừa mới bắt gặp tên anh khi giờ cuốn sổ địa chỉ để tìm những căn bếp thích hợp cho Bron làm bánh của Carrie và đã không thể ngừng nghĩ về anh.

“Tôi muốn cô đi với tôi trong ngày hôm nay,” anh nói, không biết rằng Sarah đã toát mồ hôi vì kinh hoàng. “Để đến xem một địa điểm tổ chức,” anh nói thêm.

Sarah hắng giọng. “Cho Carrie?”

“Ừ. Chỗ mà tôi từng nói với cô đó. Nó có thể phù hợp.”

Lúc này đã lấy lại bình tĩnh, Sarah ăn nói khá lưu loát. “Nó có những cây thông đỏ cụt ngọn, bãi cỏ được tia xén cẩn thận, những bia mộ cổ xưa - tốt nhất là bám đầy địa y - và cổng quàn chứ?” Sarah biết câu trả lời sẽ là “không”, hoặc cho dù nó là “có” chẳng nữa, địa điểm này sẽ không còn trống trong ngày hôm đó.

Anh cười. “Không. Đó là một ngôi nhà riêng, với một cái nhà nguyện. Nó không có đủ những thứ cô vừa nêu nhưng nó thực sự độc đáo và tôi nghĩ Carrie sẽ yêu thích nó. Cho dù cô ấy không thích, tôi nghĩ cô vẫn nên xem xét nó.”

Sarah định từ chối - bản năng tự bảo toàn của cô đang ở mức cảnh giác cao nhất - nhưng một cái nhà nguyện riêng có thể chính là thứ cô cần. Nó không phải là một nhà thờ truyền thống ở chốn đồng quê, nhưng nó có thể có sức hấp dẫn tương tự như thế.

“Cô phải đến xem nó, Sarah ạ,” Hugo nói, đột nhiên bót lè nhè đi nhiều. “Cho dù nó không thích hợp với đám cưới của Carrie, cô vẫn cần gặp những người chủ của nó. Họ không tự tin chút nào về chuyện tổ chức các đám cưới nhưng nếu cô gặp họ, cô có thể động viên họ và có thể dùng họ trong tương lai. Nó sẽ là một địa điểm độc nhất vô nhị cho các khách hàng cao cấp của cô.”

Sarah cảm thấy cô không thể bỏ lỡ cơ hội này và chấp nhận, dẫu có hơi miễn cưỡng. “Anh định khi nào thì đi?”

“Khoảng nửa tiếng nữa. Nào, thi thoảng cô cũng cần ra khỏi văn phòng chứ.”

Sarah bị giằng xé khủng khiếp. Ý nghĩ lái xe về miền quê với Hugo thật hấp dẫn dù hơi đáng lo ngại. Cô đột nhiên muốn ra ngoài. Tại cô hiện đang đổ lừ vì bị điện thoại áp vào suốt cả buổi sáng và cô đã quá mệt mỏi với việc tỏ ra nhã nhặn với những người khác. Nếu cô đi với Hugo, cô có thể suồng sã nếu thích - anh sẽ không để tâm, anh đã quen với điều đó. Cô chỉ phải hy vọng anh sẽ không quá lịch thiệp với cô. Điều đó sẽ gây khó khăn cho cô hơn nhiều.

Nhưng cô còn quá nhiều việc phải làm. Lúc này cô đã thực sự cân nhắc chuyện tuyển một trợ lý, chỉ để quản lý đồng giấy tờ đang che phủ khắp mặt bàn khiến cô không còn chỗ nào để đặt tách cà phê nữa.

“Không ai là tuyệt đối cần thiết,” Hugo tiếp tục. “Chỉ có người nào tự cao tự đại thì mới nghĩ ngược lại thôi.” Trong khi Sarah đang suy ngẫm xem ý anh là gì thì anh tiếp tục, “Tôi sẽ đón cô lúc mười một rưỡi nhé. Như vậy chúng ta sẽ kịp tới đó vào giờ ăn trưa.”

Sarah nhượng bộ. “Vâng.” Cô đặt điện thoại xuống và nhận ra đáng lẽ cô nên tỏ ra nhiệt tình hơn. Cô cũng phần nào hào hứng, nhưng cảm giác tội lỗi đang tác động đến cô - đáng ra cô nên tiếp tục làm việc. Nhưng nhờ đâu đây là địa điểm hoàn hảo thì sao? Cô không thể không kiểm tra nó - như thế là hoàn toàn không chuyên nghiệp.

Cô đứng trước tủ quần áo, nhìn lướt qua nó một lượt như thể đang tìm thứ gì đó không chỉ là một cái quần sạch và một cái áo không cần là ủi. Vấn đề là, hầu hết quần áo của cô đều là những bộ vét trang trọng hoặc những chiếc quần thể thao quá rão đến mức chúng cứ chực tụt xuống. Có rất ít những bộ đồ bình thường nhưng lịch sự. Một bộ vét không thể biến thành một bộ đồ bình thường chỉ vì nó hơi cũ, nó sẽ chỉ được coi là một bộ vét cũ mà thôi.

Như tất cả những người phụ nữ khác mà cô biết, cô có một cái quần đen mà hầu như ai cũng có - chỉ cần tìm được thứ gì đó để mặc với nó là ổn. Chiếc áo khoác mà cô thường kết hợp với váy một cách ngớ ngẩn - màu nâu vàng nhạt chứ không phải màu đen hay xanh lính thủy - sẽ hợp với cái quần. Bây giờ chỉ cần tìm một cái áo để mặc bên trong. Cô lục lọi trong ngăn kéo để đồ lót và tìm thấy một cái áo ba lỗ màu đen. Nếu cô đeo thêm một món trang sức thú vị, trông cô sẽ khá tươm tất. Suy cho cùng, cô không muốn tỏ ra là mình đã dành quá nhiều thời gian để lựa một bộ đồ, ngay cả khi đây không hẳn là một chuyến đi mang tính công việc. Cô chỉ muốn Hugo nghĩ rằng cô đã mặc sẵn bộ đồ này lúc anh gọi điện.

Có một đám chuỗi hạt rơi vào nhau như tổ rắn trong một cái ngăn kéo và cô gỡ ra vài cái. Vì không biết chọn cái nào nên cô đeo cả mớ lên, kết hợp san hô với hạt huyền giả và một cặp chuỗi hạt ngọc trai nhỏ.

Giờ đến phần trang điểm. Vì quá trình này diễn ra gần như một cách máy móc nên cô có thời gian để kiểm tra lại cảm giác của mình đối với Hugo Marsters. Mặc dù hoàn toàn chắc chắn rằng cô nên tránh ở quá gần anh, và anh cùng lắm chỉ có thể là một người bạn, nhưng tại sao cô lại cảm

thấy dao động khi nói chuyện với anh? Và tại sao việc kìm nén điều này lại chỉ khiến cô có vẻ lỗ mãng và cáu kỉnh thay vì điềm tĩnh? Tại sao cô không thể cư xử như những người khác?

Cố gắng làm cho mình bớt giống với một nhà tổ chức đám cưới đang đi thăm dò, cô đánh rối tóc một chút và tô son môi đỏ hơn bình thường. Rồi cô chùi nó đi và thay thế nó bằng son bóng. Cô vẫn đang liên tục đổi ý và sửa lại lớp trang điểm với tốc độ chóng mặt thì nghe thấy tiếng còi xe. Đúng là Hugo! - Chỉ có anh mới có thể cho rằng cô sẽ lao vội tới ngay khoảnh khắc anh gọi.

Nhưng cô miễn thứ cho tất cả sự khiếm nhã của anh khi cô gặp anh ở ngưỡng cửa. Anh đang định nhấn chuông.

“Chào cô,” anh nói, hôn má cô một cách thuần thục. “Trông mặt cô hơi đỏ. Cô ổn chứ?”

Mặt cô bị đỏ là kết quả của việc chùi đi lớp phấn má màu đồng khiến cô trông như đã bỏ phí cả tuổi xuân trong một tiệm nhuộm da, nhưng cô sẽ không nói với Hugo điều này. “Tôi vẫn ổn!”

“Chỉ để chắc chắn là cô không sao thôi. Giờ thì lên xe đi.”

Cách anh mở cửa xe cho cô trái ngược hoàn toàn với lời yêu cầu cộc lốc của anh. Anh thực sự là một bí ẩn, cô quyết định như vậy khi cô cài đai an toàn.

“Rồi, chúng ta sẽ đi về vùng đồng quê,” anh nói, và khởi động xe.

“Tôi hy vọng nó không quá xa với Carrie,” Sarah nói.

“Tôi tưởng ở bất cứ vùng quê nào cũng được miễn là nó mang nét văn hóa đặc trưng của nước Anh.”

“Theo lý thuyết thì đúng là như vậy, nhưng vì em gái tôi cũng sẽ kết hôn vào ngày hôm đó, nên tôi phải tìm một chỗ tương đối gần với nơi nó tổ

chức.”

“Ở đâu vậy?”

Cô nói tên địa điểm đó cho anh ta. “Và hôn lễ của nó sẽ được cử hành khá sớm, vì thế nếu tôi có thể thuyết phục Carrie chọn một thời điểm muộn hơn, để sau đó có thể chuyển tiếp luôn sang bữa tiệc cưới kiểu cocktail^[30], có lẽ thế, thì tôi có thể có mặt ở cả hai sự kiện.”

“Tôi thấy như thế có vẻ hơi sít sao. Và tiệc cocktail không hẳn là truyền thống của Anh, đúng không?”

“Hoàng gia đã làm như vậy mà,” Sarah nói, định tỏ ra kiên quyết nhưng giọng cô lại phảng phất nét tuyệt vọng.

“Chà, dù sao cô cũng nên đến xem địa điểm này. Nó có thể rất tuyệt vời nhưng, thành thực mà nói, nó đang cần ‘tô điểm’ một chút. Nếu cô đặt nó làm nơi tổ chức tiệc cưới cho Carrie, cô có thể giúp họ việc đó.”

“Sao lại thế?”

“Nó thuộc quyền sở hữu của mấy người bạn thân của tôi. Như tôi đã nói, tôi đã nghĩ đến nó nhưng cần kiểm tra xem họ đã thực sự dọn đến ở chưa. Đó là một tòa nhà cổ tuyệt vời sẽ khiến họ tốn đến hàng triệu bảng để sửa sang lại. Họ cần nó kiếm tiền cho họ càng sớm càng tốt. Nếu cô có thể nói với họ rằng nó có thể dễ dàng sử dụng đến mức nào, họ sẽ biết ơn cô, và cô có thể có một địa điểm thật sự tuyệt vời để sử dụng gần như bất cứ lúc nào.”

“Hừm. Tôi cho rằng anh có lý. Chỉ có điều...”

“Nó không xa lắm đâu.” Anh im lặng một lúc. “Em gái cô sẽ không đòi ngày - hoặc thậm chí đòi địa điểm tổ chức à?”

“Nó sẽ không kết hôn ở một địa điểm tổ chức nào cả - đó là nhà thờ chỗ bố mẹ chồng nó.”

“Ồ.”

“Và nó không thể đòi ngay bởi vì nó đã đăng ký chỗ rồi.”

Im lặng một lúc. “Ồ, ồ.”

Sarah thấy mình phì cười.

“Giờ thì đến chuyện bữa trưa,” Hugo tiếp tục một cách trôi chảy. “Cô muốn ăn trưa trong một quán rượu trước, hay tôi sẽ gọi điện cho Fen và đề nghị cô ấy chuẩn bị cho chúng ta bánh mì và pho mát?”

“Dĩ nhiên là quán rượu. Anh không thể gọi điện cho người ta và đòi hỏi một bữa trưa, cho dù đó chỉ là bánh mì và pho mát. Họ có thể không có đủ cả hai thứ đó!”

“Có lý đấy! Chúng ta không muốn giành nhau một cái cùi bánh bị chua hay một miếng pho mát dùng để bày chuột.”

“Chúng ta không muốn cướp miếng ăn từ miệng họ!” Sarah có thể hình dung ra nỗi kinh hoàng của họ khi được thông báo rằng có hai - chà, thực ra là một - người hoàn toàn xa lạ sắp đến ăn trưa trong khi họ không có thời gian để mua sắm hay chuẩn bị, nhưng dù sao cô vẫn mỉm cười trước câu cự cãi của anh.

“Tôi không nghĩ nó sẽ gây ra vấn đề gì lớn lắm, họ rất thoải mái. Hơn nữa, tôi đã báo trước với họ là chúng ta có thể đến vào giờ ăn trưa, nhưng tôi biết một quán rượu nhỏ dễ thương rất gần nhà họ.”

“Dĩ nhiên là anh sẽ biết,” Sarah nói, gần như phẫn nộ. Anh có một cái bản đồ vô hình trong đầu với những nhà hàng nhỏ dễ thương, các khách sạn nhỏ và những địa điểm uống trà được đánh dấu khắp nơi trên đó. Cô đã nghe lời đồn đại này và đó chính là một biểu hiện cho lối sống phóng đãng

của anh. Các nhà hàng có phòng ngủ sẽ là địa điểm anh ưa thích. Nhưng rồi cô tự quở trách mình: tại sao cô lúc nào cũng phải nghi ngờ anh? Anh hoàn toàn tử tế với cô mà.

“Hãy thoải mái đi,” Hugo nói. “Ai cũng cần được ăn uống, mặc dù trong trường hợp của cô tôi đề rằng cô cần một ly Pimm’s thật to hoặc một ly cocktail sâm banh - thứ sẽ khiến cô cảm thấy thư thái.”

“Tôi hoàn toàn thư thái mà!”

“Nói dối,” anh bác bỏ.

Sarah thở dài. Anh nói đúng: cô cực kỳ căng thẳng. Cô hít vài hơi thật sâu, hy vọng anh sẽ không để ý. Cô liếc xuống ngực mình để kiểm tra xem liệu cái việc cô đang làm có quá lộ liễu không và nhận ra cô đang để lộ khe ngực nhiều hơn mức bình thường và vội vàng kéo áo lên, hy vọng những chuỗi hạt đã che những gì cần thiết.

Cô thấy Hugo liếc sang và biết rằng hành động của cô đã bị phát hiện. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, quyết định không nói gì trước khi Hugo mở miệng. Cô là khách của anh, anh có trách nhiệm làm cho cô cảm thấy thoải mái. Rồi giọng nói của mẹ cô, người đã mất từ lâu, vọng đến tai cô. Vì là khách của anh, nên cô phải tỏ ra vui vẻ.

“Hôm nay trời đẹp quá.” Cô thốt lên với chất giọng the thé.

Hugo bật cười và Sarah ước ao giá mà anh đừng làm vậy. Đó là một nụ cười rất quyến rũ, và cô không cần thêm bất cứ rắc rối nào nữa. Càng ngày cô càng cảm thấy khó cưỡng lại sự quyến rũ của anh mỗi lần nhìn anh. “Tôi bật radio lên nhé?” anh gợi ý. “Như vậy chúng ta sẽ đỡ phải trò chuyện.”

“Ý hay,” cô nói, cố gắng không tỏ ra quá nhẹ nhõm.

Quán rượu nằm ở một vùng tuyệt đẹp, không thể xác định được đó là một ngôi làng lớn hay một thị trấn nhỏ. Dù là gì thì nó cũng mang một vẻ đẹp thôn dã, với rất nhiều tòa nhà có những thanh xà rầm đen nổi bật trên nền sơn trắng, hoặc xà rầm màu nâu bạc nổi bật trên nền gạch cổ. Sự lạc quan của Sarah bùng tỉnh. Nếu các bạn của Hugo có “tòa nhà lớn” ở gần đây, nó có thể sẽ rất tuyệt vời, dù cũ nát.

Hugo đỗ xe đằng sau quán rượu. “Cô muốn ngồi ở bên trong hay bên ngoài?” anh hỏi Sarah khi anh khóa cửa xe.

Sarah nhìn cái quán rượu thấp, với những thanh xà rầm bằng gỗ dài, được vây quanh bởi những bông hồng leo, và đưa ra quyết định ngay lập tức. “Vào bên trong đi.”

Không gian bên trong sẽ tối; nếu cô đỏ mặt, anh có thể không nhận ra. Bên ngoài đang là một ngày mùa hè đẹp như mơ; cô có thể không tập trung làm một nhà tổ chức đám cưới chuyên nghiệp được. Hơn nữa, cô đã quên kính râm ở nhà và cô sẽ phải nheo mắt hoặc nhắm mắt liên tục - cả hai điều đó đều không có lợi cho vẻ chuyên nghiệp của cô.

Cô theo Hugo vào trong tòa nhà có vẻ tối đen như mực. Sàn nhà lát đá mài mờ và cũ kỹ, xà nhà là một mối đe dọa với cái đầu của Hugo, và có vẻ có đến hàng tá căn buồng nhỏ. Cô đứng sau anh ở quầy bar.

“Chào anh bạn Hugo!” Nhân viên phục vụ quầy bar nói, anh ta còn trẻ và là người Úc. “Ngồi vào bàn của anh đi. Nó ở trong căn buồng nhỏ đó.”

Khi Sarah lại đi theo anh, cô nhận ra anh hẳn đã đặt bàn trước cả khi cô quyết định muốn làm gì. Anh đã đoán trước được suy nghĩ của cô chẳng? Hay anh chỉ muốn đảm bảo rằng anh có thể đáp ứng mọi mong muốn của cô? Chắc chắn ở Hugo còn có rất nhiều điều mà cô không ngờ tới.

“Vây, rượu Pimm’s hay cocktail sâm banh? Chúng đều rất ngon.”

“Tôi không được uống nửa vại bia nhẹ hay rượu táo sao? Hay thậm chí một ly vang?”

“Không. Quyết định đi.”

Sarah, người đã nghe mình được miêu tả là hách dịch, thấy rằng được người khác sai khiến là một điều thư thái lạ lùng. Thảo nào mọi người chẳng hề bận tâm khi cô bảo họ phải làm gì - người ta có thể tiết kiệm rất nhiều năng lượng khi không phải đưa ra những quyết định. “Vậy thì cocktail sâm banh.”

Trong khi anh đi lấy đồ uống, Sarah quan sát những khách hàng khác. Họ chủ yếu là những người trung lưu tỉnh lẻ và giàu có. Tuy nhiên, bên quầy bar có một nhóm người địa phương mặc sơ mi trần, quần nhung kẻ hoặc quần jean và thi thoảng có người đội mũ mềm có lưỡi trai ngắn. Có lẽ họ đã được thuê để khiến nơi này trông như một quán rượu đích thực. Rồi cô thở dài và tự quở trách mình. Tại sao cô lại thậm chí đưa ra những lời bình phẩm thô lỗ về nơi này như vậy? Cô biết đó là vì Hugo nổi tiếng ở đây và cô đã thậm chí đưa ra những lời bình phẩm khiếm nhã về anh trong mấy năm quen biết anh. Một thoáng suy ngẫm khiến cô tự hỏi phải chăng cô đã âm thầm bị anh thu hút ngay từ trước khi họ hôn nhau và những lời chỉ trích đó chính là cách tự vệ của cô, nhưng cô mau chóng gạt bỏ ý nghĩ này. Cô thực sự không thể nghĩ về nó.

Anh quay lại với một cái khay đựng hai chiếc ly và hai quyền thực đơn kẹp dưới cánh tay. Một chiếc là kiểu ly sâm banh hình nón truyền thống, phổ biến trước khi những ly thủy tinh chân cao trở thành mốt. Chiếc kia là một ly vại chứa đầy thứ chất lỏng màu xám đục đục.

“Cái gì thế?” Sarah hỏi, chỉ vào nó, hy vọng giọng cô nghe như đang quá tò mò, chứ không phải là đang nghi ngờ.

“Bia gừng. Nó rất cay - rất thích hợp nếu cô cần uống một thứ gì đó thật mạnh nhưng không muốn đồ uống có cồn.”

“Tại sao anh lại cần uống một thứ gì đó thật mạnh?” Bây giờ thì Sarah thực sự tò mò.

“Bởi vì ở bên cô dễ khiến người ta e dè trừ phi cô rất mệt mỏi, và có lẽ hơi say.”

Sarah đặt cái ly mà cô đang định uống xuống. “Cái gì? Tôi á?”

“Đúng vậy,” Hugo khẳng định. “Thi thoảng, thực sự đáng sợ.”

Sarah cười khúc khích. “Tôi không tin anh.”

Hugo giờ ly lên để nâng cốc với cô. “Chà, không đến nỗi hoàn toàn đáng sợ. Nào, chúc cho Somerby trở thành một địa điểm hoàn hảo, và chúc may mắn cho cô: nhà tổ chức đám cưới tốt nhất trên thế giới...” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô và Sarah cảm thấy trong lòng chao đảo.

Cô nâng ly lên, đầu óc rối bung bởi sự kết hợp giữa ham muốn và kinh hoảng. “Chúc may mắn cho tôi,” cô lẩm bẩm và nhấp một ngụm. Sarah bối rối. Cô không chắc liệu mình có thể cưỡng lại Hugo lâu hơn nữa không và đang bắt đầu tự hỏi liệu đáng đến anh có thực sự là một điều tồi tệ chẳng. Ngoài cái thực tế là cô rõ ràng bị anh thu hút, anh còn là người thoải mái, vui vẻ, có vẻ tôn trọng cô và bất chấp cái tin đồn không hay kia, cô không thực sự tin anh giống người yêu cũ của cô. Nhưng cô đã nói rõ ràng cô không muốn hẹn hò với anh. Một phần trong cô vẫn cảm thấy đây là quyết định đúng đắn, nhưng phần còn lại hy vọng anh có thể đề nghị cô điều đó một lần nữa. Lần này thậm chí cô có thể đồng ý. Nhưng cô sẽ không bóng gió với anh điều đó. Không, nếu điều đó xảy ra, thì nó sẽ xảy ra thôi.

“Ngon thật đấy,” cô nói khi đặt cái ly xuống.

“Tôi đã bảo mà, ở đây họ pha rượu rất ngon. Bây giờ, cô muốn ăn gì nào?” Anh đưa cho Sarah một quyển thực đơn. “Tôi có thể đề xuất món sò.

Và mặc dù chúng ta đang ở quá sâu trong đất liền, nhưng cá ở đây ngon đến sùng sốt.”

Khi Sarah nhìn vào danh sách các món ăn, cô ước gì mình đang ở một thời kỳ mà cô chỉ cần đưa thực đơn cho người tháp tùng và đề nghị anh ta gọi món cho cô. “Món sò có vẻ được đây,” cô nói. “Tôi sẽ ăn chúng.”

“Tôi cũng vậy. Và chúng ta ăn chung món salad nhé?”

Khi họ đã gọi xong đồ ăn và Hugo đã ngồi xuống trở lại, Sarah nói, “Nào, kể cho tôi nghe về nhà của bạn anh đi.”

“Cô sẽ được thấy nó tận mắt ngay thôi. Một ly cocktail nữa nhé?”

Sarah lắc đầu và thấy rằng dù cô đã ngừng cử động nhưng nó vẫn đang tiếp tục lắc lắc trong thâm tâm cô. “Thật ra, tôi muốn một ly nước thật lớn.” Một ly cocktail mạnh đổ vào cái dạ dày trống rỗng đã chẳng phải là một ý kiến hay, nhưng ở bên Hugo phần nào còn khiến cô cảm thấy sai lầm hơn nhiều.

Họ tán gẫu một cách thoải mái suốt bữa trưa và Hugo thậm chí còn thuyết phục được cô ăn bánh xốp phủ si rô và sữa trứng, với kem tươi.

Khi họ tới Somerby, Sarah thích thú ngắm nhìn con đường lái xe vào nhà (dầu đang trong tình trạng cần sửa chữa) băng qua một đồng cỏ nơi có mấy con bò đen nhỏ đang đứng đỉnh kiểng ăn. Nó là một điền trang đích thực. Cô ngồi thẳng lưng hơn một chút.

“Chúng là giống bò Dexter,” Hugo nói, “nhưng đừng hỏi tôi thêm câu nào nữa bởi vì tôi không biết câu trả lời đâu. Điều duy nhất tôi biết về chúng là chúng nhỏ hơn giống bò bình thường.”

“Tôi không định chất vấn anh về nghề chăn nuôi gia súc,” Sarah nói, cảm thấy hoàn toàn thoải mái sau khi ăn bữa trưa. Lily và Hugo đã đúng, cô cần thư giãn thường xuyên hơn.

Tòa nhà thật đồ sộ và xinh đẹp và, như Hugo đã nói, cũ nát. Sarah lập tức thấy đồng cảm với cặp vợ chồng đã phải lòng nó. “Trông nó giống như một dự án cho cái chương trình truyền hình mà những tòa nhà khó tu sửa được hoàn thiện lâu gấp đôi thời gian cho phép nhưng ít tốn kém hơn nhiều so với anh nghĩ vậy.”

Hugo cười. “Họ đã liên hệ với kênh truyền hình đó nhưng nó không đủ tiêu chuẩn để trở thành một dự án như thế.” Anh đỗ xe và, trước khi anh kéo tay phanh, cửa chính mở ra và một phụ nữ trẻ bước ra.

“Hugo! Chào anh!” Cô ta đang mặc quần cưỡi ngựa, giày thể thao kiểu cổ lấm bùn và một cái áo phông polo bị sút chỉ chỗ tay áo, nhưng tất cả bọn chúng lại có vẻ làm tôn thêm vóc dáng người mẫu của cô ta. Sarah tự hỏi liệu cô ta có quá vô tâm với vẻ ngoài như thế không nếu khí chất quý tộc của cô ta không quá hiển nhiên đến vậy. Cô ta choàng tay quanh cổ Hugo và hôn anh. Rồi cô ta mỉm cười với Sarah - cô ta có vẻ cao quý nhưng cũng rất thân thiện.

“Đây là Sarah. Sarah, đây là Fenella, mặc dù cô ấy thích được gọi là Fen hơn. Fen, Sarah đã uống một ly cocktail sâm banh trong bữa trưa vì vậy cô ấy không còn chuyên nghiệp, hoạt bát như bình thường. Mặc dù ngay cả khi mất đi sự sắc sảo vốn có, cô ấy vẫn gây được ấn tượng.”

“Cảm ơn vì đã chia sẻ điều đó với những người trước đây tôi chưa từng gặp!” Sarah liếc xéo anh. Mặc dù cô biết anh đang đùa giỡn, nhưng đây là những khách hàng tiềm năng của cô.

“Ồ, đừng để ý đến anh ấy,” Fenella nói, khoác vai Sarah và dẫn cô vào nhà. “Anh ấy luôn nói những điều kỳ quặc. Đó là cách để anh ấy thu hút sự chú ý. Vào nhà thôi nào. Ôi, cẩn thận lũ chó.”

Một đàn chó tạp nham ào ạt xông tới chỗ họ. Có hai con lớn, mà Sarah nghĩ là loại chó săn chỉ điểm, và một bầy nhỏ hơn trông giống những con lớn một cách lạ lùng, như thể chúng đã bị rơi vào máy giặt và bị teo

quất lại. Chúng ngửi ngửi quanh chân Sarah và Hugo nhưng không sửa hay găm gù gì.

“Đi thôi nào,” Fenella nói, sau khi xua lũ chó đến một chỗ nào đó mà họ không nhìn thấy.

Họ bước vào một tiền sảnh trống, đầy tiếng vang, đủ rộng cho cả một vũ đoàn ballet nhỏ tập luyện.

“Chúng ta hãy vào trong bếp cho ấm cúng và tôi sẽ pha chút cà phê. Rupert đang ở đâu đó. Điều rắc rối là, ngôi nhà lớn quá mức nên chúng tôi cứ hay bị lạc nhau.”

Fenella dẫn Sarah và Hugo qua vài căn phòng và hành lang khác đến phía sau ngôi nhà và vào trong một căn bếp khổng lồ, ngập đầy ánh nắng.

“Đây là căn phòng duy nhất có đầy đủ đồ đạc,” Fenella nói, “và nó được như thế chẳng qua là vì chúng tôi đã cất hết mọi thứ mà chúng tôi có vào đây.”

“Điều đó cũng không tệ lắm,” Hugo nói. “Nếu cô muốn cho người ta thuê tòa nhà để chụp ảnh thì họ sẽ thích nó càng trống càng tốt. Mặc dù cô sẽ cần một vài món đồ để làm đạo cụ.”

“Tôi nghĩ chúng tôi có rất nhiều thứ như vậy. A, Rupes đây rồi.”

Một người đàn ông cao ráo xuất hiện từ một cánh cửa trong góc phòng mà trước đó Sarah không để ý. Quần áo anh ta cũng lôi thôi như của vợ anh ta và sự chào đón của anh ta cũng không kém phần nồng nhiệt. “Xin chào! Tôi là Rupert. Chào mừng đến với Ngôi nhà của dòng họ Usher^[31].”

“Nó chẳng giống Ngôi nhà của dòng họ Usher chút nào,” Fenella phàn nàn, đo những hạt cà phê và cho vào một cái máy xay.

“Nhưng nó cũng sắp sụp đổ rồi,” Rupert rầu rĩ nói. “Hoặc gần như vậy. Chúng tôi đã nhờ người đến xem xét một trong những cái ống máng ở khe mái nhà. Tôi đang sợ rằng ông ta sẽ nói toàn bộ hệ thống đó phải được tu sửa lại. Việc đó chắc sẽ tốn đến vài trăm nghìn bảng.”

“Đó chỉ là cái ống máng trên mái của một căn nhà phụ nằm ở tận đằng sau thôi,” Fenella nói. “Em không hiểu sao anh lại quan trọng hóa vấn đề như vậy. Chúng ta chưa phải cải tạo phần đó vội.” Rõ ràng họ đã nói về chuyện này trước rồi.

“Chà, theo ý kiến của tôi thì hai bạn có thể kiếm được tiền từ ngôi nhà,” Hugo nói, “ngay cả trong tình trạng này. Hai bạn có những căn phòng đáng yêu và theo như tôi nhớ thì sàn nhà vẫn còn tốt.”

“Đúng là phần lớn thì như vậy, nhưng sàn phòng ăn đã bị mục ruỗng như một quả lê.”

“Cũng chẳng có gì ghê gớm,” Hugo nói. “Cô có thể đóng vài miếng gỗ dán xuống và sơn chúng thành màu trắng. Sàn nhà trắng rất thuận lợi cho các bức ảnh.”

“Sau khi uống cà phê xong, tôi sẽ dẫn hai người đi tham quan ngôi nhà một vòng,” Fenella nói.

“Vậy thì tuyệt quá.” Sarah bắt đầu thư giãn. Rupert và Fenella là những người dễ thương và ngôi nhà của họ thật đáng yêu. Nếu cô có thể mang lại công việc cho họ thì tốt biết bao.

Fenella lấy ra một hộp bánh quy nhưng Sarah từ chối không ăn.

“Không phải cô đang ăn kiêng hay thứ gì đó ngớ ngẩn như thế đấy chứ?” Fenella hỏi.

“Ồ không, nhưng Hugo đã bắt tôi ăn bánh xốp phủ si rô và sữa trứng sau một bữa trưa không lồ rồi.”

“Với kem,” Hugo nói thêm.

Mọi người cười ồ và những người khác bắt đầu tán gẫu về vài người bạn và người quen khác trong khi Sarah nóng lòng chờ đợi chuyển tham quan mà cô được hứa hẹn.

“Vây, anh chị định làm gì với ngôi nhà?” Sarah hỏi, ngay khi mấy người kia ngừng lại sau một hồi buôn chuyện về một anh A nào đó.

“Chủ yếu là giữ nó không bị sụp đổ,” Rupert nói. “Bất cứ lời khuyên nào giúp chúng tôi làm được điều đó đều sẽ được đón nhận với lòng cảm kích.”

“Nó sẽ là một địa điểm hoàn hảo để tổ chức các đám cưới,” Sarah nói. “Nó đã được cấp phép chưa?”

Fenella và Rupert nhìn nhau. “Chúng tôi đã nộp đơn. Nhưng chúng tôi chưa nhận được câu trả lời. Chúng tôi đang hy vọng.”

“Đây sẽ là một khung cảnh rất đẹp. Anh chị có thể thu một khoản lớn cho mỗi đám cưới.”

Hai vị chủ nhà đồ dòn mắt nhìn Sarah. “Theo cô thì chúng tôi có thể thu bao nhiêu?”

“Dĩ nhiên là còn tùy vào những dịch vụ anh chị có thể cung cấp, và số lượng phòng có thể được sử dụng. Nếu đoàn khách đến dự tiệc cưới có thể ngủ lại qua đêm và tiệc tùng đến khuya, anh chị có thể thu được vài nghìn bảng.”

“Cái gì, cho mỗi đám cưới?” Fenella có vẻ nghi ngờ.

Sarah gật đầu. “Có thể bây giờ anh chị chưa sẵn sàng cung cấp dịch vụ trọn gói, nhưng nó sẽ là một mục tiêu để nhắm đến.”

“Và nếu cô cho các tạp chí thuê nhà để chụp hình, cung cấp cả chỗ ở cho họ, thì đó sẽ là một khoản thu kha khá khác,” Hugo nói.

“Anh chị có phải trả nhiều tiền thế chấp cho nó không?” Sarah hỏi. “Xin lỗi! Câu hỏi đó khiếm nhã quá nhỉ. Nó chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Rupert gạt đi lời xin lỗi của cô. “Chúng tôi cực kỳ may mắn. Tôi được thừa kế nó, nhưng không có một đồng nào để sửa sang nó, vì vậy duy trì nó đứng vững...”

“Làm cho nó đứng vững thì đúng hơn,” Fenella xen vào.

“... là một vấn đề đau đầu. Nó quá xa London để tôi có thể đi lại thường xuyên, và nếu tôi phải sống ở London thì sẽ còn tốn kém hơn nữa.”

“Và tôi không muốn ở đây một mình,” Fenella tiếp tục, “đặc biệt là trong tình trạng này của nó.”

“Tôi hiểu,” Sarah nói. “Khó có ai sống được một mình trong ngôi nhà đồ sộ như thế này.”

“Chúng tôi đang cho thuê vùng đất xung quanh,” Rupert nói, “nhưng cũng không thu được nhiều tiền.”

“Tôi có làm mấy việc vặt quanh đây,” Fenella nói. “Nhưng cũng chẳng kiếm được là bao.”

“Đừng lo,” Hugo nói. “Sarah và tôi sẽ làm cho ngôi nhà tự kiếm ra tiền để duy trì nó. Đúng không, Sarah?”

“Chúng tôi chắc chắn sẽ cố hết sức,” Sarah đồng ý.

“Chà, thế thì tốt quá,” Rupert nói.

Mọi người im lặng với vẻ thỏa mãn. Sarah cảm thấy sôi nổi và vui vẻ trước ý nghĩ giúp đỡ cặp vợ chồng dễ thương này và ngôi nhà tuyệt vời của

họ. Hugo mỉm cười với cô khi cầm tách cà phê bằng cả hai tay. Họ thực sự đã trở thành một nhóm ăn ý.

“À này, Hugo,” Rupert đột nhiên nói. “Tớ đã định hỏi sớm hơn - chuyện cậu và Electra đính hôn là thế nào vậy?”

Chương 21

Sarah cảm thấy nghệt thở và toàn thân như cạn kiệt sức lực. May là cô đang ngồi, cô nghĩ khi cố gắng hết sức để tỏ ra bình thản. Trước lúc đó, cô không hề biết rằng những cảm xúc cô dành cho Hugo đã thay đổi nhiều đến thế. Từ cảm giác bức tức và không chắc chắn về anh, cô đã nhận ra cô không chỉ bị anh thu hút, mà còn thích và tin tưởng anh. Đó là thứ cảm xúc mà nhiều năm rồi cô không hề có. Và giờ thì cô được nghe cái tin sét đánh này đây.

“Ồ... chà,” Hugo nói, rõ ràng khá bối rối.

Sarah biết anh đang nhìn cô nhưng cô cứ dán mắt vào một giọt cà phê nhỏ xíu mà ai đó đã làm rớt.

Khi cô nghĩ về chuyện xảy ra sau đám cưới của Ashlyn, cho dù đó chỉ là những nụ hôn, cô cảm thấy buồn nôn. Nếu anh ta đã dính hôn, vậy thì lúc anh ta hôn cô và còn mời cô đi chơi, anh ta hẳn đã bị ràng buộc. Phải chăng anh ta đang bắt cả hai tay? Cô không thể tin nổi tại sao cô lại để mình bị lừa phỉnh như thế. Chỉ ít cô có thể tự chúc mừng mình vì đã không đồng ý đi chơi với anh ta và không chủ động khuyến khích anh ta mời cô một lần nữa.

“Tớ nghe nói cô ấy nóng lòng kết hôn với cậu đến phát điên lên,” Rupert trêu.

“Tớ nghĩ Sarah sẽ nói cô ấy bị điên thật nên mới muốn lấy tớ,” Hugo vui vẻ đồng tình.

Sarah phải quyết tâm lắm mới dám nhìn vào mắt anh. Cô phải trấn tĩnh lại. Cô vừa gặp một cú sốc, thế thôi. Cô đã cho phép mình hy vọng,

nhưng những người khác không cần biết chuyện gì đang diễn ra trong lòng cô vào lúc đó. “Ồ, vâng. Tôi chắc chắn sẽ nói thế.”

Trong một thoáng, họ nhìn thẳng vào nhau. Sarah nghĩ cô có thể trông thấy vẻ hối lỗi hiện lên trên gương mặt Hugo - một nỗ lực giải thích - nhưng nó không khiến cô cảm thấy khá hơn chút nào. Anh nghĩ cô là loại người gì chứ? Một đối tượng để chinh phục à?

“Sarah quá hoài nghi so với một nhà tổ chức đám cưới,” Hugo tiếp tục. Có lẽ cô đã tưởng tượng ra vẻ mặt đó. Anh ta chẳng tỏ ra ăn năn hối cải chút nào.

Cảm giác mình bị chế nhạo là cú đòn thức tỉnh mà cô cần. Cô sẽ không để chuyện này làm ảnh hưởng đến cô. Cô mạnh mẽ, tài giỏi và hơn hết là một người hoàn toàn chuyên nghiệp. Và đó là cuộc đời của anh ta - cô quan tâm làm gì chứ? cô kiên quyết tự nhủ. “Không quá hoài nghi - chỉ hoài nghi vừa đủ thôi.”

Fenella cười, rõ ràng chẳng biết gì về cú sốc mà Sarah vừa gặp phải trong hai phút qua. “Cô quả là lý trí. Bố mẹ tôi phàn nàn rằng ngày nay người ta không còn kiên trì với hôn nhân và bỏ nhau ngay khi gặp rắc rối đầu tiên. Nhưng tại sao người ta phải chung sống bên nhau mãi mãi nếu người ta không hạnh phúc chứ? May mắn là Rupes và tôi có nhiều điểm chung. Chúng tôi rất hợp nhau.” Cô mỉm cười trêu mếu với chồng.

“Chị rất may mắn đấy,” Sarah nói, “nhưng nói chung tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta không nên kết hôn thì tốt hơn. Nhưng làm ơn đừng nói với ai nhé. Nó sẽ rất bất lợi cho công việc của tôi.” Mọi người cười ồ. “Bây giờ tôi có thể đi tham quan một vòng quanh ngôi nhà không?”

Những chiếc ghế trượt ken két trên sàn nhà lát đá khi mọi người đứng dậy và Sarah tự hỏi liệu Electra (một cái tên mới hay ho làm sao!) có phải là cô gái mà cô đã thấy đi cùng Hugo ở London không. Bất chấp tất cả những lời quở mắng với chính mình, tại sao cô lại mất cảnh giác đến mức nghĩ

rằng anh ta có thể thực sự thích cô? Tại sao cô lại ngốc nghếch như thế chứ? Tuy nhiên, họ phải làm việc cùng nhau và sự chuyên nghiệp của cô sẽ giúp cô vượt qua.

“VẬY,” Fenella nói. “Em sẽ dẫn họ đi nhé? Hay là anh?” Cô nói với chồng mình.

“Tất cả cùng đi đi,” Hugo nói. “Tớ cũng muốn xem nó và Fen có thể không trả lời được hết tất cả những câu hỏi mang tính kỹ thuật của tớ.”

“Anh thành kiến giới tính đến mức không thể chịu đựng nổi, Hugo ạ,” Fenella phàn nàn một cách hiền hòa.

Hugo đứng đĩnh nở nụ cười nửa miệng sẽ khiến bất cứ cô gái nào xôn xang trong lòng, Sarah thừa nhận - nhưng không phải là cô, không phải bây giờ. Cô sẽ không bao giờ ngó ngàng đến mức nghĩ về anh một lần nữa. Ồn Chúa vì trước đây cô đã không mất cảnh giác quá mức! Cô cảm thấy mình đã thoát nạn trong gang tấc. Nếu bạn có thể hôn một cô gái như anh ta đã hôn cô khi bạn đã dính hôn với người khác, thì bạn là một tên vô lại đồi bại, bẩn thỉu, đáng khinh và không đáng tin cậy. Cho dù bạn quyến rũ đến mức nào.

“Mọi người đợi tôi lấy máy ảnh đã nhé?” anh nói. “Vài bức ảnh có thể rất hữu ích.”

“Cậu định trưng bày hình ảnh ‘trước khi tu sửa’ của nó à?” Rupert hỏi.

Anh mỉm cười. “Tớ nghĩ Sarah có thể sử dụng chúng. Cô ấy có một khách hàng là một ngôi sao nổi tiếng hàng đầu và cô ta có thể thích tổ chức đám cưới ở Somerby.”

Sau khi Hugo đi, Fenella nói với Sarah, “Khách hàng của cô là ai thế? Hay cô không thể nói ra?”

“Tôi e rằng tôi không thể nói được, nhưng tôi rất muốn cô ấy chọn nơi này. Ngôi nhà này có vẻ cũ kỹ quá nhỉ? Ồ, xin lỗi, tôi khiếm nhã quá phải không?”

“Khiếm nhã nhưng có thể thông cảm được. Đi nào,” Fenella nói, “tôi sẽ dẫn cô tham quan nó. Thực ra khung sườn của nó không quá tệ, như cô có thể nhận thấy. Mái nhà hầu như vẫn còn lành lặn và không quá ẩm thấp. Có một gỗ nhưng chúng tôi không phát hiện ra chỗ nào bị mục khô. Chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ lưỡng trước khi chuyển tới đây.” Cô nhăn mặt. “Bố mẹ tôi cứ nhất mực phản đối. Họ muốn chúng tôi bán nó và mua nhà ở chỗ nào hợp lý hơn. Chúng tôi đã gọi một thợ sửa mái đến vào ngày mai để kiểm tra một chỗ mà Rupert đang lo lắng. Nó không được ổn lắm. Rupert, bao giờ Hugo quay lại thì anh và anh ấy đi tìm bọn em sau nhé?”

Hai người phụ nữ rời căn bếp rộng thênh thang và đi qua cánh cửa bọc nỉ màu xanh ra hành lang. Sarah dừng lại và nhận thấy trần nhà đen sì vì lớp bụi bám đã tồn tại hàng thế kỷ nhưng sàn nhà được lót ván gỗ và còn khá tốt. Lúc đó Sarah không thể quyết định liệu nó có cần quét thêm vài lớp sơn không, hay nó sẽ đẹp hơn nếu được giữ nguyên trạng.

Phòng khách đẹp tuyệt, với những ô cửa sổ uốn cong theo hình bán nguyệt kéo dài từ sàn đến trần nhà hứng trọn ánh nắng mùa hè. Nó cũng có một cái sàn lót gỗ mà, theo con mắt của một kẻ không chuyên như Sarah, chỉ cần được đánh bóng thật kỹ. Các bức tường vẫn còn vết tích nham nhở của lớp giấy dán tường trông giống một bức bích họa hơn là giấy, mặc dù họ vẫn có thể nhận ra một mẫu hoa văn được lặp lại. Những cánh chim thiên đường nhẹ nhàng bay giữa những giàn dây leo và những cột đá cổ. Xa xa là các kim tự tháp và những ngọn đồi nhấp nhô.

“Giấy dán tường đẹp quá,” Sarah nói.

“Thật không? Chúng tôi đang hy vọng tìm được một thợ phục chế giấy để chỉ bảo chúng tôi cách khắc phục nó. Nếu chúng tôi là triệu phú, chúng tôi sẽ cho sao chép nó và sau đó dán lại toàn bộ,” Fenella nói.

“Ngay cả trong tình trạng này, nó vẫn thật tuyệt vời,” Sarah nói. “Thực ra, tôi không chắc nó có còn gây ấn tượng mạnh đến thế không nếu không có nhiều mảng bị thiếu như vậy. Nó có thể trở nên quá nhàm chán.”

“Chúng tôi cũng nghĩ thế, nhưng có lẽ có một cách dung hòa được hai điều đó.” Fenella ngừng lại. “Cô nghĩ cô có thể thuyết phục được khách hàng của cô đến đây không? Ý tôi là, hãy đối mặt với sự thật, mặc dù chúng tôi đã bắt tay vào việc, nhưng nó vẫn chưa được sửa sang nhiều, như cách nói của một nhân viên môi giới bất động sản. Nếu là tôi thì tôi sẽ nói là nó thật cũ nát.”

Sarah bất bình trước sự mô tả này. “Không, không phải là cũ nát! Vẻ thanh lịch đã nhuộm màu thời gian, nét trang nghiêm đang dần lụi tàn, chất quý tộc đang ngày một phai nhạt, bất cứ điều gì tương tự như thế - nhưng không phải là cũ nát!”

Fenella cười. “Được rồi, được rồi. Nhưng cô sẽ thuyết phục được cô ấy chọn nó chứ?”

“Thành thực mà nói, tôi không chắc lắm. Cô ấy rất kiên quyết với ý tưởng về một nhà thờ truyền thống ở vùng đồng quê nước Anh, và tôi cần phải xem nốt phần còn lại của ngôi nhà đã. Và dĩ nhiên chuyện này còn phụ thuộc vào việc liệu chị có thể xin được giấy phép kịp thời không.”

“Ồ, các chàng trai đây rồi,” Fenella reo lên khi nghe thấy những giọng nói vang vọng qua ngôi nhà trống. “Cô đã gặp Electra chưa, Sarah?”

“Chưa.”

“Cô sẽ thích cô ấy. Cô ấy thú vị lắm.”

Sarah gượng cười, như thể viễn cảnh gặp Electra tuy không đúng đầu danh sách những sự kiện được mong muốn nhất, nhưng chí ít cũng không phải nằm cuối cùng. Thực ra, cô cảm thấy thà bị đụng độ với con quái vật

Godzilla đang nổi giận còn hơn là phải gặp cô ta. “Đây là một ngôi nhà xinh đẹp,” Sarah nói với Rupert khi cánh đàn ông tới chỗ họ. “Tôi rất nóng lòng muốn xem phần còn lại của nó.”

“Thư viện ở đằng này,” Fen nói. “Đây là nơi duy nhất không có một cái sàn nhà tử tế.” Cô mở cánh cửa đôi dẫn vào một căn phòng cũng rộng lớn như phòng khách.

“Hãy lát một thứ gì đó xuống để che phủ nó và sơn nó thành màu trắng,” Hugo nói, giờ máy ảnh lên.

Ít nhất thì trong khi Hugo chụp một loạt ảnh từ mọi góc độ có thể nghĩ đến, cô không phải nói chuyện với anh, và Rupert và Fenella cũng thế. Điều này thật có ích. Cô không muốn họ lại nhắc đến chủ đề Electra. Khi nào ra về, Sarah tin rằng cô sẽ cảm thấy hoàn toàn bình thường với chuyện Hugo có một vị hôn thê - không hiểu sao cô lại cho phép anh ta trú ngụ trong vùng thùy não cảm xúc của cô dù chỉ trong một phần tỷ giây cơ chứ. Nhưng từ bây giờ, cô sẽ kiểm soát chặt chẽ thứ tình cảm ủy mị ấy.

“Đề xem đằng này có gì nào,” cô nói với vẻ dứt khoát và bước đi như thể cô chỉ đang nghĩ đến khách hàng của mình, địa điểm này và sàn nhà.

“Đây chính là ‘con át chủ bài’,” Rupert nói, dẫn họ qua cánh cửa của một phòng làm việc đóng ván ô.

“A, nhà nguyện,” Hugo nói. “Thật đáng kinh ngạc!”

“Nó mới được xây thêm thôi,” Fenella nói. “Một trong các cụ tổ của Rupe đã kiếm được cả núi tiền nhờ làm một công việc ám muội là buôn bán nô lệ - đại khái là bóc lột người khác - và chuộc lại tội lỗi của cụ bằng cách xây nên căn phòng này. Thật ra, tôi không thích nó lắm.”

Cái trần uốn vòm cao, sàn nhà cẩm thạch và ba ô cửa sổ kính màu ở phía cuối khiến nó, trong con mắt của Sarah, trông giống một cái nhà thờ nhỏ hơn là một chỗ chỉ dành riêng cho gia đình cầu nguyện. Trên thực tế, cô

từng tổ chức các đám cưới trong các nhà thờ có cảm giác nhỏ bé hơn thế này nhiều.

“Nó là một ví dụ gần như hoàn hảo cho sự phục hưng Giáo Hội Thượng Phái,” Rupert nói. “Không hẳn là bản sao của những nhà thờ cổ xưa hơn nhiều nhưng nó gợi nhắc đến những nhà thờ thời Trung cổ tuyệt vời nhất và thể hiện rõ sự trở lại với truyền thống coi trọng việc tế lễ.”

“Cậu có vẻ rất am tường,” Hugo nói. “Cậu đã nghiên cứu về nó, đúng không?”

“Đương nhiên.” Rupert cười, hơi vênh váo. “Bây giờ tớ đã gần thành một chuyên gia rồi.”

“Đừng khuyến khích anh ấy, Hugo,” Fenella nói. “Anh ấy sẽ huyền thuyên hàng tiếng đồng hồ mất.”

“Điều tôi cần biết là,” Sarah nói, nóng lòng muốn nghe câu trả lời, “anh chị có thể dùng nó cho các đám cưới không? Kiểm giấy phép cho ngôi nhà là một chuyện, nhưng nếu anh chị có thể tổ chức phần nghi thức hôn lễ ở đây thì quả là lý tưởng.”

Fenella và Rupert nhìn nhau. “Đó là điều chúng tôi đang hy vọng,” Fenella nói. “Giống như cô, chúng tôi nghĩ tổ chức tiệc cưới trong ngôi nhà sẽ là một điều tuyệt vời, nhưng nếu người ta có thể làm hôn lễ trong nhà nguyện nữa thì, chao ôi, sẽ càng tuyệt vời hơn nữa.”

“Các bà cô của tôi, những người để lại ngôi nhà này cho tôi, luôn nghĩ ra các kế hoạch kiếm tiền và tôi biết họ đã bàn về các đám cưới, nhưng tôi không rõ liệu họ đã đi xa tới mức xin giấy phép cho nó chưa.”

“Chúng tôi đã không sâu sát chuyện lo liệu lấy giấy phép cho nhà nguyện vì chúng tôi nghĩ ngôi nhà này đang trong tình trạng quá tồi tệ nên không thể sử dụng được,” Fenella giải thích. “Dù sao thì lúc đó chúng tôi

cũng không biết chúng tôi muốn làm gì. Gần đây chúng tôi mới quyết định ngôi nhà cũng cần kiếm ra tiền chứ không chỉ riêng chúng tôi.”

“Nó đã được làm lễ thánh hiến chưa?” Hugo hỏi. “Nếu vậy thì hai bạn vẫn có thể tổ chức các đám cưới ở đây.”

Fenella lắc đầu. “Chúng tôi cũng không biết điều đó. Xin lỗi vì đã mù mờ như thế. Chúng tôi chuyển đến đây chưa được lâu lắm.”

“Tôi biết,” Hugo nói. “Tôi đã tham dự bữa tiệc chuyển nhà của hai người khi hai người rời nhà cũ mà.”

Sarah cảm thấy vào bất cứ lúc nào cô cũng có thể phải nghe thấy những chi tiết đáng ngại về những gì Hugo làm ở bữa tiệc đó, những người anh đã gặp, hay đi về nhà cùng, và việc Electra thú vị biết chừng nào. Cô muốn quay lại chủ đề chính. “Vậy ta có phải đi xuyên qua ngôi nhà để vào trong nhà nguyện này không? Tôi chỉ thắc mắc...”

“Không!” Rupert vui vẻ ngắt lời cô. “Ưu điểm của nó” - anh sai bước qua lối đi giữa hai hàng ghế để sang phía bên kia - “là nó có lối thông ra với thế giới bên ngoài. Do đó những người địa phương cũng có thể sử dụng nó. Hồi đó từng có một chuyện xảy ra khiến nhà thờ địa phương phải đóng cửa, vì vậy cụ tổ của tôi, người lúc ấy đang xây dựng nhà nguyện này, đã xây thêm một cánh cửa phụ.”

“Quá tuyệt vời,” Sarah nói, gần như run lên vì phấn khích và lo lắng. Làm ơn, cô lẩm bẩm, đừng chỉ cho tôi xem địa điểm tuyệt vời này rồi sau đó lại nói là nó không sử dụng được. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu anh chị có thể tìm hiểu xem liệu nó đã được cấp phép chưa, hay làm lễ thánh hiến hay bất cứ điều gì đó tương tự như thế. Tôi chắc chắn có thể thuyết phục khách hàng của tôi đến đây, nếu nó là một địa điểm tổ chức đám cưới hợp pháp. Nó sẽ là một địa điểm hoàn hảo.”

“Hãy ngắm nhìn nó từ cửa phụ. Chúng ta sẽ không thể thuyết phục cô ấy đi bộ qua một cánh đồng đang được cày xới,” Hugo nói.

“Chúng tôi có thể xén cỏ,” Rupert nói.

Họ đều ra ngoài qua cánh cửa phụ. Một lối mòn dài, xuất phát từ một khu rừng nhỏ ven đường cái, dốc lên thoải thoải qua đồng cỏ tới cánh cửa nhà nguyện.

“Nếu cô ấy thực sự muốn có đầy đủ những thứ truyền thống,” Hugo nói, “tôi có một anh bạn làm nghề dựng cảnh phim. Anh ấy sẽ biến chỗ này thành một nghĩa địa truyền thống như cô thích.”

“Tôi sẽ cố thuyết phục Carrie không dùng nghĩa địa giả,” Sarah nói. Cô nhận ra khi đã quá muộn rằng cô không nên nói ra tên của Carrie.

“Ôi Chúa ơi!” Fenella nói. “Không phải cô đang nhắc đến Carrie Condry đấy chứ? Tôi *rất* hâm mộ cô ấy.”

“Dù có những lợi thế về ngoại hình nhưng cô ấy quả thực là một diễn viên giỏi chứ không chỉ là một ‘bình hoa di động’,” Rupert tiếp lời.

“Ừm,” Hugo nói, rõ ràng cũng đang nghĩ về những lợi thế ấy.

Sarah cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Bình thường cô đâu có thiếu chuyên nghiệp thế này - đó chính là lỗi của Hugo chết tiệt! “Ồ, vâng, chính là cô ấy, nhưng làm ơn - tôi năn nỉ anh chị - đừng nói với ai cả! Đáng lẽ tôi không bao giờ được phép thốt ra tên cô ấy như thế. Tôi sẽ bị sa thải!”

“Nhưng cô tự làm bà chủ của mình mà,” Hugo nói.

“Tôi nên đổi nghề khác!”

“Thôi, đừng tự trách mình nữa,” Fenella nói, cảm thấy Sarah thực sự đau khổ. “Chúng tôi sẽ không nói với ai đâu. Chúng tôi chắc chắn sẽ không muốn làm gì ảnh hưởng đến việc cô ấy đến đây. Chuyện đó sẽ thật tuyệt vời!”

“Như thế có nghĩa là chúng ta sẽ phải làm việc cật lực, cưng à,” Rupert nói với vợ. Anh quay sang Sarah. “Cô ấy có muốn dùng toàn bộ ngôi nhà không? Kể cả các phòng ngủ?”

Sarah gật đầu, tự hào vì cô đã lại kiểm soát được các cảm xúc. “Chắc hẳn anh chị sẽ phải làm rất nhiều việc. Cô ấy có thể muốn sử dụng các phòng ngủ để thay đồ và những việc tương tự, ngay cả khi cô ấy ở trong một khách sạn. Nhưng xét về mặt tài chính, công sức của anh chị sẽ được đền bù xứng đáng.” Cô ngừng lại. “Tôi sẽ đặt cọc trước một khoản kha khá cho anh chị, để anh chị có thể bắt tay vào việc.”

“Chúng tôi cũng có ít vốn nhưng chúng thực sự không đủ. Khoản tiền đặt cọc có trang trải được hết chi phí nếu chúng tôi cần thuê thêm người giúp đỡ không?” Fenella hỏi.

“Tôi sẽ bảo đảm được điều đó,” Sarah nói, vào lúc đó cô đã quyết tâm mang đám cưới của ngôi sao nổi tiếng đến đây bằng bất cứ giá nào. Nó sẽ đưa Somerby lên bản đồ địa điểm tổ chức đám cưới, một việc mà không gì khác có thể làm được.

“Vậy, cô được trả tiền thế nào, nếu đó không phải là một câu hỏi khiếm nhã?” Rupert hỏi.

“Tôi thích đàm phán một mức phí trọn gói cố định nếu có thể,” Sarah nói. “Đó là điều tôi đang làm với Carrie. Không phải nhà tổ chức đám cưới nào cũng làm vậy, nhưng tôi thích thế. Nó cho tôi động lực để mặc cả những giá thấp nhất cho các khách hàng của tôi, do đó họ sẽ tiết kiệm được tiền khi có tôi. Hoặc chí ít,” cô tiếp tục, nghĩ về vài đám cưới mà cô đã tổ chức, “không phải chi quá nhiều tiền hơn mức cần thiết.”

“Vậy chúng tôi sẽ không phải trả tiền cho cô?” Fenella hỏi, nghi ngờ thấy rõ.

“Không! Tôi không nói rằng vài khách sạn lớn không dành cho tôi mức giá ưu đãi, những thứ tương tự như thế, nhưng tôi không nhận tiền lót

tay. Tôi muốn mình trung lập, vì vậy tôi luôn tìm kiếm địa điểm hoàn hảo cho từng khách hàng.”

“Rất có đạo đức nghề nghiệp,” Hugo lầm bầm.

Sarah lườm anh một cái, nhưng nhận ra cô giận mình hơn là giận anh.

“Tuyệt quá!” Fenella nói, đột nhiên trở nên mơ màng.

“Vâng,” Sarah đồng ý và rồi nhớ ra - đám cưới của em gái cô. Cô quay sang Hugo. “Từ Steeple Colby tới đây thì mất bao lâu...”

Hugo có thể là một gã đều cáng, nhưng trí óc anh ta rất nhanh nhạy, “Ồ, đám cưới của em gái cô hả?

Cô gật đầu.

“Không chắc lắm. Có lẽ là một tiếng.”

Sarah nhắm mắt trong khi tính toán. Cô có thể rời đám cưới của em gái vào lúc nào thì hợp lý, nếu không tính đến cái thực tế rằng cô không nên rời khỏi đó? Cô có thể ở bên Carrie tối thiểu là bao lâu trước khi hôn lễ diễn ra, mặc dù Elsa và Bron sẽ có mặt bên cạnh cô ấy, giúp cô ấy mặc váy và những việc khác tương tự? Khi cô mở mắt ra, cô vẫn chưa tìm được câu trả lời. Fen và Rupert có vẻ băn khoăn. “Xin lỗi - anh chị không cần lo lắng gì cả. Chỉ là em gái tôi đã chọn ngày kết hôn trùng với Carrie Condy.”

“Và cô ấy không thể đổi...”

Sarah ngắt ngang câu hỏi của Fenella. “Đám cưới được tổ chức ở nhà thờ chỗ bố mẹ chồng sắp cưới của con bé, họ đã đăng ký ngày và con bé đang mang thai. Họ sẽ không thể kiếm được một ngày thứ Bảy nào khác trong nhiều tuần liền sau đó, và khi kiếm được thì có lẽ cái bụng bầu đã lộ rõ rồi.”

“À,” Fenella nói, rõ ràng hiểu được vấn đề khó xử này. “Bố mẹ cậu ta có biết cô ấy đang mang thai không?”

“Tôi nghĩ là có, nhưng không một người thân nào khác được phép biết. Họ muốn con bé là một cô dâu trong trắng mặc dù nó đã từng kết hôn rồi.” Sarah biết cô không nên chia sẻ toàn bộ thông tin riêng tư này với những người gần như xa lạ, nhưng nói ra điều đó cũng có ích và Fenella có vẻ là người hiểu biết và kín đáo.

“Vậy thì, nếu cô tổ chức đám cưới của Carrie ở đây, tôi sẽ giúp cô hết mức có thể,” Fenella nói. “Suy cho cùng, những việc cô làm chủ yếu là kiểm tra những người nấu và phục vụ tiệc, và những việc đại loại thế, đúng không?”

“Ừm,” Sarah nói.

“Chà, tôi đã quen làm những việc như thế. Và nếu nó được tổ chức ở đây, tôi sẽ muốn mọi thứ diễn ra suôn sẻ nhất có thể.”

Fenella đang làm Sarah thấy yên tâm. Có lẽ phơi bày chuyện riêng của gia đình với họ cũng là một điều tốt.

“Thế thì tuyệt quá - tôi thường đến một địa điểm tổ chức từ rạng sáng và hai mươi tư tiếng đồng hồ sau mới rời đi...” Cô làm một cử chỉ tỏ vẻ hối lỗi. “Ồ, đôi khi nó tạo cho tôi cảm giác như thế. Tôi phải đảm bảo rằng mọi thứ đều đầu vào đấy.”

“Nghe có vẻ mệt mỏi nhỉ!” Fenella tỏ ra thông cảm.

“Có rất nhiều việc phải lo, nhưng phần lớn những việc khó khăn đã được hoàn thành từ trước và nếu chị tin tưởng các nhà cung cấp và mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, chị sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.”

“Chà, lần này cô cũng đừng lo lắng gì,” Fenella nói. “Nếu Carrie Condry tổ chức đám cưới ở đây, cô ấy sẽ không hối hận đâu. Tôi hứa đấy.”

Nhìn Fenella, Sarah tin rằng cô ấy là người có đầu óc tổ chức, quyết đoán và dũng cảm. Cô hy vọng Sarah sẽ không cần phải dũng cảm để giúp cô trong đám cưới của Carrie, nhưng hai đặc điểm kia là cần thiết. “Tôi sẽ cố hết sức để thuyết phục cô ấy chọn Somerby,” cô nói. “Và nếu Carrie không đồng ý, thì ngay khi có đám cưới nào thích hợp, tôi nhất định sẽ chọn nơi này.”

Nếu chỉ nhờ sức mạnh ý chí mà Sarah có thể mọc cánh để bay về nhà và khỏi phải đi về với Hugo thì cô hẳn đã làm được rồi. Nhưng ngay cả những giải pháp thực tế hơn như thuê một chiếc xe hay tìm một chiếc taxi cũng là quá khó. Suy cho cùng, cô không muốn công bố với Fenella, Rupert và cả Hugo rằng họ không thể đi chung xe vì cô quá đổi thất vọng với anh khi không kể với cô chuyện anh đã đính hôn. Điều đó nghe thật trẻ con, ngay cả với chính cô.

Vì vậy khi đến lúc ra về, cô đã ôm cả Rupert và Fenella rồi chui vào xe và chấp nhận định mệnh.

Ngay khi vừa đóng cửa xe, Hugo nói, “Sarah, tôi muốn giải thích về Electra...”

Cô giơ tay lên để ngăn anh lại, đột nhiên có cảm giác mình giống hệt cô em gái Lily. Cô muốn anh đợi cho đến khi cô đang ở một nơi nào đó mà cô có thể nhảy ra khỏi xe với cái cớ là ghé thăm những người bạn cũ. “Không, không, làm ơn đừng nói gì cả! Tại sao anh phải giải thích chứ? Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi hết.”

“Vấn đề là, tôi cảm thấy tôi nên giải thích...”

“Không!” Cô đã thôi cảm thấy mình giống Lily và trở lại với bản thân hung dữ của mình. “Đừng nói gì cả. Chẳng cần thiết đâu.” Cô cười, cố gắng chứng minh rằng cô không bối rối chút nào với cái tin đó. “Đừng đề nghị tôi tổ chức một đám cưới nữa vào ngày 18 tháng Tám là được! Tôi không nghĩ tôi có thể ôm đồm thêm một đám cưới nữa trong hôm đó.”

Hugo thở dài. “Tôi hứa tôi sẽ không làm vậy.”

“Rất tốt.” Sarah hài lòng với biểu hiện vô tư của mình. Có lẽ nếu cô giả vờ đủ lâu và đủ mạnh mẽ, cô sẽ dần dần cảm thấy như thế thật.

“Vậy, không nhắc đến chuyện đòi tư của tôi nữa, cô nghĩ gì về địa điểm này?”

“Tuyệt vời! Thật sự rất tốt. Tôi chỉ hy vọng nó được cấp phép để tổ chức các đám cưới.”

“Cô có thể bảo Carrie làm thủ tục đăng ký kết hôn ở một phòng hộ tịch trước đó vài ngày và sau đó làm lễ ở Somerby. Trông nó có thể gần giống một đám cưới đích thực.”

“Tôi đã nghĩ đến điều đó và nó là giải pháp dự phòng của tôi, nhưng thuyết phục Carrie nghe theo ý tưởng đó là rất khó. Nó chẳng truyền thống chút nào.”

“Nhưng dạo gần đây rất nhiều người nổi tiếng đã làm vậy.”

“Tôi biết, nhưng tôi muốn theo đuổi cách thức thông thường trước. Nếu được thì đó sẽ là điều tốt nhất.”

Cô ngừng lại, biết rằng đã đến lúc để cảm ơn Hugo vì đã đưa cô đến một ngôi nhà tuyệt đẹp như thế. Cô cắn môi. “Cảm ơn rất nhiều vì đã đưa tôi tới Somerby. Nó rất đáng yêu.” Đó, vậy là xong.

Hugo lại thở dài. Anh có vẻ ủ rũ hơn lúc đi - gần như là thất vọng. “Không có gì đâu, Sarah. Tôi rất vui được giúp cô. Cả Fen và Rupert nữa, dĩ nhiên.”

“Anh gặp họ như thế nào?” Nhẹ nhõm, Sarah lái cuộc trò chuyện khỏi những chủ đề “sỏi đá” và chuyển sang những chủ đề an toàn hơn. Cô có thể

lắng nghe Hugo huyền thoại về chuyện của Rupert hồi còn đi học cho đến khi họ về tới nhà.

Chương 22

Bron đang khóa xe, sau khi đem rải các tấm bưu thiếp về dịch vụ làm tóc lưu động của cô ở tất cả các bưu điện địa phương trong vùng, và bất cứ nơi nào khác có một cái bưu điện, thì điện thoại reo. Khi cô tìm nó, cô tự hỏi liệu rời tiệm làm đầu có phải là một việc làm liều lĩnh không - chi phí đi lại có thể còn vượt quá số tiền cô kiếm được. Nhưng làm sao cô có thể tiếp tục làm việc ở đó được nữa? Cô sẽ mãi mãi hình dung ra cảnh bà chủ của cô mặc một chiếc quần lợt khe nylon màu đỏ - chẳng phải một cảnh tượng đẹp để gì cho cam.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy điện thoại. Đó là mẹ Roger.

“Chào bác, Pat!” Bron cố tỏ ra lạc quan bởi vì cô có thể nhận ra Pat đang không vui chút nào.

“Bron, bác không biết phải nói gì đây. Con vẫn sẽ nói chuyện với bác chứ?”

“Dĩ nhiên ạ! Tại sao lại không chứ?”

“Bởi vì những gì mà cái thằng tồi tệ đó đã làm. Và bác nghe rằng con cũng đã bỏ việc!”

“Dạ...”

“Con đã tìm được việc khác chưa?”

“Chưa ạ. Con đang khá bận rộn và...”

“Ôi, ả Sasha đó sẽ phải trả tiền trợ cấp thôi việc cho con.”

“Bác đừng buồn nhé, Pat. Con và bác vẫn sẽ là bạn. Còn Sasha thì con không chắc,” cô nói thêm, thì thào.

Pat vẫn cảm thấy áy náy vì có quan hệ liên đới với kẻ gây ra cái tội tày trời đó. “Nhưng bằng cách nào, khi con trai bác đã cư xử quá kinh khủng như thế?”

Bron thở dài, cô hy vọng là Pat sẽ không nghe thấy. “Con sẽ đến nhà bác chơi nhé?”

Đến lượt Pat thở phào. “Thật không? Bác không muốn đề nghị con chuyện này trong hoàn cảnh này, nhưng bác có một bữa tiệc quan trọng vào ngày mai và bác thực sự cần làm tóc. Nhưng,” bà vội nói tiếp, “đó không phải là lý do duy nhất bác muốn gặp con. Bác hy vọng con không nghĩ thế.”

Bron cười. “Con rất sẵn lòng đến gặp bác và làm tóc cho bác. Chúng ta là bạn mà. Chúng ta phải cố gắng gạt bỏ Roger ra khỏi mối quan hệ của chúng ta.”

“Hừm! Đôi khi bác ước gì bác có thể cấm cửa thằng nghịch tử đó! Nó làm cho bác tức điên lên được!”

Bron thấy mừng vì đã thoát khỏi ngôi nhà đó và nếu Pat trả tiền công làm tóc cho cô (và có lẽ bà sẽ khăng khăng làm vậy), cô sẽ có một chút tiền mặt để xoay xở qua ngày. *Cô có thể kiếm đủ các đám cưới và khách hàng để làm việc tự do không?* Cô tự hỏi. Hay cô sẽ phải đi đến một nơi xa hơn và tìm một tiệm làm tóc khác? Đám cưới của Carrie chắc chắn sẽ giúp cô rất nhiều.

Một cảm giác vừa quen vừa lạ dâng lên trong lòng cô khi cô đỗ xe ở lối xe chạy vào nhà cha mẹ Roger. Bố anh ta chắc đang đi làm và nếu ông ta ở nhà, Bron sẽ miễn cưỡng hơn nhiều với việc ghé thăm. Cô và Pat luôn hòa hợp với nhau, nhưng bố Roger thì lại khác. Vince và Bron chưa bao giờ cùng chung quan điểm.

Pat mở rộng vòng tay chào đón Bron ngay khi bà mở cửa. “Cùng à! Tại sao nó có thể làm thế chứ? Nó đúng là một thằng ngớ ngẩn!”

Bron đáp trả cái ôm một cách chân thành. “Tụi con thật sự không hợp nhau. Tụi con sẽ không làm cho nhau hạnh phúc, nếu không tại sao anh ấy lại ngủ với Sasha chứ?”

“Đó là một ả lẳng lơ!” Pat nói và Bron cười.

“Đó là một từ rất thích hợp!”

“Một từ rất vừa ý. Bác đang tập nói ra nó. Giờ thì vào nhà thôi. Bác đã mua loại bánh quy mà con thích; chúng ta có thể trút bầu tâm sự với nhau. Nó ngoại tình với bà chủ tiệm làm đầu của con bao lâu rồi?”

Câu hỏi đơn giản này khiến cô hơi sốc. “Con không biết!” Từ “ngoại tình” ám chỉ rằng chuyện này đã diễn ra được một thời gian rồi. Có phải như thế không, hay đó mới là lần đầu tiên? Thứ gì đó mách bảo cô rằng đó không phải là lần đầu. Tất cả những lời nói dối và sự lừa gạt mà anh ta chắc hẳn đã “diễn” với cô khiến cô thấy nhục nhã khi hỏi tương lại. Cô rùng mình. “Cô ta đã dọn đến ở cùng anh ta chưa ạ, bác có biết không?”

“Bác nghĩ là rồi.” Pat đặt tay lên cánh tay Bron. “Nó sẽ đưa cô ta đến ăn trưa vào Chủ nhật. Bác bắt như vậy. Cô ta nói cô ta không muốn đến - bác đã nghe tiếng cô ta léo nhéo trong điện thoại - nhưng nếu ta làm chuyện tồi tệ với ai đó, ta phải đối mặt với hành vi sai trái của mình.”

Bron đột nhiên nhận ra Pat đau lòng về chuyện này hơn cô nhiều. “Ôi, Pat, chúng ta hãy uống cà phê và ăn bánh quy thôi. Bây giờ con ổn rồi mà. Con đã thuê được một căn nhà nhỏ xinh xắn - không quá đắt - mọi thứ đều tốt đẹp!”

Pat dẫn đường tới bếp và bật ấm đun nước. “Con thật có bản lĩnh, còn thằng trời đánh kia thì cư xử quá tồi tệ.”

Vẻ mặt của Pat khiến Bron nghĩ rằng bà sắp sửa bắt anh ta đến tận nhà cô để xin lỗi, như thể anh ta đã làm vỡ một cái cửa sổ khi đang chơi cricket hay điều gì đó đại loại thế.

“Thật sự thì, bác đừng lo lắng gì cả. Mọi chuyện ổn rồi mà.” Nếu Pat không phải là mẹ Roger, Bron sẽ nói tiếp rằng quả là nhẹ nhõm khi không phải chung sống với Roger nữa. Anh ta gia trưởng, nóng nảy và chẳng phải là một người tình tuyệt vời trên giường.

“Không sao mà bác, thật đấy ạ. Nào, thế bác định đến sự kiện gì vậy? Bác có muốn nhuộm tóc không? Hay chỉ cần cắt và sấy? Sáng mai con có thể đến sớm nếu bác thích.”

“Được không? Thế thì tuyệt quá! Đó là bữa trưa với các bà vợ trong câu lạc bộ golf.”

Nhẹ nhõm vì đã thoát được chủ đề Roger, Bron ngồi xuống bàn ăn trong khi Pat pha cà phê. “ ‘Các bà vợ trong câu lạc bộ golf’ ấy ạ? Nghe cứ như tên một bộ phim bom tấn liên quan đến tình dục-và-mua sắm vậy!”

“Tiếc là nó không được thú vị như thế đâu, mà khá tẻ nhạt. Vince muốn bác giao du với họ phòng khi có đức ông chồng nào trong số đó là người mà ông ấy muốn lấy lòng. Không ai trong nhóm chơi golf cả, nhưng bọn bác hay tổ chức những sự kiện giao lưu nho nhỏ.”

Chúa phù hộ cho mình, Bron nghĩ khi cô nhấm nháp những cái bánh quy yến mạch và mật ong và nhấp cà phê. Cô có thể hình dung ra nó - hoạt động gây quỹ cạnh tranh với tổ chức Những Phụ Nữ Phục Vụ Bữa Trưa.

“Vấn đề là,” Pat tiếp tục, “bà Bedlington, chủ tịch...”

“Nhóm bác có cả chủ tịch cơ à? Chúa ơi!” Bron lẩm bẩm.

“... là một phụ nữ khá nổi trội và bác muốn trông mình phải đẹp nhất trong dịp này.”

“Con sẽ lên gác và giúp bác chọn một bộ đồ nếu bác muốn. Cô bạn Elsa của con - bác biết chứ? Người may váy cho cái đám cưới lớn đó, và phải làm một phù dâu thay thế ấy? - ờ, mẹ của Ashlyn - Ashlyn là cô dâu, nếu bác còn nhớ - ờ, mẹ của Ashlyn...”

“Bác nghĩ bác vẫn đang hiểu con nói gì,” Pat nói, “dù không dễ dàng lắm.”

Bron cười và tiếp tục, “Ồ, bà ấy giúp Elsa học cách chọn lựa màu sắc. Đó là một món quà cho cô ấy vì đã làm phù dâu vào phút chót. Bà ấy kéo cả con đi theo. Nó rất thú vị! Ba người bọn con đã thử các món đồ trang sức. Đó chính là điều con cần để...” Giọng cô nhỏ dần. Pat đã có quá đủ cảm giác tội lỗi khi Bron chưa cần nhắc đến chuyện đó rồi.

Cô thay đổi chủ đề một chút. “Có vẻ như làm cho người khác từ bỏ việc mặc đồ đen luôn là một vấn đề nan giải.”

Pat có vẻ ngờ ngác. “Ý con là gì, cô ấy chọn lựa lại màu sắc?”

“Ồ! Bác không biết sao? Đó là một công ty - ờ, một văn phòng, con nghĩ vậy - có tên là Làm Đẹp Với Màu Sắc. Họ nói cho bác biết bác có thể mặc những loại màu sắc nào.”

Pat hừm một tiếng. “Nghe cứ như một bà Bedlington khác vậy.”

“Không! Việc đó không có tính áp đặt, mà rất tự do! Họ tẩy trang toàn bộ cho bác, hoặc gần như toàn bộ, và rồi đặt tất cả các loại màu sắc khác nhau lên da bác và bác có thể thấy những màu nào hợp với mình và những màu nào không.” Bron nghĩ trong vài giây. “Thật ra, nó không giống như chọn màu sắc thích hợp cho tóc đầu ạ. Vài màu khiến người ta trông nhợt nhạt, những màu khác lại khiến họ có vẻ hồng hào.” Cô nhìn tóc Pat trong một thoáng. “Con nghĩ chúng ta có thể dùng loại thuốc nhuộm bán vĩnh viễn cho tóc của bác, để giúp bác rạng rỡ hơn. Chúng ta không có thời gian để nhuộm highlight.”

“Trừ phi con đến từ lúc sáng sớm và bác không chắc là bác thích làm tóc khi Vince vẫn đang ngáy trong buồng ngủ.”

Bron cười. “Chúng ta hãy đi lên gác và quyết định xem bác sẽ mặc gì và rồi con sẽ nói với bác về kế hoạch mới của con. Con sẽ làm một cái bánh cưới!”

“Bron, điều đó thật tuyệt vời. Con vốn là một thợ làm bánh giỏi. Con sẽ nhờ người phủ kem cho nó à?”

“Không ạ!” Bron rú lên phần nộ. “Đích thân con sẽ làm. Việc đó cũng khó bởi vì nó là một cái cây. Bác biết đấy, một trong những cái cây giống hình kẹo mút mà các nhà hàng sang trọng thường để bên ngoài cửa ỷ ạ.”

“Chúa ơi, Bron.”

“Vấn đề là, con không biết làm nó ở đâu. Con phải kiếm một căn bếp đủ tiêu chuẩn vệ sinh và còn phải đủ lớn nữa.”

Pat trở nên im lặng trong một thoáng và rồi đột nhiên có vẻ rất hài lòng với chính mình. “Bác nghĩ bác có thể giúp con việc đó. Người phụ nữ mà bác đang nghĩ tới hiện đang đi vắng, nhưng bác sẽ liên lạc với con sớm nhất có thể. Bà ấy rất dễ thương, bác biết bà ấy sẽ cho con sử dụng căn bếp của bà ấy nếu bà ấy có thể. Nó đã được kiểm định về vấn đề vệ sinh và an toàn.”

“Ôi, Pat!” Bron ôm chầm lấy bà. “Bác thật là tuyệt vời.”

Pat cũng ôm cô. “Roger không biết nó đã đánh mất thứ gì khi lừa dối con đâu.”

Họ buông nhau ra và Bron thu thập những cái tách và phê và đặt chúng bên cạnh máy rửa bát đĩa. “Con nghĩ anh ta biết đấy ạ. Anh ta nghĩ anh ta muốn một người phụ nữ nhỏ bé luôn ngoan ngoãn phục tùng anh ta,

nhưng thực tế những gì anh ta muốn lại là một ai đó thú vị hơn. Đó là một sự lựa chọn hoàn toàn đúng đắn.”

Thật ra, Bron nghĩ, anh ta cũng chẳng vừa lòng với cô. Họ đều chỉ làm khổ nhau.

Sau khi giúp Pat quyết định mặc gì trong bữa trưa quan trọng của bà với một tổ chức mà cô chắc chắn rằng Sarah sẽ quy kết là quá thành kiến giới tính và hoài cổ đến mức không thể tả nổi, Bron quyết định nấu một bữa đặc biệt cho James. Cô nhận ra đó là một phản xạ tự động.

Con đường dẫn tới trái tim Roger là đi qua dạ dày và mặc dù cô không muốn chạm tới trái tim James, nhưng anh đã rất tốt với cô và cô muốn làm một việc gì đó để đáp lại.

Nhưng cô nên nấu gì cho anh ăn? Cái khó khi nấu ăn cho một người mà bạn hầu như không quen biết là bạn phải đoán được khẩu vị của họ. Anh đã làm cho cô món trứng ốp lết khi cô mới chuyển tới: vậy thì anh có thể là người ăn chay. Có một giải pháp là tối nay cô sẽ về nhà và hỏi anh, rồi mời anh một bữa cơm, nhưng như thế thì khách sáo quá. Cô thích để lại một mảnh giấy trên cửa nhà anh hơn, nhấn nhủ rằng “Đừng nấu nướng gì cả nhé, hãy sang nhà tôi tầm bảy giờ”. Như thế sẽ tự nhiên hơn. Tất cả những gì cô muốn làm là giúp anh khỏi phải nấu nướng, và ăn một món gì đó có thể ngon lành hơn món anh tự nấu cho mình. Ai cũng thích thi thoảng được người khác nấu ăn cho, đặc biệt là khi họ sống một mình như anh có vẻ thế. Cô chưa thấy anh ngủ lang ở ngoài bao giờ hay có cô bạn gái tiềm năng nào đến thăm anh. Tuy nhiên cô thực sự chẳng biết gì nhiều về anh, ngoài việc anh có vẻ là một người tốt thích sống một mình.

Sau khi đi đi lại lại trên con đường cái vài lần và nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ cửa hàng thịt một lúc lâu, Bron quyết định rằng cô chỉ việc gọi điện và hỏi anh.

“James? Tôi Bron đây, hàng xóm mới của anh.”

Anh cười. “Có thể tôi hơi lơ đãng, nhưng tôi chưa quên cô là ai đâu.”

“Thế thì tốt. Tôi gọi điện vì tôi muốn nấu cho anh một bữa cơm - để cảm ơn anh. Tối nay được không?”

“Bữa ăn sẽ tuyệt vời lắm đây.”

“Không chắc lắm về điều đó, nhưng tôi sẽ cố hết sức.” Bron đột nhiên thấy mình lo lắng hơn. “À này, anh có phải là người ăn chay không? Chúng ta có trứng...”

“Không.”

“Hay anh là người ăn chay trường?”

Anh cười khùng khục. “Tôi nghĩ điều đó đã quá rõ ràng. Tôi không thể là người ăn chay trường nếu tôi ăn thịt, đúng không?”

“Đúng vậy,” Bron nói, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. “Anh có đặc biệt ghét món gì không?”

“Bất cứ thứ gì ngoài trứng sẽ đều tuyệt vời.”

Bron đỏ bừng mặt và mừng thầm vì anh không thể nhìn thấy cô. “Tôi đã quên mất đàn gà của anh. Vậy thì hẹn anh khoảng bảy giờ nhé?”

Chương 23

Sau khi quyết định rằng cô nhất định không được nấu thịt gà - anh sẽ không muốn ăn đồng loại những con vật cưng của anh - cô không thể nghĩ ra thứ gì khác mà sẽ không chiếm mất của cô đến hàng tiếng đồng hồ.

Cô tha thẩn đi đi lại lại trên phố High, tìm nguồn cảm hứng, hối hận vì đã quyết định bỏ lại những cuốn sách dạy nấu ăn. Cô sẽ nhờ Pat lấy chúng hộ cô. Cô không muốn quay lại đó nếu không có việc gì quá cần thiết. Ít nhất thì cô có thể chắc chắn là chúng hoàn toàn thuộc về cô.

Rồi, không hiểu sao, trước khi cô biết nó xảy ra thế nào, cô thấy mình đang ở bên ngoài tiệm làm đầu, nhìn chăm chăm vào cửa sổ. Cô chợt nghĩ ra ở đó có một cái máy tính, cô có thể tra cứu một công thức nấu nướng trên Internet - một công thức đã được thử nghiệm mà cô biết sẽ có hiệu quả.

Cô đang cố gắng nhìn qua cửa sổ mà không bị ai phát hiện thì một trong các khách hàng của cô trông thấy cô và vẫy tay. Trước khi Bron có thể ra hiệu rằng cô không muốn ai biết, Sasha, rõ ràng nhanh nhẹn hơn, nhìn thấy cô, và lao bắn ra ngoài cửa, tóm lấy cổ tay cô như Lão Thủy Thủ Già^[32], chỉ có điều cô ta đang đi một đôi tất lưới.

“Cô đã quyết định quay lại à?” Sasha thận trọng, thăm dò xem có phải Bron định chạy vụt vào trong tiệm làm đầu và tuyên bố rằng Sasha là một ả đàn bà lăng loàn hay đại loại thế không. “Cô vẫn có thể tiếp tục làm việc ở đây nếu muốn.” Có lẽ cuối cùng cô ta đã nhận ra cô ta đã đánh mất một thợ làm đầu tài năng như thế nào.

Cô ta không nói thêm “miễn là cô đừng gây rắc rối”, nhưng cô ta không cần phải thế. Sasha luôn rất giỏi trong việc truyền đạt những yêu cầu của mình mà không cần phải nói ra miệng.

Bron nhìn xuống cánh tay mình, Sasha lập tức nói lỏng bàn tay đang siết chặt, “Ồ, không, không phải đâu. Ý tôi là, tôi không muốn quay lại làm việc.”

Chỉ riêng việc đứng cạnh Sasha trên vỉa hè đã đủ kinh khủng rồi. Bron thà làm bất cứ điều gì còn hơn là quay lại tiệm làm tóc với không khí khó chịu của nó cùng những giờ đồng hồ tẻ nhạt dài đằng đẳng và tất cả những tranh cãi nho nhỏ về những lời khuyên dành cho khách.

“Vậy cô đến đây làm gì?” Nụ cười của Sasha hoàn toàn giả tạo nhưng đã bớt căng thẳng hơn một chút. Bron cười đáp lại, cũng với vẻ giả tạo như thế.

“Tôi vẫn còn để mấy thứ ở đây và tôi cũng muốn hỏi xem là tôi có thể mượn máy tính một lúc không? Tôi cần tra cứu một thứ trên mạng.” Đã đến đây rồi thì cô cũng nên dùng nó.

Sasha cân nhắc. Liệu Bron có phá rồi nếu cô ta từ chối không? Cô ta rõ ràng không thể quyết định. “Được. Nếu cô không dùng quá lâu.”

“Cảm ơn.” Bron mỉm cười và bước qua Sasha để vào cửa hàng.

Một vài khách hàng cũ của cô đang ngồi dưới những cái máy sấy. Nhìn thấy Bron, họ gọi cô, “Chào cưng! Rất vui được gặp cô.”

“Tôi được thông báo là cô đã nghỉ việc khi tôi gọi điện tới hôm qua. Bây giờ lại được gặp cô rồi,” một người nói.

“Cô đến để lấy tiền lương, đúng không? Này, Sasha, đừng gây khó dễ gì với cô ấy, cô ấy là một cô gái đáng yêu. Luôn làm tôi hài lòng.”

Người còn lại nhìn Bron với vẻ suy đoán. “Không phải là cô đang mang bầu đấy chứ? Thế thì cô mới không muốn làm việc với tất cả những loại hóa chất này.”

Bron, người đang mặc một cái áo mùa hè rộng thùng thình trùm lên quần jean, quyết định nén lại cảm giác bị xúc phạm. Sasha nhìn Bron với ánh mắt ám chỉ họ-nghĩ-cô-béo, song Bron lờ đi.

“Nhưng mà nó vẫn chưa lộ rõ!” người phụ nữ đó nói, lo lắng vì sợ rằng mình đã phát ngôn bừa bãi.

Bron cười và vén áo khoe cái bụng bằng phẳng, bình thường.

“Chà, nếu cô đi khắp nơi trong một cái áo ngủ chẳng khoe được dáng vóc đẹp đẽ của cô, thì ai mà chả nghĩ là cô có bầu chứ?” người phụ nữ nói, vẫn còn xấu hổ.

Bron lại cười. “Không, tôi không có bầu, nhưng tôi vẫn nghỉ việc. Sasha rất tốt bụng khi cho phép tôi dùng Internet. Tôi cũng đã bỏ bạn trai rồi.” Đến lượt Bron nhìn Sasha đầy ân ý.

Sasha nói, “Nếu cô muốn dùng máy tính thì dùng đi. Cô biết nó ở đâu rồi đấy. Và đừng dùng quá lâu. Tôi sắp phải đặt vài món hàng rồi.”

Bron mỉm cười với các khách hàng cũ của cô. “Các bà lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi nếu muốn.” Cô lục túi để lấy mấy tấm danh thiếp. “Đây là số điện thoại của tôi.”

Nỗi căm tức của Sasha gần như được thể hiện thấy rõ. Cô ta đang cố kìm nén vì cô ta là kẻ có lỗi, Bron nghĩ. Cô ta không thể tha thứ cho mình.

Bron tìm được công thức khá nhanh vì cô biết mình có những cuốn sách nào, và có thể tra cứu hầu hết bọn chúng trên mạng. Cô đặt lệnh in công thức của món thăn lợn, một món ăn dễ làm, không mất nhiều thời gian

và không dính dáng gì đến thịt gà. Nhưng cô vẫn sẽ cần quay lại trung tâm thị trấn. Cô đang chờ máy in khởi động và làm việc thì Sasha tới.

“Cô không làm việc gì mà cô không nên làm đấy chứ? Chẳng hạn như ăn cắp hồ sơ khách hàng của tôi?”

Bron thừa biết Sasha không lưu hồ sơ khách hàng trên máy tính bởi vì cô ta chẳng bao giờ nhập chúng vào đó.

“Tôi chỉ đang in một công thức nấu ăn thôi,” Bron điềm tĩnh nói.

“Cô thật tồi tệ khi đưa danh thiếp của cô cho các khách hàng của tôi,” Sasha giận dữ nói tiếp.

“Chị thật tồi tệ khi cho bạn trai tôi...”

“Ôi, thôi được rồi!” Sasha ngắt lời, trước khi Bron kịp nói hết. “Tôi xin lỗi về chuyện đó!”

Bron nhún vai. Giọng điệu xin lỗi của Sasha nghe chẳng khác gì những lần cô ta nhét thêm một khách hàng nữa cho Bron khiến cô chẳng kịp ăn trưa. Nói cách khác: chẳng thực lòng cho lắm. Vừa khéo, máy in hoạt động và nhả ra công thức của Bron.

“Bây giờ, nếu cô đã dùng xong máy tính thì làm ơn đi đi. Hẹn gặp lại cô lúc nào cô về lấy sách dạy nấu ăn nhé.” Có vẻ như Sasha đang cố gắng tỏ ra thân mật, nhưng không làm nổi.

“Cảm ơn, chị thật tử tế,” Bron nói một cách hòa nhã và đi nhanh ra khỏi cửa. Sau khi tạm biệt các khách hàng cũ, cô lại bắt đầu đi tới các cửa hàng.

Chỉ sau khi đã lập ra một thực đơn, rửa tay và buộc một cái khăn lau bát đĩa lớn quanh eo, Bron mới nhận ra căn bếp trong căn nhà nhỏ không thích hợp để nấu một bữa ăn thịnh soạn, hay thậm chí những bữa ăn gia đình bình thường. Từ trước đến giờ cô vẫn thấy ổn vì cô chủ yếu toàn ăn

trứng luộc, thi thoảng là ức gà hoặc một khúc cá, nhưng với bất cứ món gì cầu kỳ hơn thế, kích cỡ của nó thật bất tiện. Đạo gần đây cô rất bận, nên cô đã không để ý đến điều đó.

Trước hết, bề mặt duy nhất đủ lớn để lăn bột là sàn nhà. Cô đã dự định làm bánh táo. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào không thích nó.

Cô cần môi và tự hỏi sẽ giải quyết vấn đề này thế nào. Nếu cô khử trùng sàn nhà và che phủ nó bằng giấy bạc thì sao nhỉ? Không, thế thì cô sẽ cần đến cả một dăm giấy bạc, mà cô không có nhiều như vậy, và nó sẽ bị nhàu nhĩ. Mặc dù sẵn sàng lăn bột trên đầu gối, nhưng cô vẫn cân nhắc chuyện trải một cái khăn xuống và dùng nó làm một bề mặt. Nó sẽ tạo cho bột lớp hoa văn thú vị và lúc đang trên đường đi lấy khăn thì cô mới nhận ra mình phải lăn bột bằng một chai rượu vang.

Vậy thì nó sẽ phải là bánh táo hấp chứ không phải bánh táo thường. Nếu là Roger thì anh ta sẽ kêu ca phàn nàn, nhưng James có lẽ sẽ hoàn toàn vui vẻ.

Khi cô nhào bột, bột và đường giữa các ngón tay, cô nhận ra rằng giải quyết vấn đề là một trong những điều yêu thích của cô. Đó là lý do cô quá nhiệt tình với việc làm bánh cho Carrie. Cô chỉ hy vọng căn bếp của bạn Pat sẽ thích hợp và cô sẽ được phép sử dụng nó. Dù sao đi nữa, Sarah sẽ có vài ý tưởng nào đó.

Cô nhóm lò sưởi, không phải vì lạnh mà vì trời bắt đầu mưa, khiến căn nhà nhỏ có vẻ hơi tối. Lò sưởi và ánh sáng tỏa ra từ vài cây nến mà cô mang theo giúp nó trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Khi căn phòng đã *gemütlich* ^[33] hơn, cô đặt hai cái đĩa trước lò sưởi để hơi nóng chúng, nhận ra rằng có lẽ cô là người phụ nữ dưới ba mươi tuổi cuối cùng trên trái đất còn bận tâm đến những cái đĩa ấm, rồi quay lại với việc nấu nướng. Cô hy vọng James sẽ không đến muộn. Cô không muốn những miếng thăn lợn của cô bị khô.

Anh không đến muộn. Anh mang theo một bó hoa rõ ràng được hái từ một khu vườn và là sự kết hợp tuyệt vời của nhiều loại hoa khác nhau.

“Ồ, đẹp quá!” Bron nói. “Chúng là hoa gì thế?”

“Chà, chủ yếu chỉ là những loại hoa bình thường thôi. Những bông hồng màu thịt cá hồi này là Albertine, những bông màu tía có hai lớp cánh này thuộc họ mao lương, nhưng luôn được biết đến với cái tên ‘mũ trùm đầu của cụ bà’. Loại cỏ có sọc này được gọi là ‘nịt bít tất của thợ làm vườn’. Tôi chắc chắn cô nhận ra những bông cúc mặt trăng.”

Bron cười. “Tôi sẽ cắm chúng vào nước và sau đó sẽ lấy cho anh một ly rượu vang.”

“Tôi cũng mang theo rượu vang đây. Để tôi mở nó nhé?”

Khi Bron lấy ra hai cái ly vại mà cô đã rửa và chùi bóng cho dịp này, anh mở nút bần của chai rượu. Cô nhận ra ở bên anh khiến cô có cảm giác rất yên bình. Và anh cũng không xấu trai; một lần nữa cô lại tự hỏi không biết anh có bạn gái không. Cô đưa mấy cái ly cho anh trước khi đi tới lò nướng để lấy đĩa khoai tây và mang nó đến bàn. Cái bàn bị cập kênh.

“Một mảnh bao thuốc lá sẽ xử lý được chuyện đó,” anh nói với vẻ hiểu biết, và rồi nói thêm, “Tiếc là tôi hút thuốc lá cuộn.”

Bron xé phần đầu của một hộp bong ngô. “Đây, để tôi thử cái này xem sao. Việc cai thuốc của anh thế nào rồi?”

“Tôi đã hút ít đi nhiều. Bây giờ chỉ còn khoảng năm điếu một ngày thôi, nhưng tôi muốn bỏ hoàn toàn.”

Bron cúi xuống để chèn mảnh bìa các tông xuống dưới cái chân bàn đáng ghét. Đột nhiên cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngập. Cô đang làm quen với James và họ là hàng xóm, nhưng cô ý thức rằng họ đang cùng ở trong một không gian rất nhỏ và anh là một người tương đối xa lạ. Căn nhà nhỏ

có vẻ đã co lại một nửa so với cái kích cỡ vốn đã nhỏ bé của nó. Cô vụng về đứng lên.

Có lẽ cảm nhận được sự lúng túng bất ngờ của cô, James nói, “Bên nhà tôi có ít củi khô. Để tôi về lấy chúng nhé?”

Khi cô thấp xong những ngọn nến trên bàn, cùng một loại với những ngọn đặt rải rác quanh phòng, cô chợt nhận ra trông nó có thể quá lãng mạn. Cô không định quyến rũ anh, cô chỉ đang cảm ơn anh vì đã giúp cô dọn vào nhà mới. Anh có thể khá hấp dẫn trong vẻ mộc mạc, chân chất của mình, nhưng cô không thể nghĩ đến một mối quan hệ khác cho đến khi đã sống tự do được một thời gian. Khi anh quay lại với mấy khúc gỗ, cô đưa cho anh một ly rượu đầy.

“Anh ngồi đi. Chắc là anh đói rồi. Nâng ly nào!” Cô nói liền thoảng một cách vui vẻ, cụng ly với anh. “Bắt đầu ‘đào xới’^[34] chỗ thức ăn này thôi! Ồ - tôi không định dùng một lời chơi chữ khủng khiếp chỉ vì anh là một người làm vườn hay gì đó đâu.”

“Không sao, tôi chẳng hề nhạy cảm chút nào với ba cái chuyện đó. Tôi từng làm trong ngành công nghệ thông tin cho đến khi tôi không thể chịu nổi nó nữa và quyết định đổi nghề.”

Bron uống một hơi rượu vang để lấy tinh thần. “Có lẽ tôi nên đổi nghề. Anh không biết tôi xấu hổ thế nào khi phải nói với những nhóm người mà tôi không quen biết rằng tôi làm nghề gì đâu.”

“Cái gì, cô xấu hổ vì phải nói ra việc cô là một thợ làm tóc sao?”

“Ừm. Nó đem lại cho tôi sự thỏa mãn và tôi thực sự yêu thích nó, nhưng người ta chỉ cho rằng tôi là một kẻ ngu ngốc.”

“Cô có chắc không? Tại sao họ lại nghĩ thế?”

Bron nhún vai. “Theo truyền thống, chỉ những cô gái không có khả năng vượt qua nhiều kỳ thi mới bị đẩy vào làm việc này. Nhưng tôi chọn nó bởi vì tôi muốn. Tôi đã đỗ nhiều kỳ thi.”

“Vì tôi không biết rằng thợ làm tóc bị coi là ngu ngốc, nên cô không cần cho tôi xem các chứng chỉ của cô để thuyết phục tôi rằng cô không kém cỏi chút nào.”

Bron bật cười và nhấp một ngụm rượu khác, cảm thấy thư thái hơn nhiều. Nói chuyện với James thật thoải mái, sự lúng túng ban đầu của cô đã tan biến - và anh lắng nghe như thể anh thực sự quan tâm, không như Roger. “Thật ra, tôi đang mở rộng phạm vi công việc một chút.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi phải làm một chiếc bánh cưới, nhưng tôi không rõ phải làm thế nào.” Bron mỉm cười. “Còn anh?” cô hỏi. “Hồi trước anh có phải đi học không? Mặc dù làm vườn có vẻ là một công việc dựa trên năng khiếu?”

“Năng khiếu cũng giúp cô nhiều nhưng chỉ riêng nó thôi thì không đủ. Đặc biệt là khi cô muốn làm việc trong những khu vườn lớn.”

“Như khu vườn anh đang làm?”

Anh gật đầu. “Khu vườn ở đây rất đáng yêu và tôi cực kỳ may mắn khi gặp Vanessa. Làm việc cho bà ấy quả là tuyệt vời, nhưng tôi không muốn làm mãi mãi. Tôi muốn đi sâu hơn vào việc thiết kế vườn và để làm được điều đó, cô phải thực sự hiểu biết về các loại cây.”

Bron mỉm cười trêu chọc. “Theo truyền thống, những anh chàng nào bị coi là không có khả năng vượt qua các kỳ thi thì mới học làm vườn.”

James bật cười. “Chúng ta hãy uống mừng cho những người bị coi là không có khả năng vượt qua các kỳ thi nhưng lại làm được điều đó.”

Khi ly của họ chạm nhau, Bron nói, “Nếu cứ chúc rượu suốt thế này thì cả hai ta sẽ say mất,” rồi cô bỗng đỏ mặt, hy vọng cô đã không bóng gió điều gì. “Anh ăn đi. Tôi không muốn toàn bộ chỗ thức ăn này bị nguội lạnh.”

Họ im lặng ăn uống trong một lúc và rồi James nói, “Vây, cô thấy việc sống một mình thế nào?”

Bron cân nhắc trong một thoáng. “Rất ổn. Tốt hơn tôi tưởng nhiều. Trước đây tôi chưa bao giờ sống một mình và luôn cho rằng tôi sẽ ghét điều đó, nhưng tôi thực sự thích cuộc sống tự do.” Cô ngừng lại và nhấp một ngụm rượu nữa. Vì James không nói gì, cô tiếp tục. “Tôi có bạn bè và công việc, tôi không cần thứ gì khác.”

“Kể cả một người đàn ông để làm những việc nặng nhọc?”

Bron cười, hiểu rằng anh đang trêu cô. “Tôi có một cái lưng rất khỏe, cảm ơn anh, vì vậy tôi có thể tự mình mang vác mọi thứ. Nhưng tôi có thể cần đến sự giúp đỡ của anh nếu tôi gặp một con nhện,” cô nói thêm, không muốn tỏ ra quá lố. Hơn nữa, đó là sự thật.

Đến lượt James cười. “Tôi sẽ chuẩn bị sẵn một cái cốc và một mảnh bìa.” Anh im lặng trong một thoáng. “Và tôi hiểu cảm giác của cô khi sống một mình. Nó yên bình dù đôi lúc hơi cô đơn.”

“Tôi chắc chắn sẽ sống một mình trong một thời gian dài. Như thế tôi có thể bật radio giữa đêm hôm khuya khoắt nếu tôi không ngủ được.” Cô lại nâng ly. “Mừng cuộc sống độc thân!”

Khi họ cụng ly xong, cô đi lấy bánh hấp.

Gần mười hai giờ đêm, James đột nhiên nhìn đồng hồ và rồi đứng dậy. “Tôi không biết đã muộn đến thế...”

Họ đã tán gẫu về đủ thứ chuyện, sách báo, phim ảnh, âm nhạc, và thời gian trôi vèo qua.

“Tôi cũng vậy.” Bron khá ngạc nhiên; cuộc trò chuyện đã diễn ra rất thoải mái.

“Mai tôi phải đi làm sớm. Nhưng cảm ơn cô rất nhiều vì bữa tối. Nó thật tuyệt vời. Một trong những mặt hạn chế của cuộc sống độc thân là chuyện ăn uống. Không hiểu sao tôi chẳng bao giờ muốn bỏ nhiều công sức vào việc nấu nướng.”

“Chà, tôi rất vui vì anh thích nó. Đây chỉ là một lời cảm ơn tôi dành cho anh vì anh là một người hàng xóm tốt bụng. Thực ra,” được rượu tiếp thêm can đảm, Bron nói ra điều cô đã ấp ủ trong một thời gian, “tôi có thể cắt tóc cho anh nếu anh muốn.”

Anh nở một nụ cười thiếu náo. “Tôi sẽ mang cho cô cái kéo xén tĩa hàng rào.”

Bron nháy mắt với anh. “Không cần đâu. Tôi cũng có mà.”

Khi anh đi xuôi theo con đường, cô quyết định rằng anh thực sự khá dễ thương khi anh cười.

Chương 24

Sarah cầm tấm thiệp trong tay, lật đi lật lại khi cô đọc những dòng chữ được viết trên nó có lẽ là lần thứ một trăm. Cô sẽ không nghĩ đến việc tới đó nếu cô không ở London sẵn, nhưng cô đã vào thành phố để kiểm tra ban nhạc mà Mandy muốn biểu diễn ở tiệc cưới và, sau khi xong việc, cô lại nhớ đến tấm thiệp mời này.

Nó được gửi đến vài ngày trước, thông báo về một triển lãm trong đó có trưng bày những bức ảnh của Hugo. Cô đã định quẳng nó vào thùng tái chế giấy loại nhưng khi bắt gặp tên anh, cô lại dính nó lên bảng niêm yết của cô.

Và có Chúa mới biết tại sao cô lại nhét nó vào túi khi cô ra khỏi cửa sáng hôm đó. Nhưng, cô lý luận, vì cô đã làm vậy nên cô phải tới đó thôi. Cô lấy ra tấm bản đồ đường phố London và tính toán đường đi.

Nó nằm ở một khu vực mà Sarah không quen thuộc. Trông nó có vẻ “đang phát triển”, với một vài cửa hàng thời thượng nằm giữa những cửa hàng bán rượu chai có mặt tiền rào lưới sắt và những cửa hàng bán băng đĩa trò chơi điện tử. Một cánh cửa sơn màu chói lọi nổi bật giữa những ngôi nhà của những kẻ chiếm dụng đất bất hợp pháp. Chỉ những ai có thần kinh thép, không sợ tội ác đường phố mới mua nhà cửa ở đây. Sarah không có đủ cả hai tiêu chí đó và mừng thầm vì cô không phải tới đây khi trời tối. Cô vẫy một chiếc taxi từ bến tàu điện ngầm để khỏi bị lạc, cô tự nhủ, chứ không phải vì lo lắng.

Tài xế dừng lại trước một nhà kho cũ đồ sộ đến mức có thể chứa cả một đàn voi. “Tới nơi rồi đó cưng. Họ nói với tôi đây là một trong những

triển lãm mới lý thú nhất trong thành phố.”

“Ồ, đúng rồi, cảm ơn ông!”

Khi đã vào bên trong, Sarah cảm thấy hài lòng vì đã đặt chân đến đây. Cô thích các triển lãm nhưng hầu như chưa bao giờ có thời gian tới đó. Cô bước lên cầu thang, cố gắng thuyết phục bản thân rằng cô đến để xem triển lãm chứ không phải vì các tác phẩm của Hugo. Cô tự cười mình, chẳng bị lừa phỉnh tẹo nào.

So với khoảng không gian mở ra trước mắt cô, xưởng làm việc rộng lớn của Elsa trông chỉ như một cái phòng ngủ đơn. Khu vực rộng lớn này được chia nhỏ bởi các tấm vách ngăn sơn trắng. Căn phòng đang đầy ắp hoạt động. Người ta đang treo các tác phẩm, sắp xếp lại những bức vách ngăn và, đâu đó khuất tầm mắt, ai đó đang gõ gõ vào một mảnh kim loại. Sarah bối rối. Cô lúi túi thiếp mời ra khỏi túi, nơi nó đã bị lúi ra nhét vào vại lần, và nhận ra cô đã đến nhầm ngày. Cuộc triển lãm tuần sau mới mở cửa.

Thầm đá cho mình một cú thật mạnh, cô định quay lại và rời đi thì một cô gái bước đến chỗ cô. “Tôi có thể giúp gì không?”

Cô ta cao, gầy và mặc đồ jean bó. Tóc cô ta vàng hoe và xù lên với những lọn xoăn hoang dại. Sarah nghĩ trông cô ta quen quen nhưng không thể nhớ ra là ai.

Sarah xua tay. “Xin lỗi, tôi đến nhầm ngày. Tôi sẽ đi ngay đây.”

“Chị có sống ở London không?”

Sarah nhận ra cô ta có thể đoán được cô không phải người London chỉ bằng cách nhìn cô và rồi tự hỏi liệu có phải cô đang tự tưởng tượng ra điều đó không. “Không...”

“Vậy thì chị hãy tới xem nó luôn bây giờ đi, nếu không chị sẽ bỏ lỡ nó đấy.” Cô gái mỉm cười. “Tôi biết những người sống ở tỉnh lẻ như các chị

là thế nào mà! Chị có quan tâm đặc biệt đến nghệ sĩ nào không?”

“Chà, tôi có quen sơ sơ Hugo Marsters.”

“Ồ, Hugo à! Anh ấy thật tuyệt vời, phải không? Và cũng là một nhiếp ảnh gia rất tài giỏi. Tôi là Electra Handforth-Williams.”

“Tôi là Sarah Stratford.” Vậy ra đó chính là lý do khiến cô ta trông quen quen. Lần trước cô đã thấy cô ta với Hugo, khi cô tới London gặp Carrie. Cô thấy mình gần như không thể cười nổi. Bàn tay cô đang bắt tay Electra chắc hẳn sẽ ẩm ướt và lạnh lạnh. Tại sao cô lại nghĩ Hugo có thể thích cô cơ chứ? Electra thật cuốn hút và dễ thương như chú nai Bambi. Cô thậm chí không dám nghĩ tới việc cạnh tranh với tuổi trẻ và sức sống của cô ấy, huống hồ là sắc đẹp.

“Đi nào. Chúng tôi vẫn đang sắp xếp, như chị thấy đây, nhưng các tác phẩm của Hugo đã được treo lên rồi. Tôi chịu trách nhiệm với chúng mà. Chúng tôi đang hy vọng chúng sẽ thu hút được nhiều sự chú ý. Một, hai tác phẩm đã được bán nhưng anh ấy đã hứa trưng bày chúng trong buổi triển lãm và tôi đã kiên quyết nói với anh ấy rằng chúng phải ở đó!” Cô ta rạng rỡ nói với Sarah. “Thật tuyệt khi chưa gì đã có vài dấu chấm tròn màu đỏ [35]!”

Sarah gật đầu, cố gắng hưởng ứng khiếu hài hước của Electra, và đi theo cô ta.

“Anh ấy quá giỏi, đúng không? Bây giờ, tôi sẽ để chị tự do thưởng thức. Hãy đến tìm tôi nếu chị muốn được giới thiệu thêm bất cứ nghệ sĩ nào khác nhé.”

Electra nói đúng - anh *quá* giỏi! Sarah đã thấy tập sách ảnh của anh lúc ở khách sạn của Carrie và đã bị ấn tượng nhưng những thứ này thật đáng kinh ngạc. Những bức ảnh đen trắng khổng lồ được treo đầy hai vách ngăn đồ sộ. Một bên là ảnh của những người đẹp và nổi tiếng, nhưng trông

rất thú vị. Cô nhận ra Carrie, mái tóc cô ấy bay bay ngang qua mặt, miệng cười tươi, khuôn mặt đầy tàn nhang và hoàn toàn không trang điểm. Sarah chưa bao giờ thấy cô ấy đẹp đến thế. Vài diễn viên nổi tiếng; cả nam và nữ, già và trẻ; những người hùng thể thao trong những tư thế tự nhiên lạ thường mà cô nhận ra nhưng không thể lập tức nhớ tên; các chính trị gia, trước đây và bây giờ: tất cả đều có mặt. Cô chăm chú nhìn ngắm và ngưỡng mộ và cảm thấy xấu hổ vì đã cho rằng Hugo kiếm sống bằng cách chụp ảnh các đám cưới, chứ chưa bao giờ ngờ rằng anh còn là một nghệ sỹ lớn.

Rồi cô đứng khựng lại. Cô đã tới chỗ treo ảnh của những người không nổi tiếng và cảm thấy nôn nao và hoa mảy chóng mặt lần thứ hai trong ngày.

Cô gần như nghẹt thở khi nhìn thấy ảnh của chính mình. Cô đang cúi xuống, nhìn vào khuôn mặt cô bé phù dâu của Ashlyn. Miệng cô mỉm cười và tay đang gạt một lọn tóc ra khỏi mắt cô bé. Cô bé cũng đang làm như vậy với Sarah, và bây giờ khi nhìn thấy nó, cô nhớ lại cảm giác bàn tay nhỏ bé, ẩm ướt ấy trên mặt mình.

Sarah nuốt khan. Cô không ngờ mình lại ấn tượng như thế. Trông cô vẫn giống hệt chính mình, vì vậy đó không chỉ là do góc chụp thông minh hay thứ gì đó đại loại thế. Đó là cách Hugo nhìn cô chẳng? Xinh đẹp như thế nào? Hay đó chỉ là con mắt nghệ sỹ? Nhưng tại sao anh chưa từng cho cô xem bức ảnh này? Cô chợt nhớ tới Electra, đang ở đâu đó trong triển lãm.

Rồi cô thấy vài bức ảnh chụp cô gái đó - Sarah cảm thấy cô ta cùng lắm mới chỉ đôi mươi. Trong những bức ảnh này, Electra để nửa người trần, tấm lưng không tì vết và đôi cánh tay chắc khỏe khiến cô ấy trông như một bức tượng cẩm thạch lý tưởng. Chúng tạo cảm giác rất gần gũi. Còn có nhiều bức ảnh khác chụp cô ấy trên một cánh đồng, phía sau là một điền trang lớn mà Sarah cảm thấy quen thuộc. Cô chắc hẳn đó là nơi Electra đã lớn lên.

Electra lại tới và đưa cho Sarah một tách cà phê. “Của chị đây, tôi nghĩ chị có thể thích thứ này. Tôi nghĩ tôi nhận ra chị. Chị là người phụ nữ trong bức ảnh.”

Khi đón tách cà phê, Sarah đã nghĩ sự xuất hiện của Electra đúng lúc cô đang xem những bức ảnh của cô ấy có thể chỉ là sự trùng hợp, nhưng có lẽ là không.

“Ôi Chúa ơi, nhìn tôi kìa!” Electra nhìn chòng chọc vào hình ảnh của cô ta. “Chị không nghĩ trông tôi hơi béo đấy chứ?”

Ngay cả siêu mẫu Kate Moss cũng có thể bị coi là béo khi đứng cạnh cô ta, Sarah chỉ có thể nói, “Không đâu.”

“Tôi tập thể dục rất nhiều. Nhìn những múi cơ đó xem!”

Thật ra, Sarah bị thu hút bởi hai khối cầu nhỏ nhắn, hoàn hảo là bộ ngực của Electra hơn.

“Ai muốn đánh đổi đáng vẻ tuyệt mỹ đó để lấy những đứa trẻ suốt ngày quấy khóc cơ chứ!” Electra cười. “Tôi biết, tôi biết, ngày nay tất cả mọi người đều muốn có con, như thể chúng là một món phụ kiện thời trang, nhưng tôi thích có một thân hình cân đối, hoàn hảo hơn.”

“Cô vẫn chưa phải nghĩ đến chuyện có con vội,” Sarah nói, cảm giác mình như một người bà.

“Tôi biết, nhưng tôi đã quyết định rồi. Trẻ con ư: đáng yêu trong một bức ảnh nhưng *không phải* dành cho tôi.”

Sarah định hỏi liệu cô ta đã bàn chuyện này với Hugo chưa, theo như cô biết thì anh ta rất yêu lũ trẻ và có thể muốn có vài đứa con của riêng mình. Nhưng vì đó thực sự không phải là chuyện của cô, và dẫu sao cô cũng không chắc là cô muốn nghe câu trả lời, nên cô đành thôi. “Cô có thể nghĩ khác trong vài năm tới,” thay vào đó cô nói.

Electra nhăn mặt. “Ai cũng nói như vậy, nhưng tôi sẽ không đổi ý đâu. Tôi quá yêu sự nghiệp của tôi. Và tôi yêu sự xê dịch. Tôi thậm chí có thể chuyển tới New York. Họ có một triển lãm nghệ thuật tuyệt vời ở đó. Nào, nếu chị đã xem xong các tác phẩm của Hugo, hãy lại đây xem tác phẩm này. Tôi nghĩ nó sẽ khiến chị phải *kinh ngạc*!”

Nhắm nháp tách cà phê đen vô cùng đậm đặc - thứ mà cô hiếm khi uống - giúp Sarah trải qua việc này. Cô cố gắng gạt đầu và mỉm cười trước sự nhiệt tình quá mức của Electra đối với các tác phẩm trong triển lãm, suốt lúc đó cứ băn khoăn tự hỏi Hugo yêu điều gì ở cô ta. Nhưng rồi cô tự trách mình. Electra xinh đẹp, hăng hái và hoạt bát, và cô ta chắc chắn có vốn hiểu biết sâu rộng hiện chưa được bộc lộ.

Cô nhẹ nhõm khi chuông điện thoại reo. Cô tìm đến một góc yên tĩnh, và cố gắng tỏ ra điềm tĩnh khi Mandy nói, “Sarah, cung à? Tôi báo cho cô một tin mừng là Carrie đã quyết định về các phù dâu. Cô ấy muốn bốn người và cô ấy muốn họ có những cái váy giống của cô ấy.”

“Và chúng ta đã quyết định cô ấy thích mẫu thiết kế nào nhất chưa nhỉ?” Sarah thăm cầu nguyện may mắn cho Elsa, người đang sắp phát điên lên.

“Chưa, nhưng tôi sẽ cố gắng giục cô ấy quyết định sớm. Cô ấy nghĩ hình ảnh cô ấy được bốn thiên thần nhỏ đi kèm sẽ rất dễ thương.”

“Chà, điều đó sẽ thật ấn tượng, cảm ơn vì đã thông báo cho tôi. Tôi sẽ chuyển lời đến Elsa ngay lập tức.”

Sarah ngắt máy. Cô cảm thấy đã đến lúc rời đi nhưng có lẽ cô phải chào tạm biệt Electra trước, sẽ thật bất lịch sự nếu đột nhiên biến mất. Cô bước tới chỗ cô ta. “Electra, triển lãm này thật tuyệt vời. Tôi rất vui vì được gặp cô và được dẫn đi tham quan một vòng, nhưng bây giờ tôi phải đi rồi.” Cô bắt tay Electra và bước đi, vui mừng vì được ra ngoài bầu không khí trong lành.

Cô bắt một chiếc taxi đến Paddington thay vì chịu cảnh chen chúc trong tàu điện ngầm một lần nữa, và gọi điện cho Elsa lúc đang ngồi trong xe. Cô cảm thấy vừa bồn chồn vừa mệt mỏi. Chuyện vừa rồi đúng là một thử thách. Với tách cà phê đặc, bức ảnh của cô và cuộc gặp với Electra (trong số biết bao người), cô thực sự cần được nghỉ ngơi.

Elsa đón nhận tin mới một cách điềm tĩnh. “Được thôi. Cho dù cô ấy muốn chúng mặc giống cô ấy, nhưng chúng sẽ không có những cái ngực váy được nẹp cứng ốp sát người, như thế sẽ là lạm dụng trẻ em. Tôi đã liên lạc với bà bạn của tôi rồi. Hôm nào đó bà ấy sẽ đến nói chuyện. Bà ấy rất thạo việc đánh hạt.”

“Thế thì tốt,” Sarah nói, thở phào. “Tôi thực sự vui mừng vì mọi chuyện đều ổn.”

“Cô ổn chứ, Sarah? Nghe giọng cô hơi căng thẳng.”

“Tôi vẫn bình thường mà. Chỉ là tôi đang ở London, trải qua một ngày bận rộn, với bao nhiêu con người, giao thông và tiếng ồn, cô biết đấy,” Sarah nói, mừng vì Elsa không thể thấy cô và nhận ra trong lòng cô đang có cảm giác kỳ lạ thế nào.

Chương 25

“Nào,” Sarah nói nhanh, biết rằng cô không có nhiều thời gian để bắt Lily chú tâm vào việc sửa lại lời lẽ của thiệp mời cho đúng, “Ông và bà Gerald Stratford...”

“Điều đó nghe thật kỳ cục!”

“Nó luôn được viết như vậy. Chúng ta muốn mọi thứ đều truyền thống, đúng không?”

“Nhưng bà ta không phải là mẹ em!”

“Đúng,” Sarah nói, “nhưng bà ấy là vợ của bố và họ có đóng góp chút đỉnh cho đám cưới, em không được vô ơn. Bà ấy thực sự rất vui mừng khi biết em có em bé.”

“Ừm, vâng, chị nói đúng. Bà ấy có khi còn mừng hơn cả mẹ Dirk ấy chứ.” Lily thở dài. “Có lẽ bà ấy chẳng phải người xấu.”

Sarah gõ tiếp vài dòng trên máy tính. “Em đến đây chọn kiểu chữ đi. Có vài kiểu rất truyền thống.”

Lily tới và cúi nhìn màn hình qua vai Sarah. “Ồ, em muốn kiểu chữ kia.”

“Không,” Sarah cau kinh nói. “Bố mẹ chồng của em sẽ không bao giờ chấp nhận nó. Em có thể dùng kiểu chữ Edwardian hoặc Blackadder ITC, nhưng với thể hệ trước thì trông nó khá kỳ quặc.”

“Được rồi, vậy chị chọn đi.” Lily tới đứng trước chiếc gương dài bằng thân người của Sarah và nhìn vào bụng mình. “Thật sự thì, trông em không giống như đang mang thai.”

Sarah không ngẩng lên. “Bây giờ thì chưa, nhưng đến tháng Tám thì bụng của em sẽ lộ rõ. Tin chị đi. Cho dù nó không lộ thì em cũng không thể mạo hiểm được. Em phải chọn một kiểu váy hợp lý.”

Sarah đang cố hết sức để giữ kiên nhẫn. Khi Lily tới lúc mười giờ sáng hôm đó, cô đã quyết định gạt hết mọi việc của ngày sang một bên để giúp em gái. Lily đã hứa họ sẽ làm mọi việc mà Sarah nói rằng họ phải làm, nhưng bây giờ đã hai giờ rồi mà tất cả những gì họ làm được chỉ là ra ngoài ăn trưa. Lily không chịu tập trung.

“Quả là nhàm chán khi lúc nào cũng phải hành động theo lý trí!” Lily than vãn.

Sarah thở dài. Sự kiên nhẫn của cô sắp sửa tan biến, đặc biệt là khi cô vẫn còn quá nhiều việc phải làm cho đám cưới của Carrie - đám cưới mà cô được trả tiền để tổ chức. “Chị biết, cưng ạ, và em có thể có một chiếc váy lộng lẫy, đáng yêu như trong truyện cổ tích, miễn là nó phù hợp với túi tiền, nhưng nó không thể là một chiếc váy ôm sát người. Còn bây giờ, ít nhất hãy làm cho xong đám thiệp mời này đã.”

“Vâng.” Lily thả phịch người xuống ghế sofa và bắt chéo chân. Cô ấy vẫn thon thả một cách đáng ghen tị và Sarah đang bắt đầu tự hỏi liệu cô có cho phép cô ấy mặc chiếc váy kiểu Tây Ban Nha với đuôi váy xòe rộng kiểu flamenco và những cái diềm xếp nếp mà cô ấy tha thiết muốn có không - miễn là Bà Tiên Đám Cưới có thể biến ra năm nghìn bảng cần thiết để mua nó.

“Chị đã có thiệp trắng chưa?”

Sarah gạt đầu. “Thiệp mời đáng lẽ phải được gửi đi hàng tuần trước rồi.”

“Không sao đâu, mẹ Dirk đã gọi điện cho tất cả mọi người và nói rằng thiệp mời đang trên đường đến chỗ họ. Chị có chắc là chúng ta không cần gửi kèm thiệp phúc đáp cho họ không?”

“Hoàn toàn chắc chắn. Đôi khi làm theo truyền thống lại giúp chúng ta tiết kiệm hơn. Em cũng không cần những món quà tặng nho nhỏ trên bàn. Mặc dù phải có thợ ảnh, chỉ để chụp vài bức ảnh trang trọng, nếu không em sẽ chẳng có bức ảnh nào để làm kỷ niệm cả. Trừ phi em biết ông chú của Dirk là Joby chụp ảnh khá tốt?”

Lily lắc đầu. “Thực ra em nghĩ ông ấy có thể uống hơi quá chén.”

“Vậy thì chị sẽ canh chừng để ông ấy không được đụng đến một giọt rượu nào trước khi ông ấy chụp một vài bức ảnh bên ngoài nhà thờ. Còn lại thì không quá quan trọng. Mẹ Dirk sẽ cần một bức ảnh đẹp của hai đứa để lồng vào khung bạc và treo phía trên cây đại dương cầm của bà ấy.”

Lily há hốc miệng. “Làm sao chị biết bà ấy có những bức ảnh lồng khung bạc treo phía trên cây đại dương cầm? Mà làm sao chị biết bà ấy có một cây đại dương cầm? Chị làm em ngạc nhiên quá.”

Sarah cười. “Chị chỉ đoán thôi, không ngờ lại đúng.”

“Ồ, chị lúc nào cũng đúng. Đó là điều khiến chị quá tệ nhạt.” Rồi Lily nhận ra mình vừa nói gì. “Ôi, Sarah, em không có ý như thế đâu! Chị không tệ nhạt chút nào. Cái thực tế rằng chị luôn luôn đúng mới là tệ nhạt. Không phải chị.”

“Không sao. Chị không phật ý đâu. Chị thích mình là người đúng đắn.” Cô ngừng lại trong một giây khi tìm tấm thiệp trắng mà cô đã mua để làm thiệp mời. Hugo đột nhiên lại nảy ra trong óc cô, dạo gần đây việc này xảy ra quá thường xuyên đến mức đáng lo ngại. Anh có nghĩ cô tệ nhạt không? Có lẽ là có, nếu anh đang ở bên một người như Electra. Nhưng điều đó không ngăn được anh hôn cô. Cô đã làm đúng khi không để nó đi xa

hơn. Mặc dù bây giờ cô đã biết đó là một sai lầm khủng khiếp, nhưng vào lúc đó cô đã thực sự thích nụ hôn ấy.

Cô cho vài tấm thiệp trắng vào máy in. Điều quan trọng là lúc nào cũng phải làm cho mình thật bận rộn, và tổng hết tất cả những ý nghĩ về anh vào trong cái hộp có chữ “chất độc”, mãi mãi. “Nếu cách này không hiệu quả, chị sẽ đem chúng ra hàng photocopy. Cũng không tốn nhiều tiền lắm.”

“Chị nghĩ thế nào về một danh sách quà cưới ^[36]?” Lily đã mở một cuốn tạp chí và đang xem qua nó. “Nếu vậy, em chọn cửa hàng Harrods được không?”

“Đừng chọn Harrods, nếu không em sẽ chỉ nhận được những thứ rất nhỏ bé như chén đựng trứng và vòng đánh dấu khăn ăn.” Sarah suy ngẫm. “Em có thể tự lập danh sách cho mình bằng một tập giấy rời kẹp trong một cái bìa kẹp, sau đó em có thể ghi vào từng tờ giấy những thứ độc đáo, chẳng hạn như...”

“Một cái đục lỗ hình hoa cúc?”

Sarah hoàn toàn ngờ ngác. “Nó là cái gì?”

“Giống như một cái đục lỗ, chỉ có điều nó tạo ra hình hoa cúc. Còn rất nhiều món đồ thủ công đáng yêu khác mà em sẽ ghi vào đó nếu em tự làm danh sách cho mình.”

“Em thậm chí có thể cho vào danh sách những thứ em cần cho đứa bé.” Sarah cảm thấy an tâm hơn - cuối cùng thì Lily cũng có vẻ đưa ra một quyết định hợp lý.

Lily lắc đầu. “Không. Mẹ Dirk sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó. Em sẽ chỉ làm một cái danh sách bình thường thôi và nếu người ta tặng bọn em tiền, em sẽ dùng nó để mua những thứ khác.”

Sarah gật đầu đồng tình. “Việc tự lập danh sách cũng mất nhiều công sức. Em hãy lập một danh sách ở một cửa hàng tạp hóa nào đó có vài chi nhánh để mọi người dễ dàng tới đó.”

“Em muốn nhận được những món quà thật tuyệt vời,” Lily nói.

“Em sẽ nhận được chúng! Đừng lo, và đừng quá vụ lợi!”

“Mẹ Dirk nói tổ chức một đám cưới lớn là một điều tốt bởi vì ta sẽ nhận được rất nhiều món quà và chúng cung cấp cho ta những món đồ cần thiết cho cuộc sống hôn nhân.”

Sarah lẩm bẩm với chính mình rằng nếu ta gần như phải bỏ tiền túi ra để chi trả cho đám cưới thì có lẽ ta sẽ chẳng lãi được thứ gì từ nó cả.

“Kìa, nó có vẻ ổn đấy,” cô nói to, khi máy in nhả ra một tờ thiệp mời hoàn hảo. “Bây giờ chị sẽ in ra hai trăm tấm và sau đó chúng ta sẽ phải gấp chúng.”

“Em không thể vẽ hình bướm bướm lên chúng thay cho việc đó sao?”

“Lily! Chị biết em từng vẽ bướm bướm và mèo con lên mọi tập sách vở, nhưng...”

“Em vẽ chúng rất đẹp. Và đây là đám cưới *của em*. Đây là điều em có thể làm cho nó. Em đã phải nghe theo ý kiến của người khác quá nhiều đến nỗi chị sẽ không thể tin nổi em là cô dâu. Thực lòng mà nói, em nghĩ những gì em muốn đều là thứ mà chẳng ai nghĩ tới. Em thậm chí không được phép có cái váy cưới em thích.”

Sarah thở dài. “Thôi được, em cứ việc vẽ lên vài tấm thiệp mà em sẽ gửi đến cho bạn bè em. Nhưng đừng để bạn của Dirk nhận được bất cứ tấm nào như thế. Chị bắt đầu chạy máy in đây.” Cô đang làm nửa chừng thì điện thoại reo. Bàn tay Sarah chộp lấy nó như thể nó đang cứu vãn cuộc đời cô. “Elsa! Chào cô! Có chuyện gì thế!”

“Chúa ơi, Sarah, cô có vẻ rất vui mừng khi tôi gọi điện! Cô đang làm gì thế?”

“Lily và tôi đang in thiệp mời cho đám cưới của con bé, hay đúng hơn là chúng tôi sẽ làm thế trong một phút nữa. Và đúng vậy, tôi biết đáng ra việc này phải được làm từ hàng tuần trước rồi.”

“Thế à? Tôi chẳng biết gì về mấy chuyện này.”

“Chúng tôi cũng đang quyết định về những cái váy.” Sarah liếc nhìn em gái, người có vẻ đang mải miết với một cuốn tạp chí dành cho cô dâu quá dày đến nỗi có lẽ một phụ nữ đang mang thai cần được khuyên là không nên nhắc nó lên. Cô hạ giọng. “Này, cô có thể đến đây không? Lily đang ngán ngẩm vì bị hạn chế về kiểu dáng...”

“Bởi vì cô ấy đang mang thai?”

“Ừm. Cô có thể có nhiều sáng kiến hơn tôi.” Cái ý nghĩ có một người trưởng thành khác giúp cô giải quyết những ý tưởng phi thực tế của em gái quả là tuyệt vời.

“Ồ, tôi biết cô đã nói rằng Mandy sẽ thông báo cho cô ngay khi chị ấy biết tin, nhưng tôi vẫn gọi điện để xem hỏi liệu Carrie đã nói cô ấy thích mẫu thiết kế nào của tôi chưa, bởi vì tôi đang sốt ruột đến phát điên lên đây. Tôi đã có tất cả các mẫu vải, các bản vẽ chi tiết, váy của phù dâu, mọi thứ, nhưng tôi không thể bắt đầu chừng nào tôi còn chưa nghe tin tức gì từ cô ấy. Tôi biết may chiếc váy này sẽ rất lâu bởi vì chúng luôn như thế nếu cô không có nhiều thời gian. Đó là một định luật đã được kiểm nghiệm.”

“Nghe này, nếu cô đến đây, nói chuyện với Lily và gấp những tấm thiệp mời, tôi sẽ gọi điện cho Mandy để hỏi thúc chị ấy. Đồng ý chứ?”

“Được. Khoảng mười phút nữa nhé. Tôi mang rượu vang được không?”

Sarah cân nhắc. “Vang trắng, ảm. Vậy thì chúng ta không thể uống nó cho tới khi nó được làm lạnh, có nghĩa là chúng ta sẽ phải làm xong việc trước.”

Elsa cười và họ ngắt máy.

Lily ngẩng lên khỏi cuốn tạp chí. “Chị giống hệt Machie... M... Cái ông người Nga đó tên là gì ấy nhỉ?”

“Machiavelli^[37]. Và ông ta là người Ý. Tại sao?”

Lily bĩu môi. “Vì những gì chị nói về rượu vang ấy. Thực ra, em sẽ không uống rượu nữa, mặc dù em đã uống ít đi nhiều rồi.”

“Tốt! Sao tự nhiên em lại sáng suốt vậy?”

“Em đã đọc được một bài báo.”

“Chà, thật là bất ngờ.” Sarah vỗ vỗ cánh tay em gái. “Em bắt đầu có trách nhiệm rồi đây. Tốt lắm.” Sarah cảm thấy hổ thẹn vì đã cho rằng Lily chẳng đoái hoài đến cái thai trong bụng trong khi sự thật là cô ấy đang bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về nó.

“Thật ra,” Lily nói sau vài giây thích thú trước sự đồng tình của chị gái, “nó khiến em buồn nôn.”

Chẳng mấy chốc Elsa đã tới với rượu vang, khoai tây chiên và bánh quy sô cô la. Hai chị em đều tỏ ra vui sướng khi gặp cô. Lily đón lấy gói bánh quy và xé toạc lớp giấy gói. “Chính phủ chưa cấm chúng ta ăn sô cô la,” cô nói, nghiêng ngáu chúng. “Mặc dù, đó chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Elsa tỏ ra là một người gấp thiệp mời khéo léo và nhiệt tình. Để trả công cho cô, Sarah lui về văn phòng và gọi điện thoại. Mandy vẫn mơ hồ như mọi lần. “Ồ, cung à, Carrie cũng mới nhận được những mẫu thiết kế đó thôi mà và cô ấy sẽ muốn thay đổi mấy thứ. Tôi thực sự không thích hỏi cô ấy về những vấn đề này khi cô ấy quá bận rộn. Nhưng tôi hứa sẽ cố gắng hết sức. Chúng tôi thực sự đánh giá cao sự sốt sắng của hai người về chuyện đó.”

“Tôi không muốn thúc giục đâu,” Sarah nói, thực ra cô cảm thấy mình chẳng có vẻ gì là thúc giục, nhưng Mandy luôn quá lịch thiệp, “nhưng Elsa thật sự cần bắt tay vào việc. Cô ấy phải may thử cái váy bằng vải thường trước để kiểm tra xem nó có hoàn toàn vừa vặn không.”

“Ồ vâng, váy mẫu ^[38] hả? Từ đó nghe đặc giọng Pháp nhỉ! Tôi nghĩ chúng tôi đã quên mất. Chúng tôi sẽ suy nghĩ, nhưng trong khi chờ đợi, hãy gửi đến Elsa tình yêu của chúng tôi.”

Sarah đặt điện thoại xuống, tự hỏi liệu Mandy và Carrie đang ở cạnh nhau hay Mandy đang dùng từ “chúng tôi” theo kiểu hoàng gia.

Nếu vậy, phải chăng khách hàng của cô thực sự là thành viên của hoàng tộc? Trong trường hợp đó, cô có thể bổ sung thêm cụm từ “Phục vụ cho Hoàng gia” lên những tấm danh thiệp của cô. Với ý nghĩ vui vui nhưng không tưởng này, cô quay lại với Lily và Elsa.

Họ đang ngồi cùng nhau trên sofa, tờ tạp chí mở ra trước mặt. Thấy họ ngồi vui vẻ như vậy, Sarah quyết định rằng cô cần một ly rượu vang. Một, hai phút sau cô quay lại phòng với hai ly vang và một ly nước ép trái com cháy cho Lily.

“Thế nào rồi?” cô hỏi, đưa đồ uống cho họ.

“Ôi, trong khoản này thì Elsa giỏi hơn chị nhiều!” Lily phần nộ nói. “Còn rất nhiều những kiểu dáng khác mà em có thể mặc ngoài những chiếc

váy to như những cái lều rạp mà chị gợi ý.”

Sarah cắn môi. “Ôn Chúa em đã nhắc nhở chị! Chị phải liên lạc với những người cho thuê lều rạp càng sớm càng tốt. Em có biết kích thước của khu vườn không?”

“Ồ, nếu cô biết bao nhiêu khách sẽ tới, cô sẽ biết cô cần cái lều rạp có kích cỡ thế nào, đúng không?” Elsa gợi ý.

Sarah lắc đầu. “Chúng tôi không muốn thuê một cái lều rạp quá lớn và phải mượn cả những khu vườn nhà hàng xóm. Có lẽ tôi nên gọi điện cho mẹ Dirk và hỏi bà ấy.”

“Đừng làm thế. Chị mà làm thế thì họ sẽ biết em không tự mình sắp xếp mọi thứ mất!” Lily quá hoảng hốt trước gợi ý này đến mức cô phải ăn một chiếc bánh quy sô cô la khác để giúp cô bình tĩnh lại.

“Ồ, Lily! Em đã nói với họ là em sẽ làm hết mọi thứ hả? Em chưa bao giờ nói với họ rằng chị gái em là một nhà tổ chức đám cưới sao?” Trong một thoáng, Sarah thấy sự kiên nhẫn của cô đã đi đến giới hạn.

“Em đã định nói,” Lily nói, “nhưng em biết chị có một khách hàng là một người nổi tiếng hàng đầu và cô ta chọn trùng ngày cưới với em. Em nghĩ chị có thể không giúp em được.”

“Lily, em thật là!” Sarah nói. “Em chẳng biết gì về Carrie khi em chọn ngày cưới cơ mà. Lý do thực sự em không nói với họ là gì?”

Lily nhún vai. “Chị không cần nhắc đến chuyện chị gái mình làm nghề gì khi chị công bố chuyện đính hôn với bố mẹ chồng tương lai.”

“Cô ấy có lý,” Elsa nói. “Nhưng tại sao cô không hỏi Dirk kích thước của khu vườn? Anh ta chắc hẳn ước lượng được.”

“Ừ nhỉ,” Sarah nói, nhẹ nhõm khi có một người tháo vát khác ở bên cạnh. “Nào, hai người đã chọn được kiểu váy cưới nào rồi?”

“Ồ, bọn tôi đã tìm được vài kiểu thích hợp,” Elsa nói. “Có một chiếc có lớp váy ngoài trông rất đẹp. Khá giống chiếc váy dạ hội mà tôi đã làm. Tôi có thể cho Lily xem để xem cô ấy có thích nó không.”

“Em có thể thử nó,” Lily háo hức nói, hất tung những miếng khoai tây chiên khi cô nhảy lên phấn khích.

“Ồ, dĩ nhiên,” Elsa nói, “nhưng...” Cô ngập ngừng. “Vì tôi có chút thời gian rồi - cho đến khi Carrie quyết định - nên tôi có thể làm cho cô một chiếc váy mẫu.”

“Nói tôi nghe, Elsa,” Sarah nói, “Tôi không rõ lắm. Cô phát âm từ đó thế nào? ‘*Twarl*’ hay ‘*toil*’?”

Elsa có vẻ bối rối. “Tôi luôn đợi khách hàng nói ra trước rồi sau đó chỉ việc nói theo họ.”

“Đúng là gió chiều nào theo chiều ấy!” Hai chị em đồng thanh nói, cuối cùng cũng có lúc đoàn kết.

Chương 26

Elsa cảm thấy run rẩy kỳ lạ dù rằng cô không định làm gì nguy hiểm đến tính mạng. Nếu Laurence không có mặt ở đó thì sẽ tốt hơn, cô quyết định, vì cô sẽ không phải quá lo lắng về chuyện tự biến mình thành một kẻ ngốc. Như được hướng dẫn, cô đã mang theo một đôi giày có gót cao cỡ trung bình khá chắc chắn và đang mặc một cái váy. Cô đã định mặc chiếc quần đen ưa thích nhưng rồi cảm thấy mình nên làm quen với việc di chuyển với lớp vải lòn xòe quanh chân.

“Anh ta là một giáo viên rất có uy tín. Cô sẽ ổn thôi,” Laurence nói khi họ leo những bậc thang bằng đá đến cửa chính. “Chẳng việc gì phải lo lắng cả.”

“Tôi biết tôi sẽ không chết,” Elsa nói, “và anh cũng chẳng dễ gì mà chết khi đi khám nha sĩ. Nhưng điều đó không ngăn được nỗi lo lắng của anh, đúng không?”

“Nếu điều này có thể giúp cô an ủi phần nào,” Laurence nói. “Tôi chưa bao giờ bị chết lúc đi khám nha sĩ.”

Cô liếc xéo anh khi anh nhấn chuông. “Chà, tôi cũng vậy nhưng tôi vẫn sợ!”

Laurence đã gọi điện cho Elsa vào buổi tối sau khi cô giúp Sarah và Lily gấp những tấm thiệp mời, thông báo rằng anh đã sắp xếp cho cô một buổi học nhảy. Nếu cái cô nàng Carrie đáng ghét kia đã quyết định về chuyện cô ta hay các phù dâu của cô ta nên mặc gì, cô sẽ có một lý do chính đáng để từ chối, nhưng cô chẳng có cái cơ nào cả. Nếu lúc ấy cô không uống quá nhiều rượu vang hơn cô định và cảm thấy ngà ngà say, thì cô vẫn

có thể từ chối, nhưng sự kết hợp của việc rảnh rỗi và một buổi tối vui vẻ với Sarah và Lily đã khiến cô đồng ý. Và sẽ thật tuyệt khi được gặp lại anh. Cô nhận thấy chí ít mình cũng mong đợi điều đó. Tiếc là anh quá bận rộn nên sau đó họ không thể đi uống rượu, cô buồn bã nghĩ.

“Chính xác thì cô sợ cái gì?”

Cô nhăn nhó. “Biến mình thành một con cóc.”

Anh cười. “Thà khắc phục nỗi xấu hổ trong một buổi tập riêng tư, còn hơn là để nó xảy ra trên sàn nhảy với hàng trăm người khác, đúng không?”

Cô đang định nhắc anh rằng cô làm việc này để giúp anh thì cánh cửa mở ra. Elsa gắng hết sức để mỉm cười. Cô không muốn ai khác biết cô đang sợ hãi. Nhỡ đâu còn có những người khác ở đó xem cô nhảy thì sao? Cô sẽ chết vì xấu hổ mất.

Khi cánh cửa được mở bởi một người đàn ông trông giống một cách đáng ngại với một vũ công chuyên nghiệp trong chương trình *Bước nhảy hoàn vũ*, sự lúng túng của cô càng tăng lên gấp bội. Nếu anh chàng giáo viên này giống như quý ông Len^[39] tốt bụng, đáng yêu, chuyên gia của các chuyên gia, thì cô sẽ cảm thấy ổn. Nhưng “con sư tử” trẻ trung này chắc chắn sẽ coi thường những nỗ lực yếu ớt của cô.

“Xin chào!” Anh chàng mặc đồ da đang được nhắc đến nói. “Mời vào.”

Khi nhìn anh ta lần nữa, Elsa nhận ra anh ta chẳng giống bất cứ người nào trong số các ngôi sao truyền hình đó, chính sự căng thẳng đã khiến cô nghĩ vậy. Nhưng anh ta rất điển trai và di chuyển như một con báo. Họ có vẻ là những người duy nhất ở đó. Ít nhất thì không một ai khác ngoài Laurence sẽ thấy cô nhảy tẹt thế nào - và dù gì anh cũng đã biết điều đó từ trước rồi.

“Không việc gì phải tỏ ra quá lo lắng như thế!” - “Con báo” nói với cô, nở nụ cười khiến lòng dạ người khác phải bối rối. “Tôi không cần cô đâu! Tôi là Terry,” anh ta nói thêm.

“Tôi là Laurence Gentle và đây là Elsa Ashcombe.”

“Nào, cả hai người vào đi.”

Terry dẫn đường và khi anh ta ít nhiều đã ra khỏi tầm nghe, Laurence nói, “Anh ta trẻ hơn tôi nghĩ rất nhiều. Tôi hy vọng anh ta sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Elsa không có cơ hội đáp lại nhưng cô tự hỏi liệu Laurence đã xem chương trình *Bước nhảy hoàn vũ* bao giờ chưa. Anh không biết rằng các vũ công đều rất trẻ sao? Một cảm giác thỏa mãn chợt dâng lên làm cô thấy ấm áp - giờ thì anh cũng chẳng vui vẻ gì với chuyện này.

“Cô có đôi giày nào khác không, cưng?” Terry hỏi Elsa.

Elsa giơ cái túi đựng đôi giày đẹp nhất của cô lên. “Tôi định đi đôi này,” cô nói.

“Tốt. Cô hãy vào trong phòng tập, hay cô cần dùng nhà vệ sinh trước?”

Elsa chợt nghĩ có thể anh ta nói thế vì trông cô như sắp nôn mửa vậy. Cô thực sự hy vọng anh ta đã nhầm và đi theo hai người đàn ông vào phòng tập.

Nó là một căn phòng rộng lớn lấp gương với các ô cửa sổ ở cả hai đầu. Elsa càng thêm sợ hãi và rón rén chui vào một góc phòng để thay giày. Đôi giày gót cao cỡ trung bình mà cô đã giữ nhiều năm trời đột nhiên có vẻ lỏng lẻo và nhếch nhác. Đáng lẽ cô nên khâu thêm một cái quai bằng cao su vào chúng.

“Elsa chỉ muốn học valse,” Laurence nói. Mặc dù đó là sự thật, nhưng sự căng thẳng khiến cô tức giận với anh vì đã nói thay cô. Cô tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Laurence chỉ đang cố gắng giúp đỡ cô thôi.

“Được rồi, hai bạn,” Terry nói. “Hãy ôm nhau đi nào. Hai bạn biết cách ôm chứ? Anh làm tốt lắm, Laurence. Còn Elsa...” Anh ta di chuyển bàn tay của Elsa.

“Được rồi, chúng ta sẽ bắt đầu mà không cần nhạc, chỉ để kiểm tra xem chúng ta đã biết các bước cơ bản chưa, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu nhảy thực sự.”

Elsa đột nhiên thấy lúng túng. Cô đã khá vui vẻ trong vòng tay Laurence lúc ở đám cưới, khi cô vừa mới gặp anh; bây giờ việc này tạo cho cô cảm giác thân mật kỳ lạ. Họ khởi đầu không được như ý, Terry quan sát họ một cách kỹ lưỡng, đầu nghiêng sang một bên, kiên nhẫn hướng dẫn. Elsa liếc nhìn mình qua gương. Trông cô cứng nhắc như con ma nơ canh ở xưởng làm việc của cô vậy. Laurence có thể nhảy thành thạo, vì vậy đây rõ ràng là lỗi của cô. Đúng không? Họ bắt đầu khá bực bội với nhau.

“Anh biết là có vài người sinh ra để dành cho khiêu vũ chứ?” Elsa nói, buông Laurence ra. “Còn tôi chắc là sinh ra không phải dành cho khiêu vũ.”

“Có lẽ cô cần thêm ít thời gian để bắt nhịp được,” anh đáp, và Elsa nghĩ cô phát hiện một chút thiếu kiên nhẫn trong giọng nói êm dịu thường ngày của anh. Ôi, cô đã nói cô không biết nhảy rồi mà. “Thật ra nó khá đơn giản. Tiến lên phía trước cùng nhau, lùi về phía sau cùng nhau.”

Terry nhìn Laurence rồi lại nhìn sang Elsa. “Anh biết không? Tôi nghĩ vấn đề là ở anh, Laurence ạ. Anh đang làm cho Elsa căng thẳng. Tại sao anh không đi đâu đó và quay lại sau nửa tiếng nữa để xem chúng tôi xoay sở ra sao?”

“Ồ,” Laurence nói, khá bối rối. “Anh không nghĩ là tôi đang trợ giúp cô ấy ư?”

“Không. Anh đang cho Elsa lời khuyên không giống với của tôi. Anh cứ đi ra đi và chúng tôi sẽ xoay xở ổn thỏa.”

Laurence nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc và, khi anh rời đi, Elsa nhận thấy sự thất vọng toát lên từ đôi vai chùng xuống của anh.

Sau khi Laurence đã được sai đi mua một tờ báo, Terry bật nhạc và kéo Elsa vào trong vòng tay. “Bây giờ, đừng nhìn xuống, đừng nghĩ gì cả, chỉ cần di chuyển theo điệu nhạc. Lùi lại bằng bàn chân phải của chúng ta - giỏi lắm!”

Sau phút khởi đầu ngập ngừng, Elsa bỗng vỡ lẽ ra điều gì đó. Cô thôi nghĩ đến bàn chân mình, chỉ lắng nghe tiếng nhạc, cảm thấy áp lực của cánh tay Terry trên lưng cô khi anh ta nhẹ nhàng dẫn dắt cô, và di chuyển quanh sàn nhà với anh ta, dường như dính chặt vào bộ ngực anh ta. Thật tuyệt vời. Cô có thể thấy hai người họ di chuyển như một - quả là trái ngược hoàn toàn so với lúc cô nhảy với Laurence. Cô không còn đáng vẻ vụng về và cứng nhắc nữa.

“Không thể tin nổi!” cô nói, một vài phút sau, giọng hơi hồn hển. “Tôi có thể cảm thấy mình đang nhảy.”

“Cô thấy đấy, những bước nhảy đã có sẵn trong đầu và bàn chân cô. Cô chỉ cần lơ đi cả hai thứ đó để chúng được thể hiện ra thật tự nhiên.” Terry cười với cô, hài lòng thấy rõ trước sự tiến bộ của cô, và tự hào vì đã có công thúc đẩy nó.

“Chúng ta có thể làm lại không?” Cô háo hức hỏi.

Họ lại lướt đi từng vòng từng vòng quanh sàn tập - sang phải, sang trái và Elsa đều xoay xở được. Cô không nghe thấy tiếng cửa mở và chỉ khi

tiếng nhạc ngừng lại cô mới nhận ra Laurence đang nhìn cô và rồi nhìn sang Terry với cánh tay đang ôm cô.

“Tốt lắm,” anh khẽ khàng nói.

“Tuyệt quá đúng không? Cuối cùng tôi đã làm được! Giống như trong *My fair lady* vậy!”

“Cái gì cơ?” Laurence cau mày.

“Xin lỗi,” Elsa nói. “Tôi khá nghiện những vở nhạc kịch cổ.”

“Dĩ nhiên là rất tuyệt,” Terry nói và liếc nhìn đồng hồ. “Tôi e rằng học viên tiếp theo của tôi sắp đến rồi, nhưng tôi muốn hai người tập với nhau trước buổi dạ hội.”

“Cảm ơn rất nhiều, Terry,” Elsa nói, đôi mắt ngời lên sự hăng hái. “Thật là tuyệt vời! Tôi chưa bao giờ dám mơ rằng tôi có thể khiêu vũ như thế.”

“Đúng vậy, cảm ơn rất nhiều,” Laurence nói. Anh vẫn có vẻ khá thờ ơ. “Tôi phải trả anh bao nhiêu nhỉ?”

“Ồ, anh phải để tôi trả tiền,” Elsa nói, lục tìm tập séc. “Tôi mới là người học mà.”

“Nhưng tôi đã sắp xếp nó cho cô, để cô có thể đến một buổi dạ hội, với *tôi*.” Tờ séc của Laurence được đặt lên bàn trước tờ séc của cô. “Bốn mươi bảng? Cảm ơn rất nhiều.”

“Laurence, anh phải để tôi trả tiền. Anh nhảy điệu valse rất tốt rồi. Tôi mới là người cần học.” Trước kia Elsa không bao giờ cho mình là một kẻ ủng hộ mãnh liệt thuyết nữ quyền, nhưng đột nhiên giá trị của một người phụ nữ trong cô có vẻ phụ thuộc vào việc cô trả tiền cho bài học valse của cô.

Nhưng Laurence rất cương quyết. “Không! Tôi đã sắp xếp nó vì tôi muốn cô biết nhảy. Vậy nên việc thanh toán là trách nhiệm của tôi. Tôi không muốn cô tranh luận thêm nữa.”

Khi đã ra khỏi phòng tập, Elsa cảm ơn anh một lần nữa. “Anh thực sự nên để tôi trả tiền.”

“Vớ vẩn, việc tôi bỏ tiền cũng đáng mà. Bây giờ cô đã nhảy được rồi, mặc dù tôi ước gì... đại khái là, Terry, anh ta thật tài giỏi, đúng không? Hai người có vẻ rất ăn ý khi tôi quay lại...” Laurence nhìn xuống dưới chân.

Elsa cắn môi. Anh không bận lòng vì Terry là người đã giúp cô nhảy được đấy chứ? Anh ta là giáo viên, đó là công việc của anh ta, và anh ta phải ôm cô thật chặt. Đó là một phần không thể thiếu của khiêu vũ. Laurence không ghen với Terry đấy chứ? Cô cười thầm - cô khá chắc chắn Terry là dân đồng tính.

Chương 27

Bron tìm thấy địa chỉ cần đến, nằm khuất giữa một quán rượu và một trường tiểu học, mà không gặp khó khăn gì. Những hướng dẫn của Pat quá rõ ràng. Như đã hứa, Pat đã sắp xếp để cô làm tóc cho bà và bốn người phụ nữ khác nữa trong căn bếp có thể phù hợp để làm chiếc bánh cưới của Carrie. Bron cảm thấy phấn khích khi đỗ xe.

Căn nhà thật đẹp, cô nghĩ, khi bắt đầu dỡ đồ nghề ra khỏi cốp xe. Cô đặt một túi trên ngưỡng cửa rồi quay lại lấy nốt túi còn lại. Ai đó đã mở cửa trước cả khi cô kịp nhấn chuông.

“Cô là Bron phải không,” một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt vui vẻ với mái tóc uốn xấu xí nói. “Tôi là Veronica. Để tôi giúp cô một tay.” Veronica nhắc túi đồ nghề của Bron lên. “Cô không ngại làm tóc trong bếp chứ? Ở đó có rất nhiều không gian trống.”

“Không sao,” Bron nói, nghĩ rằng cô sẽ dễ dàng hỏi mượn căn bếp hơn nếu không phải đề nghị xem nó trước.

“Và cô có ít nhất là năm khách hàng. Pat nói cô sẽ không ngần ngại gì.”

“Không sao,” cô lặp lại. “Tôi sẽ làm theo kiểu dây chuyền. Nhưng nếu mọi người tự gọi đầu cho mình thì công việc sẽ nhanh hơn.” Cô biết mọi người thích cảm giác thư giãn khi được những ngón tay chuyên nghiệp mát xa cho trong lúc gội đầu, nhưng nếu không có ghé gội đầu chuyên dụng, nước sẽ chảy tràn xuống gáy họ và những người khác sẽ phải đợi lâu hơn.

“Đằng này,” Veronica nói, dẫn Bron đến căn phòng đẹp nhất. Nó rộng rãi, ngập tràn ánh nắng và hướng ra một khu vườn kiểu thôn quê sum sê, tươi tốt. Có một cái kệ bếp dài bằng inox chạy dọc theo một bức tường với một cái bếp bốn hòng đốt và một bồn rửa đôi. Bron có thể thấy những thiết bị và một chậu rửa khác nhưng bây giờ cô không thể nhìn kỹ.

Bốn người phụ nữ đang ngồi uống cà phê và ăn bánh quy ở một cái bàn mặc dù mới có chín giờ. Họ đều ngẩng lên nhìn khi Bron bước vào. Pat, người đã ở đó, đứng dậy hôn cô và giới thiệu cô với những người còn lại.

“Chúng ta đang biến căn bếp của Veronica thành một tiệm làm đầu,” bà nói. “Bà ấy rất thoải mái về chuyện này, và còn chiêu đãi trà và bánh quy nữa.”

“Con vừa mới nói với bà ấy rằng, con có thể làm tóc cho mọi người nhanh hơn một chút nếu những ai chỉ cần cắt và sấy có thể tự gọi đầu?” Bron mỉm cười. “Dĩ nhiên là con có thể gọi đầu cho người nào làm tóc đầu tiên. Veronica? Tôi nghĩ người đó nên là bà.”

Một lát sau, Veronica và Bron quay lại căn bếp. Bốn người phụ nữ ngồi ở bàn đang bàn tán chuyện gì đó rất rôm rả.

“Bọn tôi đang tán gẫu!” Pat nói. “Về chuyện Bron đang bắt đầu làm việc tự do.”

“Vâng?” Veronica nói.

“Ừm. Chúng tôi đang nói là: điều đó thật tuyệt; ra ngoài, kiếm việc, tự mình làm chủ,” Pat tiếp tục.

“Và rồi chúng tôi thắc mắc liệu chúng ta có thể làm thế không,” người khác nói. “Cô cảm thấy làm việc tự do thế nào, cung?”

Bron cân nhắc. “Chà, vẫn còn quá sớm để kết luận, nhưng nó rất thú vị. Nếu tôi kiếm được đủ khách để không phải lo lắng về tiền bạc thì sẽ thật tuyệt vời.”

Mấy người phụ nữ nhìn nhau. “Chà,” người mà Bron nhớ có tên là Barbara nói, “chúng tôi không phải lo lắng về vấn đề đó. Ý tôi là, chúng tôi đã nhiều lần phục vụ tiệc không công,” bà giải thích. “Con cái chúng tôi đều đã dọn ra ở riêng và chúng tôi có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Chúng tôi sẽ nấu tiệc. Đó là việc mà chúng tôi có thể làm tốt.”

“Ồ,” Veronica nói. “Bà vẫn đang bận rộn mà. Đã phác xong một kế hoạch kinh doanh chưa?”

“Chưa,” Barbara nói, “bà có thể làm việc đó. Bà sẽ phụ trách làm bánh. Đó là công việc quen thuộc của bà.”

Bron đẩy Veronica tới một cái ghế và thay cái khăn ướt bằng cái khăn khô và choàng một tấm vải quanh người bà. Cô có thể thấy rằng mọi người đều đang quá mê mải với ý tưởng của họ đến nỗi họ có thể quên lý do tại sao họ có mặt ở đây.

“Vây là tôi cũng có liên quan đến chuyện này, phải không?” Veronica nói, trong khi Bron nhẹ nhàng chải tóc cho bà.

“Chắc chắn rồi,” Pat nói. “Tại sao chỉ những người trẻ tuổi mới dám kinh doanh chứ? Chúng ta sẽ có cơ hội làm việc ở bên ngoài, và tôi nghĩ các bữa tiệc sẽ thật thú vị.”

“Chúng ta sẽ không phải là những vị khách,” một trong những người phụ nữ nói. “Chúng ta sẽ chỉ đứng xung quanh, bên những cái khay.”

“Điều đó được gọi là *Aitch-Trot*^[40],” người khác nói, tỏ vẻ hiểu biết.

Mọi người nhìn bà dò hỏi.

“Tôi đọc được điều đó trên báo vào Giáng sinh năm ngoái. Nó có nghĩa là ‘bê các khay đựng đồ ăn đến chia cho các vị khách’. Chính Hugh Fearnley-Whittingstall^[41] đã nói thế.”

Mọi người xuýt xoa trước cái tên đó. “Tôi yêu các chương trình của anh ta.”

“Và tôi thích một người đàn ông biết cách chế biến một tảng thịt bò,” Veronica nói.

“Tôi cũng vậy,” Pat nói, “mà chẳng có một người nào như thế ở bên.”

Bron nghĩ mẹ bạn trai cũ của cô hôm nay có vẻ hần học và chột kinh hoảng vì sợ rằng việc chia tay giữa cô với Roger đã thúc đẩy một điều gì đó giữa Pat và ông chồng kinh khủng của bà. Pat có vẻ hăng hái hơn nhiều khi không ở bên ông ta. Bron hài lòng khi thấy mặt tính cách này của Pat bộc lộ nhiều hơn. Cô sẽ phải khuyến khích điều này.

“Nhưng bác sẽ không muốn đào tạo một ông chồng mới đấy chứ?” Bron nói. “Sau bao năm tháng bác đã dành cho Vince.”

“Hừm.” Giọng Pat đầy vẻ khinh miệt. “Những năm tháng ấy chẳng đem lại điều gì tốt đẹp cho bác, đúng không? Nhưng đừng lo, bác không định bỏ ông ta hay có bất cứ hành động nào quyết liệt như thế đâu. Nhưng bác sẽ tiến hành làm cái công việc kinh doanh nho nhỏ này. Con chính là người khơi nguồn cảm hứng cho bác đấy, Bron ạ.”

“Cả chúng tôi nữa,” người khác nói. “Nhìn cô xem, cô đang cắt tóc trong căn bếp của Veronica. Cô có thể vận dụng những kỹ năng của cô ở bất cứ đâu, và chúng tôi cũng vậy.”

Bron mỉm cười với người phụ nữ ấy, bà ấy có mái tóc ngắn rất đẹp mà chỉ cần tỉa tót thêm một chút nữa là ổn. Nếu bà ấy trở thành khách quen, Bron có thể khuyên bà ấy nhuộm vài đường highlight, như thế màu vàng và màu xám ở tóc bà ấy sẽ cân bằng hơn.

“Vậy chúng ta sẽ phục vụ cho những loại sự kiện nào?” Veronica hỏi, với cái đầu gục trên ngực, khi Bron rẽ tóc bà thành từng lọn.

“Mọi thứ: đám cưới, đám ma, các bữa tiệc cho trẻ con.”

“Ồ, đừng làm tiệc cho trẻ con. Tôi không biết tổ chức các trò chơi đâu. Tôi chẳng biết gì về máy khoan đó,” người phụ nữ có mái tóc ngắn nói.

“Chúng ta sẽ không phải có mặt trong suốt bữa tiệc. Chúng ta sẽ chỉ làm những cái bánh sandwich...”

“Và làm những cái bánh quy có hình thỏ Peter. Tôi vẫn còn cái khuôn bánh quy. Tôi thường tự hào vì mình pha màu xanh trên áo nó rất chuẩn.”

“Tôi từng rất thích nấu ăn,” một người phụ nữ nói. “Chỉ ghét các bữa tiệc thôi. Dù là những bữa tiệc cho người lớn.”

“Việc này thật phù hợp với chúng ta!” Pat nói. “Chúng ta sẽ làm những phần việc mà chúng ta thích nhất.”

“Tôi không thể làm những cái bánh cầu kỳ,” Veronica nói, lúc này bà đã ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào chiếc gương dựng trước mặt. “Tôi có thể làm cái bánh thô, nhưng tôi không thể phủ kem cho nó.”

“Tôi có thể,” Bron nói, cảm thấy thoải mái đủ để góp chuyện. “Tôi từng làm những cái bánh có hình tàu hỏa rất đẹp. Nếu bà cần làm một thứ như thế hoặc bất cứ thứ gì phức tạp, bà có thể hỏi tôi. Và vì chúng ta đang nhắc đến chủ đề này...” Cô mau chóng tiếp tục trước khi mất hết can đảm. “Veronica, Pat nói với tôi căn bếp này đã được chứng nhận An toàn vệ sinh.”

“Đúng vậy.” Veronica rõ ràng vẫn chỉ để tâm đến mái tóc, “Tôi nghĩ chỉ cần tỉa tóc một chút xung quanh thôi. Tôi không muốn thay đổi nhiều lắm.”

“Vâng. Tôi sẽ chỉ chạm nhẹ cây kéo vào tóc bà thôi, bà sẽ không nhận ra là bà đã cắt nó đâu. Tôi có thể làm một cái bánh ở đây không? Đó là một cái bánh cưới sang trọng.” Cô suýt buột miệng nói thêm “cho một người nổi tiếng” bởi vì cô biết họ sẽ thích những tin tức lượm lặt về các ngôi sao, nhưng ngăn mình lại đúng lúc. “Tôi sẽ trả đầy đủ tiền gas và điện, và dĩ nhiên, nếu bà cảm thấy bất tiện thì thôi vậy.”

“Tôi không biết nữa,” Veronica nói. “Chồng tôi có thể không thích.”

“Ha, lại là các ông chồng!” ai đó nói.

“Cô ấy lau dọn bếp rất sạch sẽ,” Pat nói. “Từ bây giờ tôi sẽ phải tự mình dọn dẹp căn bếp vào các ngày Chủ nhật.” Bà thở dài. “Thật đáng tiếc. Trước đây cô ấy luôn làm cho nó bóng loáng lên.”

“Không phải chứ, ôi, cũng phải thôi, đến cái tiệm làm đầu mà Sasha còn chẳng thèm quét dọn nữa là,” Bron nói, tự hỏi làm thế nào cô thuyết phục được Veronica cho phép cô dùng căn bếp của bà ấy. “Đó, bà nghĩ như vậy đã đủ chưa? Bây giờ tôi sấy nó nhé?”

“Trông ổn rồi đây. Cô sấy tiếp đi, cưng. Có lẽ lần sau tôi sẽ nhờ cô tỉa thêm một ít nữa.”

Khi Bron tiếp tục làm tóc cho các khách hàng của cô, sự nhiệt tình của họ với kế hoạch mới càng lúc càng tăng lên. Veronica, lúc này trông rất thanh lịch, ngồi ở bàn với một tập giấy lớn, viết các ý tưởng.

“Điều chúng ta cần bây giờ là một vài sự kiện của những người quen, vì vậy nếu chúng ta có mắc một vài sơ suất thì cũng không thành vấn đề,” Veronica nói. “Trước mắt là thế.”

“Chúng ta sẽ đặt tên nhóm là gì?” Pat nói. “Chúng ta cần in một ít danh thiếp.”

“Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc được không?” người phụ nữ đang được Bron làm tóc cho gọi ý.

“Nó rất rõ ràng,” Veronica nói, “nhưng có nhạt nhẽo quá không?”

“Không, tôi nghĩ nghe nó hay đấy chứ,” Bron xen vào. “Nghe như các bà là một nhóm những người phụ nữ mạnh mẽ, quyết tâm làm bằng được mọi việc.”

“Thì đúng là vậy mà!” Họ đồng thanh.

“Tôi đi đun nước để chúng ta có thể uống mừng nhé?” Veronica gọi ý.

“Chúng ta có thể làm danh thiếp rất dễ dàng,” Pat nói. “Hãy quyết định xem chúng ta sẽ viết gì trên chúng.”

“Nhưng chúng ta sẽ không nhận nấu tiệc một cách chuyên nghiệp cho đến khi chúng ta đã có một ít thời gian để thực hành,” Veronica nói. “Chúng ta sẽ không lấy tiền của khách hàng ngoại trừ chi phí nguyên liệu cho đến khi chúng ta đã có vài kinh nghiệm giắt lưng.”

Bron ngẫm nghĩ một lát khi cô đang sấy tóc cho khách hàng cuối cùng, “Ừm, có một đám cưới có vẻ phù hợp với tiêu chí đó của bà,” cô nói. “Em gái một người bạn của tôi sắp kết hôn và họ hầu như không có tiền. Tôi chắc chắn họ sẽ mừng phát điên nếu các bà có thể nấu tiệc cho họ và chỉ tính tiền nguyên liệu, nếu các bà hiểu ý tôi.” Cô biết Sarah đang lo lắng về chuyện tiệc cưới của Lily và theo như những gì cô biết, cô ấy chưa tìm được ai đảm nhận việc nấu nướng cho nó.

“Họ muốn kiểu tiệc gì?” Veronica hỏi.

“Tôi cũng không rõ. Bà có muốn tôi gọi điện cho bạn tôi không?”

“Khi nào cô làm xong cho tôi đã,” người khách cuối cùng của Bron nói. “Nếu tóc tôi khô tự nhiên, nó sẽ trở nên lờm chờm.”

“Lỡm chớm cũng có cái hay đấy chứ,” Bron nói, “nhưng tôi sẽ không để tóc bà bị như vậy nếu bà không muốn.”

Khi tóc mọi người đã được làm xong và ai cũng hài lòng thì đã đến giờ ăn trưa. Veronica, một người có bản năng phục vụ, đem ra vài cái sandwich, những cái bánh trứng nhỏ và salad mà bà đã làm trước. Bron nhón một cái bánh trứng và lấy điện thoại ra.

Vì Sarah mãi mới nhắc máy nên Bron có thời gian để ăn xong miếng bánh và nhận ra rằng nó rất ngon. “Sarah à? Cô đang ở đâu vậy? Giọng cô có vẻ rất yếu.”

“Tôi đang mang về khá nhiều váy cưới,” Sarah nói. “Từ một cửa hàng từ thiện. Để em gái tôi thử. Chờ chút, để tôi cất chúng vào xe...” Có tiếng leng keng và sột soạt rồi Sarah trở lại với cuộc trò chuyện trên điện thoại. “Được rồi, bây giờ thì tôi hoàn toàn thuộc về cô.”

“Tôi gọi điện là vì Lily,” Bron nói. “Cô ấy muốn tổ chức tiệc cưới kiểu gì? Tôi có quen một nhóm phụ nữ tuyệt vời, họ sẽ làm thức ăn cho cô.”

“Ồ, họ là ai thế? Tôi chắc chắn đã nghe về họ.”

“Ừm - chà, cô chưa nghe tên họ bao giờ đâu, bởi vì họ vừa mới được thành lập thôi.”

“Mới toanh ấy à?Ồ, Bron này, tôi không thích dùng những người mà tôi không biết. Mẹ chồng tương lai của Lily rất khó tính.”

“Tôi có thể đảm bảo họ là những đầu bếp tuyệt vời. Tôi vừa mới ăn chiếc bánh trứng ngon nhất trần đời. Nó tan-ngay-trong-miệng ấy.”

Mọi người trong phòng đều đang nhìn cô và cô bắt chéo hai ngón tay để cầu nguyện may mắn, cảm nhận rằng họ coi đây là một điềm báo. Nếu họ nhận được công việc này, công việc kinh doanh của họ sẽ thuận lợi. “Tuyệt hơn nữa là họ sẽ không lấy tiền công, bởi vì họ là một nhóm mới.”

“Thật không?” Sarah đột nhiên trở nên hào hứng hơn nhiều. “Nhu thế sẽ tiết kiệm được một chút. Cô nói tên họ là gì nhỉ?”

“Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc. Họ vừa mới thành lập. Tốt hơn là nên đăng ký với họ ngay bây giờ trước khi ai đó chộp mất cơ hội.”

“Được, nếu cô đã quả quyết là họ rất cừ. Tôi cho rằng mẹ Dirk sẽ muốn một bữa tiệc đứng.”

“Không phải là *Aitch-Trot* à?”

“Xin lỗi? Tôi không hiểu từ đó lắm.”

“Đừng bận tâm.”

“Cô đến nhà Elsa tầm bảy giờ được không? Cô ấy sẽ giúp Lily chọn một cái váy. Cô có thể mang cho tôi các thực đơn mẫu và những thứ tương tự, nếu có.”

“Được!”

Bron ngắt máy và nhìn vào những khán giả đang chăm chú theo dõi cô. “Mọi người có thể lập cho tôi vài thực đơn mẫu cho một bữa tiệc đứng trước năm giờ chiều nay không? Nếu được, mọi người sẽ có việc để làm.”

“Tuyệt quá! Dĩ nhiên là chúng tôi làm được,” Veronica nói.

“Vậy tôi có thể mượn căn bếp của bà để làm bánh chứ?”

“Cô đã kiểm tra cho chúng tôi công việc đầu tiên; dĩ nhiên là cô có thể.”

Chương 28

Lily nhìn mình trong cái gương dài của Elsa. “Em không biết nói thế nào nữa. Nó hơi... cũ quá. Trông như những cái rèm vải tuyền ấy.”

“Chắc chắn là nó cần được giặt,” Elsa nói nhanh. “Thử cái tiếp theo đi.”

Sarah và Lily đã ghé nhà Elsa để xin lời khuyên có tính chuyên môn của cô ấy. Sarah đã lùng sục khắp các cửa hàng từ thiện địa phương để xem liệu có thứ gì thích hợp không. Lily đã buộc phải chấp nhận ý kiến mặc một cái váy “đã qua sử dụng”, nhưng không hài lòng lắm, mặc dù Sarah đã cam đoan rằng nó sẽ được giặt khô kỹ lưỡng trước ngày trọng đại của Lily.

Sarah đưa ra cái váy tiếp theo. Nó có những cái vòng lớn để làm phòng váy, nhiều hạt cườm và quanh các đường viền bám đầy bụi. “Cầm lấy này, nhưng đừng làm rớt cái móc đấy. Chị có thể trả lại những cái chúng ta không dùng nhưng chị phải nhớ chúng được lấy từ cửa hàng từ thiện nào.”

“Không thể tin nổi là họ lại cho phép cô trả lại hàng đã mua,” Elsa nói, cài móc váy cho Lily.

Sarah nhún vai. “Cũng phải năn nỉ, thuyết phục đến gãy cả lưỡi mới được đấy, nhưng đó là nghề của tôi mà.” Rồi cô thở dài. Đôi khi cô thấy công việc của mình quả là rất khó. Lily còn khắt khe hơn cả khách hàng hạng A của cô.

“Ồi!” Lily hét lên. “Chật quá.”

Không ai nói gì trong vài giây. “Chị nghĩ khoảng lặng vừa rồi có thể được miêu tả là một sự im lặng đầy hàm ý ^[42],” Sarah nói.

Elsa và Lily nhìn cô chăm chăm.

“Tôi có thể nói nó ra nếu cô muốn,” Elsa nói. “Tôi có thể phải khâu thêm một ít vải nữa vào phần ngực váy. Tôi sẽ kiểm tra khoảng cách từ mép vải đến đường may.”

“Không cần đâu. Em chẳng thích cái váy này chút nào.” Lily kéo kéo nó và khịt mũi, cố kìm lại những giọt nước mắt. “Không thể tin nổi là em không mặc vừa nó chỉ vì có một con nòng nọc đang bơi loanh quanh trong cơ thể em. Nó là cỡ số mấy thế?”

Sarah và Elsa nhìn nhau. “Tôi cho rằng khoảng cỡ tám đến cỡ mười,” Elsa nói một cách khéo léo. “Chúng thường không ghi rõ kích cỡ,” cô nói thêm.

“Cởi ra đi,” Sarah nói. “Em còn vài cái nữa để thử. Nếu chị có thể tới một cửa hàng từ thiện chuyên về váy cưới thì chị đã có thể tìm thấy những cái váy khá hơn rồi.” Cô lấy cái váy từ tay Elsa và nhét nó vào túi của nó. “Chị vẫn sẽ phải làm thế nếu trong số này không có cái nào khiến em ưng ý, nhưng chúng ta có rất ít thời gian.”

Chiếc váy cuối cùng khá hơn nhiều và căng phồng quanh thân hình vẫn còn mảnh mai của Lilly. “Ồ, em thích cái này!” Lily nói. “Nó hẳn có cỡ mười hai.”

“Cô đừng quá để ý đến các kích cỡ,” Elsa nói. “Tôi sẽ ghim cái váy này lại để nó vừa với cô và sau đó cô có thể tự mình đánh giá.”

“Chị có rượu vang không, Elsa?” Lily nói. “Em không thể ngừng nghĩ rằng chuyện này sẽ bớt căng thẳng hơn nếu chúng ta uống một ly vang trắng nhỏ.”

“Không rượu chè gì cả cho đến khi Bron tới đây,” Sarah kiên quyết nói. “Tầm bảy giờ cô ấy sẽ mang đồ ăn đến. Dù sao đi nữa, chị nghĩ em đang cai rượu cơ mà.”

“Đôi khi em cai, đôi khi lại không. Chị đừng làm em cụt hứng,” Lily nói. Sarah đang định mở miệng phản đối thì Lily tiếp tục, “Kia là cái váy gì thế, dưới lớp vải muslin ấy?”

“Ừm,” Elsa nói, miệng ngậm đầy kim gút. Cô bỏ chúng ra. “Đó là chiếc váy dạ hội mà tôi đã kể với cô. Dành cho buổi dạ hội mà tôi sẽ tham dự với Laurence.”

“Ồ, chúng tôi có thể xem nó không?” Sarah hỏi, cần rời mắt khỏi những cái váy cưới cũ bản trong một thoáng, ngay cả khi chúng “từng được nâng niu”.

“Đúng đấy,” Lily đồng ý, có lẽ cô cũng đã chán ngấy chúng.

Elsa băng qua gian phòng và bỏ lớp vải phủ muslin ra khỏi chiếc váy của cô. Cô hài lòng với nó. Nó có vai bông và phần ngực váy mang màu xanh nước biển nhạt. Tà váy xẻ đôi ngay bên dưới đường vòng ngực, để lộ lớp váy trong màu vàng anh thảo. Các mép váy được tô điểm bởi những bông hoa thêu nhỏ xíu, thi thoảng là một viên ngọc trai bé tí có màu sắc tương tự. Nó đích thị là một sản phẩm được tạo nên từ lòng say mê.

“Đẹp quá! Không thể tin nổi là cô đã làm ra nó,” Sarah nói.

“Cảm ơn sự tin cậy của cô, Người Đã Dem Đến Cho Tôi Hai Khách Hàng Quan Trọng,” Elsa lạnh nhạt nói.

“Ồ, cô hiểu ý tôi là gì mà. Nó quá tinh xảo. Cô kiếm đâu ra thời gian để thêu tất cả những thứ đó vậy?” Sarah đang chăm chú ngắm nhìn nó.

“Tôi dùng tiêu xảo đấy. Đó là một loại ruy băng có hoa văn rất kiểu cách. Tôi đã khâu những viên ngọc trai lên chúng. Nó rất có hiệu quả, đúng

không?”

“Cực kỳ hiệu quả! Cô thực sự nên áp dụng phương pháp này một cách chuyên nghiệp,” Sarah nói, đẩy tay Elsa một cách tinh nghịch.

“Đó chính là thứ em muốn!” Lily tuyên bố. “Đó chính là cái váy của em!”

“Nó là váy của tôi mà,” Elsa lầm bầm.

“Ý em là, em muốn có kiểu váy đó!” Lily chỉ vào cái váy như thể cô đang cố vẩy phép thuật lên nó, để nó trở nên hoàn toàn vừa vặn với cô.

Hai người còn lại nhìn cái váy dạ hội rồi lại nhìn Lily.

“Một chiếc váy như thế có vẻ hợp với cô đấy,” Elsa nói. “Cái bụng bầu sẽ được giấu kín.”

“Sẽ chẳng có cái bụng bầu nào cả!” Lily tuyên bố.

“Có thể sẽ có,” Sarah nói, có lẽ là lần thứ một triệu. “Nhưng nó sẽ hầu như không lộ ra. Đó là một ý kiến hay, Lily, tốt lắm!”

“Cô muốn có một đám cưới trắng, tất cả mọi thứ đều truyền thống à?” Elsa hỏi.

“Mẹ chồng em muốn như vậy,” Lily nói. “Những gì bọn em muốn thì có vẻ chẳng quan trọng.”

“Chọn lựa váy luôn là việc của cô dâu,” Sarah nói, “đặc biệt là khi cô ấy không có một người mẹ cần được làm yên lòng. Không, Lily, chị không nói rằng không còn mẹ là một điều tốt, ý chị là chúng ta sẽ bớt được một người cần phải hỏi ý kiến.”

“Được rồi,” Elsa nói, “Mặc lại cái váy đầu tiên vào đi.”

“Nhưng chúng ta không thích cái váy đó. Nó bản kinh khủng.”

“Và hơi chật,” Sarah nói thêm, lờ đi cái cau mày của Lily.

“Đừng bận tâm về điều đó. Tôi vừa nảy ra một ý.” Elsa kiên quyết.
“Nào, Lily.”

“Em có thể thử cái váy của chị không?” Lily hỏi khi cô ních người vào cái váy. “Nó đẹp hơn rất nhiều.”

“Có, nhưng để lát nữa. Tôi muốn xem tôi có thể làm gì với cái váy này.” Cô lùi lại, đầu nghiêng sang một bên. “Trước hết phải nhuộm nó. Tôi nghĩ ta sẽ dùng màu mơ nhạt.”

“Phải đấy,” Sarah nói, hào hứng. “Tôi thích màu đó. Còn em, Lily?”

“Màu mơ được đấy. Xét cho cùng, em thực sự không nên mặc màu trắng. Em không còn trong trắng nữa.”

Vì bằng chứng của việc này đang dần lộ ra, nên hai người còn lại không nói năng gì.

“Và chúng ta cần một cái váy lót. Nếu cô thích màu vàng nhạt, thì tôi còn một ít vải thừa sau khi may cái váy của tôi đấy,” Elsa nói. “Thực ra, để tôi đi xem tôi còn những mảnh nào nữa không đã. Chuyện này sẽ ổn thôi!”

Sự nhiệt tình của Elsa thật dễ lây lan. Cô mang lại một cái túi đựng đầy vải và Sarah cùng Lily sục sạo chúng.

“Thực ra,” Elsa tiếp tục, “mặc dù cái váy khá bản, nhưng chất liệu của nó khá tốt. Tôi sẽ cắt đi phần tay áo và làm cho cô những cái vai bông, như cái váy của tôi - cô có đôi tay đẹp vì vậy kiểu dáng đó hoàn toàn phù hợp với cô.”

Lily nhìn xuống cánh tay mình, cố gắng ngấm ngía nó bên dưới lớp satin dày.

“Cô có chắc là cô có thời gian làm việc này không, Elsa?” Sarah hỏi.

“Dĩ nhiên. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Nào, Lily, cô cởi nó ra được rồi,” Elsa ra lệnh, “và hãy nhìn kĩ xem.”

Khi đã cầm lại chiếc váy trong tay, cô kiểm tra nó kĩ hơn một chút. “Phải, tôi có thể khâu thêm một ô vải cùng chất liệu với tay áo.” Một tiếng “roẹt” đáng sợ phát ra khi Elsa xé một mũi khâu. “Đừng lo, tôi biết tôi đang làm gì mà.” Nhìn thấy vẻ mặt khá lo lắng của Sarah và Lily khi cô nhắc cây kéo lớn lên, cô nói, “Tại sao cô không thử cái váy của tôi nhỉ, Lily? Sarah, cô giúp cô ấy đi. Tôi làm việc này nhanh thôi, sau đó tôi sẽ vẽ cho cô một bản phác thảo.”

Elsa đang ngồi trên ghế, tháo một mũi khâu với vẻ cẩn thận hơn một chút so với lúc nãy và Lily cuối cùng đã cởi chiếc váy dạ hội ra. Không phải là Elsa không thích người khác đụng vào quần áo của cô, nhưng cô thấy nhẹ nhõm khi nó lại được treo lên một cách an toàn, vô sự.

“Nó quá lỏng lẻo!” Lily cứ nói đi nói lại, “và bụng bầu của em hầu như không lộ ra chút nào!”

Vì đây là lần đầu tiên cô ấy thừa nhận mình có bụng bầu, hoặc chí ít thừa nhận nó lớn hơn một con nòng nọc, Sarah cảm thấy mọi chuyện đang tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

“Bron sắp mang đồ ăn đến rồi,” cô nói. “Em hãy phủ lại vải lên chiếc váy của Elsa đi, để phòng có chuyện gì đó tồi tệ xảy ra với nó.”

“Bron có dễ thương không?” Lily hỏi. “Chị ấy làm tóc và trang điểm, đúng không? Chị ấy có thể làm giúp em không?”

“Không,” Sarah rên rỉ, và lập tức hối hận vì đã nói thế. “Chị xin lỗi, Lily, cô ấy có thể cho em lời khuyên, nhưng cô ấy đã nhận lời làm tóc cho Carrie rồi. Đích thân Carrie đã lựa chọn cô ấy.”

“Ồ, vậy ra mặc dù em là em gái chị, nhưng em không có được những người tốt nhất hả?” Sarah không rõ có phải em gái mình đang nói đùa hay không.

“Lily, ai thường làm tóc cho cô vậy? Đó chính là người phù hợp nhất với cô,” Elsa nói.

Lily nhún vai, nhặt một mảnh ruy băng được dùng để trang trí cho cái váy của Elsa lên. “Lâu rồi em không đi làm tóc. Em chẳng tin cậy ai cả. Em có thể có thứ này trên cái váy của em không?”

“Xin lỗi, tôi không còn cái nào nữa. Và nó đắt lắm đấy,” Elsa đáp. “Nhưng tôi sẽ tìm cho cô một thứ cũng đáng yêu như thế.”

“Bron có thể giới thiệu ai đó làm tóc cho em,” Sarah nói, chẳng mấy hy vọng vào chuyện Bron sẽ biết một thợ làm đầu nào đó ở quá xa chỗ cô ấy. Cô thoáng hình dung ra cơn ác mộng rằng sẽ chẳng còn ai ngoài cô phải bới những lọn tóc suôn mượt của em gái thành một búi trên đỉnh đầu. Hiện một quả thận còn dễ dàng hơn thế nhiều.

Bron đến lúc bảy giờ, mang theo đồ ăn Trung Quốc và mấy chai Pinot Grigio. “Tôi không chắc mình có nên mang rượu vang đến không. Chúng ta có làm việc hay không thế?” cô hỏi.

“Rượu vang luôn là một ý kiến hay,” Lily nói. Cô liếc nhìn Sarah. “Ồ, chí ít là đối với những người không mang thai.”

Sara mỉm cười. “Bron, đây là em gái tôi, Lily. Lily, đây là Bron,” cô nói.

“Chị làm tóc và trang điểm đúng không?” Lily nói, đi thẳng vào điểm chính mà không mào đầu. “Sarah nói chị không thể làm tóc cho em trong đám cưới của em.”

Bron nắm được tình hình sau vài giây. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi thực sự không thể. Cô muốn để kiểu tóc nào?”

“Cô nên búi tóc trên đỉnh đầu, với những lọn tóc quăn buông xuống bên tai,” Elsa nói, củng cố thêm cho những nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của Sarah.

“Như kiểu tóc cô sẽ để trong buổi dạ hội hả?” Bron hỏi. “Bới tóc cao tốn khá nhiều thời gian. Từ giờ cho đến lúc đó thì bằng bất cứ giá nào cô cũng không được cắt tóc đâu đấy.”

“Ồ, em sẽ không cắt đâu,” Lily nói.

“Và cô có định đeo mạng che mặt không?” Bron hỏi.

Elsa, Lily và Sarah nhìn nhau dò hỏi. “Em không phải đeo mạng nếu em không muốn,” Sarah nói.

“Thay vào đó cô có thể đội một chiếc vương miện thật dễ thương,” Elsa gợi ý. “Tôi có vài chiếc để cô thử luôn bây giờ đây.”

“Không đeo mạng che mặt thì sẽ tiết kiệm được tiền, đúng không?” Lily nói.

“Chính xác,” Sarah nói.

“Vậy thì em sẽ không đeo đâu.” Cô nhìn chị gái với vẻ giễu cợt. “Chị thấy đấy, đôi lúc em cũng biết tiết kiệm đấy chứ.”

Trong khi Sarah đi tìm đĩa và dao nĩa trong căn bếp nhỏ của Elsa còn Elsa thao tác với cây kéo, những cái kim băng và một chiếc váy cưới cũ, thì Bron và Lily nói chuyện về tóc. Họ là một nhóm ăn ý và một lần nữa họ đã chứng tỏ mình là những người bạn trung thành, đặc biệt là khi đây là một đám cưới không liên quan đến họ.

“Cô sẽ cần làm thử vài lần trước ngày trọng đại,” Bron nói. “Nhất là khi cô không có thợ làm tóc quen. Nếu cô thực sự biết ai đó thì chỉ một lần làm thử là đủ rồi.”

“Em không có điều kiện đến tiệm làm đầu thường xuyên,” Lily nói, lo lắng. “Đó là một phần lý do lâu lắm rồi em không làm gì với tóc mình cả.”

“Thôi được, vậy những gì cô cần làm là tìm một tiệm làm tóc có các học viên. Họ đăng thông báo tìm người mẫu trên cửa sổ. Họ làm tóc cho cô với giá rất hợp lý, và nếu học viên đó làm tốt và hai người đã thân nhau hơn, cô ta có thể làm tóc cho cô trong ngày cưới.”

“Cô có tin tưởng người nào có quá ít kinh nghiệm không?” Elsa hỏi, ngừng lên khỏi công việc tháo các mũi khâu của mình.

“Nếu cô ta và Lily đã xây dựng được một mối quan hệ tốt, thì chẳng có lý do gì để không tin tưởng cả,” Bron nói. “Tôi từng làm tóc cho tất cả bạn bè tôi khi chúng tôi chuẩn bị tham dự một bữa tiệc lớn. Họ rất hài lòng.”

“Nhưng cô là một thợ làm đầu rất giỏi,” Sarah nói, đặt một súc khăn lau bát đĩa xuống khi cô ngồi xuống sofa.

“Vâng,” Bron khiêm tốn đồng ý, “nhưng có lẽ không phải là người duy nhất.”

Sarah và Bron bàn tán về Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc và Lily nói chuyện với Elsa khi họ ăn chỗ thức ăn Bron mang đến.

“Này Elsa,” một lát sau Sarah hỏi, khi họ vẫn đang xúc cơm chiên trứng và ăn bánh phồng tôm. “Buổi học khiêu vũ của cô thế nào rồi?”

“Ồ! Nó thật tuyệt vời. Ban đầu tôi rất lóng ngóng - không tài nào nhảy nổi. Tôi cứ liên tục giẫm lên chân Laurence, nhưng sau đó Terry bảo anh ấy đi ra ngoài và tôi đã nhảy với Terry! Như một phép màu vậy. Đột nhiên, tôi lại nhảy được. Anh ta gần như kẹp chặt tôi vào cơ thể anh ta vì vậy tôi không thể đi sai một bước.” Cô ngừng lại, nhận ra mọi người đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quặc.

“Này anh ta có điển trai không?” Lily hỏi. “Ý em là anh chàng giáo viên ấy?”

“Ừm. Khá điển trai. Một vũ công tuyệt vời. Thực lòng mà nói, tôi nghĩ Laurence hơi ghen tỵ với anh ta.”

“Ồ, vậy là Laurence thích cô hả?” Bron hỏi.

Elsa lắc đầu. “Tôi không biết nữa, nhưng có vẻ như anh ấy bực mình vì anh ấy không thể dạy tôi nhảy thì đúng hơn.”

“Đàn ông có thể khá gia trưởng,” Lily nói. Mọi người quay sang nhìn cô. “Ngay cả Dirk cũng hơi có cái tính đó. Gã chồng đầu tiên của em thì đúng là một kẻ côn đồ thực sự!”

“Ồ, cũng à,” Sarah nói. “Chị ghét phải nghĩ đến cảnh em ở với thằng cha xấu xa đó.”

“Roger khá độc đoán,” Bron nói. “Hay có lẽ chính tôi đã dung túng cho anh ta như thế.”

“Đàn ông là những kẻ chẳng đáng tin cậy chút nào,” Sarah khẳng định, ra vẻ từng trải.

“Không đâu,” Lily nói với vẻ kiên quyết. “Không phải tất cả bọn họ đều như thế. Chẳng hạn như Dirk, anh ấy có thể hơi hách dịch, nhưng anh

ấy sẽ sẵn sàng cắt bỏ một cánh tay vì em; và những lúc anh ấy hách dịch là những lúc anh ấy quan tâm đến em mà thôi.”

“Dirk rất tử tế,” Sarah đồng ý.

“Và anh ta không phải là người đàn ông tử tế duy nhất,” Elsa nói. “Laurence cũng khá tử tế. Và tôi nghĩ anh ấy đáng tin cậy.”

“Có lẽ tôi là một nhà tổ chức đám cưới hoài nghi và già trước tuổi,” Sarah cười nói, muốn thay đổi chủ đề. “Tôi sắp chết khát rồi. Có ai muốn uống nước không?”

“Vâng,” Elsa nói khi quay lại, “cô đã quyết định về cái bánh cưới chưa, Lily?”

“Nếu cô có thể làm cái bánh đó thì tốt quá, Bron ạ,” Sarah nói. “Nếu cô dùng những nguyên liệu giống với cái bánh của Carrie thì sẽ tiết kiệm được kha khá tiền.”

Những người khác đổ dồn mắt nhìn cô.

“Ý tôi là,” Sarah tiếp tục, “nếu cô mua nguyên liệu với số lượng lớn, như hoa quả sấy chẳng hạn, giá sẽ rẻ hơn nhiều. Dĩ nhiên, cô sẽ phải ghi lại chính xác cô đã dùng bao nhiêu nguyên liệu cho mỗi cái bánh. Tôi không muốn lợi dụng Carrie.”

“Mặc dù chi phí cho cái bánh của em sẽ chẳng đáng là bao đối với cô ấy,” Lily nói.

Nhìn thấy Sarah hít một hơi đầy vẻ hiếu chiến, Bron nói, “Nhưng bánh của Carrie phải là bánh xốp. Nếu không thì cái cộc sẽ khó mà đỡ được trọng lượng của nó.”

“Carrie có biết điều này không?” Sarah hỏi.

“Không, nhưng thực lòng mà nói, cô ấy có thực sự bận tâm không chứ? Tôi cho rằng cô nên hỏi lại cô ấy, nhưng tôi nghĩ điều cô ấy muốn chỉ là hình dạng của cái bánh thôi,” Bron nói. “Tuy nhiên, một cái bánh xốp kem thì không được truyền thống cho lắm.”

“Và chúng ta sẽ không thể gửi bánh xốp đến tất cả các ông chú bà dì ở xa, đúng không?” Lily nói.

“Nếu làm vậy thì phải dùng bánh hoa quả,” Bron đồng ý. “Tôi cho rằng tôi có thể làm bánh cho Lily, nhưng thế thì tôi sẽ phải làm rất vội.”

“Chị nghĩ ra rồi!” Sarah nói, ý tưởng hay ho bất chợt nảy ra ấy khiến cho những cái bánh phòng tắm bị hất tung lên. “Chúng ta sẽ nhờ dì Dot! Bà ấy là một thợ làm bánh tuyệt vời và sẽ sẵn lòng làm nó cho em!”

“Dì Dot?” Lily hỏi, cau mày.

“Ừ - không biết bà ấy có phải là họ hàng với nhà mình không, nhưng bà ấy làm bánh rất ngon. Chị sẽ mua nguyên liệu cho bà ấy. Bron, mấy bà bạn trong nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc của cô có thể thành viên của chuỗi cửa hàng Cash & Carry^[43] không?”

“Tôi nghĩ là có. Veronica làm bánh cho các phiên chợ của hội phụ nữ mà,” Bron nói.

“Tuyệt.” Sarah giơ cao cái ly của mình, lần đầu tiên trong một thời gian dài, vẻ lo lắng đã rời bỏ cô. “Chúng ta đã giải quyết xong vấn đề váy cưới, những người phục vụ tiệc, cái bánh và thợ làm tóc cho em, Lily. Hãy uống mừng điều đó!”

“Này,” Lily nói khi cô nhấp một ngụm nhỏ nhất. “Em có một ý rất hay! Tất cả mọi người phải đến bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân của em! Elsa và Bron à, em cảm thấy hai người chính là những người bạn thân mới của em.”

“Em không muốn tổ chức một bữa tiệc chia tay đời độc thân khi em đang mang bầu đây chứ,” Sarah nói mà không nghĩ ngợi gì. “Em sẽ không thể uống say được.”

“Sarah,” Lily nói, đột nhiên tỏ vẻ nghiêm túc, “tiệc chia tay đời độc thân là dịp để người ta tụ họp với các bạn gái trước khi lấy chồng. Người ta không cần phải uống say để tìm kiếm sự vui vẻ.”

“Đúng vậy, Lily,” Sarah nói, bị quở trách nhưng lại thích sự đảo ngược vai trò này.

Cô cảm thấy dâng lên một cảm giác tội lỗi. Cô biết cô phải đến bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân của Lily, nhưng cô thật sự không muốn. Điều đó chẳng liên quan gì đến Lily cả, mà liên quan đến bạn bè cô ấy thì đúng hơn. Họ chắc chắn sẽ muốn làm những việc mà chỉ khiến Sarah cảm thấy chán ngấy. Tuy nhiên, cô sẽ đi, và có lẽ sẽ được tận hưởng một khoảng thời gian thú vị. Và mọi người luôn nói cô cần vui vẻ hơn.

Chương 29

“Anh chắc chắn là đã đưa cho tài xế đúng địa chỉ chứ?” Sarah đang ngồi bên cạnh Hugo khi họ lái xe đến Somerby. Giờ đang là giữa hè và vùng ngoại ô thật sum sê, một phần là nhờ cơn mưa bất chợt đang trút xuống quanh họ. Sarah cầu mong nó sẽ tạnh sớm.

“Anh ta có mã bưu điện, anh ta có vệ tinh hoa tiêu, và tôi đã cho anh ta vài chỉ dẫn cơ bản. Anh ta sẽ ổn thôi.”

“Vệ tinh hoa tiêu thi thoảng vẫn gây ra những chuyện điên rồ.”

“Tôi biết.”

“Và cả Mandy lẫn Carrie đều không thể giúp được gì nếu anh ta nhầm đường.”

“Có lẽ thế, nhưng anh ta sẽ không bị nhầm đường. Anh ta sẽ rất kinh nghiệm, chuyên nghiệp. Đừng lo, Sarah, cô hãy thư giãn đi.”

Sarah thở ra một hơi thật mạnh và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tôi sẽ yên tâm hơn nếu tôi có thể gửi đến họ một tài xế mà tôi biết. Giá mà họ thông báo cho chúng ta sớm hơn.”

“Mãi tới gần sát ngày thì Carrie mới biết là cô ấy sẽ tới đây. Cô ấy không thể biết sớm hơn.”

“Và tội nghiệp cho Fen, chị ấy phải vội vàng chuẩn bị bữa trưa cho tất cả chúng ta. Mặc dù tôi cho rằng chị ấy có đủ thời gian để thuê những người phục vụ tiệc, nếu chị ấy cảm thấy cần.”

“Ừm.” Hugo rõ ràng không lắng nghe. Anh đã nghe toàn bộ những lời than vãn này vài lần rồi và biết rằng một câu trả lời là hoàn toàn không cần thiết.

“Và ngôi nhà sẽ như thế nào trong màn mưa này chứ!”

Hugo liếc nhìn cô, cho cô cơ hội được thấy nụ cười nửa miệng quyền rũ của anh. “Uớt nhẹp chứ sao! Thôi đừng lo lắng nữa. Sẽ ổn thôi mà.”

Cô đã cảm thấy đỡ lo lắng hơn về chuyến viếng thăm Somerby đột ngột của Carrie và Mandy (mà vì nó, cô đã bị gọi đến đây), nhưng cảm giác khó chịu dâng lên trong cô khi cô bắt gặp đôi mắt nheo lại và khuôn miệng gợi cảm của anh chẳng giúp ích được gì cho tâm trạng của cô. Tại sao cô có thể phản ứng như vậy với anh khi trong đầu cô đang bộn bề lo nghĩ và cô đã tự dặn lòng rằng anh là một điều cấm kỵ? Hai cái đám cưới chết tiệt trong cùng một ngày đáng lẽ đã là đủ để ngăn cô có những cảm xúc không phù hợp với một người đàn ông không phù hợp như thế chứ nhỉ? Tại sao tâm trí cô vẫn còn khoảng trống cho một điều gì đó không phải là công việc trước mắt? Cô có thể nhận ra sự cảnh giác của cô đang kém dần đi. Anh quá hấp dẫn và quá khéo léo với việc xoa dịu những nỗi sợ hãi của cô, cô cảm thấy khó mà không thắc mắc “Nhờ đâu?”

Và cô không thể ngừng nghĩ về cuộc triển lãm của anh. Chất lượng các tác phẩm của anh, việc vài bức ảnh của anh đã được bán trước cả khi cuộc trưng bày được mở cửa, khiến cô thực sự kinh ngạc. Anh quá tài năng. Thế mà anh lại đang ở đây, giúp cô với một đám cưới, đầu là đám cưới của một người nổi tiếng. Rồi cô nghĩ về Electra và lại thấy thất vọng. Không chỉ vì sự tồn tại của cô ta, và chuyện anh đã đính hôn với cô ta, mà còn vì thực tế rằng cô ta có vẻ không hợp với anh chút nào. Anh yêu trẻ con: cô đã thấy anh ở bên chúng, và cô đã thấy anh chụp ảnh chúng. Và anh vừa mới kể cho cô nghe về đứa cháu trai và đứa cháu gái của anh khi họ rẽ vào đường cao tốc. Khuôn mặt anh bừng sáng khi anh nhắc đến chúng. Anh đang làm gì với một người phụ nữ quan tâm đến cơ bụng của cô ta hơn là trở thành một

bà mẹ vậy? Nếu cô nghĩ họ sẽ hạnh phúc bên nhau, có lẽ mọi chuyện đã dễ dàng hơn.

“Cầu mong trời tạnh mưa!” Cô rên rỉ, dùng cơn mưa làm cái cớ cho tâm trạng chán chường bất ngờ của mình.

“Tôi nghĩ bầu trời đang sáng dần lên ở đằng kia,” anh nói, rồi chỉnh tốc độ cần gạt nước ở kính chắn gió lên mức cao nhất.

Ngôi nhà vẫn xinh đẹp, Sarah nghĩ khi họ tới gần đủ để nhìn thấy nó. Nằm trên một ngọn đồi nhỏ, giữa vùng đồng cỏ và những bụi cây, trông nó như một bức tranh được làm sinh động thêm bởi những giọt mưa đang tí tách rơi trên những nhánh lá. Trước cửa nhà có hai chiếc xe lớn màu đen đang đỗ, chứng tỏ rằng Carrie và đoàn tùy tùng của cô ấy đã đến. Sarah cứ hy vọng cô và Hugo sẽ tới trước, nhưng chỉ ít những người kia đã tìm thấy nơi này.

Hugo dừng xe ở chân lối xe chạy. “Hãy dành một phút riêng tư để thưởng thức sự tĩnh lặng trước khi chúng ta vào nhà, được chứ?” Anh mỉm cười trấn an cô và một lần nữa bụng dạ cô lại xốn xang. Tại sao lúc nào anh cũng quá tử tế với cô như vậy?

Sarah hạ kính cửa sổ. Hương vị mùa hè lan tỏa vào trong xe. Cô không thể nhận ra một thứ mùi riêng biệt nào, nhưng sự hòa quyện này thật tuyệt vời. Đâu đó có tiếng chim hót, một âm thanh đơn độc giữa những tiếng nước vỗ lộp độp trên mặt lá. Nếu không phải đang mặc bộ đồ đi làm lịch sự, và có một cái áo mưa hay thứ gì đó đại loại thế, cô sẽ lao ngay ra ngoài và hít ngửi không khí này ở một khoảng cách gần gũi hơn, nhưng cô không thể.

Không ai nói gì trong vài phút cho đến khi Hugo lên tiếng, “Chúng ta đi tiếp nhé?”

“Từ từ đã.” Sarah muốn ngồi yên trong xe, lắng nghe tiếng mưa rơi và tiếng chim hót trước khi phải quay lại làm một nhà tổ chức đám cưới uy

tín như mọi ngày. Nhưng cô cũng không thể làm thế. Cô hít một hơi thật sâu và nói, “Giờ thì chúng ta nên đi thôi.”

Hugo xoay chìa khóa khởi động và họ lái xe lên ngôi nhà.

Fenella hẳn đã nghe thấy tiếng xe. Cô chạy vội ra ngay lúc họ tới cửa chính và mở cửa xe trước cả khi động cơ tắt hẳn. “Ôn Chúa vì hai người đã đến, mọi chuyện không ổn chút nào. Chắc là họ đã phi như bay đến đây! Chúng tôi chưa thực sự sẵn sàng, mà tôi đã dậy từ lúc năm giờ cơ đấy.”

Fenella trông thanh lịch nhưng căng thẳng trong chiếc quần lụa, chiếc áo đồng bộ và một cái áo khoác mềm mại. Chiếc áo được nhét một nửa vào trong quần như thể cô đã bị làm phiền khi đang mặc đồ.

“Sẽ ổn thôi,” Sarah nói, ngạc nhiên trước giọng nói điềm tĩnh của mình. “Đừng lo. Chúng ta chỉ cần khơi gợi sự hứng thú cho cô ấy.”

“Họ đang cầu nhàu về tình trạng của mọi thứ trong đó. Đó không phải là khung cảnh truyền thống mà Carrie muốn, và tôi không biết là còn những gì nữa!”

“Đừng lo, Fen,” Hugo nói, trao cho cô một cái ôm bè bạn. “Có nhà tư vấn Hugo ở đây rồi. Anh ta sẽ giải quyết được mọi chuyện.”

Fenella bật cười khúc khích khi cô nhìn Sarah. Không nghi ngờ gì nữa, anh *chính là* người mang lại sự bình yên.

Carrie, Mandy và hai người đàn ông mà Sarah không biết đang đứng trong phòng ăn. Sarah có thể thấy rằng sàn nhà đã được lát những phiến gỗ ép sơn trắng và trông thật tuyệt vời, nhưng căn phòng có vẻ lạnh lẽo và Carrie, mặc một chiếc áo hai dây, đang xoa xoa hai cánh tay. Mandy cũng ăn mặc như thế và họ có vẻ không hài lòng. Một ngày mùa hè ẩm ướt ở Anh ắt hẳn khiến họ thấy giá rét. Sarah biết cô sẽ phải tìm một thứ gì đó cho họ mặc nếu không họ sẽ không bao giờ đồng ý bất cứ điều gì.

“Ồ, chào cô! Sarah! Cuối cùng thì cô cũng đến,” Carrie nói, bước tới và hôn Sarah. Sarah cảm nhận được sự trách móc của cô ấy - không chỉ vì cô đã giới thiệu địa điểm không thích hợp này mà còn vì cô đến muộn. “Và Hugo!” Anh nhận được một sự tiếp đón nồng ấm hơn, có lẽ vì vòng tay anh rất ấm áp mà cô ấy thì đang lạnh.

“Rất xin lỗi vì đã để mọi người phải chờ,” anh nói khi buông cô ấy ra. “Chúng tôi bị tắc đường quá kinh khủng ở Hereford.”

Trong khi Hugo đang nói chuyện với Carrie và Mandy và xoa dịu họ, Sarah chạm vào tay áo Fenella. “Chị có một, hai cái khăn len hay áo khoác len hay thứ gì đó tương tự cho họ mượn không? Họ sẽ không chọn nơi này nếu họ thấy lạnh.”

Fenella chỉ do dự trong một thoáng. “Khăn len à. Tôi có nhiều lắm. Tôi thường được người ta tặng mà. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Đúng như lời nói, cô quay lại trong khi Hugo vẫn đang pha trò cho Carrie và Mandy cười.

“Này, các quý cô, mỗi người lấy một cái đi,” cô duyên dáng nói, như thể việc phân phát khăn san ở những ngôi nhà miền quê nước Anh là điều hoàn toàn bình thường.

Carrie và Mandy vui mừng và cảm kích. Fenella đã lựa chọn những chiếc khăn có màu sắc hợp với họ.

“Xin lỗi,” Hugo nói với hai người đàn ông mặc com lê tối màu, “Tôi là Hugo Marsters, nhiếp ảnh gia của các ngôi sao.” Anh cười to để tỏ ra là mình đang đùa. Hai người đàn ông không cười đáp lại.

“Chúng tôi là luật sư của Carrie,” một người nói và tiếp tục giới thiệu về mình và đồng nghiệp. “Chúng tôi tới đây để đảm bảo rằng Carrie không bị hớ.”

Một người trong số họ có nụ cười điêu luyện như Hugo nhưng nó không có tác dụng gì với Sarah. Cô chỉ cười với vẻ vô tư, giả vờ rằng mọi chuyện đều tuyệt vời và đều diễn ra như cô đã định. “Tôi cứ nghĩ đó là công việc của tôi!” Rồi cô đặt tay lên cánh tay áo khoác cashmere của Fen. “Fen, chúng tôi có đến đúng lúc ăn trưa không vậy?” Cô cũng có thể tỏ ra duyên dáng.

“Chúng tôi đang nấu nó trong bếp,” Fenella nói. Sự vui vẻ giả tạo của cô ít thuần thực hơn của Sarah. “Tôi nghĩ ở trong đó sẽ ấm cúng hơn. Chiếc bếp Aga đang hoạt động hết công suất.”

Khi đoàn người nối đuôi nhau đi xuyên qua ngôi nhà, Sarah có thể thấy nó đã được sửa sang rất nhiều kể từ lần cuối cô nhìn thấy nó. Nhưng thay vì những tiếng “ồ” “à” ngưỡng mộ mà cô đang mong đợi, Sarah nghe thấy những tiếng rì rầm phản đối. Sự lo lắng làm ruột gan cô quặn thắt và cô hy vọng Fenella đã mời nhóm Carrie uống rượu vang. Nếu Carrie từ chối Somerby, một nơi toát lên vẻ thanh lịch thượng lưu, thì cô biết tìm đâu ra một chỗ mà cô ấy sẽ thích chỉ trong vòng một tháng bây giờ? Nếu Carrie đã uống một, hai ly gì đó, tâm trạng cô ấy có thể tích cực hơn.

Căn bếp lớn là hiện thân của sự quyến rũ trong những điền trang ở vùng đồng quê, cô nghĩ. Fenella và Rupert rõ ràng đã dồn nhiều tâm huyết để tạo cho nó vẻ đẹp như trong tranh vẽ nhưng vẫn rất thiết thực và theo đánh giá của cô, họ đã làm được điều đó một cách xuất sắc.

Một loạt những cái nồi, chảo và đồ dùng nhà bếp, cả đồ cổ lẫn hiện đại, được treo trên bức tường bên trên chiếc bếp Aga và bếp lò. Những cái bát có đáy bằng đồng, những cái chảo nhỏ, những cái nạo pho mát, những thanh xát nhục đậu khấu, một cái giỏ đựng trứng bằng dây kim loại có hình gà mái, những cây đánh trứng, những cái môi, những cái vớt hình nón được treo bên cạnh những cái bàn xẻng, rá, thìa và một dây tỏi.

Cái chạn bát xây liền tường khổng lồ trưng bày một bộ sưu tập lớn gồm những cái khuôn làm thạch bằng sứ, những cái đĩa cổ to lớn dùng để

đựng thức ăn, một bộ đĩa đựng bánh mì bằng thiếc và một bộ đĩa lót tách dùng trong bữa sáng. Một số trong chúng là đồ gốm sứ Majolica có màu sắc tươi sáng, số khác là những mẫu mã cổ điển của Anh đã bị phai màu. Không thứ gì trong số chúng đồng bộ với nhau nhưng tất cả đều có chất lượng tốt. Treo trên những cái móc là những cái bình có tay cầm và những cái ca và trên cùng là một cái giỏ đựng đầy hoa. Theo ý kiến của Sarah, đó là căn bếp mơ ước của một biên tập viên tạp chí. Cô chỉ hy vọng Carrie và đoàn tùy tùng của cô ấy đánh giá cao nó.

Chiếc bàn dài đã được bày biện cho bữa trưa và Rupert, đeo một cái tạp dề kẻ sọc và nở một nụ cười tươi rói, lấy một khay thịt nướng không lò ra khỏi lò.

“Chào mừng đến với Somerby!” Anh thốt lên. “Tôi nghĩ vì hôm nay là một ngày nhộp nháp nên chúng ta sẽ ăn món thịt bò nướng đúng điệu. Nuôi tại gia. Với khoai tây nướng và bánh pudding Yorkshire.”

“O, Carrie không ăn thịt đỏ,” Mandy nói.

“Thật là vô lý!” Rupert nói. “Cô sẽ không từ chối món thịt bò sạch được chăn nuôi trên những vùng đồng cỏ nước Anh đấy chứ. Nó chứa đầy những chất dinh dưỡng mà cô không thể có được bằng một phương cách nào khác.”

Sarah nín thở. Tính bộc trực của Rupert có thể không được hoan nghênh và hầu hết các ngôi sao Hollywood không những không ăn thịt, mà họ còn tránh bất cứ thứ gì có khả năng cộng thêm dù chỉ một milimet nữa cho vóc dáng đã quá mảnh mai như cây sậy của họ. Đáng lẽ cô phải lường trước điều này, cô tự quả trách mình.

“Chà,” Carrie nói, may là cô ấy cũng bị Rupert mê hoặc như Hugo vậy, “Tôi cho rằng chỉ ăn một lần thì chẳng có vấn đề gì cả.”

“Lại đây và ngồi xuống đi,” Fenella nói, cô cũng đã nín thở nãy giờ. “Hugo, anh ngồi ở đầu đằng kia, Carrie, cô ngồi ở bên này, Mandy ở bên

kia. Hai anh...”

Fenella chỉ định chỗ ngồi cho mọi người với cử chỉ khoan thai, như thể cô sắp xếp nó một cách ngẫu hứng, nhưng Sarah có thể nhận ra cô ấy đã suy tính rất cẩn thận. Sarah được xếp ngồi giữa hai luật sư nhưng cô chưa muốn ngồi xuống vội.

“Tôi có thể làm gì để giúp chị?” Cô vui vẻ nói, như thể hoàn toàn tự tin rằng mọi thứ đã nằm trong tầm kiểm soát.

“Cô có thể đỡ hộ tôi bình nước này không?” Fenella nói, cũng tạo ra cảm giác tương tự. “Còn Hugo, anh rót rượu vang cho mọi người nhé?”

“Tôi không uống rượu...” Carrie cất tiếng nhưng sự quyến rũ của Hugo đã khiến cô ấy chấp nhận nửa ly vang được rót từ một cái chai rất lớn. Nó thậm chí còn bám đầy bụi.

Sarah suýt chút nữa đã bị ấn tượng nhưng chợt nhớ ra rằng trong lúc nhà đang sửa sang thì bụi là thứ không thể tránh khỏi.

“Nói tôi nghe nào, Carrie,” Hugo nói, mỉm cười và nhìn thẳng vào mắt cô ấy, “tại sao cô lại muốn có một đám cưới truyền thống kiểu Anh?”

Carrie mỉm cười và nhún vai. “Ồ, anh biết là Rick, vị hôn phu của tôi, là người gốc Anh chứ? Nhưng tôi cho rằng tôi đã phải lòng những bộ phim tuyệt vời chuyển thể từ các tác phẩm của Jane Austen và khi tôi trông thấy những bức ảnh của Ashlyn...”

“Vậy ra đó là lỗi của tôi?” Hugo nhướn một bên lông mày.

Carrie cười, nhẹ nhàng đẩy anh. “Lỗi gì chứ - chính tài năng của anh đã cho tôi thấy những gì có thể được làm cho đám cưới của tôi.”

“Tôi bảo đảm với cô, Somerby không chỉ đem lại cho cô sự truyền thống mà còn cả sự độc đáo nữa,” Rupert quả quyết. “Và đó là một sự kết hợp hiếm hoi.”

Sarah cười thâm. Đó đúng là một sự kết hợp hiểm hoi - gần như là một phép nghịch hợp.

Bữa ăn thật tuyệt hảo. Có thể vì Rupert là một đầu bếp cừ khôi hoặc thịt bò quá tươi ngon đến nỗi không ai có thể làm hỏng nó, nhưng nó quả thật rất mềm và vừa miệng. Khoai tây nướng thì cực kỳ nhiều và giòn tan còn các loại rau được cắt cao như núi trong những cái đĩa lớn, bao phủ trong bơ. Nước sốt được đựng trong những cái bình một lít, đặt ở mỗi đầu bàn.

Ban đầu, hai vị luật sư gần như ăn trong im lặng, rõ ràng hài lòng với các món ăn. Rupert phải đứng dậy hai lần để lạng thêm thịt bò, và Sarah nhận thấy anh đã nướng hai tảng thịt lớn. Ngay cả Mandy và Carrie cũng ăn ngon lành. Hugo liên tục rót đầy những cái ly, rượu vang hoặc nước lọc, và mọi người bắt đầu thư giãn.

“Nét độc đáo của nơi này là tính lịch sử của nó, Carrie ạ,” Sarah nói, cảm thấy buộc phải lái cuộc trò chuyện về vấn đề trước mắt trong khi Rupert lấy những cái bánh táo to dùng từ trong lò ra.

“Vài căn phòng hơi lạnh lẽo và trống trải,” Mandy nói. “Carrie, cô đã nói thế ngay lúc cô thấy chúng, đúng không?”

“Ồ, Rupert!” Hugo nói. “Cậu chưa treo ảnh chân dung gia đình cậu lên à, hay chúng vẫn đang được lau chùi?”

Rupert chỉ ngáp ngừng trong thoáng chốc trước khi trả lời và có thể là vì anh đang tìm chỗ để đặt một cái đĩa rất nóng, “Ừ, đúng thế, chúng vẫn đang được lau chùi.”

“Rupert có bộ sưu tập chân dung gia đình tuyệt vời nhất từ thế kỷ mười tám. Hay cậu còn có vài bức cổ xưa hơn nữa nhỉ?” Hugo tiếp tục.

“Không phải đâu,” Fenella nói nhanh, “những bức cổ xưa hơn nữa đang được anh trai anh ấy giữ.”

Hugo ghé sang Carrie và thì thầm, “Anh trai cậu ấy là một công tước đấy.”

Sarah thấy Carrie và Mandy há hốc miệng và cô ước gì Hugo chọn một tước hiệu nào ít cao quý hơn cho anh trai của Rupert. Kiểm tra các công tước là việc quá dễ dàng - bởi họ không có nhiều. Tuy nhiên, nếu mảnh khốe này thành công, cô việc gì phải bận tâm chứ?

“Gần đây gia đình tôi đã sa sút hơn,” Rupert nói. “Nào, Carrie, nếu cô vui lòng chuyển cho tôi đĩa cà rốt kia, tôi sẽ có chỗ để đặt thứ này xuống.”

“Em trai của một công tước thì phải có gia nhân chứ nhỉ,” một luật sư lẩm bẩm với Sarah.

“Ngày nay thì không có đâu,” Sarah nói, “điều đó đã rất lỗi thời rồi.”

Hy vọng anh ta sẽ biết “lỗi thời” có nghĩa là gì, cô thở dài và nhấp một ngụm rượu vang khác. Nó rất ngon, cô nhận định, ngay cả khi lớp bụi này chỉ mới được phủ lên chai rượu, và cô thực sự hy vọng Fenella và Rupert đã không chi quá nhiều tiền cho bữa trưa này.

“Kem được lấy từ trang trại bên cạnh,” Rupert nói, đặt một cái bình gần to bằng những cái bình đựng nước xốt lên bàn. “Chúng tôi rất coi trọng thực phẩm trong vùng và chúng càng đúng mùa thì càng tốt,” anh nói thêm.

“Có nghĩa là nó không chứa calorie?” Carrie hỏi, mỉm cười duyên dáng.

“Chỉ những calorie có lợi thôi,” Fenella nói. “Dĩ nhiên là không phải lúc nào chúng tôi cũng ăn như thế này, nếu không thì chúng tôi sẽ béo quay như heo mỡ. Nhưng nếu cô định ăn một bữa trưa truyền thống với các món nướng, thì cô nên biết rõ lai lịch của mọi nguyên liệu cô dùng.”

“Món bánh này tuyệt quá. Tan ngay trong miệng,” Hugo nói. “Ăn thêm miếng nữa đi, Carrie. Rupes, cậu thực sự có tài nấu ăn đấy.”

“Tôi cũng vậy mà,” Fenella lầm bầm, “nhưng anh ấy khoa trương hơn về chuyện này.”

Khi mọi người đã no căng bụng đến mức hầu như không nhúc nhích được nữa, Fenella nói, “Chà, tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên đi tham quan một vòng. Carrie và Mandy mới được thấy phòng ăn, nhưng tôi muốn họ thấy tất cả các căn phòng khác nữa, kể cả mấy phòng ngủ đã hoàn thiện. Dĩ nhiên là đến ngày trọng đại của cô thì sẽ có thêm nhiều phòng nữa được sửa sang xong.”

Một lần nữa Sarah có thể nhận ra bao nhiêu công việc đã được hoàn thành kể từ lần cuối cô đến đây và, thi thoảng, những công việc nào vẫn còn dang dở. Một cái bình cổ đưng trong một cái thau đáng yêu được đặt một cách chiến lược bên dưới một chỗ bị dột. May mắn thay không có giọt nước nào bắn vào nó cho đến sau khi Carrie và Mandy đã đi sang căn phòng bên cạnh.

Phòng khách quả là một kiệt tác. Ai đó, có lẽ chính là Fenella hoặc Rupert, đã mở rộng phạm vi của lớp giấy dán tường bằng cách biến nó thành một bức bích họa. Bây giờ những cây cột và những con chim đẹp lạ lùng trở thành tiên cảnh cho một khung cảnh Ai Cập, với những kim tự tháp và những đụn cát làm nền ở đằng sau. Đó là một kiệt tác của sự kết hợp giữa tranh vẽ đơn giản và *trompe l'oeil* ^[44].

“Truyền thống và lạ lùng,” Hugo thốt lên. “Tôi thích điều đó. Ta thực sự có cảm giác rằng ta có thể nhìn thấy phong cảnh này đằng sau bức tường kia. Cậu lấy ý tưởng này từ Hazlehurst phải không? Đó là nơi cậu ta sinh trưởng,” anh thì thầm nho nhỏ với Mandy, người đang ở gần anh.

“Một phần nào. Chúng tôi đã phải thu nhỏ kích cỡ của nó khá nhiều,” Rupert nói, sau khi nhìn vợ với ánh mắt liều lĩnh. “Những căn phòng này có vẻ rộng rãi đấy, nhưng với tôi, chúng vẫn quá nhỏ bé.”

“Đó chính là điều cô có được từ một địa điểm như thế này mà không bao giờ tìm được ở bất cứ chỗ nào khác,” Hugo nói. “Cảm giác gần gũi. Ý tôi là, cô có thể thuê một tòa lâu đài nếu cô muốn, với một cái hồ, một ngôi chùa, bất cứ thứ gì. Nhưng ở Somerby cô sẽ có được sự thân thuộc, sự thanh lịch, một địa điểm bí mật mà các khách du lịch không biết đến. Chỉ một từ có thể diễn tả nó một cách trọn vẹn - đẳng cấp.”

Vào lúc đó, Sarah nhận ra chỉ có Hugo mới có thể nói được những lời như thế. Cô thì chắc chắn không thể, hoặc chí ít, cô cũng không thể nói theo cái kiểu khoa trương như vậy. Rupert và Fenella quá khiêm tốn, nhưng Hugo thì chẳng biết ngại ngùng là gì cả - ơn Chúa.

“Một điểm cộng nữa, theo thiên ý của tôi,” Hugo nói, “là đám cưới của cô sẽ là đám cưới đầu tiên được tổ chức ở đây. Sau này sẽ có những đám cưới khác nữa, nhưng cô sẽ là người đầu tiên.” Anh nháy mắt với Carrie theo cái kiểu mà không một người phụ nữ bình thường nào có thể cưỡng nổi. “Tôi nghĩ cô là người đi đầu trong các xu hướng, đúng không?”

Carrie nhún vai, nhô vai và đồng ý bằng ngôn ngữ cơ thể rằng có lẽ anh nói đúng. “Được là người đầu tiên khám phá nơi này thì cũng thú vị đấy nhỉ,” cô nói với Mandy.

Mandy nhún vai đồng tình.

“Chúng tôi muốn tìm cho cô một địa điểm hoàn toàn độc đáo,” Sarah xen vào. “Không một nơi nào trong số những địa điểm mà tôi nghiên cứu có được sự quyến rũ như của Somerby.” Cô ngừng lại. “Nó cũng tốt về mặt an ninh nữa. Địa thế của nó giúp chúng ta dễ dàng kiểm soát cánh sân ảnh.”

“Đó là một điểm tốt,” một trong hai luật sư nói. “Cần được lưu ý.”

“Lát nữa chúng ta sẽ kiểm tra điều đó,” người kia nói.

Sau một thoáng im lặng, Fenella nói, “Chúng ta đi tiếp nào,” và cô dẫn mọi người tới căn phòng thông sang nhà nguyện.

Nhà nguyện nên gây được ấn tượng, Sarah nghĩ, biết rằng Fenella có lẽ cũng đang đặt hy vọng vào nó.

Mọi người im phăng phắc một lúc lâu khi Rupert mở cửa và Carrie, Mandy và hai luật sư quan sát thứ tạo ra ấn tượng là một nhà thờ thu nhỏ.

“Ôi trời ơi!” một luật sư lẩm bẩm.

“Cái nhà nguyện này chỉ dành riêng cho một gia đình thôi sao?” cuối cùng Mandy cũng lên tiếng.

“Ban đầu thì là như vậy, nhưng dân làng đã sử dụng nó khi nhà thờ của họ được sửa chữa,” Rupert nói. “Đó là lý do nó có một lối vào khác ở đây.” Anh mở cánh cửa.

Như có phép màu, mặt trời ló ra từ sau một đám mây, tỏa sáng lên con đường ướt đầm nước mưa chạy qua đồng cỏ dẫn xuống đường cái. Nó lấp lánh như cỏ thạch trắng.

“Xe ngựa của cô có thể chở cô lên tận cửa nhà nguyện,” Fenella nói, “nếu cô thích.”

“Hoặc cô có thể đi bộ lên, với đoàn tùy tùng - các phù dâu - theo sau,” Sarah gợi ý.

“Rồi sau phần nghi lễ và những bức ảnh ngoài trời, cô sẽ lên vào trong nhà trong khi các vị khách đi theo đường vòng,” Hugo nói. “Vậy là cô sẽ có thêm một vài phút để sửa soạn trước khi tiếp đón họ.”

Carrie cắn môi và gật đầu, thái độ vẫn còn lập lờ. Không ai nói gì. Không một người nào bên phía Somerby muốn nói ra một điều sẽ phá hỏng

những cơ hội của họ. Còn những người trong nhóm Carrie có vẻ không có gì để nói, rõ ràng đang đợi sự đồng ý của cô ấy trước khi dám lên tiếng.

Cuối cùng Sarah không thể chịu đựng hơn nữa. “Tôi đang nghĩ rằng chiếc bánh của cô trông sẽ tuyệt vời thế nào khi in bóng lên cái cửa sổ tuyệt diệu kia, với đồng cỏ làm nền ở phía xa xa.”

Sau sự ngập ngừng kéo dài như cây cầu Forth, cuối cùng Carrie nói. “Ồ vâng,” cô nhẹ nhàng nói. “Điều đó quả thực sẽ rất tuyệt vời.”

Và Sarah thầm gửi một lời tạ ơn đến Chúa trời.

Chương 30

“Không thể tin nổi là chúng ta đã làm được,” Fenella nói với Sarah khi họ nhìn hai chiếc xe màu đen đi xuôi theo lối xe chạy. Trời đã tạnh mưa và họ đang đứng trước cửa nhà sau khi chia tay các vị khách.

“Cơ hội thành công khi ấy quả là rất mong manh,” Rupert nói.

“Tôi nghĩ chính lai lịch oai vệ của anh đã giải quyết được vấn đề,” Sarah cười nói. “Bây giờ anh sẽ phải kiếm vài bức chân dung gia đình. Anh có thể mua chúng từ các cuộc bán đấu giá với cái giá khá bèo.”

“Không cần đâu,” Rupert nói. “Trong gác mái nhà tôi có đến hàng tá.”

Sarah liếc nhìn Hugo, anh đang cười.

“Em sẽ dẫn chó đi dạo,” Fenella nói, không nhận thấy sự lúng túng của Sarah. “Các cục cưng tội nghiệp của chúng ta đã bị nhốt cả ngày trời rồi. Anh đã thể hiện rất xuất sắc với các món nướng, Rupes ạ.”

“Đúng vậy, bữa trưa thật sự rất ngon miệng,” Sarah đồng ý, đã điềm tĩnh trở lại. “Món bánh táo quả là tuyệt vời.”

“Fen đã làm bánh đấy,” Rupert nhìn vợ đi vào nhà. “Cô ấy không làm được thịt nướng ngon như tôi và từ chối nhận một phần công lao.”

“Chà, tất cả đều tuyệt hảo,” Sarah nói.

“Chúng tôi nên lập một danh sách về những việc cần làm xong trước ngày trọng đại,” Rupert nói. “Tôi không thể tin nổi là chúng ta đã thành

công. Cô nghĩ chúng tôi có thể đòi bao nhiêu tiền?”

Sarah nói với anh. “Ái chà,” anh nói. “Hết sảy.”

Và họ cười với nhau, Rupert bắt tay Hugo và ôm Sarah.

Trên tay cầm những tách trà, họ dạo một vòng quanh ngôi nhà lần nữa. Mọi người ghi chép và Hugo chụp ảnh từ mọi góc độ. “Hãy nhớ, cô sẽ muốn một cuốn album về những hình ảnh trước và sau khi ngôi nhà được tu sửa,” anh nói. “Và có lẽ vài bức ảnh cho một tờ gấp quảng cáo.”

Chỉ đến khi họ được ở riêng bên nhau trong vài phút, Sarah mới quay sang anh. “Hugo, tôi không biết phải cảm ơn anh bao nhiêu lần mới đủ. Nếu không có anh, cô ấy sẽ không bao giờ thích nó.” Cô muốn làm một hành động gì đó để bày tỏ lòng biết ơn của cô và định hôn lên má anh nhưng, đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng, cô dừng sững lại. Cô cũng muốn nói về cuộc triển lãm của anh. Cô mở miệng định nói với anh rằng cô đã bị ấn tượng thế nào, rồi bắt gặp ánh mắt anh. Trông anh có vẻ dò hỏi và rõ ràng thích thú, dù hơi có chút tiếc nuối.

“Hugo...” cô nói.

“Sarah,” anh đáp lại, nhưng trước khi hai người họ có thể tiếp tục, Rupert quay lại và cơ hội đó biến mất. Cô không thể nhận ra liệu anh có cảm nhận được rằng cô đang muốn nói gì đó hay không.

“Cô nhất định không ở lại ăn tối à? Có thịt bò ngỗng và bánh táo đấy?” Fenella hỏi khi họ đứng trong tiền sảnh.

“Không, thật sự thì, tôi nên về nhà. Đã sáu giờ rồi và tôi còn rất nhiều việc phải làm,” Sarah nói.

“Cô có thể ở lại qua đêm,” Fenella tiếp tục, “thử những cái giường trống. Như cô thấy đấy, chúng tôi có tới vài cái.”

“Thật sự thì, Fen ạ, chúng tôi nên về thôi. Sarah không phải là người duy nhất phải làm việc vào sáng mai.” Hugo đặt tay lên vai Fenella và hôn má cô.

“Không phải là một đám cưới đấy chứ?” Fenella hỏi, hôn đáp lại anh.

“Không, ơn Chúa,” Hugo nói và quay sang tạm biệt Rupert.

Sarah được cả hai vợ chồng họ ôm thật chặt và chỉ khi cô đã ở trong xe của Hugo và họ đã đi được nửa đường trên lối xe chạy, cô mới nhận ra cô chưa hề hỏi họ chuyện nhà nguyện đã được cấp phép tổ chức các đám cưới chưa. Cô nói điều đó với Hugo.

“Cô có muốn quay lại và hỏi luôn bây giờ không?” Anh nói, khẽ phanh lại.

“Không, chắc lúc này họ đang thư giãn với một ly rượu vang. Tôi có thể gọi điện cho họ vào ngày mai. Chắc chắn sẽ có rất nhiều điều tôi cần hỏi họ.” Cô ngáp. “Carrie chết tiệt, cô ấy vẫn chưa quyết định chọn chiếc váy cưới nào. Elsa đã năn nỉ tôi cố gắng lấy được câu trả lời của cô ấy.”

“Tôi không nghĩ cô ấy cố tình vô lý như vậy đâu, cô ấy chỉ không nhận ra rằng việc tổ chức hoặc làm một điều gì đó cần rất nhiều thời gian.”

“Tôi biết,” Sarah đồng ý. “Tôi cũng quên thông báo cho cô ấy rằng bánh cưới của cô ấy sẽ phải là bánh xốp kem chứ không phải bánh hoa quả. Bron nói một cái cốc sẽ không chịu nổi sức nặng của cái bánh truyền thống. Nhưng ít nhất cô ấy đã quyết định chọn Somerby. Và tôi biết đó là sự lựa chọn đúng đắn. Fen và Rupert sẽ làm tốt công việc của họ.” Cô cười khúc khích khi nghĩ lại. “Anh thật quá lỗ khi nói rằng Rupert là con trai của một công tước.”

“Ồ, nhưng đó là sự thật,” Hugo nói, liếc nhìn cô. “Không phải là một người có vai vế lắm, nhưng công tước thì vẫn là công tước.”

“Ôi Chúa ơi!” Sarah nói. “Thế mà anh ấy lại có vẻ là một người dễ thương.”

“Hai điều đó không loại trừ nhau, cô biết đấy.”

Sarah vươn vai ở chỗ ngồi, cảm thấy thư giãn, dù hơi mệt mỏi. Họ đã làm xong công việc của một ngày tốt lành. “Tôi biết.”

“Sao cô không chợp mắt một lát đi?” Hugo nói.

“Chắc anh cũng mệt rồi.”

“Tôi sẽ nhai kẹo cao su. Nó sẽ giúp tôi tỉnh táo. Và bật chút nhạc.”

Một bản nhạc jazz châu Phi vang lên với những nốt nhạc trong trẻo từ một cây saxophone và Sarah nhắm mắt lại. Hãy tạ ơn Chúa vì những gì mình đang làm được, cô tự nhủ. Đám cưới của Carrie đang dần thành hình. Nếu có vấn đề gì với việc cấp phép thì hẳn là Rupert hoặc Fenella đã nói với cô rồi. Nó sẽ ấn tượng lắm đây. Somerby thật bình dị - đẹp ngay cả trong mưa, dù dĩ nhiên trông nó sẽ tuyệt vời hơn nhiều nếu trời tạnh ráo. Quan hệ giữa cô với Hugo vẫn ổn. Phải, anh thật điển trai, nhưng bây giờ họ chỉ có thể là bạn, và nếu anh đã đính hôn với ai khác thì có hề gì chứ? Làm bạn với anh còn tốt hơn nhiều. Và cô không ghen tí nào. Cô không phải loại người đó. Cô đã thích những nụ hôn ấy nhưng chúng có vẻ diễn ra từ kiếp trước rồi. Và để chứng tỏ rằng cô bình thản thế nào, cô sẽ mời anh đi ăn khi họ về đến nhà. Cô nợ anh.

“Điện thoại của cô reo kìa,” Hugo nói.

Sarah choàng tỉnh, tìm túi xách và rồi lục tìm điện thoại. Là Lily.

“Sarah! Chị đến đây được không? Em cảm thấy không ổn lắm.”

“Cái gì ‘không ổn lắm’? Đứa bé à?” Sarah lúc này đã tỉnh hẳn.

“Có thể thế. Em bị đau. Ôi, Sarah, em sợ quá!”

“Bình tĩnh nào, mọi chuyện sẽ ổn thôi,” cô an ủi. “Nhưng Dirk đâu?”

“Đi chơi với bạn thân của anh ấy rồi. Em đã gọi điện nhưng anh ấy bảo em gọi cho chị. Anh ấy đang ở xa lắm.”

“Cung à, chị cũng đang ở rất xa.”

“Anh ấy đang ở Liverpool.”

“Ôi,” Sarah nói.

“Cô muốn tới đâu?” Hugo hỏi.

“Chờ một phút, Lily.” Cô quay sang Hugo và nói cho anh địa chỉ nhà Lily. “Đến đó mất bao lâu?”

“Khoảng một tiếng. Nếu đường vắng thì có thể nhanh hơn.”

“Lily? Chị còn cách em khoảng một giờ xe chạy. Chị sẽ đến với em nhanh nhất có thể, nhưng thật sự thì em nên gọi điện cho bác sỹ. Hoặc bố.”

“Không. Em muốn chị cơ.” Giọng Lily như sắp khóc.

“Chị sẽ đến ngay đây. Đừng lo, Lily. Tại sao em không đi tắm trong khi chờ đợi nhỉ? Điều đó có thể làm giảm cơn đau và nếu em phải vào bệnh viện thì em cũng đã rất sạch sẽ.”

Lily cho rằng đây là một lời khuyên có lý và họ ngắt máy.

“Không thể tin nổi là tôi đã nói thế,” Sarah nói, “về chuyện con bé sẽ sạch sẽ ấy. Tôi thật là điên rồ!”

“Nhưng điều đó đã có tác dụng. Lily sẽ có việc để làm cho đến khi chúng ta tới nơi. Nó sẽ giúp cô ấy phân tâm.”

“Tôi đã nghĩ vậy đấy, nhưng làm sao anh biết được điều đó? Anh chưa gặp Lily bao giờ mà.”

“Tôi đã gặp rất nhiều cô gái giống cô ấy. Họ cứ như trẻ con ấy nếu họ hoảng sợ.”

“Lily là vậy đấy. Nhưng dạo này nó cũng đỡ hơn trước rồi, và hẳn là việc mang thai đôi lúc cũng gây lo lắng. Tôi thực sự hy vọng không có chuyện gì xấu xảy ra. Tôi biết nó mang thai ngoài ý muốn nhưng nó sẽ tuyệt vọng nếu nó mất đứa bé. Nhưng Hugo này...”

“Gi?”

“Anh không cần đưa tôi đến nhà Lily đâu. Nhà tôi gần hơn nhiều. Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều rồi, anh không cần phải làm thêm một việc gì nữa. Cứ đưa tôi về nhà rồi tôi có thể lấy xe của tôi. Anh chẳng muốn dính dáng gì đến những tấn bi kịch của Lily đâu.”

“Đừng ngốc nghếch như vậy, nếu làm theo cách đó thì cô sẽ mất nhiều thời gian hơn để tới được chỗ Lily đấy. Chúng ta không muốn Lily cô đơn thêm một giây nào hơn mức cần thiết. Hơn nữa, tôi muốn giúp đỡ mà.”

Suốt quãng đường còn lại, Sarah cố gắng tìm lời đáp cho câu hỏi liệu Hugo khẳng định chở cô như thế là vì cô hay vì Lily.

Lily mặc cả bộ áo choàng tằm màu trắng từ đầu đến chân, “Ôi, Sarah! Đáng lẽ chị nên nói với em là chị đi cùng một người khác nữa chứ!” Cô nói, vuốt tóc và trở nên điệu đà ngay khi thấy Hugo. Sarah nhận ra đó là hành động phản xạ của vài phụ nữ khi đối diện với một người đàn ông hấp dẫn.

“Chị tưởng em đã đoán ra,” Sarah nói, kiểm tra em gái xem có dấu hiệu sảy thai nào không. “Bọn chị vào nhà được không?”

“Dĩ nhiên.” Lily mỉm cười với Hugo. “Ai đây?”

“Đây là Hugo. Hugo, đây là Lily. Em ổn chứ?”

“Đề em lấy cho hai người thứ gì đó để uống hoặc ăn tạm nhé? Em có thể làm một cái sandwich hoặc thứ gì đó đại loại thế.” Lily đang nhìn Hugo, chẳng ngưng ngừng gì khi bị anh nhìn thấy trong tình trạng *en déshabille* ^[45].

Sarah cũng nhìn anh. Chắc là anh đói rồi. Đã hàng tiếng đồng hồ trôi qua kể từ bữa trưa và mặc dù Fenella đã mời họ ăn bánh ngọt kèm theo những tách trà, nhưng cô khá chắc chắn rằng anh đã không đụng đến nó.

“Đừng lo cho tôi, cô thế nào rồi?” Hugo nói. “Sarah đã rất lo lắng cho cô.”

Lily liếc nhìn chị mình với vẻ áy náy. “Ồ, em nghĩ rằng đó có thể là một sự cảnh báo nhầm. Sau khi tắm xong, em đã bình thường trở lại.”

“Vậy là em không còn đau nữa à? Không có bất cứ - em biết đấy - dấu hiệu nào khác cho thấy có thể có gì đó không ổn chứ?”

“Tôi đi đun nước trong khi hai người nói chuyện nhé?” Hugo, chuẩn mực của sự tế nhị, rời khỏi phòng.

“Anh sẽ không biết thứ gì để ở đâu đâu!” Lily phàn nàn sau lưng anh.

“Tôi sẽ tìm thấy thứ tôi cần,” Hugo nói vọng lại.

“Anh ấy không thể pha trà trong một ngôi nhà mà trước đây anh ấy chưa từng đặt chân vào!” Lily nói, và rồi bỏ sung, “Anh ấy quá điên trai!”

“Điên trai không có nghĩa là anh ta không biết làm gì! Giờ thì ngồi xuống đi, và nói cho chị biết tình hình em sao rồi. Bọn chị đã phóng như bay tới đây với em thế mà em lại đi lo lắng về chuyện Hugo tìm những túi trà ư!”

Lily ngồi phịch xuống sofa và Sarah ngồi xuống cạnh cô ấy. “Ồ thì, em đã đi tắm, như chị bảo, và cơn đau phần nào... biến mất.”

“Cái gì, biến mất hoàn toàn à?”

“Ừm. Nhưng chị kể em nghe về Hugo đi! Nhìn anh ấy ở ngoài còn điển trai hơn trong ảnh và thực sự thì anh ấy chẳng giống Bruce chút nào. Em nghĩ chị đã nói với em anh ấy chỉ là một đồng nghiệp?”

“Đúng vậy.”

“Chị vẫn còn cố nói với em rằng giữa hai người không có chuyện gì hả? Khi mà có thể nói là anh ấy đã chở chị tới tận giường của em? Sarah, chị đang nói chuyện cho mấy con heo nghe đấy à?”

Sarah nửa muốn cười phá lên trước tật nói chữ rơm của Lily, nửa còn lại muốn siết cổ em gái vì dám trêu chọc cô. Cô phải bóp chết việc này ngay từ trong trứng nước trước khi Lily nói một điều gì đó cực kỳ đáng xấu hổ. “Bọn chị đang cùng nhau - làm việc. Bọn chị đang xem xét địa điểm tổ chức đám cưới của Carrie.”

Như Sarah hy vọng, Lily lập tức chuyển hướng sự chú ý khỏi chuyện tình cảm giả định của chị gái. “Chị kể tiếp đi, nó như thế nào?”

“Chị sẽ kể cho em nghe, Lils ạ, nhưng trước hết chị muốn biết tại sao bây giờ em lại quá khỏe khoắn trong khi em đã gần như phát khóc lúc gọi điện cho chị.”

“Em đã nói rồi, em bị đau.”

“Và cơn đau biến mất, chỉ như thế thôi sao?”

Lily cắn môi và ngấm nghĩa móng tay vẽ hình những con mèo trong hoạt hình, “Ừm.”

Sarah chăm chú nhìn em gái. “Có điều gì đó em không nói với chị phải không?”

Lily gật đầu.

“Chuyện gì thế?”

“Ồ, em bước vào bồn tắm...”

“Nhanh lên. Hugo sẽ quay lại bất cứ lúc nào đấy!”

“Được rồi, em đang kể đây! Chị kiên nhẫn chút đi.”

Sarah trừng trừng nhìn em gái, hy vọng có thể bắt Lily kể với cô chuyện gì đã xảy ra.

“Em đã xì hơi,” Lily nói, bật cười khúc khích. “Em bước vào bồn tắm và nằm ngửa ra và rồi - chuyện đó xảy ra. Những bọt bong bóng nổi lên. Sau đó em cảm thấy khá hơn hẳn.”

“Và em không nghĩ đến chuyện gọi cho chị?”

Lily lắc đầu. “Em khá cô đơn. Có chị ở đây thật vui. Và Hugo thật hấp dẫn.”

Hugo hấp dẫn quay lại phòng. “Tôi đã pha trà và tìm thấy cả một chảo balti [46] còn thừa. Tôi hâm nó lại nhé?”

Sarah bật cười. Cô nhìn Lily, người đã giấu mặt vào gối. “Đó là một ý kiến hay, nhưng không phải dành cho Lily. Đồ ăn Ấn Độ có thể khiến nó đầy bụng.”

Họ dành cả buổi tối để ăn và xem DVD *Sex and the City*. Không khí ấm cúng và dễ chịu không ngờ.

Trong khi Hugo đang pha thêm trà, Lily nói, “Thật là hay khi chị có một người đàn ông có những nét quá nữ tính như vậy.”

Khi Hugo quay lại, anh hỏi tại sao Sarah lại cười dữ dội thế, nhưng cô sẽ không nói với anh lý do.

Chương 31

Bron có một vấn đề nan giải; mặc dù cô đã lập ra một kế hoạch hoàn hảo trên giấy để làm cái bánh cưới cho Carrie, nhưng cô thực sự không biết nó có thành công không cho đến khi nào thực hiện xong một vài thử nghiệm, vẫn còn quá sớm để làm cái bánh thật, nhưng cô cần làm thử vài lần, để đảm bảo nó có kết quả. Để làm được điều này, cô cần các dụng cụ. Trong nhà kho của Roger chứa đầy chúng, nhưng cô sẽ không quay lại đó. Giải pháp hiển nhiên là James - anh là một thợ làm vườn, họ luôn luôn có các dụng cụ, đúng không?

Cái khó của cô là cần lấy can đảm để nói chuyện với anh. Sau sự thân thiện và thái độ chào đón ban đầu của anh, tình bạn của họ chưa thực sự tiến triển. Anh sẽ vẫy tay với cô khi anh thấy cô và có thể nói là họ đã cùng uống chung một tách trà qua hàng rào của khu vườn, nhưng tất cả chỉ có thế. Cô thậm chí đã không gặp anh cả ngày nay. Lần đầu tiên trong bao năm qua, Bron thấy mình nghĩ về một người đàn ông khác không phải là Roger. Một người đàn ông có nụ cười rất dễ thương. Và mặc dù cô không muốn vướng vào một mối quan hệ tình cảm khác, sau khi mới chia tay Roger được năm phút, nhưng một phần trong cô vẫn chạnh lòng khi anh thậm chí đã không mời cô đi uống rượu.

Vấn đề là, cô đang dần dần cảm mến anh - có lẽ vì anh quá khác so với Roger - nhưng cô không biết anh cảm thấy thế nào về cô. Cô biết anh độc thân. Họ hòa hợp với nhau, nhưng đó không phải là điều mà bạn có thể hỏi thẳng. Bron đỏ mặt trước ý nghĩ đó. Cô mới chia tay Roger chưa lâu và một sự cảm mến không nhất thiết có ý nghĩa gì cả, đúng không?

Có lẽ không phải anh đang tránh cô. Có thể họ chỉ không bao giờ có mặt ở nhà cùng một lúc. Anh đi làm với Brodie từ sáng sớm, và vào buổi tối Bron thường đi làm tóc. Mọi người đang rỉ tai nhau chuyện cô có thể làm tóc cho họ vào buổi tối, vậy nên cô rất bận rộn. Cô cũng rất vui. Nếu biết trước cô có thể kiếm được nhiều việc đến thế, cô đã rời khỏi tiệm làm đầu từ lâu rồi, nếu cô không bị kìm hãm quá mức dưới sự quản thúc của Roger.

Nhưng tối nay cô đã sắp xếp để được nghỉ ở nhà. Cô sẽ sẵn sàng lao bắn ra khỏi nhà ngay khi anh đạp xe hay lái ô tô về. Cô thật sự cần anh giúp đỡ. Cô sẽ dụ anh vào nhà bằng bia lạnh hay trà nóng, tùy thuộc thời tiết, và hỏi mượn dụng cụ. Anh chắc chắn có một ít, hoặc chí ít biết kiếm chúng ở đâu. Cô nghe tiếng anh đỗ xe lại và sắp sắp ngửa ngửa chạy xuống cầu thang và ra ngoài cửa.

“James!” Cô gọi.

Anh giật mình quay lại. “Bron! Cô không sao chứ?”

Bron nhận ra tiếng gọi của cô ắt hẳn khá thảng thốt. Tại sao các kỹ năng giao tiếp ứng xử bình thường của cô lại bay biến đâu cả? Cô không muốn anh nghĩ cô rất khao khát hay có ý đồ gì với anh - chà, cô thực sự không muốn như vậy. “Tôi ổn, nhưng tôi muốn nhờ anh một chuyện. Anh có muốn vào nhà và uống một ly rượu hay thứ gì đó với tôi không? Trà? Bia nhẹ? Nước ép trái cây cháy?”

“Tuyệt. Đợi tôi đi tắm đã nhé. Sau cơn mưa, khu vườn trở nên thật khủng khiếp và người tôi giờ đang bốc mùi dữ lắm.”

James tới ngưỡng cửa nhà cô, thơm nức mùi dầu tắm. Mái tóc mà cô vẫn muốn được cắt của anh vẫn còn ẩm ướt.

“Bia nhé?” Cô hỏi. “Đã hơn sáu giờ và anh đã có một ngày dài vất vả rồi.”

“Vâng.” Anh cười và đón lấy lon bia. “Tôi không cần ly đâu.”

“Chúng ta ra ngoài ngồi được không? Bây giờ thời tiết đã quang đãng và chúng ta nên tận dụng khu vườn.” Bron bê một bát khoai tây chiên mà cô đã chuẩn bị và ly nước ép trái cây theo.

Cuối vườn có một cái ghế băng cũ đặt cạnh một cái bàn ọp ẹp, chúng được thiết kế để đón được ánh nắng cuối cùng trong ngày. Bron đặt khoai tây chiên và ly nước của mình xuống.

“Đợi tôi vào nhà lấy một thứ đã.” Cô quay lại với một tập giấy có dòng kẻ lớn mà cô đã dùng để phác ra những kế hoạch của mình. “Chính là cái bánh này đây. Tôi nghĩ tôi đã nhắc đến nó với anh. Bây giờ tôi phải thực sự bắt tay vào làm cái vật đáng ghét đó.”

“Đáng ghét?”

“Ồ, không hẳn vậy. Tôi chỉ không tin rằng mình có thể làm được nó. Tôi cần một cái cọc thật chắc khỏe được cắm vào một cái bệ đỡ và nó sẽ không được phép đổ, dù bất cứ chuyện gì xảy ra.”

“Đó là một cái cây cảnh, đúng không? Vậy thì một chậu hoa đồ đầy bê tông với cái cọc cắm trong đó sẽ làm nên chuyện.”

“Tôi sẽ kiếm được một cái cọc thép ở đâu chứ? Hay gỗ cũng đủ chắc khỏe rồi?”

James ngẫm nghĩ. “Tôi nghĩ thép là tốt nhất. Thật đáng tiếc, bởi vì cán chổi lau nhà bằng gỗ rất dễ kiếm. Nhưng kiếm được một cái cọc thép

chắc cũng không quá khó khăn. Một cái cốc giàn giáo thì có quá dày không?”

Bron suy nghĩ. “Có lẽ là không, chỉ cần cái bánh đặt trên đỉnh của nó đủ lớn thì trông nó sẽ cân xứng. Và cốc giàn giáo vốn rộng nên dễ cắm mọi thứ vào nó hơn.”

“Cô cho tôi xem bản vẽ lần nữa nào.” James cầm lấy tập giấy và im lặng chăm chú xem xét những bản vẽ một lúc lâu. “Vậy là cô cần những cái đĩa kim loại để đỡ cái bánh. Cô sẽ kiếm chúng ở đâu?”

“Ồ, nếu tôi dùng một cái cán chổi, tôi có thể mua những cái khuôn bánh trứng đáy rời. Chúng có đủ các kích cỡ. Nhưng tôi không chắc chúng sẽ đủ lớn để trông tương xứng với một cái cốc giàn giáo.” Cô chun mũi. “Làm thợ bánh đúng là chẳng dễ dàng gì. Làm tóc đơn giản hơn nhiều.”

Anh cười. “Đừng lo. Chắc chắn phải có một giải pháp nào đó; chúng ta chỉ cần tìm ra nó thôi. Cô nghĩ cô sẽ cần bao nhiêu cái đĩa?”

“Tôi nghĩ khoảng sáu cái là đủ. Tôi cho rằng nếu chúng ta dùng đĩa kim loại thì tôi có thể làm một cái bánh hoa quả, như thế sẽ thật hữu ích.”

“Tôi chưa từng nghe bánh được miêu tả là ‘hữu ích’ bao giờ, nhưng tôi cho rằng cái gì cũng có lần đầu tiên.”

Bron gật đầu. “Một cái bánh hoa quả thật sự rất hữu ích trong một chuyến cắm trại, nhưng trong trường hợp này ý tôi là tôi có thể bắt đầu nướng cái bánh ngay bây giờ. Dĩ nhiên hoa quả sẽ đắt hơn nhiều, nhưng tôi cho rằng Carrie sẽ không bận tâm.” Cô lại cau mày. “Ít ra tôi không phải làm bánh cho cả Lily nữa.”

“Lily? Lily là ai thế?”

“Ồ, cô em gái điên khùng của Sarah. Cô ấy rất thú vị nhưng hơi điên khùng và cô ấy muốn có một đám cưới vô cùng truyền thống mà gần như

chẳng tốn kém tí gì. Bạn tôi, Elsa, đang sửa một cái váy cưới mua từ một cửa hàng từ thiện cho cô ấy. Tôi đã tìm được vài người phục vụ tiệc sẽ làm thức ăn miễn phí và hoa nhà thờ sẽ được dùng lại từ đám cưới hôm trước. Dì cô ấy sẽ làm bánh. Sarah phải rất khéo léo mới giải quyết được mọi chuyện.”

“Hẳn rồi,” anh nói, với một cái nhướn mày.

Bron cười. “Có lẽ Sarah sẽ thích Carrie có một cái bánh hoa quả vì như thế chúng tôi có thể mua chung nguyên liệu với số lượng lớn. Có lẽ chúng tôi vẫn có thể làm thế. Tôi có thể đưa hoa quả và các nguyên liệu khác cho Sarah để dì Dot của họ hay ai đó có thể làm nó. Anh nghĩ thế nào?”

Anh nghe mà chẳng hiểu gì. “Tôi chẳng có ý kiến gì cả.”

Bron thở dài, nhận ra cô đang hỏi ý kiến anh chỉ vì anh là một người đàn ông. Đó là một thói quen xấu mà cô nhiễm phải từ hồi ở chung với Roger và cô phải sửa chữa nó!

“Vậy,” James tiếp tục, “nói tôi nghe cô định đặt cái bánh - dù là loại bánh gì - lên những cái đĩa và cái cốc như thế nào?”

“Tôi sẽ cắt khúc của cái bánh làm đôi và xếp chặt nó quanh cái cốc, trên những cái đĩa. Sau đó, khi tôi đã có được một hình cầu thô, tôi sẽ phủ kem lên nó để nó hoàn toàn là hình cầu.”

“Cô sẽ cần rất nhiều khúc bánh. Và kem phủ.”

“Chắc chắn rồi, và tôi nghĩ, vì nó được làm cho Carrie, nên ở tâm mỗi bông hoa sẽ có một viên pha lê nhỏ. Nhìn này.” Cô hướng sự chú ý của anh vào bức tranh vẽ những bông hoa bốn cánh sẽ bao phủ hình cầu. “Rất nổi bật, đúng không?”

“Chúng sẽ không làm người ta gãy răng chứ?” James nói.

Bron cười. “Không! Chỉ có phần bên trong của cái bánh mới được đem ra mời khách thôi.”

“Thế thì - quả thực là rất nổi bật.”

“VẬY, vì là một thợ làm vườn,” cô nói, “anh có thể tìm giúp tôi một cái chậu bê tông thật đẹp không? Tôi sẽ sơn nó để khiến nó có vẻ cổ xưa nếu tôi có thời gian, nhưng tôi thực sự không nghĩ là tôi có phút nào rảnh rỗi.”

“Sau đó cô sẽ làm gì với nó?”

Bron nhún vai. “Tôi không biết. Tôi còn phải làm một loạt những cái bánh giả bằng xốp bọt biển nữa.”

“Cô làm những cái bánh bằng xốp bọt biển làm gì? Người phụ nữ đó không phải đang trong một chế độ ăn kiêng kỳ cục nào đó chứ?”

“Không!” Bron cười. “Đó là vì chúng tôi muốn có hai hàng bánh nối đuôi nhau dẫn tới cái bánh thật lớn hơn. Hình như địa điểm tổ chức này có một chỗ lý tưởng cho việc đó, và trông nó sẽ rất tuyệt vời. Tôi không thể làm tới chín cái bánh như thế này và chúng sẽ không được ăn hết.”

“Tôi hiểu.”

“Nhưng tôi sẽ phải làm thêm rất nhiều những cái bánh ngọt bình thường khác. Ngoài cái bánh được trưng bày này.”

“Vậy có bao nhiêu người sẽ đến dự đám cưới?”

“Tôi không biết. Tôi nghĩ ngay cả Sarah cũng không biết. Carrie cứ đổi ý liên tục. Tôi sẽ làm cái bánh lớn cho năm mươi người, và đủ số bánh cho một trăm người nữa. Tất cả đều được quyết định rất muộn đối với một đám cưới lớn như thế.” Cô nhận ra cô không nên nhắc đến tên Carrie vì nó vẫn phải được giữ bí mật, nhưng rồi cô nhớ ra rằng James không đọc tạp

chỉ *Người nổi tiếng*, vì vậy có lẽ anh sẽ không biết cô ấy là ai ngay cả khi cô nói rõ cả họ cả tên của cô ấy ra. “Anh không quen thợ rèn nào đây chứ?”

“Không, nhưng tôi biết một thợ hàn không chuyên. Anh ta sẽ gắn những cái đĩa vào cái cọc cho cô.”

Bron phải ngăn mình không vỗ tay như một cô nữ sinh quá khích. “Tuyệt quá! Đó là ai thế?”

“Chính tôi đây. Tôi từng học ở trường nghệ thuật trước khi làm trong ngành công nghệ thông tin, trước khi trở thành thợ làm vườn. Dù cô có tin hay không, chúng tôi thực sự biết hàn.”

Bron lại ngạc nhiên trước sự khác biệt giữa James và Roger. Roger lúc nào cũng muốn nắm mọi quyền hành nhưng anh ta không phải là người đàn ông tháo vát hay có ích nhất.

“Ồ, thật là tuyệt vời! Anh có thể tìm mấy món đó không?”

“Ý cô là cái cọc và những cái đĩa hả? Tôi có thể làm chúng bằng kim loại miếng nếu cô cho tôi biết các kích thước của chúng.”

“Tuyệt quá!”

“Tôi thậm chí có thể xoay được cái chậu bê tông cho cô.”

“Ồ, James, anh đúng là vị cứu tinh của tôi. Tôi đã rất lo lắng về mặt kĩ thuật của nó. Bây giờ tôi biết chúng ta có thể thực sự làm được việc này.”

Anh khẽ mỉm cười. “Lâu rồi chưa có ai tính tôi vào cái ‘chúng ta’ ấy.”

Không khí bỗng chùng xuống, và Bron chợt muốn ôm anh an ủi. Nhưng cô biết đó là điều không nên làm, do đó cô nói, “Điều đó không phải lúc nào cũng hay ho như anh nghĩ đâu.”

Rồi cô nhận ra giọng cô nghe rất vẻ yếm thế, không mang tính an ủi chút nào, và cô ước gì mình đã ôm anh. Anh quá đáng yêu! “Anh định nấu

gì cho bữa tối vậy?” cô nói nhanh, để thay đổi không khí nặng nề này.

Anh nháy mắt. Việc thay đổi không khí rõ ràng đã có hiệu quả.
“Chẳng có gì nhiều. Có lẽ là một quả trứng ốp lết. Như mọi khi.”

“Sao chúng ta không đến quán rượu nhỉ? Tôi cũng chẳng có gì nhiều để ăn,” cô nói, bắt chéo hai ngón tay ^[47], thầm mong anh sẽ đồng ý.

“Vậy là tối nay cô không hẹn hò với ai à?”

Trong một thoáng, Bron không biết anh đang nói về chuyện gì.
“Không, sao thế?”

“Không có gì. Chỉ là cô thường ra ngoài vào buổi tối.”

Cô cười. Anh đã đề ý - đó có phải là một tín hiệu tốt hay không? Có lẽ anh đề ý điều đó chỉ như đề ý đến lịch phát sóng của các kênh truyền hình mùa hè chứ không phải là anh quan tâm đến cô.

“Ồ, tôi không đi hẹn hò. Tôi đi làm tóc cho người ta! Những khách hàng lớn tuổi - những người rất hay tụ tập ở nhà nhau - đã chiếm trọn khoảng thời gian ban ngày của tôi. Còn buổi tối tôi làm tóc cho vài người còn đang đi làm, hay những người có con nhỏ và muốn làm tóc khi họ đã có ai đó để trông lũ trẻ.”

“Ra thế. Vậy mà tôi cứ tưởng cô có một cuộc sống giao du sôi nổi.”

Vẫn còn ngỡ ngàng trước sự hiểu nhầm của anh, cô nói, “Không hề. Tôi vừa mới bỏ Roger thôi mà. Tôi đang bảo tồn năng lượng.”

Sau đó, khi từ quán rượu về, cô vẫn còn thắc mắc không biết anh cảm thấy thế nào về cô. Họ đã có một buổi tối thú vị, trò chuyện thoải mái, cô thậm chí đã cười đùa vui vẻ trước những câu pha trò của anh, nhưng cô vẫn không biết liệu anh có coi cô hơn là một cô gái hàng xóm mà anh đang giúp đỡ không. Anh không chỉ là một người đàn ông rất hấp dẫn ẩn sau bộ quần áo lôi thôi lếch thếch và mái tóc quá dài (anh chưa nhận lời đề nghị cắt tóc của cô), mà còn hoàn toàn khó hiểu, dù khá dễ tính. Và cô chưa bao giờ thấy dễ dàng hiểu được đàn ông. Có lẽ chính điều này đã ngăn cô nhận ra Roger thực sự là người thế nào cho đến khi quá muộn. Cô thở dài. Chỉ ít bây giờ cô sẽ có cơ hội hiểu thêm một chút về James khi anh đã đồng ý giúp cô làm bánh.

Sau khi đã rõ cách làm phân khung của cái bánh với sự giúp đỡ của James, Bron biết đã đến lúc bắt tay vào làm thử. Veronica, chủ nhân của căn bếp đã được chứng nhận an toàn vệ sinh, có thẻ hội viên của chuỗi cửa hàng Cash & Carry và Bron đã hẹn gặp bà ấy để cô có thể mua ít nguyên liệu. Mặc dù tự tin mình có thể làm được cái bánh, nhưng cô muốn dành nhiều thời gian để thực hành. Họ gặp nhau ở bãi đỗ xe của cái cửa hàng lớn đó.

“Chào cung!” Veronica nói, vẫy tay khi bà khóa xe. “Chuyện này thật thú vị!”

“Nhưng hẳn là bà đã đến đây thường xuyên rồi chứ! Bà luôn làm bánh mà!”

“Nhưng không phải cho những người nổi tiếng - điều đó khá khác biệt. À, và cô bạn Sarah của cô đã nhờ tôi làm bánh cho em gái cô ấy, vì đằng nào chúng tôi cũng nấu nướng cho bữa tiệc. Hình như người bạn của gia đình họ không thể nhận lời vì một lý do nào đó. Tôi hy vọng cô không phiền lòng.”

“Không đâu. Tại sao tôi phải phiền lòng chứ?”

“Tôi không muốn cô nghĩ rằng tôi đang chen vào sự nghiệp làm bánh mới mẻ của cô.”

Bron lắc đầu. “Tôi thề với bà, tôi đã có quá đủ việc để làm rồi.”

“Vậy là chuyện làm việc tự do của cô đang diễn ra suôn sẻ?”

“Vâng, tôi rất bận rộn. Và tôi thích nó nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi đã lo rằng tôi sẽ nhớ cái không khí làm việc với những người khác, nhưng đến nhà các khách hàng còn thú vị hơn nhiều. Thi thoảng tôi làm tóc cho cả một gia đình. Nhưng phải thú thực rằng việc tính toán sổ sách quả là một cơn ác mộng.”

“Thế à?”

“Ồ... tôi cho rằng cũng không hẳn là vậy, nhưng hồi trước Roger luôn xử lý những vấn đề tài chính, nên bây giờ tôi phải vừa làm vừa tự mày mò.” Cô đã luôn căm ghét anh ta vì lúc nào cũng nắm mọi quyền hành nhưng bây giờ cô nhận ra đôi khi điều đó có thể khá hữu ích.

“Tôi đã quen với việc tính toán sổ sách sau khi làm bánh cho quầy hàng của hội phụ nữ trong một thời gian quá dài.” Veronica ngừng lại. “Sarah nói chúng ta nên mua chung những thứ như bột, bơ và bơ thực vật, nguyên liệu của cả hai cái bánh. Rồi tôi sẽ tính toán xem sẽ dùng bao nhiêu trong số chúng để làm cái bánh của Lily.”

Bron lắc đầu. “Việc tính toán sổ sách của tôi đã quá phức tạp rồi!”

“Tôi nghĩ chi phí của chúng sẽ bằng nhau thôi. Bánh của cô to hơn nhiều, nhưng bánh của tôi sẽ đầy hoa quả đắt tiền và brandy và những thứ tương tự.”

“Thế nào cũng được, Veronica. Tôi chắc chắn bà và Sarah có thể tính toán chuyện đó. Tôi chỉ muốn cái bánh của tôi không bị rớt xuống sàn nhà thành một đồng nát vụn!”

Veronica cười khúc khích. “Chúng ta có thể dùng thẻ tín dụng kinh doanh của tôi. Nào, cô đã lên danh sách những thứ cần mua chưa?”

“Rồi. Nhưng đây không phải là nguyên liệu cho cái bánh cuối cùng, chỉ là một cái bánh thử nghiệm thôi. Tôi muốn đảm bảo rằng lớp kem phủ trên nó có thể được giữ nguyên. Sẽ thật khủng khiếp nếu nó rớt xuống.”

Veronica tìm được một chiếc xe đẩy hàng mà trong mắt Bron, nó có vẻ thích hợp để vận chuyển hành lý cho cả một khoang máy bay hơn là những gói bột và đường.

“Không thể tin nổi là chúng ta lại cần một thứ to đến thế,” cô nói khi đi theo bà bạn qua những cánh cửa để vào trong tòa nhà. Vừa bước chân vào, cô lập tức đứng sững lại. “Nơi này lớn quá! Như một cái nhà để máy bay vậy.”

Từng khối thực phẩm bao trong ny lông được xếp chồng từ sàn đến trần nhà, chỉ có thể tiếp cận được bằng xe nâng. Chúng tạo nên những khối tháp của những cái lon, gói, chai - bất cứ thứ gì chứa được thực phẩm. Bron thấy nó có vẻ giống với sự kết hợp của một cửa hàng tự phục vụ lớn nhất mà cô từng thấy và một siêu thị bán hàng hạ giá, nơi các sản phẩm được để trong những hộp các tông và không được trưng bày.

Nhưng nó không chỉ cung cấp những món hàng quen thuộc trong danh sách của Bron. Cái bánh của cô sẽ có một hình dạng tuyệt vời nhưng nguyên liệu của nó lại rất đơn giản. Khi cô nhìn thấy những sản phẩm bán trong cửa hàng khổng lồ này, cơn ham muốn mua sắm ào ạt dâng lên trong lòng cô và cô muốn có tất cả mọi thứ, với số lượng lớn.

“Ồ, nhìn kìa! Cả một thùng thảo thuốc cam thảo! Tôi phải mua một ít để làm quà biếu bố tôi trong lần tới tôi về thăm ông.” Cô đặt một thùng vào xe đẩy hàng. “Và nó quá rẻ!”

“Cô cần nhớ rằng giá được niêm yết là giá chưa bao gồm VAT^[48].” Veronica nói, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Bron. “Sau này tôi sẽ được hoàn lại tiền nhưng bây giờ thì vẫn phải trả đầy đủ tiền thuế trước.”

Bron vẫn hào hứng. “Tôi sẽ để riêng những món tôi mua cho tôi. Tôi không thể để Carrie trả tiền cho những tẩu thuốc cam thảo của bố tôi.Ồ nhìn đằng kia nữa kia! Từng thùng, từng thùng Dairy Milk^[49] - biết ăn bao giờ cho hết.

Veronica cười. “Cô không muốn cái thân hình mảnh mai của cô bị phát tướng vì ăn quá nhiều sô cô la đấy chứ. Chúng sẽ có sức cám dỗ khủng khiếp nếu cô mua chúng.”

“Ừm. Tôi cũng nghĩ vậy.” Cô trả thùng sô cô la đủ ăn cho cả đời mà cô đã liệng vào xe đẩy về chỗ cũ. “Tôi nên lấy danh sách mua đồ của tôi ra.”

“Và hãy cố gắng bám sát vào nó, nếu không thì rốt cuộc cô sẽ tốn cả một núi tiền mà vẫn không có đủ những thứ cô cần đâu. Tin tôi đi, tôi biết mà!”

Bron rất hài lòng với “mẻ lưới” của mình. Cô đã không mua quá nhiều thứ nằm ngoài danh sách và mỗi lần mua một món nào đó như thế, cô có thể biện minh cho nó. Khi họ quay lại căn bếp rộng rãi và vệ sinh của Veronica, cô đã có vài cái khuôn làm bánh không lò, đủ lượng giấy bạc để trải khắp một căn phòng lớn, lượng giấy silicone cũng nhiều gần bằng như thế, những cái khay nướng bánh, giá làm nguội bánh, cả một bao tải những quả cầu bạc và những món đồ trang trí khác mà cô nghĩ có thể hữu ích,

cũng như hàng cân bơ, bột và đường. Đâu trên đỉnh của chồng nguyên liệu trên sàn là vài khay trứng. Cô có thể lấy những viên pha lê từ Elsa khi nào cô biết mình sẽ làm gì.

“Mua sắm với số lượng lớn thế này mệt quá nhỉ!” cô nói, giúp Veronica bê vào một bao bột to tướng. “Thứ gì cũng đồ sộ.”

“Và cô phải đi bộ hết cả hơi vì cửa hàng quá rộng,” Veronica nói. “Từ chỗ để bông ngô đến chỗ để cháo yến mạch cách nhau cả dặm chứ chẳng chơi. Hôm nào mà tôi đi mua sắm ở Cash & Carry thì tôi chẳng cần tập thể dục thêm nữa. Đạo này tay tôi cực khỏe.”

Bron nhìn xuống cánh tay mình, chúng đang khẽ run rẩy vì vận sức. “Ừm - tôi nghĩ tôi cần tập luyện cho đôi tay của tôi.”

Veronica đổ nước vào ấm và trong khi chờ nó sôi, bà nói, “Này cưng, chúng ta có thể dùng chung căn bếp chứ? Theo đúng lý tưởng thì chúng ta sẽ không bị trùng nhau, nhưng cô cần làm thử cái bánh và mỗi lớp bánh đều sẽ mất thời gian, trong khi tôi vẫn phải làm những mẻ bánh của tôi như thường lệ.”

Bron vội trấn an bà. “Tôi sẽ rất gọn gàng, tôi hứa đấy. Tôi là một đầu bếp rất có tổ chức.”

Veronica cười. “Chà, Pat thực sự rất nhớ cô; hình như cô ả Sasha kia không bao giờ nhắc một ngón tay lên để làm gì.”

Bron cố tỏ ra không quan tâm. Nhưng không được.

Chương 32

Bron đang bới tóc cho Elsa vào buổi tối diễn ra buổi dạ hội mà cô sẽ tham dự với Laurence. Vì tóc Elsa ngắn nên rất mất thời gian. Elsa lo lắng như bất cứ cô dâu nào dưới những ngón tay nhẹ nhàng của Bron nhưng cô đang cố gắng nói chuyện vui vẻ.

“Chỉ còn ba tuần nữa là đến đám cưới - cô đã làm được bao nhiêu cái bánh rồi?”

“Vài cái. James sẽ không ăn chúng nữa.”

Elsa nhìn Bron ngạc nhiên. “Thế là thế nào? Tôi tưởng đàn ông luôn thích bánh ngọt.”

“Mấy lần đầu tiên, anh ấy đón nhận với vẻ cảm kích nhưng lần sau cùng thì anh ấy nói, ‘Tôi xin lỗi, tôi không thể ăn thêm nữa.’ Tôi nói, ‘Đây không phải là bánh ngọt, đây là bánh xốp kem.’ Anh ấy nói, ‘Nhưng nó cũng là bánh, không phải sao?’”

Elsa cười khúc khích. “Vậy cô đã làm gì với nó?”

“Tôi đã lấy hết can đảm để mang nó đến ngôi nhà lớn cho Vanessa. Bà ấy vui lắm. Bà ấy sẽ có khách đến ăn tối vào ngày hôm sau. Tôi thực sự mừng rỡ. Tôi hy vọng họ không bị say. Nó chứa rất nhiều rượu sherry bên trong. Tôi đã mua vài chai ở Cash & Carry. Vậy,” Bron tiếp tục, “có thật là cô chưa gặp lại Laurence kể từ sau hôm đi học khiêu vũ không?”

“Ừm. Bây giờ tôi thực sự lo lắng về chuyện gặp lại anh ấy. Anh ấy hơi... tôi không biết phải nói thế nào... kỳ lạ sau buổi học đó. Và tôi nghĩ tôi

đã làm khá tốt. Tôi đã lướt đi như bay quanh phòng với anh chàng giáo viên.” Cô mỉm cười. “Tôi vẫn đang luyện tập đấy.”

“Ồ, cô biểu diễn cho tôi xem nào!” Bron nói, thích thú. “Chỉ có điều đợi tôi làm tóc và trang điểm cho cô xong đã.”

“Đáng ra chúng tôi phải tập luyện cùng nhau nhưng anh ấy lại đi vắng. Hình như anh ấy phải đi công tác hay sao đó. Dù sao đi nữa, tôi thấy lo lắng vì lần trước khi nhảy cùng nhau chúng tôi đã không thành công.”

“Bây nào,” Bron nói. “Cô sẽ ổn thôi.”

“Được rồi,” Bron nói, nửa tiếng sau, “nhìn cô xem.”

Elsa đi tới chỗ chiếc gương dài bằng thân người gắn trên tường của xưởng làm việc. Cô đã ngắm nhìn bao nhiêu cô dâu trong đó, nhưng không hay quan sát mình một cách kỹ lưỡng. Bron tới và đứng đằng sau cô, cầm một lọ keo xịt tóc phòng khi có vài sợi tóc bị xổ ra. Họ đều thỏa mãn với tác phẩm của họ.

Chiếc váy thật tuyệt vời, Elsa nghĩ, có lẽ vì cô có khá nhiều thời gian dành cho nó trong lúc Carrie chưa chọn được mẫu thiết kế nào. Hai cái vai bông, eo váy chít cao và đường viền cổ áo khoét sâu thực sự khiến cô trông như nhân vật minh họa trên bìa một cuốn tiểu thuyết của Georgette Heyer^[50], cô nghĩ. Lốp váy ngoài xẻ đôi để lộ lớp váy trong mềm mại màu anh thảo nhạt. Cô không kể với Bron điều này, nhưng trước khi bắt đầu, cô đã đối chiếu màu vải với các mẫu màu mà cô mang về từ văn phòng tư vấn màu sắc.

Mái tóc cô, được xịt gôm vào nếp, độn thêm những lọn tóc giả và tô điểm bằng những bông hoa giả mỏng manh và cả triệu cái kẹp ghim, trông y hệt kiểu tóc của thời kỳ Nhiếp Chính. Cô đeo đôi găng tay dài đến khuỷu và choàng một chiếc khăn san nhẹ qua hai cánh tay.

“Ôi, Elsa!” Bron thốt lên, hôn cô. “Trông cô tuyệt quá! Thật đấy. Nhìn cô xem. Quá đáng yêu. Tôi phải chụp một bức ảnh mới được. Ở yên đó nhé.” Bron chạy đi lấy điện thoại và chụp vài tấm trong khi Elsa ngấm nghĩa mình với con mắt của một nhà phê bình, quan tâm đến các chi tiết và đường cắt của chiếc váy hơn là khuôn mặt cô.

Nhưng khi Bron cho cô xem những bức ảnh, Elsa nói, “Chúa ơi, trông tôi đẹp quá. Có lẽ lúc nào tôi cũng phải để kiểu tóc này mới được.” Cô cười. “Nếu tôi không đến gần những cục nam châm và toàn bộ những cái kẹp ghim không bị hút hết đi, thì nó có thể tạo cho tôi một diện mạo hoàn toàn mới.”

“Đúng là ngớ ngẩn,” Bron nói. “Mái tóc thường ngày của cô cũng đủ khiến cô xinh đẹp rồi, nhưng mái tóc này đặc biệt vì nó khiến cô trông như một bức họa.”

Elsa phải thừa nhận trông cô quả thực giống với một nhân vật trong tranh. Cô tự hỏi Laurence sẽ nghĩ gì; cô hy vọng anh sẽ bị ấn tượng.

Cô duỗi một bàn chân ra, lúc này thực sự hào hứng. “May là đôi giày này trông rất thời trang. Chúng rẻ như bèo ấy.”

“Vậy thì nếu cô có làm rớt một chiếc ở buổi dạ hội, cô cũng sẽ không phải tiếc.” Bron nói.

Họ cười khúc khích.

“Tôi không nghĩ Hoàng tử Quyển rũ được mời tham dự.”

“Laurence không phải là chàng Hoàng tử Quyển rữ của cô sao?” Bron hỏi.

Elsa lắc đầu. “Tôi không biết nữa. Ý tôi là, tôi rất thích anh ấy, và chúng tôi có vẻ hợp nhau, nhưng có lẽ anh ấy chỉ muốn có một người để đưa đến buổi dạ hội thôi, nếu không thì anh ấy đã liên lạc với tôi thường xuyên hơn, cô không nghĩ vậy sao? Anh ấy chỉ gọi điện cho tôi một lần để báo cho tôi biết anh ấy sẽ tới đón tôi lúc nào.”

Bron nhún vai. “Có thể tối nay một chuyện gì đó sẽ xảy ra.”

Elsa cảm thấy mặt mình đỏ bừng trước viễn cảnh đó. Dạo gần đây cô rất hay nghĩ đến Laurence và thường tưởng tượng xem sẽ như thế nào nếu đi chơi với anh - một cách hân hoan. “Có lẽ thế.” Cô nhìn Bron. “Tôi đã trở nên hoàn toàn căng thẳng và lo lắng về vẻ ngoài của mình!”

“Thế là tốt đấy. Đôi khi việc sửa soạn để đi dự tiệc là phần thú vị nhất. Bây giờ hãy nhìn lại lần cuối xem.” Cô quay đầu Elsa sang bên này, bên kia, kiểm tra lại toàn bộ một lần nữa.

“Còn cô và James thì sao?” Elsa hỏi, không muốn Bron cảm thấy tủi thân trước viễn cảnh hạnh phúc của cô.

“Ồ, anh ấy đang nhiệt tình giúp tôi với việc làm bánh. Anh ấy đã làm cái giá đựng bánh hình cây và thực sự dồn nhiều công sức cho nó, nhưng tôi không biết anh ấy cảm thấy thế nào về tôi.” Cô thở dài.

“Còn cô cảm thấy thế nào về anh ấy?”

Bron lắc đầu. “Anh ấy thú vị và rất hấp dẫn nhưng tôi không biết liệu tôi có thích anh ấy không, bởi vì anh ấy quá hữu ích, và dù sao đi nữa, sau Roger, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ có vẻ hấp dẫn.”

“Thú vị, hấp dẫn và hữu ích - anh ấy có vẻ hoàn hảo đấy!” Elsa nói.

“Phải, nhưng tôi vừa mới kết thúc một mối tình, có lẽ tôi không nên nghĩ đến một mối quan hệ khác quá nhanh chóng như vậy. Và tôi nghĩ anh ấy cũng có một vết thương lòng như tôi. Dù sao đi nữa, tôi nghĩ anh ấy chỉ coi tôi là một cô hàng xóm thôi.”

Elsa nhìn bạn mình với vẻ tư lự. “Cô chấp nhận được điều đó chứ?”

Bron nhún vai và thở dài. “Tôi hy vọng là vậy. Tôi thực sự nên thử sống một mình thêm một thời gian nữa trước khi trói buộc mình với một người đàn ông khác. Cô thật là giỏi, Elsa ạ, sống một mình, làm việc tự do.”

“Cô cũng đang làm việc tự do và sống một mình mà!”

“Bây giờ thì đúng là như vậy, nhưng đáng ra tôi nên làm thế này từ trước rồi. Cảm giác tự do thật thoải mái. Ban đầu tôi đã lo sợ nhưng sống một mình tuyệt vời hơn rất nhiều so với việc sống với một người mà cô không yêu. Sarah đã đúng,” Bron nói, lơ đãng xẹt keo vào vài sợi tóc bị xổ. “Rồi, xong rồi đây. Giờ thì đứng dậy và cho tôi xem điệu valse tuyệt nhất của cô nào! Nó là điệu valse nhanh hay bình thường. Tôi đã xem *Bước nhảy hoàn vũ*, tôi cũng có hiểu biết đôi chút!”

Elsa mở một cái đĩa CD mà cô mới mua. “Tôi học cả hai. Tôi thực sự không muốn bị lúng túng - và cả hai điệu nhảy đều chẳng dễ dàng gì khi tập một mình!”

“Ôi!” Bron nói, một vài phút sau, sau khi xem Elsa di chuyển và nghiêng người và lắc hông. “Nếu sau đó anh ta không ôm chầm lấy cô đây mê đắm, anh ta đích thị là kẻ đồng tính.”

“Ồ, tôi không nghĩ vậy! Có thể tôi không có nhiều kinh nghiệm nhưng tôi cho rằng chỉ ít tôi cũng sẽ đoán được điều đó.”

“Chà, có lẽ tôi nay cô sẽ biết chắc chắn. Ôi! Tôi cảm thấy rất mừng cho cô,” Bron nói, hôn má Elsa. “Trông cô đáng yêu quá! Tôi sẽ cho Sarah

xem ảnh của cô. Bây giờ tôi phải đi đây. Chúc may mắn nhé.” Và cô vơ lấy cái túi, hôn gió với Elsa và lao vội ra cửa.

Laurence quả thực *bị* ấn tượng bởi ngoại hình của Elsa. Anh không nói được gì trong vài giây dài. “Trông cô thật... tuyệt vời,” cuối cùng anh cũng cất được tiếng, đỏ mặt. “Thực sự tuyệt vời. Tôi biết trông cô sẽ rất đẹp, nhưng không ngờ nổi cô lại hoàn hảo đến từng chi tiết như thế.”

Elsa cười, sung sướng trước ấn tượng mà cô đã gây ra cho anh. “Nhưng mà, tôi thấy anh không mặc trang phục cổ điển.”

“Đúng vậy. Tôi nghĩ là tôi không thể đạt tới tiêu chuẩn như Colin Firth^[51] được và chúng tôi được phép mặc áo đuôi tôm và đeo cà vạt trắng để thay thế.”

“Tôi nghĩ như thế là gian lận,” Elsa nói. “Anh có thể thuê một bộ đồ - anh đã định thuê đồ cho cả hai chúng ta mà!”

“Tôi biết, nhưng tôi nhớ tới những gì cô nói về việc mặc những bộ y phục trông như những cái rèm đầy mùi mồ hôi nên đã chọn cái áo đuôi tôm mới được giặt sạch của tôi.”

Elsa cười, đột nhiên cảm thấy vui vẻ hơn là lo lắng. Đó là một buổi tối đẹp trời, cô thấy mình xinh đẹp và Laurence có vẻ vui mừng khi gặp cô.

Anh vẫn đang nhìn cô. “Cô biết không, cô có thể tỏa sáng hơn cả chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật này đây, nhưng đừng lo, nếu cô ta có vẻ ghen tị tới mức muốn móc mắt cô, tôi đảm bảo sẽ đưa cô đi an toàn.”

Elsa lại cười. “Thành thật mà nói, tôi không ngờ mình lại có quá nhiều thời gian để dành cho chiếc váy của tôi như vậy. Tôi vẫn đang đợi những yêu cầu của Carrie. Tôi đã từ chối một cô dâu khác, vì cứ nghĩ rằng tôi sẽ quá bận rộn không thể kham nổi chiếc váy của cô ấy. Nhưng như thế

cũng tiện vì bây giờ tôi lại có thời gian làm cái váy cho em gái của Sarah. Không phải may từ đầu, chỉ là sửa sang lại thôi - hay đúng hơn là sửa lại hoàn toàn kiểu dáng của nó.”

“Thú vị thật đấy,” Laurence nói, khoác cánh tay cô. “Lúc nào đó cô phải kể cho tôi nghe chuyện này đấy nhé. Nhưng bây giờ đã đến lúc để nàng Lọ Lem đến buổi dạ tiệc. Cô có mang theo cái áo khoác nào không, ngoài chiếc khăn *pashmina* ^[52]?”

“Nó không phải là *pashmina*, mà là khăn san!” Elsa khẳng khái. “*Pashmina* lúc đó chưa được phát minh - hay chí ít họ không gọi chúng như thế.”

“Thế nào cũng được, hãy cầm lấy túi xách của cô và lên đường thôi. Cô sẽ mừng khi biết rằng tôi đã đóng mui xe của tôi.”

Elsa cười. “Quả là nhẹ nhõm. Có lẽ tóc tôi cuối cùng cũng sẽ bị tuột xuống, nhưng chí ít tôi muốn nó được bình an vô sự khi chúng ta đến nơi.”

Rồi, khi đã ngồi yên trong chiếc Morgan, cô nói, “May là bạn anh không thích trang phục của Marie Antoinette ^[53] và những người thời đó, anh sẽ không bao giờ nhét vừa những cái váy phòng mà họ mặc và những bộ tóc giả mà họ đội vào trong cái xe này.”

Buổi dạ tiệc được tổ chức ở một khách sạn vốn là một điền trang cũ có từ thời Nhiếp chính. “Bạn anh - Natasha đúng không nhỉ? - chắc hẳn đã cố tình chọn nó. Nó thật hoàn hảo!” Elsa nói khi họ lái xe tới nơi và vòng ra phía sau để đỗ xe.

“Thật ra, tôi nghĩ khách sạn này là của bạn cô ấy và cô ấy đã dựa theo địa điểm này để đặt ra chủ đề cho bữa tiệc. Nào, cô có thể đi bộ với đôi giày đó không, hay để tôi bế cô?”

Elsa nghiêng đầu sang một bên. “Nếu tôi nói là anh phải bế tôi thì sao?”

“Thì tôi sẽ vác cô lên vai như một anh lính cứu hỏa và chúng ta cứ thế mà đi thôi!” Laurence nói.

“Thôi được, tôi sẽ ‘bật mí’ với anh là đôi giày này rất thoải mái và chắc chắn. Mặc dù gót giày không đủ cao để khiêu vũ đúng cách.”

“Cô không cần đi giày cao gót để khiêu vũ, đúng không?” Laurence nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

Elsa lắc đầu, thích cái cảm giác những lọn tóc quăn giả cọ vào má mình. “Anh mới là chuyên gia trong lĩnh vực này.”

“Thật ra, tôi không còn chắc chắn về điều đó nữa. Terry giỏi hơn tôi nhiều.” Anh cau mày và khoác cánh tay cô và đưa cho cô một ly sâm banh mà anh lấy từ một cái khay được người phục vụ đem đến. “Cầm lấy và đi nào.”

Bây giờ, khi đã thật sự ở đây và đối mặt với một căn phòng toàn người lạ, cô cảm thấy sự lo lắng của cô quay trở lại, đặc biệt là khi cô thấy một nhóm người cầm những cái bìa kẹp giấy, vẻ như đang xem xét, đánh giá tất cả những người vừa mới bước vào.

“Tôi không muốn thế này chút nào!” Elsa thì thầm với Laurence giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Tôi sẽ không bao giờ đến đây nếu tôi biết tôi sẽ trở thành một vật triển lãm!”

“Tôi xin lỗi,” anh thì thầm đáp, cánh tay choàng lên eo lưng cô, mặc dù cảm giác ấy thật dễ chịu nhưng nó không giúp cô yên lòng. “Tôi cũng sẽ không tới. Tôi sẽ không bao giờ đẩy cô vào tình cảnh này nếu tôi biết trước rằng sẽ có một cuộc thi về trang phục. Tôi hoàn toàn đồng ý rằng chuyện này thật sự dã man.”

Được xoa dịu một chút bởi cách dùng từ khá cực đoan của anh, cô cho phép những người đó sẫm soi mình. Khi cô và Laurence đứng mỉm cười một cách can đảm, cô lăm bắm đằng sau nụ cười của cô, “Muốn không bị ai đánh giá thì đừng có đánh giá ai^[54]. Chúng ta không phải là gia súc - chúng ta không nên bị chấm điểm dựa theo vẻ ngoài của chúng ta!”

“Nhưng cô đâu có đi giày mũi cứng^[55],” anh trêu, rõ ràng đang cố gắng giúp cô cảm thấy khá hơn, “cô đang đi đôi giày bình thường và cô đã bảo tôi với vẻ khá cương quyết rằng chúng rất thoải mái.”

Cô nhéo anh một cái thật mạnh vào sườn. “Làm sao anh biết về những đôi giày mũi cứng?”

“Tôi có một cô em gái là diễn viên múa ballet.”

“Vậy thì tôi cá rằng cô ấy có thể nhảy valse mà chẳng cần học.”

“Có lẽ thế, nhưng lý do đó không đủ để tôi đưa em gái đến một buổi dạ tiệc.”

Elsa không có thời gian để suy xét xem liệu đây có phải là một lời khen hay không trước khi người phụ nữ mà Elsa cho là Natasha lên tiếng.

“Cảm ơn, Elsa,” chủ nhân bữa tiệc nói, cảm tấm thẻ ghi điểm một cách khéo léo để không ai nhìn thấy nó viết gì. Elsa chuyển sang tư thế thoải mái hơn. “Phải nói rằng, Laurence này, cậu đã chọn được người bạn đồng hành duyên dáng nhất.”

Elsa có thể thấy sự suy đoán trong mắt cô ta. Cô hy vọng Natasha sẽ không đưa cô vào nhà vệ sinh nữ một mình và hỏi cô về mối quan hệ giữa cô với Laurence - cô sẽ không thể giúp cô ấy. Cô thật sự không nghĩ cô có thể nói họ “chỉ là bạn tốt” bởi vì cô không biết anh rõ lắm và dù sao đi nữa, cô hy vọng anh coi cô hơn thế một chút. Mối quan hệ của họ vẫn còn quá mới mẻ để bị người khác cật vấn.

Cuối cùng bữa tiệc lại tiếp tục và Laurence nói, “Đi nào, cô cần uống một ly nữa,” và cô theo anh đến quầy bar.

“Tôi có thể nốc cạn một ly nước khoáng có ga lớn,” cô đồng ý.

Sau đó họ cùng nhau khiêu vũ, và lần này nó diễn ra suôn sẻ hơn. Điều nhảy đầu tiên giữa họ đã gần như là một thảm họa và Elsa thậm chí mong ước rằng cô có thể đứng trên chân anh một lần nữa như ở đám cưới của Ashlyn. Nhưng bây giờ bữa tối đã kết thúc và họ đã nhảy vài điệu vũ sóng đôi: điều đó giúp Elsa thư giãn đôi chút. Cô thấy khó mà giữ được cảm giác căng thẳng và lo lắng về bàn chân mình khi bị xoay tròn và chuyển từ bàn tay này sang bàn tay khác.

“Cô khá lên nhiều đấy,” Laurence thì thầm khi họ thực hiện một cú xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ bằng tay trái.

“Tôi đã cố gắng tập luyện một mình ở nhà, sau buổi học đó.” Cô ngẩng lên nhìn anh và anh có vẻ đang đắm chìm trong suy nghĩ, rồi anh nhìn cô, mỉm cười. Anh có đôi mắt đẹp dịu dàng. “Tôi biết, tôi xin lỗi, đáng ra tôi phải đến và tập với cô. Nhưng gần đây tôi bận rộn quá.”

“Không sao, tôi cũng không đòi hỏi anh phải làm vậy mà.”

Họ nhìn nhau một lúc lâu và Elsa chợt thấy hơi lúng túng. Cô đang tự hỏi phải nói gì tiếp theo thì tiếng nhạc ngừng lại và chồng của Natasha, người đang mặc trang phục của thời kỳ Nhiếp Chính, khác hẳn với tất cả những người đàn ông khác, đi tới bên một chiếc micrô.

“Thưa quý vị, chúng tôi sắp sửa công bố người chiến thắng trong cuộc thi trang phục.”

Elsa cảm thấy căng thẳng. Cô luôn sợ nghe thấy tên mình hay số của mình, hay bất cứ thứ gì liên quan đến mình, được xướng lên. Và mặc dù cô

không nghĩ mình đang “ở trong vòng nguy hiểm”, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng. Rồi Laurence cầm tay cô và siết thật chặt, nhìn cô động viên.

“Theo thứ tự từ dưới lên...” Một cái tên được công bố và Elsa thở phào nhẹ nhõm; người phụ nữ bước lên nhận chai sâm banh trông hoàn hảo không chê vào đâu được. Elsa khá chắc chắn rằng chiếc váy của cô ta là một bản sao chính xác của một trang phục thời kỳ Nhiếp Chính trong một bức họa. Tên cô sẽ chẳng đời nào có khả năng được xướng lên.

Giải nhì được trao cho một tạo vật lộng lẫy khác, sang trọng hơn chiếc váy của Elsa nhiều - nó thích hợp với một nữ công tước. Ngược lại với cô ta, Elsa trông rất ngây thơ, chiếc váy của cô thích hợp với một cô gái trong mùa khiêu vũ đầu tiên của cô ấy. Cô đã qua độ tuổi thiếu nữ nhưng chiếc váy này vẫn hợp với cô vì cô cảm thấy mình vẫn còn non nớt với cuộc đời này. Ngoài ra, cô cũng không muốn làm thứ gì quá phức tạp phòng khi cô phải bỏ nó lại để bắt đầu với cái váy của Carrie.

“Và người chiến thắng,” người đàn ông hô to, trông anh ta thực sự rất thanh lịch trong chiếc quần bó, áo đuôi tôm và chiếc khăn quàng cổ được thắt một cách kỳ lạ, “người giành được một kỳ nghỉ cuối tuần cho hai người ở khách sạn đáng yêu này, là...”

Elsa nhìn quanh xem ai bước lên phía trước và rồi nhận ra cô vừa nghe thấy tên mình. Laurence đang nhìn cô, mỉm cười. Anh mấp máy môi, “Sẵn sàng chưa?” và khi cô khẽ gật đầu, anh nắm tay cô và dẫn cô lên phía trước. Mọi người vỗ tay rào rào. Cô cứ ngỡ đó sẽ là khoảnh khắc tồi tệ nhất trong cuộc đời cô, khi cô phải làm tâm điểm của sự chú ý, đứng ra trước con mắt của bao người chứ không phải âm thầm ẩn mình ở nơi không ai để ý. Nhưng cô bỗng cảm thấy mình như một diễn viên đang đứng trên sân khấu kịch: cô vừa nhún đầu gối cúi chào vừa nhận một chai sâm banh và một phong bì như thể cô được sinh ra để nhận những phần thưởng như thế.

“Cảm ơn rất nhiều,” cô nói, hơi cà lộp. “Tôi không thể tin là mình đã giành chiến thắng!”

“Chiếc váy của cô không phải thứ sang trọng nhất,” Natasha nói, hôn má cô, “nhưng nó là cái váy đáng yêu nhất và trông cô quá duyên dáng khi mặc nó. Cô may nó ở đâu vậy? Tôi dám chắc nó không phải đồ đi thuê.”

“Ồ, tôi đã tự may nó,” Elsa nói, xua tay.

“Nhưng nó đẹp đến thế cơ mà!” Natasha nói. “Mọi người nghe thấy không? Cô ấy tự may váy cho mình đây!”

Lúc này cuộc trao giải đã kết thúc, những người phụ nữ khác tụ tập lại quanh Elsa và Natasha. Họ quan sát cái váy của Elsa một cách kỹ lưỡng hơn.

“Đẹp quá. Cô là thợ may chuyên nghiệp à?”

Elsa gật đầu. “Ừm. Tôi chủ yếu làm váy cưới.”

“Cô có mang theo danh thiếp không?” Natasha hỏi.

Elsa đang viết địa chỉ trang web của cô có lẽ là lần thứ mười thì một phụ nữ nói, “Cô có nhận sinh viên thực tập không? Con gái tôi đang học dự bị đại học ngành Nghệ thuật nhưng tất cả những gì nó từng làm chỉ là khâu vá thôi. Nó yêu công việc đó và muốn học về thời trang.”

Elsa cân nhắc. “Mặc dù thi thoảng tôi cũng cần trợ giúp, nhưng tôi chưa bao giờ nhận sinh viên thực tập. Song tôi sắp có một hợp đồng lớn. Nếu con gái bà thực sự biết khâu vá thì tốt quá.” Cô nghĩ về tất cả những viên pha lê sẽ phải được khâu bằng tay. Ít nhất cô có thể thử cô bé đó.

“Chỉ trong hai tuần thôi. Nếu cô đồng ý nhận nó, uy tín của một người mẹ như tôi sẽ tăng vọt,” người phụ nữ nói. “Kinh nghiệm gần gũi nhất với công việc nó mong muốn chỉ là làm trong một cửa hàng quần áo.”

“Chà, công việc tôi sẽ giao cho cô ấy cũng chỉ lật vạt thôi nhưng nó sẽ liên quan đến những loại vải vóc đáng yêu. Bà hãy bảo cô ấy liên lạc với

tôi.”

Elsa đang nói chuyện khá vui vẻ về vấn đề cô biết rõ nhất với những người phụ nữ hào hứng với công việc của cô thì Laurence chạm vào khuỷu tay cô.

“Đi nào, chúng ta phải nhảy một điệu valse mừng chiến thắng. Chỉ riêng chúng ta thôi. Đây là lúc chúng ta tìm hiểu xem buổi học khiêu vũ của chúng ta có hiệu quả không!”

Chương 33

Một điều gì đó đã xảy ra. Có lẽ vì Elsa đang cảm thấy mãi nguyên sau khi thành quả lao động của cô được công nhận bởi tất cả những con người đầy nhiệt tình đó, hoặc vì họ đã từng tập luyện một lần, hoặc vì một lý do không thể cắt nghĩa nào khác, nhưng một điều gì đó đã xảy ra. Một cái công tắc vô hình được bật lên và cô với Laurence thật sự kết nối.

Cô không để ý tiếng vỗ tay, chỉ nghe thấy tiếng nhạc và cảm thấy cánh tay Laurence nhẹ nhàng đặt trên lưng cô, kín đáo ra hiệu cho cô phải di chuyển về hướng nào. Cô như đang bay bổng, nhô lên, hạ xuống trong tiếng nhạc dồn dập của điệu valse nhanh. Cô tưởng tượng mình đang ở nhà hát Opera Vienna trong đêm Dạ Vũ Opera ^[56]. Họ cứ lướt đi từng vòng từng vòng và cô cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Cô biết rằng cảm giác này không chỉ dành cho điệu vũ. Cô cảm thấy một thứ năng lượng cảm xúc giữa họ; bây giờ họ là một người đàn ông và một người đàn bà, không chỉ là hai người tình cò có mặt ở cùng một bữa tiệc.

Cô nhận thấy những cặp đôi khác nhập cuộc với họ trên sàn nhảy và cuối cùng khi tiếng nhạc ngừng lại, cô và Laurence đang ở bên lề của nó. Anh đang cười nhẹ nhàng; khóe mắt khẽ nheo lại. Ngoài cái ý nghĩ rằng anh hài lòng với cô, cô không thể cắt nghĩa biểu lộ trên khuôn mặt anh. Cô cảm thấy một nỗi phấn khích dâng lên trong lồng ngực khi anh nhìn sâu vào mắt cô. Rồi anh buông bàn tay mà anh đang nắm và nâng cằm cô lên. Cô nhắm mắt, chờ đợi nụ hôn của anh.

Đôi môi anh sắp chạm vào môi cô thì anh bất chợt bị kéo đi. Ai đó đang kéo tay áo anh. Đó là Natasha.

“Laurence, tớ rất xin lỗi vì đã làm gián đoạn,” cô nhìn Elsa với vẻ áy náy, “nhưng cậu là người duy nhất còn tỉnh táo.”

Sự thất vọng và thực tại cùng lúc ập tới. Cô đã khiêu vũ như một thiên thần, với Laurence, và anh đã định hôn cô, một nụ hôn đích thực. Hoàn cảnh thuận lợi này có thể không bao giờ xảy ra nữa và anh chàng Laurence tốt bụng, lịch sự, tỉnh táo sẽ phải đi cứu giúp một tiểu thư khác đang lâm nạn.

“Đó là Jamie,” Natasha giải thích. “Cậu ta bị đứt tay khi mở một chai rượu vang. Maggie đang rất kích động. Cô ấy không biết lái xe, mà cô trông trẻ nhà họ lại đang cần về nhà, và Maggie nghĩ Jamie nên đi bệnh viện. Thật ra, tớ cũng nghĩ vậy.”

Elsa nghĩ cô thấy Laurence nhắm mắt trong một thoáng, biểu lộ sự cáu kỉnh, hay có lẽ là sự thất vọng. Nhưng anh mau chóng trở lại là một người có ích như mọi khi. Anh liếc nhìn cô, gần như đang xin phép cô. Cô mỉm cười đáp lại.

“Đi thôi, để tớ xem tình hình cậu ta thế nào,” anh nói.

Căn bếp giống như một cảnh trong phim *Holby City*^[57] trước khi nhân viên cứu thương đến.

Có một người đàn ông đang ngồi ở bàn, quấn một cái khăn lau bát đĩa dính máu quanh bàn tay. Một người phụ nữ, có lẽ là vợ anh ta, đang cúi về phía anh ta, lúc thì quở trách anh ta vì đã quá ngu ngốc, lúc lại hỏi xem anh ta cảm thấy thế nào. Những người đứng xung quanh đang đưa ra các ý kiến - vài người nói anh ta nên dán băng cứu thương vào cái vết thương mà Elsa không thể trông thấy đó, như thế là đủ. Những người khác lại nói anh ta nên đi cấp cứu. Chỉ có một người gợi ý nên gọi một cái xe cứu thương.

Khi Laurence bước vào phòng, mọi người trở nên im lặng. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi, và mọi người lại bắt đầu nói.

“Gã ngốc này đang cố mở một chai rượu vang bằng một con dao. Nó bị trượt và cửa sổ vỡ vào cổ tay anh ta.” Vợ anh ta nói. “Anh ta sẽ bị chảy máu đến chết nếu không có ai làm gì đó! Mà anh ta lại còn uống quá chén nữa chứ,” cô ta nói thêm.

“Tôi không sao! Tôi đã nói là tôi sẽ lái xe!” người đàn ông đang được nhắc đến nói, rõ ràng anh ta không chỉ đau đớn mà còn hơi say.

“Không được. Ngay cả khi anh không bị đứt tay, anh cũng không được lái xe,” ai đó nói.

“Xem nào.” Laurence quỳ xuống bên người đàn ông và mở cái khăn ra. Anh không nói gì, chỉ lập tức quấn nó lại rất nhanh. “Maggie nói đúng,” anh nói. “Cậu phải đi cấp cứu thôi.”

“Tôi không biết lái xe,” Maggie rên rỉ. “Và tôi phải về nhà - chúng tôi có một cô công nữ mới, tôi không thể để cô ta ở đó cả đêm!”

“Đừng lo, ai đó sẽ đưa cô về,” Natasha nói, người đã tới chỗ họ. “Nhưng tôi nghĩ Laurence nên đưa Jamie tới bệnh viện. Anh ấy tỉnh táo và từng học một khóa cấp cứu. Đúng không, cưng?”

Laurence nhướng một bên lông mày. “Vài năm trước, và khóa học đó không giúp tớ khâu được một vết thương nghiêm trọng.”

“Cậu vẫn nên chở cậu ấy. Cậu có thể lấy xe của cậu ấy.”

“Vậy tôi về nhà bằng cách nào?” Maggie hỏi. “Tôi không muốn mang tiếng là vô cảm nhưng tôi thật sự tức điên lên được! Anh ta say bí tỉ khi anh ta đã hứa sẽ không uống quá chén và rồi tự làm mình bị thương. Và đi taxi sẽ tốn tiền!”

“Ai đó sẽ đưa cô về, đừng lo, Maggie,” Natasha xoa dịu. “Hắn phải có ai đó đi về cùng đường với cô.”

“Nhưng tôi không muốn đợi cho đến khi ai đó quyết định rằng họ muốn về nhà. Tôi muốn về ngay bây giờ! Tôi cần ở nhà với các con tôi! Hơn nữa,” cô ta nói thêm, điềm tĩnh hơn một chút, “tôi không muốn lòi ai ra khỏi bữa tiệc này. vẫn còn quá sớm để bắt họ phải ra về.”

“Xe của cậu sẽ được an toàn ở đây, Laurence ạ. Tớ biết chiếc Morgan quý giá với cậu thế nào,” Natasha nói, vẫn quan tâm đến Laurence và Jamie.

“Điều đó không giúp gì được cho tôi,” Maggie nói. “Nếu tôi biết lái xe, tôi sẽ lấy nó.”

Natasha lắc đầu. “Laurence rất kỹ tính trong chuyện cho phép ai lái xe của anh ấy, Maggs ạ.”

“Này này, mọi người!” Jamie, vẫn tóm chặt cái khăn lau, hét lên để thu hút sự chú ý của cả phòng. “Tôi đang chảy máu đến chết ở đây, thế mà các người lại chỉ quan tâm đến cái xe chết tiệt của Laurence thôi à!” Sự mất máu không làm anh ta tỉnh táo hơn.

“Còn một vấn đề nữa,” Laurence nói. “Phải có ai đó đưa Elsa về nhà an toàn.”

Lần thứ ba trong buổi tối hôm đó Elsa nhận ra mọi người đang nhìn mình. Chắc là cô đã quen với việc này bởi vì cô cảm thấy khá điềm tĩnh. “Tôi có thể tự về được. Tôi sẽ bắt taxi hoặc,” cô mỉm cười và đùa, “tôi có thể lái xe của Laurence - trừ khi nó không được bảo hiểm, dĩ nhiên.”

Không một ai cười cả. Mọi người im lặng một lúc lâu như thể đang đợi Laurence thốt lên, “Không đời nào,” hoặc câu gì đó tương tự. Nhưng anh chỉ nói, “Thật ra, nó có được bảo hiểm. Cô đã uống mấy ly rồi?”

Elsa chỉ cảm thấy tự ái trong một, hai giây trước khi đáp lời. “Nửa ly sâm banh khi chúng ta mới tới. Kể từ lúc đó thì không có giọt rượu nào nữa. Và tôi đã ăn một đĩa đầy thịt bò sốt vang.”

“Không phải là cậu định để cho một cô gái lái chiếc Morgan đấy chứ!” một trong những người đàn ông kinh ngạc thốt lên.

Laurence nhìn anh ta với ánh mắt ám chỉ anh thà để cho một cô gái lái nó còn hơn là anh ta, và người đàn ông đó lập tức ngoảnh đi chỗ khác. “Nó được bảo hiểm đối với bất cứ ai trên hai mươi lăm tuổi và được sự cho phép của tôi. Cô bao nhiêu tuổi, Elsa?”

Elsa mỉm cười châm biếm. “Hơn hai mươi lăm, cảm ơn vì đã hỏi.”

“Lau à, cậu không định để một cô gái mà cậu hầu như không quen biết lái chiếc xe của cậu thật chứ!” Natasha kinh ngạc. Cô nhìn Elsa áy náy. “Ý tôi là, tôi biết hai người chưa thân nhau lắm...” Giọng cô ta nhỏ đi. “Chúng ta có thể nhờ ai đó làm thế, nếu nó đã được bảo hiểm. Không phải ai ở đây cũng say, ơn Chúa!”

“Tớ chỉ muốn Elsa thôi.” Laurence chăm chú nhìn cô, và cô thấy mặt mình đỏ bừng.

“Anh chắc chứ?” Cô hỏi.

Trong một thoáng, có cảm giác như không còn ai khác trong phòng ngoài họ. Anh gật đầu. “Tôi tin cô.” Anh thò tay vào túi và lấy chìa khóa ra.

Khi Laurence đã đưa Jamie đi cấp cứu bằng xe của Jamie, Maggie và Elsa tới chỗ chiếc Morgan qua lối đi trải sỏi. Elsa nghĩ cô không nên nói rằng đã lâu lắm rồi cô chưa lái xe. Cô không muốn Laurence thêm lo lắng và cô quá xúc động và vui sướng trước những gì Laurence đã nói nên không muốn làm hỏng điều đó. Hơn nữa, cô cảm thấy cực kỳ điềm tĩnh. Nỗi lo duy nhất của cô là tìm đường về nhà sau khi đưa Maggie và cô trông trẻ ra về. Nhưng nếu cô bị lạc, cô sẽ làm điều cô vẫn luôn làm, kể từ lúc

mới có bằng lái - cô sẽ gọi điện cho bố và xin chỉ dẫn. Ông chắc chắn sẽ biết đường đến bất cứ đâu từ bất cứ chỗ nào. Dù bây giờ đã khá muộn nhưng cô cũng chẳng thấy e ngại. Người ta cần bố vào những lúc như vậy mà.

Maggie không hay biết gì về sự thiếu kinh nghiệm của Elsa. Cô ta nói chuyện suốt quãng đường về nhà, không đề ý, hoặc là không nói năng gì về những khó khăn mà Elsa có thể gặp phải khi lái một chiếc xe hoàn toàn xa lạ trong bóng tối. Khi Elsa đã tìm thấy chỗ bật đèn xe và họ đều đã thất đại an toàn, Maggie bắt đầu ca thán rằng chồng cô ta là kẻ vô trách nhiệm thế nào, cô ta thật sự phải học lái xe ra sao, và dành vài lời khen tặng cho bữa tiệc.

Elsa không nói gì. Cô chỉ tập trung vào việc đưa họ về nhà Maggie an toàn. Cô chẳng thích thú gì cảnh lái xe về nhà một mình, nhưng điện thoại đã được để sẵn ngay bên cạnh. May mắn thay, bạn trai cô trông trẻ đã đến đón cô ta.

Chỉ đến khi đã đỗ chiếc xe quý giá của Laurence an toàn bên ngoài ngôi nhà của cô thì cô mới bắt đầu run. Sau khi kiểm tra đến lần thứ một trăm rằng cô đã khóa nó, cô mới đi vào nhà, bật cười trước việc cô đã quá điềm tĩnh thế nào vậy mà bây giờ lòng bàn tay lại đang toát mồ hôi và toàn thân run rẩy như thể bị sốc.

“Thật là ngớ ngẩn!” cô tự nhủ, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. “Chẳng có chuyện gì tồi tệ xảy ra - mày không cần phải hoảng sợ! Mày là loại phụ nữ gì vậy?”

Thật sự thì, cô biết mình là loại phụ nữ gì. Cô nhút nhát và từng thiếu tự tin. Nhưng gần đây mọi thứ đã thay đổi. Cô cảm thấy tự tin hơn với công việc may vá cưới, bình tĩnh trước chốn đông người và tỏ ra có ích trong một trường hợp khẩn cấp. Đáng buồn là, cơ thể cô có vẻ vẫn nghĩ cô là một kẻ nhút nhát. Cô quyết định mình cần sô cô la nóng. Cô cất chai sâm banh vào tủ lạnh và cởi giày ra.

Cô đang ăn cái bánh quy làm bằng bột chưa rây thứ ba thì điện thoại reo. Đó là Laurence.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Anh hỏi với vẻ bình thản.

Elsa không bị đánh lừa. “Ổn cả. Anh đã giải quyết xong chuyện của Jamie chưa?”

“Xong rồi. Phòng cấp cứu không có nhiều người xếp hàng lắm. Vết thương của anh ta đã được khâu và tôi vừa chở anh ta về.” Anh ngừng lại. “Elsa, cô có phiền lắm không nếu tôi đến và lấy xe của tôi ngay bây giờ? Sáng mai Maggie sẽ cho người đến nhà cô lấy xe của họ sau.”

Cô mỉm cười. “Được. Tôi chưa đi ngủ mà.” Trái tim cô lại bắt đầu run rẩy. Anh đến để lấy chiếc xe quý giá, dĩ nhiên, nhưng cô sẽ phải mời anh vào nhà; tối nay anh đã là một người hùng, người hùng của cô, và cô nhớ tới nụ hôn suýt thành của họ.

“Cô vẫn còn mặc bộ váy tuyệt đẹp đó chứ?” Anh cắt ngang những ý nghĩ của cô.

“Không. Tôi đã thay áo ngủ. Nhưng trông vẫn khá lịch sự.” Cô cố gắng tỏ ra bình thản.

Anh cười. “Tôi thích cái hình ảnh cô lái chiếc xe của tôi giữa màn đêm, trông như một nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết của Georgette Heyer.”

Cô lao vội vào phòng ngủ. Trang phục của cô vẫn đàng hoàng nhưng tóc cô trông như một cái tổ chim bị dỡ tung, đầy keo xịt tóc và những cái kẹp ghim - trông chẳng thuận mắt chút nào cả. Cô đã bỏ búi tóc giả nhưng phần còn lại vẫn để nguyên, định bụng sẽ dỡ tóc ra vào sáng hôm sau, khi cô có thể gội đầu. Nhưng cô không muốn Laurence ngồi đối diện với cô qua

bàn ăn ở bếp, uống sô cô la nóng và nhìn cô trong tình trạng đó. Nếu có bao giờ cô xoa xụi trước mặt anh thì đó phải là lúc cô có lý do chính đáng!

Cô gỡ gằn xong búi tóc xịt keo bằng cách chải thật kỹ thì nghe tiếng anh tới. Cô xuống gác và mở cửa cho anh vào.

Anh tỏ vẻ cực kỳ áy náy. “Tôi rất xin lỗi vì đã lo lắng thái quá. Nhưng tôi rất yêu quý cái xe của tôi!”

Elsa cười bao dung. “Tôi nghĩ tôi hiểu điều đó. Anh có muốn vào nhà và uống sô cô la nóng không? Tôi vừa mới uống một ít. Nó rất dễ chịu.”

“Nghe có vẻ tuyệt đấy.” Anh ngừng lại. “Nhưng cô có nghĩ tôi cực kỳ kỹ tính không nếu tôi xem xét chiếc xe trước?”

“Có. Nhưng tôi hiểu mà. Đôi khi chúng ta được phép kỹ tính. Tôi sẽ cho sữa vào sô cô la nhé. Anh hãy đóng cái cửa dưới nhà khi anh đi lên và tôi sẽ để cửa căn hộ mở sẵn.”

Trong khi Laurence xem xét chiếc xe, Elsa trở lại phòng tắm để tiếp tục chải tóc. Cô cảm thấy phấn khích một cách kỳ cục. Cô đã có một buổi tối tuyệt vời. Cô thích Laurence kinh khủng. *Anh sẽ lại chủ động tiến thêm một bước với cô chứ?* cô tự hỏi, và thực sự hy vọng như vậy. Cô đánh răng thật nhanh nhưng không cho phép mình tò son. Nó sẽ chẳng ăn nhập gì với chiếc váy ngủ của cô.

“Trông cô khác quá,” anh nói, một lát sau đó, nhìn cô qua cái tách của anh. “Không phải là vì cô không ăn diện nữa. Mà vì một điều gì đó khác.”

Elsa cụp mắt xuống. Cô chắc chắn đó là vì lớp trang điểm còn sót lại đang nhòe nhoẹt quanh mắt cô và lớp keo xịt tóc khiến tóc cô dày hơn thường ngày.

“Có lẽ đó là sự thỏa mãn khi lái chiếc xe của anh về nhà an toàn,” cô nói, ngẩng lên nhìn anh và mỉm cười.

“Không có một dấu vết nào trên nó - hay đúng hơn là, không có một dấu vết nào mới.”

“Hắn là anh đã tin tưởng tôi lắm nên mới để tôi lái nó. Bây giờ tôi có thể thú thực với anh rằng lâu lắm rồi tôi chưa lái xe. Tôi đã cực kỳ căng thẳng.”

Nỗi kinh hoàng khi nghĩ lại điều đó thoáng hiện lên trên khuôn mặt anh. “Nhưng một khi đã lên đường thì cô lại cảm thấy bình tĩnh?”

“Vâng, quả là thế. Tôi có Maggie bên cạnh để truyền cho tôi sức mạnh và đường sá cũng chẳng có mấy xe cộ qua lại. Tôi đã khá thích thú khi quay về đây. Chỉ đến khi về nhà thì tôi mới bị sốc.”

Anh khẽ lắc đầu. “Tôi sẽ không bao giờ đẩy cô vào tình cảnh đó nếu tôi biết trước chuyện này.”

Cô cắn môi, nén cười và nhìn anh chăm chú với cái đầu nghiêng sang một bên. “Đây là lần thứ hai anh nói với tôi điều đó trong tối nay.” Trông anh có vẻ ngơ ngác. “Cuộc thi trang phục ấy? Nó liên quan đến việc chúng ta phải nhảy điệu valse nhanh một mình?”

Anh cười. “Cô đã rất kiêu diễm, và cô hoàn toàn xứng đáng giành giải nhất trong cuộc thi đó. Cô sẽ đưa ai đi nghỉ cuối tuần, hay tôi không nên hỏi?”

“Anh chắc chắn không nên hỏi. Ăn thêm cái bánh quy nữa đi.” Cô với lấy cái hộp thiếc và chuyền nó cho anh, sốt sắng hy vọng anh sẽ không thấy cô đỏ mặt.

Anh nhìn quanh xưởng làm việc của cô, thích thú ngắm nghía tất cả các sản phẩm làm bằng tay của cô khi anh mô tả chi tiết cho cô nghe về một phòng cấp cứu vào một đêm thứ Bảy. Cô đang định mời anh uống thêm

chút sô cô la nóng nữa thì thấy anh ngáp dài. “Nhà anh có xa đây không?” Cô gần như thì thầm những lời đó.

Thứ năng lượng cảm xúc mà cô đã cảm thấy khi anh suýt hôn cô chắc hẳn không thể chỉ đến từ một phía, đúng không? Nó có vẻ quá mạnh mẽ. Và dù cô biết anh yêu quý chiếc xe của anh nhiều thế nào, nhưng anh thực sự không cần vào nhà để uống một tách sô cô la nóng. Song cô không muốn tự biến mình thành một con ngốc bằng cách quá chủ động. Cô chợt cảm thấy khá ngại ngùng.

“Ừm. Khá xa.” Anh nháy mắt với cô nhưng cô không thể hiểu nổi vẻ mặt anh.

Cô hít một hơi. “Trừ phi anh phải đi đâu đó rất sớm vào ngày mai hay đại loại thế...” cô ngừng lại.

“Thật ra sáng mai tôi không phải làm gì cả.” Laurence nói.

Cô quyết định đánh liều một phen. “Anh có thể ngủ lại đây,” cô nói trước khi mất hết can đảm. “Chiếc sofa trong xưởng làm việc có thể mở ra thành một chiếc giường đôi.” Ồ, tại sao cô lại nói thêm chữ “đôi” trong khi chỉ cần nói “giường” là đủ nhỉ? Cô cảm thấy mặt mình lại đỏ bừng.

“Tôi không muốn làm phiền cô.”

Tại sao anh lại quá lịch sự như thế? Cô không phải là bà cô già chưa chồng của anh. Cô cười với vẻ căng thẳng. “Dĩ nhiên là tôi chẳng thấy phiền gì cả!” cô nói. “Nếu phiền thì tôi đã không mời anh ở lại. Tôi sẽ đi lấy ít đồ trải giường. Anh có thể mở cái sofa ra. Có một cái lẫy ở đâu đó.”

Trong lúc tìm chiếc chăn lông vịt và ít ga trải giường, cô tự hỏi cô có nên làm gì không. Tại sao chuyện này lại khó khăn đến thế? Chắc chắn là vì cô không quen làm một việc như thế này. Có lẽ cô nên quyến rũ anh vào phòng ngủ của cô và quên đi cái giường sofa. Nhưng đó không phải là phong cách của cô và, dù sao đi nữa, cô nhớ rằng giường của cô đang

vương vãi quần áo - trông chẳng lành mạn chút nào. Nếu anh muốn ngủ, một mình, anh có thể làm thế và cô sẽ không bị mất mặt. Không phải là cô nhất thiết mong muốn có một cuộc làm tình nóng bỏng, cuồng nhiệt với anh (mặc dù một phần trong cô đang khao khát điều đó), nhưng cô muốn anh hôn cô.

Chiếc giường sofa trông rộng rãi một cách đáng xấu hổ khi Elsa quay lại với đồng chăn gối. Họ cùng nhau sắp xếp nó, xếp đặt những cái gối, cố gắng cố định cái ga lót giường.

“Xong rồi,” cô nói. “Tôi hy vọng anh sẽ thấy thoải mái.”

“Sau những gì đã trải qua tối nay thì được ngả lưng trên một tấm ván cũng là quá thoải mái rồi.”

“Sao anh không nói sớm? Tôi có một tấm ván tử tế mà tôi có thể sắp xếp cho anh,” cô trêu anh, cảm thấy bạo dạn hơn.

Anh bật lên tiếng cười mệc mội và rồi nhìn cô dưới ánh sáng êm dịu của chiếc đèn bàn. “Lại đây đi.” Anh choàng tay quanh người cô và ôm cô rất lâu. Rồi, sau khoảng thời gian chờ đợi và thắc mắc ngỡ như cả một thế kỷ đối với Elsa, anh tìm đến miệng cô.

Bất cứ nghi ngờ nào còn sót lại về những cảm xúc cô dành cho Laurence đã bị xua tan ngay sau khi môi anh chạm môi cô. Cô ham muốn anh kinh khủng và biết rằng anh cũng cảm thấy như thế. Nụ hôn cứ kéo dài mãi; họ chỉ ngừng lại để thở, và rồi miệng họ lại tìm đến nhau và tiếp tục quấn lấy nhau.

Cuối cùng họ ngồi lên giường. Chiếc váy ngủ của Elsa mở tung và Laurence đưa tay mon trón làn da và bầu ngực cô.

Đáp lại, cô cởi khuy áo anh và tuột áo anh xuống. Bộ ngực của anh thật tuyệt vời và khi bàn tay cô ngấp ngừng khám phá nó, cô nghĩ một cơ thể đàn ông cường tráng mới tạo hứng thú làm sao.

“Elsa,” sau đó anh nói, khàn khàn. “Chúng ta phải quyết định có nên tiếp tục hay không.”

Cô biết cô muốn làm gì: một tia chớp nhận thức trong cô mách bảo rằng cô không muốn ngừng lại và cô phải nói thế. Laurence sẽ không tiếp tục nếu cô tỏ ra miễn cưỡng chỉ trong một tích tắc.

“Nếu em muốn tiếp tục thì tôi sẽ phải đi ra xe của tôi.”

“Tại sao?” Trong một thoáng hoảng hốt, cô tự hỏi phải chăng anh vừa đột nhiên nhớ ra là anh chưa khóa nó, nếu vậy thì tâm trí anh đã không hòa hợp với cô như cô nghĩ.

“Bao cao su,” anh nói thẳng. “Vật bất ly thân của một người đàn ông tử tế - hay chí ít thì, đôi khi là như vậy. Chúng vẫn nằm trong ngăn chứa đồ trên xe. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Elsa sắp xếp cho chiếc giường thoải mái hơn trong lúc chờ đợi, nhưng Laurence hẳn phải di chuyển với tốc độ ánh sáng. Anh quay lại trước cả khi cô có thời gian để nhớ anh.

Chương 34

Elsa thức dậy và cảm thấy mình có điều gì đó khang khác. Một giây sau cô nhận ra nó là gì. Nguyên nhân của sự thay đổi to lớn này đang nằm ngủ bên cạnh cô. Anh thật tuyệt vời. Cô nhích lại gần anh hơn một chút, định bụng nhẹ nhàng đánh thức anh dậy nhưng rồi cô chợt nhớ ra.

“Chết tiệt!” cô lầm bầm. “Tại sao một gói chỉ có ba chiếc chứ!”

Cô thở dài thật sâu và rón rén hết mức khi ra khỏi giường để không làm anh tỉnh giấc. Nếu không còn chiếc bao cao su nào thì sẽ không thể có thêm lần làm tình nào nữa và cô thực sự không biết liệu cô có thể rúc vào người anh mà không ham muốn chuyện đó không. Cô cũng không muốn gây áp lực với anh.

Khó mà không cảm thấy tự mãn, cô nghĩ, khi nước cuốn trôi hàng tấn keo xịt tóc và, một cách miễn cưỡng, đêm hoan lạc của họ. Cơ thể cô nhìn bề ngoài vẫn vậy nhưng cảm giác hoàn toàn khác biệt. Khi cô đóng vòi sen, cô kiểm tra gương mặt mình để tìm kiếm những dấu vết yêu đương và chắc chắn rằng cô có thể thấy chúng. Các bạn học của cô thường gọi nó là “vẻ hồng hào sau cuộc ái ân”. Cô không nên về thăm bố mẹ vào Chủ nhật này - mẹ cô chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Laurence đã có mặt trong căn bếp nhỏ trước cô, rửa những cái tách cao và đun nước.

“Chào buổi sáng!” cô vui vẻ nói, giữ tóc bằng những ngón tay, đột nhiên cảm thấy mình quá hờ hênh khi mặc mỗi chiếc áo phông rộng thùng thình và nở nụ cười. “Em pha trà nhé?”

“Những điều quan trọng phải được giải quyết trước,” anh nói và ôm cô vào lòng. “Ồ,” anh tiếp tục. “Em không mặc quần lót. Thú vị thật đấy.”

Một lát sau, cô thở dài và gỡ mình ra. “Em nên mặc nó vào.”

Anh trao cô nụ hôn cuối cùng đầy lưu luyến trước khi buông cô ra. “Ừ, anh cũng nghĩ vậy.”

Miễn cưỡng rời khỏi anh, cô nói, “Em có một cái khăn tắm to và đẹp nếu anh muốn tắm?”

“Đủ to cho hai người không?”

Cô cười. “Phòng tắm không đủ rộng cho hai người. Anh phải để ý khuỷu tay ngay cả khi chỉ có mình anh trong đó. Em sẽ làm bữa sáng.”

Vẫn còn cô vồ yêu một cái lên mông cô, anh đi qua cô vào phòng tắm.

“Em rất xin lỗi. Em đã hết sạch bánh mì,” Elsa nói khi Laurence quay lại trong chiếc áo sơ mi khá nhàu nhĩ, với tay áo xắn lên. Trông anh không còn vẻ tao nhã như tối qua nhưng hoàn toàn thích hợp với cô. “Em thường để cả một ổ trong tủ lạnh và cắt từng miếng một khi em cần, nhưng phần cùi bánh đó là mẩu cuối cùng.”

“Chà, thế thì không được rồi!”

Elsa cười, chủ yếu là vì ngạc nhiên. Bình thường Laurence luôn rất lịch sự. Một đêm hoan lạc rõ ràng cũng có tác động đến anh. “Em biết, chúng ta ra ngoài ăn sáng vậy!”

“Em có biết chỗ nào không?”

Cô gật đầu. “Một quán rượu thú vị có những cái bánh mì kẹp thịt xông khói tuyệt vời. Nó hơi xa nhưng cà phê ở đó cũng rất ngon! Chúng ta có thể mua báo Chủ nhật.” Cô ngừng lại. “Hay anh muốn về nhà?” cô hỏi, cố gắng không tỏ ra quá lo lắng. Cô không muốn anh đi - chỉ ít cũng không phải trong vài giờ tới. Cô muốn biết mọi điều về anh, loại nhạc yêu thích, đồ ăn, những thứ anh đọc - tất cả.

“Không, bánh mì kẹp thịt xông khói và báo Chủ nhật có vẻ hay đấy.”

Cô bạo gan trêu anh: “Anh không muốn em lái xe của anh để anh có thể lái xe của Jamie về trả cho anh ta đấy chứ?”

Cái cách anh nhìn cô, với đôi mắt nheo lại và nụ cười nửa miệng, khiến cõi lòng cô xao động. “Jamie có thể tự đến lấy xe của cậu ta. Anh đã làm quá đủ cho cậu ta rồi.”

Cô gật đầu. “Đúng vậy. Thôi, em đi mặc quần áo đây.”

“Đừng quá ‘kín cổng cao tường’ nhé.”

Cô quay lại nhìn anh, đầu nghiêng sang một bên dò hỏi.

“Ý anh là, hôm nay là một ngày đẹp trời và sẽ khá nóng bức đấy.”

Cô cười. “Vâng, nhưng vì hôm nay là một ngày đẹp trời, nên chúng ta có thể bỏ mui xe không?”

“Dĩ nhiên rồi. Anh đợi em ở dưới nhé.”

Ôi, thật là vui, Elsa nghĩ khi cô lôi một chiếc váy ra khỏi tủ quần áo. Chất của nó khá đẹp. Cô đã may nó bằng phần vải thừa của một thứ khác. Tiếc là nó khá ngắn vì vải không còn nhiều nên trước đây cô chưa bao giờ thật sự mặc nó. Đột nhiên độ ngắn của nó lại có vẻ thích hợp. Cô quyết định

không thoa kem nhuộm da. Những đường kẻ sọc, dù trông rất hấp dẫn trên miếng thịt lợn ba chỉ muối, không đẹp mắt chút nào trên những đôi chân.

Đáng lẽ cô phải biết rằng xe thể thao và váy ngắn là một sự kết hợp tồi tệ. Cô đã ngồi trong xe anh khá nhiều lần, nhưng vẫn bị sốc khi nhận ra cô sẽ không tránh khỏi việc lộ quần lót. Tuy nhiên, cô chẳng thể làm được gì. Dù sao anh cũng đã từng nhìn thấy nó rồi. Cô vụng về trèo lên xe và đóng cửa lại.

“Được rồi, ờ, nó nằm ở Bronnley, cách đây có vài dặm thôi. Rẽ trái ở ngã tư.” Sau khi hướng dẫn anh, Elsa dành cả quãng đường còn lại để kéo cái váy một cách tế nhị. Cô đã không nhét nó xuống dưới thân mình khi cô trèo lên xe và bây giờ nó bị tóe lên, phơi bày không chỉ cặp đùi của cô. Cô không muốn Laurence nghĩ cô đang dẫn dắt anh tới một việc mà anh có thể không muốn. Rồi cô nghĩ tới nhà vệ sinh trong quán rượu, ở đó ắt hẳn có một cái máy bán bao cao su. Cô đỏ mặt với niềm khoái lạc tội lỗi. Sau nhiều năm trinh bạch, cô đột nhiên trở thành một kẻ nghiện tình dục! Quả là thú vị.

Họ đang ngồi bên một cửa sổ lòi ngập nắng, cố gắng giải ô chữ trên báo, nhấm nháp cà phê và đợi bánh mì thì điện thoại của Laurence đổ chuông. Elsa lờ nó đi. Cô muốn giải một ô chữ để chứng tỏ cô không dốt nát và đang suy nghĩ về một phép đảo chữ cái.

“Của em đây,” anh nói, và đưa điện thoại cho cô.

Nhận điện thoại từ máy người khác là một việc dễ gây kinh hoàng; đó chỉ có thể là một cuộc gọi khẩn cấp.

“Elsa à?” Đó là Sarah và cô ấy có vẻ khá lo lắng, “on Chúa! Tôi đã cố gắng liên lạc với cô từ nãy tới giờ! Điện thoại của cô tắt máy, hoặc hết pin hay đại loại thế. Tôi đã thử gọi vài lần và rồi tôi buộc phải gọi cho Bron. Cô ấy nói tôi qua cô đi dự dạ hội và khi tôi vẫn không thể liên lạc được với cô, tôi đã xin số của Laurence từ Vanessa.”

Elsa nhận ra điện thoại của cô vẫn đang nằm trong cái túi xách tay thời kỳ Nhiếp chính, nơi nó hẳn đã lặng lẽ tắt ngúm. “Có chuyện gì khẩn cấp vậy?”

“Carrie! Cô ấy đang trên đường tới nhà cô.”

“Vào một ngày Chủ nhật?”

“Xin lỗi, ngày mai cô ấy lại đi rồi. Cô ấy sẽ quyết định chọn cái váy nào. Tôi nghĩ hẳn là Mandy đã giục cô ấy. Chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà cô khoảng mười một giờ. Được chứ?”

Không, không được. Căn hộ kiêm xưởng làm việc của cô có lẽ vẫn còn đầy những dấu vết của chuyện xảy ra tối qua. Laurence nhìn cô chăm chú. Cô nhún vai.

“Elsa?” Sarah rít lên.

“Ôi Chúa ơi. Được, được. Chúng tôi sẽ về đó nhanh nhất có thể.” Cô ngắt máy và nhìn Laurence.

“Không còn thời gian để ăn sáng à?” anh nói, với sự kết hợp chết người của cái nhướn mày và nụ cười.

“Ừm,” cô thừa nhận, nhưng đúng lúc đó nhân viên phục vụ thông báo từ quầy bar rằng bữa sáng của họ đã xong. “Carrie và mọi người đang trên đường tới nhà em. Có nghĩa là cuối cùng cô ấy đã quyết định chọn mẫu thiết kế nào, nhưng...”

“Em không muốn mọi người biết chúng ta đã làm gì đêm qua?”

“Vâng. Em không muốn tỏ ra khó tính nhưng chuyện đó khá là đáng xấu hổ.”

“Chúng ta sẽ mang theo bánh mì và ăn trên đường về,” Laurence nói.

Cô tới quầy bar, trả tiền và gói những cái bánh vào giấy ăn trước khi Laurence kịp có cơ hội nói với cô rằng anh không cho phép người khác ăn trong xe của anh. Cô hoàn toàn không biết đây có phải là một quy tắc vàng của anh không, nhưng nếu đúng là thế, cô hy vọng con đói sẽ xoa dịu thái độ của anh.

“Lúc nào anh muốn cắn một miếng thì bảo em nhé,” cô nói, đã ăn hết nửa cái. “Em không nhận ra là em đói thế nào cho đến khi em bắt đầu ăn.”

“Bữa ăn gần nhất của chúng ta là bữa tối đêm qua. Và từ đó tới giờ đã có rất nhiều chuyện xảy ra.”

“Ừm,” cô đồng ý với cái miệng đầy bánh. “Và ngoài việc phải dọn dẹp để đảm bảo rằng không còn sót lại một bằng chứng buộc tội nào, em thật sự rất mừng vì cuối cùng đã có thể bắt đầu làm chiếc váy đó. Cô ấy là một cô gái đáng yêu nhưng lại là một khách hàng ‘ác mộng’. Cô ấy cứ liên tục đổi ý về mọi chuyện. Chà, một khi em đã bắt đầu làm chiếc váy, cô ấy sẽ không thể đổi ý được nữa! Em sẽ phải nói với cô ấy như thế.” Cô ngừng lại. “Anh không thể đi nhanh hơn một chút à?”

Laurence liếc nhìn cô, và đột nhiên, cô ước gì cô đã không nói thế khi đuôi xe chúc xuống và họ vọt lên phía trước.

Sarah, Bron, Hugo và một người đàn ông mà Elsa không biết, nhưng nghĩ là cô đã gặp ở đâu đó, đều đang đợi bên ngoài cửa nhà cô khi họ về đến nơi.

Khi cô lúng túng đặt chân xuống vỉa hè, Elsa nghe Bron nói, “Sáng nay cô không mặc quần đen như mọi khi à?”

Elsa nhăn mặt và tìm chìa khóa. “Rất xin lỗi vì đã để mọi người phải chờ. Chúng tôi vừa mới đi ăn sáng. Chúng tôi đã chén xong bữa sáng trên đường về đây.”

“Không sao,” Sarah nói. “Cô đã về trước khi Carrie đến, đó mới là điều quan trọng. Nhưng cô nên sạc pin điện thoại đi.”

Khi dẫn đường lên cầu thang đến căn hộ và xưởng làm việc của cô, Elsa nói, “Xin lỗi, tối qua khi ra ngoài tôi đã biết pin điện thoại hơi yếu, nhưng rồi lại quên sạc nó khi về nhà.”

“Có lẽ cô bị phân tâm bởi những chuyện khác,” Bron lẩm bẩm.

Khi cả nhóm bước vào xưởng làm việc, chiếc sofa, vẫn trong hình dạng chiếc giường, đập ngay vào mắt mọi người. Elsa liếc nhìn Laurence và vốc cái chăn lông vịt lên. Laurence bắt đầu biến nó trở lại thành một cái sofa. Anh đang cắn môi, cố gắng nín cười.

Sarah, linh hồn của sự tế nhị, lên tiếng để đánh lạc hướng. “Mọi người có biết nhau không? Elsa, cô không biết James, đúng không?”

Elsa mỉm cười với anh, ôm chặt những cái gối. “Hình như anh đã có mặt ở đám cưới của Ashlyn? Tôi trông anh quen quen.”

“Đúng vậy. Tôi vẫn nhớ cô. Cô là phù dâu.”

“Còn tôi là phù rể,” Laurence nói.

Bron bắt gặp ánh mắt Elsa, nhướn mày và hất đầu về phía Laurence. Elsa biết nét ửng đỏ trên khuôn mặt cô sẽ nói cho Bron biết mọi điều mà cô ấy muốn biết.

“Hugo?” Sarah nói, có lẽ để Elsa bớt ngại ngùng. “Anh và Laurence có biết nhau không? Hugo là một nhiếp ảnh gia. Carrie muốn có vài bức ảnh tự nhiên lúc cô ấy chọn váy và những chuyện tương tự.”

“Dĩ nhiên là chúng tôi biết nhau,” Hugo nói với vẻ thoải mái. “Chào, Laurence. Mọi chuyện thế nào?”

“Khá bận rộn,” anh nói. “Tôi qua tôi đã đưa Elsa đến một buổi dạ hội và cuối cùng phải chở một anh chàng bị thương nặng ở tay đi cấp cứu.”

“Elsa!” Bron nói. “Cô không bị dây máu lên cái váy đáng yêu của cô chứ?”

“Ồ không. Elsa không đi với chúng tôi đến bệnh viện. Cô ấy chở vợ anh ta về nhà bằng chiếc Morgan của tôi.”

Mọi người im lặng trong một thoáng. “Chúa ơi!” Hugo nói. “Tôi không thể tin là anh lại để cho cô ấy... không có ý xúc phạm đâu,” anh nói tiếp với Elsa. “Nhưng chiếc Morgan của anh ấy...”

“Cô ấy lái nó rất chuẩn,” Laurence tự hào nói.

“Nhưng anh không thể đợi cho đến sáng rồi mới tới kiểm tra, đúng không?” Hugo cười nói.

“Phải,” Elsa đáp thẳng thừng. “Giờ thì tôi sẽ đi cất mấy thứ này rồi pha ít trà. Laurence và tôi đã ăn bánh mì kẹp thịt xông khói và tôi đang muốn uống một tách.”

“Tôi cũng vậy,” Bron nói. “Tôi sẽ đi ra xe lấy cái bánh giã.”

“Để tôi đi cho,” James nói.

“Vậy tôi sẽ giúp cô pha trà,” Bron nói. “Thế nào?” cô thì thầm khi tìm mấy cái tách và những túi trà trong khi Elsa đun nước, vẻ mặt mơ màng của Elsa đã nói lên tất cả. Trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác ghen tỵ. Nhưng không phải là cô tức tối với hạnh phúc của Elsa.

“Ôi, Bron, anh ấy quá tuyệt vời! Chúng tôi đã không dừng lại...”

“Quá nhiều thông tin! Tôi may mắn thật đấy.”

“Chuyện giữa cô và James vẫn không tiến triển à?” Elsa hỏi với vẻ thông cảm.

Bron thở dài. “Tôi biết đàn ông được cho là nghĩ đến tình dục 24/7^[58], nhưng tôi cho rằng thứ mà James nghĩ tới 24/7 là những luống hoa thì đúng hơn!”

Elsa cười khúc khích. “Buồn cười thật đấy.”

Bron lắc đầu, cố gắng không cười. “Không, thảm hại thì có. Cô có đường không? Nào, mang những thứ này ra thôi.”

James quay lại, bê theo một thứ trông như một cái kẹo que hình cầu khổng lồ và một cái hộp nhựa. “Tôi mang cả bánh ngọt vào luôn, như thế có được không?”

“Được, tốt quá. Tôi muốn Carrie thử nó.”

James cười. “Và cô tình cờ có sẵn một ít bánh ngọt khi nghe nói cô ấy đang tới hả?”

Bron nhún vai.

“Bánh ngọt!” Hugo nói, sà tới cái hộp mà Bron đang mở. “Tôi rất thích bánh ngọt!” Và anh lấy một miếng thật lớn, ngay sau anh là Laurence. Những người khác lấy những miếng vừa phải hơn. Trông nó thật sự rất ngon lành.

“Ngon chết đi được, Bron ạ,” Hugo nói, định lấy thêm một miếng nữa.

“Đừng ăn hết!” Sarah nói. “Phải để lại một ít cho Carrie và Mandy nữa...”

“Còn nhiều mà,” James nói. “Đừng lo.”

“Nó thật sự rất ngon,” Sarah nói. “Cô giỏi lắm, Bron. Và cái bánh giả kia mới đẹp làm sao chứ? Cô đã làm thế nào vậy?”

“Dễ thôi,” Bron nói. “Nó chỉ là một quả bóng với lớp kem phủ bên ngoài. Cái bánh thật sẽ được đặt trên thứ này.”

“Thứ này” là cái cọc gắn những cái đĩa kim loại hiện đang được cắm vào một cái chậu đá. “Thật ra tôi không biết liệu Carrie có muốn thấy nó không, nhưng tôi mang nó đến chủ yếu để cho cô và mọi người xem.”

“Chỉ cần cái bánh thật đẹp bằng một nửa cái bánh giả này là đã tuyệt lắm rồi,” Sarah nói. “Cô thật tài giỏi.”

Hugo, trước sự bối rối của Elsa, đã bắt đầu tha thần xung quanh để chụp ảnh. “Xin lỗi,” anh nói khi bắt gặp vẻ lo lắng của cô. “Tôi đang chụp vài bức ảnh tự nhiên trước đám cưới.”

“Đúng vậy,” Sarah nói. “Mandy cứ khăng khăng bắt Hugo tới đây.” Cô thở dài. Cô vẫn chưa quen làm việc cùng anh. Những cảm xúc của cô đang bị xáo trộn và cô không thích như thế. Cô khó mà tỏ ra chuyên nghiệp như lúc bình thường khi có mặt anh nhưng cô không thể không vui mừng khi được gặp anh. Cô cảm thấy rất bối rối.

“Quả là hữu ích khi có một người sẵn sàng ăn bánh ngọt ở bên cạnh,” Bron nói. “James đã không ăn nó nữa.”

“Không phải mãi mãi, chỉ trong một vài ngày thôi,” anh nói.

“Tôi phải lấy các mẫu thiết kế của tôi ra,” Elsa nói, đi tới một cái tủ lớn trong góc phòng. “Tôi có bốn mẫu thiết kế ở đây và đủ các mẫu vải để cô ấy xem trông chúng sẽ thế nào khi được chồng lên nhau.”

“Ôi chào,” Bron nói, nhìn vào bản vẽ của Elsa. “Chúng đẹp như trong truyện cổ tích vậy.”

“Anh thích cái này nhất,” Laurence nói.

“Đó là váy của Lily,” Elsa nói. “Em đã hoàn thiện nó. Nó nằm dưới lớp vải phủ đằng kia kìa.”

“Ừm. Nó đơn giản hơn tất cả những cái này,” Laurence tiếp tục.

“Tôi không nghĩ Carrie muốn những kiểu đơn giản,” Bron nói.

“Chà, chúng ta sẽ biết điều đó ngay thôi,” Hugo nói, nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cô ấy tới rồi kìa!”

Chương 35

Sarah quan sát khi Elsa nói chuyện với Carrie và Mandy về những mẫu thiết kế của cô ấy. Cô cảm thấy rất ấn tượng. Từ khi Elsa bị buộc phải mặc váy phù dâu chưa đầy hai tháng trước, cô ấy đã biến thành một người tự tin hơn rất nhiều. Cô ấy vẫn luôn xuất sắc trong công việc nhưng bây giờ ở cô ấy còn toát lên một vẻ rạng rỡ, linh lợi mà trước kia không hề có. Cô cảm thấy Laurence ắt hẳn đã đóng góp công lao không nhỏ trong chuyện này.

Bron cũng rất xuất sắc. Carrie và Mandy đã ăn khá nhiều bánh so với những người quá quan tâm tới việc giữ gìn vóc dáng mảnh mai, và Carrie thích mê những cái bánh giả đến nỗi cô ấy sẽ yêu cầu xếp một loạt bọn chúng dọc theo lối xe chạy nếu cô ấy không bị gài lại bởi Mandy và Sarah và cô nàng Bron đang kinh hoảng.

Món dụng cụ ấn tượng dùng để đỡ cái bánh thật đã được trầm trồ khen ngợi và những bức phác họa cho sản phẩm cuối cùng đã được công nhận là thứ Carrie muốn có.

James và Laurence đã chuồn đến quán rượu ngay khi có cơ hội đầu tiên. Bây giờ Hugo là người đàn ông duy nhất còn lại trong phòng, chụp ảnh, pha trò, nhẹ nhàng đùa giỡn. Sarah cố gắng không nghĩ đến anh và tới gia nhập với Carrie và Elsa bên bản vẽ của Elsa.

“Tôi chọn cái này, Sarah ạ,” Carrie nói, gõ gõ vào bức phác thảo. “Chỉ có điều nên đính thêm nhiều pha lê hơn. Tôi muốn mình lấp lánh như một nàng tiên!”

Sarah nhìn vào bản vẽ và thấy nó đã khá lung linh. “Cô muốn đính thêm pha lê vào đâu nữa, Carrie? Tôi thấy chẳng còn chỗ nào để cô có thể nhét vừa chúng nữa cả.”

“Đọc theo những đường may nổi của ngực váy,” Elsa nói. “Chúng sẽ thu hẹp dần thành một điểm và rồi xòe ra khi tà váy xẻ đôi. Hãy hình dung ra kiểu ngực váy của Nữ hoàng Elizabeth đệ Nhất.”

“Bà ấy còn được gọi là Nữ hoàng Tiên, đúng không?” Bron nói.

“Hình như vậy,” Hugo đồng ý, chụp ảnh Mandy và Carrie bên nhau, đang chỉ vào một mảnh vải nylon đính pha lê ánh lên như tơ nhện.

“Cô có định đeo thêm đôi cánh không?” Bron hỏi. “Để hoàn thiện về tiên nữ?”

Sarah bắt gặp vẻ mặt kinh hoàng của Elsa.

“Không,” may mắn thay, Carrie nói. “Tôi nghĩ điều đó sẽ hơi lộ bịch.”

Vài người thăm thử phào nhẹ nhõm.

“Cô có thể hoàn thành nó trong vòng ba tuần không?” Sarah khẽ hỏi, trong khi Carrie lại đang tạo dáng cho Hugo chụp ảnh.

“Có chứ,” Elsa nói. “Tôi sẽ phải làm rất gấp rút, nhưng bây giờ tôi cũng chẳng có việc gì khác. Có thể một cô bé thực tập sẽ tới giúp tôi đính những viên pha lê.”

“Còn những chiếc váy cho phù dâu?” Mandy, người luôn sẵn sàng đưa ra những đòi hỏi thay cho Carrie, bây giờ có vẻ bối rối vì Carrie không những không chọn váy cưới trước, mà cô ấy còn rất mập mờ với trang phục của các phù dâu.

“Chúng sẽ đơn giản hơn váy của Carrie nhiều,” Elsa nói. “Vì vậy mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Tôi vừa nảy ra một ý,” Carrie nói. Mọi người đều nín thở. “Mặc dù đôi cánh có vẻ lố bịch với tôi, nhưng trông chúng sẽ rất đáng yêu đối với những cô bé. Mọi người có nghĩ thế không?”

Elsa kiên quyết. “Nếu tôi đơn giản hóa váy của chúng hơn nữa, chúng có thể có đôi cánh. Tôi nghĩ đôi cánh sẽ khá dễ thương và tôi hoàn toàn có thể làm được chúng, nhưng với lượng pha lê hiện có trên mẫu thiết kế, chúng sẽ khiến cái váy trở nên quá rườm rà.”

“Ồ, được thôi! Cô quyết định dùng bao nhiêu trang kim thì tùy cô, miễn là tôi có thể có những đôi cánh,” Carrie nói.

“Cừ lắm, Elsa,” Bron và Sarah thì thầm.

Khi mọi chuyện đã được giải quyết và mọi người có vẻ hài lòng, hoặc sẽ hài lòng, với những chiếc váy và cái bánh, Mandy nhìn đồng hồ và nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi, cung à. Thật là tuyệt phải không! Cô hẳn rất hài lòng vì Carrie cuối cùng đã quyết định chọn chiếc váy nào, Elsa nhỉ.”

“Tôi nghĩ đó là sự lựa chọn tuyệt vời,” Elsa đồng ý, kìm nén nổi tức giận mà cô đã chịu đựng bao ngày qua khi không biết mình sẽ phải làm gì cho đến phút chót. “Và nếu chị muốn một cái cổ áo xếp nếp dựng đứng thì hãy cho tôi biết. Nó có thể làm cho Carrie trông càng giống một nàng tiên hơn.”

Sau nhiều nụ hôn gió chào tạm biệt, Mandy và Carrie cuối cùng cũng rời đi.

“Cô có vẻ khá căng thẳng, Sarah ạ,” Elsa nói, cô rõ ràng đang rất hào hứng.

Sarah nhún vai. “Có lẽ bây giờ tôi sẽ phải tìm một cỗ xe ngựa xinh đẹp được kéo bởi hai con ngựa trắng, để hợp với cái chủ đề thần tiên này. May mắn là tôi nghĩ tôi biết một cỗ xe như thế.” Cô nhìn bạn mình với vẻ nghiêm túc. “Cô thật tuyệt vời, Elsa ạ. Cô đã đối phó với Carrie quá tốt. Tôi biết tôi có thể tuyệt đối tin tưởng cô. Chiếc váy này sẽ mang lại cho cô cả một gia tài, tôi hứa đấy. Cô sẽ phải thuê một nhân viên thực thụ, đừng bận tâm đến những cô bé thực tập.”

“Chà, cảm ơn vì đã chọn tôi may váy cho Carrie,” Elsa nói, ôm Sarah.

“Cả cô nữa, Bron, cái bánh ngon lắm, những cái bánh giả trông cũng rất tuyệt vời...”

Họ sẽ còn tiếp tục khen nhau lâu hơn nữa nếu Hugo không khoác một tay vào cánh tay Elsa và tay kia vào cánh tay Sarah. Anh nhìn thẳng vào Bron với ánh mắt mạnh mẽ, tập trung hết sức mạnh của vẻ lịch thiệp. “Nào, các quý cô. Hãy đến nhập cuộc với những người còn lại ở quán rượu. Chúng ta có nhiều điều cần chúc mừng lắm đấy.”

“Tôi thực sự phải bắt tay vào việc ngay,” Elsa nói.

“Không. Hôm nay là Chủ nhật, cô có thể uống rượu mừng trước, rồi sau đó hăng làm việc. Cô cũng vậy, Sarah ạ. cả Bron nữa. Không ai được nhấc một ngón tay cho đến khi các cô biết được mình đã làm tốt thế nào. Đi nào.”

“Anh ta cực kỳ độc đoán, đúng không?” Sarah nói với Bron, vẫn khoác tay Hugo.

“Ừm,” Bron đồng ý. “Tôi khá thích điều đó!”

Sarah không nói gì nhưng cô quyết định rằng vào thời khắc đặc biệt đó cô cũng khá thích điều đó.

James và Laurence đang ngồi giữa những tờ báo Chủ nhật. Họ rõ ràng đã được tận hưởng một khoảng thời gian nhàn nhã trong khi những người khác bận bịu với Carrie. Họ đều đứng dậy và ba cô gái len lỏi vào giữa họ và ngồi phịch xuống những cái ghế bành mềm.

“Nào,” Hugo nói. “Đây là một buổi uống mừng. Chúng ta có muốn sâm banh không?”

“Tôi đồ rằng mọi chuyện đã diễn ra tốt đẹp?” James nói.

“Đúng vậy,” Elsa nói. “Nhưng tôi không uống sâm banh đâu, cảm ơn, Hugo. Tôi không muốn làm một kẻ phá đám nhưng lát nữa tôi thực sự phải làm việc và tôi đã khá mệt rồi.” Cô liếc nhìn Laurence, anh nháy mắt đáp lại cô. Một phần trong cô muốn được ở đây với riêng mình Laurence. Cô hy vọng họ sẽ có ít nhất một khoảnh khắc riêng tư để sắp xếp một cuộc hẹn khác trước khi anh lại bắt đầu vội vã đi đâu đó.

“Tôi muốn một ly vang trắng,” Bron nói, không như những người khác, lát nữa cô *không* phải làm việc.

“Sarah,” Hugo nói. “Còn cô? Nếu cô thích sâm banh, tôi chắc chắn có thể thuyết phục họ bán nó theo ly.”

Cảm thấy xúc động, Sarah mỉm cười với anh trong một vài giây. “Không, cảm ơn. Thứ tôi thực sự muốn uống là một ly bưởi ép pha soda.”

“Cô chắc chứ? Tôi biết cô thích một chút sâm banh.” Anh cười với cô.

Sarah bắt đầu nhận thấy các bạn của cô đang theo dõi cuộc trao đổi này và cô khẽ đỏ mặt. Cô gật đầu và quay sang James, người ngồi cạnh cô.

“Cái giá đựng bánh đó tuyệt thật đấy!” Và họ tán gẫu về chuyện bạn có thể tạo ra nó dễ dàng thế nào nếu bạn biết cách.

Hugo mang đồ uống quay lại và khi anh chia chúng cho mọi người, Sarah lại thấy mình thắc mắc về Electra. Mặc dù cô ta cực kỳ hấp dẫn, nhưng nếu anh đã quen biết cô ta quá lâu, chắc chắn anh phải thấy cô ta không phù hợp với anh chứ? Hay đó chỉ là mơ tưởng của cô? Có lẽ họ hoàn toàn hợp nhau. Có lẽ anh muốn một điều gì đó hơi khác biệt, kỳ lạ, một người thích phiêu lưu và sẽ không kè kè bên cạnh anh suốt ngày.

“Này, Hugo,” Laurence hỏi, xen vào những ý nghĩ của cô. “Anh có phát chán với chuyện váy vóc của cánh đàn bà con gái này không?” Anh nháy mắt với Elsa, cô đỏ mặt, mỉm cười và nhìn xuống đất.

“Ồ...” Hugo bắt đầu nói.

“Anh ấy cực kỳ giỏi,” Bron nói. “Tôi đã xem khá nhiều tác phẩm của anh ấy trong các cuốn album của Sarah - thật tuyệt vời!”

“Chà, cảm ơn cô, Bron.” Hugo cúi đầu. “Nhưng đó không phải là tất cả những gì mà tôi làm.”

“Đúng vậy,” Elsa nói. “Bộ sưu tập ảnh của anh ấy rất ấn tượng.”

Hugo lại cúi đầu và cười.

Sarah đã luôn phân vân liệu cô có nên thú nhận là đã đến thăm triển lãm của anh trước cả khi nó mở cửa không. Bây giờ sẽ là thời điểm thích hợp, nhưng liệu cô có bị coi là một kẻ rình rập? Cô quyết định phải dừng cảm. “Thật ra, Hugo ạ, tôi đã định nói với anh điều này. Anh biết cái triển lãm mà anh tham gia chứ?”

Anh cười. “Tôi nghĩ là có. Xét cho cùng, tôi đã tham gia nó mà.”

“Ồ, tôi đã đến xem nó. Lúc đó tôi cũng đang có việc ở gần đấy.” Đây là một lời nói dối, nhưng chỉ là một lời nói dối chẳng mấy tai hại. “Vì vậy

tôi đã ghé qua đó. Nó lúc ấy vẫn còn chưa mở cửa.” Cô cười và nhấp một ngụm từ ly của mình. “Nhưng tôi đã gặp bạn anh.” Cô không nhắc đến tên cô ta bởi vì như thế sẽ tạo cảm giác rằng cô quan tâm đến nó đủ để ghi nhớ. “Tên cô ta là gì ấy nhỉ?”

“Electra.”

“Đúng rồi! Một cô gái đáng yêu. Cô ấy đã dẫn tôi đi một vòng. Anh thật sự rất giỏi, Hugo ạ. Anh đang lãng phí tài năng với các đám cưới...” Đột nhiên cô cảm thấy khá e dè.

Elsa và Bron liếc nhìn nhau, bối rối. Tại sao Sarah chưa hề nhắc đến chuyện này?

“VẬY là cô đã xem nó?” Anh háo hức rướn người về đằng trước. Phong thái ung dung tự tại quen thuộc có vẻ đã rời bỏ anh.

“Vâng. Tôi đã nói mà. Tôi nghĩ nó thật tuyệt vời.”

“Nhưng bức ảnh chụp cô. Tôi đã định xin phép...” Anh ngập ngừng, có vẻ không tự tin. Điều đó chẳng giống anh chút nào và Sarah khá xúc động. Anh chàng Hugo tự tin, quả quyết đang lo lắng về sự đồng ý của cô. Rồi cô tự nhủ mình đừng quá ngớ ngẩn như thế. Họ là đồng nghiệp; anh đang tỏ ra chuyên nghiệp, muốn đảm bảo rằng anh đã không phá vỡ bất cứ quy tắc nào.

“Anh có xin phép tất cả những người anh chụp ảnh không - hiển nhiên là anh sẽ làm thế với những người nổi tiếng, nhưng còn tất cả những người còn lại?” Cô tò mò. Việc đó cũng mệt lắm đấy.

“Ồ, không phải lúc nào cũng vậy. Nhưng tôi muốn xin phép cô.”

Sarah trở nên hứng thú với những hơi nước ngưng đọng trên ly nước của cô. “Đó là một bức ảnh đẹp.”

“Ảnh gì vậy?” James hỏi.

“Chỉ là một bức ảnh chụp Sarah ở đám cưới của Ashlyn,” Hugo nói. “Với một trong hai cô bé phù dâu.” Lúc này giọng anh có vẻ hồ hững. Sarah nghĩ cô hẳn đã hiểu lầm sự lo lắng của anh lúc nãy.

Laurence, người nãy giờ nửa nghe chuyện nửa xem chuyên mục ô tô của tờ báo, ngẩng lên. “Có phải anh vừa nhắc đến Electra Handforth-Williams không?” anh hỏi.

“Đúng vậy. Anh biết cô ấy à?” Hugo hỏi.

“Tôi mới gặp cô ấy vài lần. Lần nào cô ấy cũng có vẻ đang trên đường đến một đất nước xa xôi nào đó. Cô ấy có vẻ là một người ưa xê dịch.”

“Phải đấy,” Sarah nói, đánh bạo bình luận về Electra khi cô ấy đã trở thành chủ đề trò chuyện chung. “Rất có máu phiêu lưu.” Sarah cảm thấy ánh mắt chăm chú của Hugo đang nhìn cô nhưng cô lờ nó đi.

“Tôi đã đi quanh châu Âu bằng tàu hỏa sau khi tốt nghiệp,” Elsa nói, “Với một người bạn. Tôi yêu châu Âu nhưng tôi không nghĩ tôi có thể an cư lạc nghiệp ở bất cứ đâu ngoài nước Anh.”

“Anh cũng có cảm giác như vậy đấy,” Laurence nói.

Sarah đang nhìn Hugo, cô thấy anh gật đầu và nghe anh nói, “Tôi cũng thế. Tôi yêu đất nước này, không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống ở bất cứ nơi nào khác. Một ngôi nhà ở miền quê, những con chó và lũ trẻ - ít nhất là ba đứa...” Cô nhìn chăm chăm vào cái ly rỗng của mình. Vậy thì Hugo *đang* làm gì với Electra vậy?

Chương 36

Sarah, Elsa và Bron đang ngồi ở băng ghế sau của một chiếc limousine dài màu trắng. Họ đang trên đường đến dự bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân của Lily, được tổ chức ở một địa điểm không chỉ phục vụ cho các cô gái tham gia những bữa tiệc như thế này, mà còn thuận tiện cho việc đi lại dù bạn sống ở bất cứ chỗ nào.

Elsa đang nghĩ về Laurence và tự hỏi khi nào anh sẽ nhắn tin tiếp. Anh đã lại đi công tác, và hôm đó, sau khi từ quán rượu ra về, họ mới chỉ kịp hẹn nhau “anh sẽ gọi điện cho em” trước khi anh phải lên đường. Anh rõ ràng rất bận rộn vì những tin nhắn của anh hơi ít, dù vẫn thân mật, và những cuộc gọi thì gần như không có. Cô chỉ hy vọng anh vẫn còn hứng thú gặp lại cô khi anh về, mặc dù anh cũng có vẻ khá mập mờ về chuyện đó. Cô không thể ngăn lại cảm giác lo lắng. Đã lâu lắm rồi cô mới thực sự thích một người đàn ông đến vậy.

Bron đang nghĩ về James. Cô nghĩ cô đã “bật đèn xanh” cho anh, nhưng dường như anh vẫn chỉ coi cô là một cô hàng xóm. Và mặc dù vừa mới chấm dứt một mối quan hệ lâu dài, đây là một mối quan hệ tri kỷ, nhưng cô biết cô thực sự thích anh. Đó là một cảm giác đã lâu rồi cô không cảm thấy. Nhưng cô phải trông chờ vào số phận. Anh đang tỏ ra là một người bạn tốt và đó cũng là một niềm an ủi với cô.

Còn Sarah đang nghĩ về Hugo, như cô vẫn liên tục làm thế những ngày này. Tự nhủ rằng anh không còn độc thân cũng chẳng ngăn được cô thôi mơ mộng về anh. Đó là một biện pháp hoàn toàn không có hiệu quả.

“Mọi chuyện thế nào rồi, các cô gái của tôi?” cô nói. “Elsa, những đôi cánh tiên cho các phù dâu được làm đến đâu rồi? Và những chiếc váy nữa? Chắc cô phải cập rập lắm nhỉ?”

Elsa có vẻ khá bình thản với chuyện này. Cô ấy đang mặc chiếc váy có màu đỏ đậm tuyệt vời và vẻ hồng hào, rạng rỡ toát lên từ cô ấy trong buổi sáng Chủ nhật Carrie đến thăm vẫn còn đó, dù đã hơi phai nhạt đi.

“Tôi nghĩ là sẽ ổn thôi. Tôi có sự trợ giúp của một bà bạn, cô bé thực tập và thậm chí còn lôi kéo được nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc - may mắn là họ vẫn chưa phải bắt tay vào làm món *vol-au-vents*. Chúng tôi đã mua những chiếc váy và nhuộm chúng - tôi nghĩ tôi đã gần như tạo được cho chúng màu hồng vô sò đáng yêu mà Carrie muốn, phải không, Bron?”

“Đó là một màu sắc dễ thương,” Bron đồng ý. “Tôi sẽ cố gắng tạo ra một màu kem như thế. Tôi vừa nhận một hợp đồng làm một cái bánh cưới từ những cái bánh nướng xếp tầng. Đó sẽ là thứ màu hoàn hảo mà tôi cần.”

“Cả hai người đều rất tài năng! Tôi thực sự bị ấn tượng đấy. Thật may mắn khi được làm việc chung với hai người. Kể tiếp cho tôi nghe về những cái váy đi.”

“Ồ, chúng tôi đã may vội vài cái váy lót dài rất cứng - như những cái váy xò mà họ mặc trong vở *Les Sylphides* ấy?”

Sarah lắc đầu. “Rất xin lỗi. Tôi chẳng biết tí gì về ballet.”

“Không quan trọng. Chúng được mặc bên trong những chiếc váy và ngoài cùng có một lớp chiffon xẻ tà. Quanh cổ áo còn có những cái cổ xếp nếp nhỏ nữa. Chúng đáng yêu lắm, thật đấy.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Các quý bà của chúng ta đang khâu những viên pha lê với tốc độ điên cuồng,” Elsa tiếp tục. “Chúng là những viên pha lê AB - viết tắt của

Aurora Borealis^[59], nếu cô muốn biết. Chúng thực sự lấp lánh.”

Sarah quan tâm đến tốc độ hơn là các loại pha lê. “Cô dán chúng bằng keo không được à? Như thế sẽ nhanh hơn.”

Elsa lắc đầu. “Rất mạo hiểm. Nếu cô dán nhầm một viên thôi, cô sẽ để lại một vết keo khủng khiếp. Nhưng tôi sẽ dán chúng dọc theo phần được nẹp cứng và rải một ít lên phần chân váy. Trông chúng sẽ ngẫu hứng hơn một chút, nhưng tôi sẽ không cho mọi người dùng súng phun keo đâu.” Cô khẽ rung mình, hiển nhiên là đang nghĩ đến những gì có thể xảy ra nếu có sơ suất. “May mắn là chúng tôi đã mua được những đôi giày ballet đồng màu với những chiếc váy. Tôi không nghĩ chúng tôi sẽ có đủ thời gian để nhuộm chúng.” Cô ngừng lại. “Chúng cũng có đính pha lê.”

“Còn về chiếc váy của Carrie? Đó mới là điều thực sự quan trọng.”

“Nó cũng sẽ ổn thôi, tôi nghĩ vậy. Chiếc váy mẫu hoàn toàn vừa vặn và ơn Chúa là cô ấy không muốn thay đổi gì nhiều. Tôi nghĩ cuối cùng cô ấy đã hiểu ra là chuyện này hơi gấp gáp và cái váy sẽ không được hoàn thành trừ phi cô ấy bám sát vào thiết kế ban đầu. Cô ấy thực sự muốn có một cái cổ áo xếp nếp dựng đứng khổng lồ, như trong những bức tranh của Nữ hoàng Elizabeth đệ Nhất. Tôi có vài viên đá nhỏ xíu để trang trí thêm cho nó.”

“Phù,” Sarah nói. “Cô quả là tuyệt vời. Còn Bron, cái bánh sao rồi?”

“Chà, cuối cùng thì chúng tôi cũng tìm được một cách nhanh chóng để làm những cái bánh giả.”

“Chúng tôi á? Có phải cũng là nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc không?”

Bron lắc đầu. “Là James.”

“Nghe giọng cô có vẻ buồn buồn!” Elsa nói, cô biết rõ những nỗi tuyệt vọng của Bron với James. Gần đây họ đã trò chuyện về điều đó khá nhiều, bên những tách trà lúc giải lao.

“Ồ, tôi đã phát ra tất cả các tín hiệu mà tôi có thể nhưng anh ấy ‘không bắt được sóng’. Cũng may là tôi quá bận rộn nên chẳng mấy khi nghĩ đến anh ấy.” Khi Bron nói ra điều này, cô biết rằng dù có bận bịu thế nào thì cô vẫn dành nhiều thời gian để nghĩ về James.

Cảm thấy Bron không muốn nói về chuyện này lắm, Sarah nói, “VẬY, Laurence đã liên lạc với cô chưa, Elsa?”

Elsa thở dài. “Anh ấy đang đi công tác ở nước ngoài và rất bận rộn, vì vậy không thể gọi điện cho tôi thường xuyên. Nhưng mỗi lần anh ấy làm vậy thì thật là tuyệt vời. Và anh ấy còn gửi cho tôi những tin nhắn ngọt ngào. Nhưng mà, dạo này tôi chẳng nhận được một tin nhắn nào cả...” Những mối nghi ngờ lại dấy lên trong lòng cô.

“Tôi đã đưa anh ta vào danh sách với tư cách bạn trai của cô,” Sarah nói. “Tôi có thể gạch tên anh ta nếu cô muốn.”

“Không, tôi muốn anh ấy đến đám cưới mà, chỉ có điều tôi không nghĩ anh ấy sẽ về kịp.”

“Ồ, vậy thì tôi vẫn sẽ để nguyên tên anh ta,” Sarah nói. “Hai người rất đẹp đôi.”

Sau khi Elsa phủ nhận và rồi công nhận rằng cô và Laurence thực sự có vẻ hợp nhau, cô nói, “Có thể anh ấy sẽ quay lại và rồi chẳng thích tôi nữa. Quan hệ tình dục quá sớm trong một mối quan hệ luôn luôn là một sai lầm. Cái gì thế?”

Bron và Sarah đang cười. “Tôi không nghĩ cô hay mắc phải cái sai lầm đó, Elsa ạ,” Sarah nói. “Và dù sao đi nữa, tôi không nghĩ cô cần phải lo

lắng về Laurence. Anh ấy rõ ràng bị ám ảnh vì cô. Nhưng mà anh ấy nên cẩn thận, tối nay trông cô cực kỳ quyến rũ.”

Elsa kéo kéo cái váy. “Cô có thích nó không? Tôi bắt đầu chuộng màu đỏ từ sau buổi tư vấn lựa chọn màu sắc. Nhân tiện đang nói về đàn ông, chuyện giữa cô và Hugo thế nào, Sarah?” cô tiếp tục một cách khép léo, vẫn không thích làm tâm điểm của sự chú ý nếu cô có thể tránh được. “Chuyện anh ta chụp một bức ảnh của cô và trưng bày nó trong một cuộc triển lãm là thế nào vậy?”

“Nó tuyệt lắm. Anh ấy đã khiến tôi trông - ờ - thật sự xinh đẹp.”

“Cô vốn xinh đẹp mà,” Elsa nói ngay.

“Hừm,” Sarah nói, “đó là vì cô đang nhìn vào vẻ đẹp tâm hồn của tôi.”

“Không phải thế!” Elsa cãi lại. “Chà, chắc chắn là Hugo không nghĩ thế,” Bron nói.

“Ý cô là gì? Anh ấy chụp ảnh của tất cả mọi người - nó chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt cả,” Sarah nói.

“Thôi nào, tôi đã để ý cái cách cô nhìn anh ta khi cô nghĩ không ai đang nhìn cô. Cô thực sự thích anh ta, đúng không?” Bron hỏi.

“Dĩ nhiên là tôi thích anh ta! Anh ta là Hugo mà! Ai chẳng thích anh ta cơ chứ!”

“Ý tôi không phải vậy,” Bron nói. “Và cô cũng biết mà.” Cô mỉm cười. “Phải chăng nhà tổ chức đám cưới cho các ngôi sao tự tin, điềm tĩnh và tự chủ nhưng đầy hoài nghi của chúng ta cuối cùng đã chịu khuất phục...”

Sarah đỏ mặt. “Đừng ngó ngán thế. Anh ta hấp dẫn, đó là điều không thể phủ nhận nhưng...” Cô không muốn kể với các bạn rằng anh đã hứa hôn.

Nó sẽ kéo theo quá nhiều câu hỏi chất vấn khiến cô đau lòng. “Trước khi đám cưới này - hay chính xác hơn là cả hai đám cưới - kết thúc, tôi không có thời gian để nghĩ về Hugo.”

“Nhưng cô thực sự thích anh ta, đúng không,” Elsa khẳng định.

Sarah thốt ra một tiếng thở dài thật lớn. “Cả hai cô đều không chịu bỏ cuộc hả! Được rồi. Phải, tôi thích anh ta, nhưng chuyện đó không - chuyện đó quá phức tạp, tin tôi đi. Dù sao đi nữa, đừng nói gì về tôi. Đêm nay là đêm của Lily.”

“Nhưng Lily không có mặt ở đây,” Elsa chỉ ra.

“Nhưng vẫn là đêm của con bé,” Sarah kiên quyết.

“Hừm,” Bron nói. Cô không muốn thúc ép Sarah quá mức, ít nhất cũng không phải đêm nay. “Vậy, tối nay cô ấy có kế hoạch gì vậy?”

“Tôi cũng chẳng biết gì nhiều,” Sarah nói. “Lily nói nó không muốn tôi nhúng tay vào bữa tiệc. Một cô bạn của nó đã sắp xếp hết, kể cả việc thuê chiếc limousine này. Tôi hy vọng cô ta sẽ trả tiền cho nó - chúng ta không muốn phải gấp gáp quỳn tiền vào lúc hai giờ sáng, đúng không. Thật ra,” cô hạ giọng với vẻ bí ẩn, “tôi sẽ cố gắng chuồn về sớm. Tôi chắc chắn Lily không muốn chị gái của nó làm nó mất tự nhiên.”

“Ồ, tôi không muốn thức quá khuya,” Elsa nói. “Dạo này tôi dậy rất sớm.”

“Ồ,” Bron nói. “Thế mà tôi cứ mong ngóng có một đêm chơi bời vui vẻ.”

“Chà, vậy thì có lẽ chúng ta nên có một đêm như thế,” Sarah bất ngờ nói. “Có lẽ chúng ta nên đi kiếm mấy anh bạn trai.”

Hình ảnh cô nàng Sarah lý trí, chuyên nghiệp, đi quyền rũ một anh chàng nào đó khiến những người còn lại cười nghiêng ngả. Sarah nghĩ khi

chiếc xe dừng lại bên vệ đường trước mặt quán bar đầu tiên.

“Xin chào! Chị là chị gái của Lily ạ!”

Cô gái trên vỉa hè trước mặt cô đang mặc một chiếc quần sooc da màu trắng, một cái áo khoác tua ma, đi đôi bốt dài màu trắng và đội một cái mũ cao bồi. Lily và hai người bạn khác cũng ăn mặc như vậy. Lily còn có thêm những phụ kiện khác - một tấm biển có hình chữ L ^[60], nịt bít tất và những món đồ chơi tình dục bằng lông vũ - quàng quanh cổ. Sarah cố hết sức để mỉm cười.

“Đúng vậy!” cô nói.

“Lily nói chị có thể là một kẻ phá bĩnh, nhưng chị sẽ không làm thế vào đêm chia tay quãng đời độc thân của cậu ấy, đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi! Tại sao em lại có ý nghĩ như thế?”

Lily đang kiểm tra những móng tay kiểu Pháp. Chiếc quần soóc của cô ấy được kéo lên tận bụng, bó chặt, và Sarah nghĩ trông cô ấy hơi điên khùng.

“Em sẽ là người phụ trách,” cô phù dâu chính của Lily nói, tên cô ta là Charlene. “Và chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời. Đúng không, các cô gái của tôi?”

Mọi người hò reo cổ vũ - Elsa và Bron rất lặng lẽ. Sarah có thể nhận ra họ cũng muốn về nhà.

“Vậy, chúng ta sẽ bắt đầu ở đâu?” Sarah nói, vờ nhiệt tình, vì nên hòa bình của nước Anh. “Chị sẽ khao chiêu đãi đầu tiên! Chúng ta sẽ tới quán bar nào?”

“Hãy vào uống ở đây trước đi,” Bron nói.

“Không nhanh thế đâu,” Charlene nói. “Chúng ta không thể đi uống ở bất cứ chỗ nào chúng ta muốn. Chúng ta phải chơi một trò chơi. Hay đúng ra là rất nhiều trò chơi.”

“Ồ, thôi nào, Charles,” một người bạn khác của Lily nói. “Cậu không thể mong đợi bọn tớ trả tiền phạt và những thứ tương tự khi chưa được hưởng vài ly rượu vang hoặc một, hai ly cocktail trước! Như thế thật là vô lý.”

Sarah phải ráng hết sức để ngăn mình không nhắc nhở mọi người rằng Lily đang mang thai và không nên đụng đến một giọt rượu nào cả.

“Chúng ta sẽ đến một hộp đêm,” Charlene nói. “Mọi chuyện đã được sắp đặt hết rồi. Chúng ta chỉ việc đi qua mấy người gác cửa.” Cô nhìn Bron, Elsa và Sarah, ám chỉ rằng hoặc là họ ăn mặc không phù hợp với một đêm chia tay quãng đời độc thân, hoặc là họ đã quá già và không hề hấp dẫn.

Họ phải xếp hàng mất một lúc để vào hộp đêm và những người gác cổng có vẻ kiểm tra chứng minh thư của các cô gái lâu hơn mức cần thiết. Sarah thậm chí còn mất nhiều thời gian hơn thế để tới được quầy bar nhưng cô vẫn kiên nhẫn - toàn bộ ý nghĩ về việc chỉ uống nước khoáng hoặc những loại cocktail không cồn đã bay biến. Cô cần ít nhất là một ly rượu để vượt qua chuyện này.

Khi cuối cùng cũng mang được đồ uống quay về bàn, cô nhận ra đám bạn của Lily đã ngà ngà say. “Của các cô đây.” Cô đưa cho Bron và Elsa đồ uống của họ. “Chúng ta nên uống say. Đó là cách duy nhất để chúng ta trải qua đêm nay.”

“Nào,” Charlene nói, không nhận thức được bất cứ sự bất đồng nào giữa các khán giả của cô. “Lily sẽ phải làm những điều sau đây!”

Một tiếng “Oa” nổi lên và mọi người nháp một ngụm từ ly của họ.

“Điều đầu tiên trong danh sách...” Cô nhìn khắp lượt các khán giả, thu hút sự chú ý của mọi người. “Cô ấy phải hôn một gã ‘hươu đực’^[61].”

“Có lẽ chúng ta nên gọi RSPCA^[62],” Bron thì thầm với Sarah.

“Một nụ hôn đích thực, nhớ đây, không chỉ là một nụ hôn trên má đâu.” Charlene khẳng khẳng. “Cô ấy phải thu thập ba món y phục từ ba người đàn ông khác nhau; nhờ được ai đó mát xa cho - chỉ cần ở vai thôi cũng được, chúng ta không muốn người nào phải cởi đồ.”

“Cô làm tôi ngạc nhiên quá,” Bron lẩm bẩm, cô đang bắt đầu thấy buồn cười. Đó toàn là những điều quá ngớ ngẩn.

“Và, cuối cùng, cô ấy phải đứng trên cái sân khấu kia và múa cột!”

“Nhưng con bé đang có bầu!” Sarah nói, không thể ngăn mình lại. “Nó không nên làm những việc như thế!” Rồi cô ước gì mình đã giữ mồm giữ miệng.

“A, còn đồ uống?” Charlene chẳng đoái hoài đến lời phản đối của Sarah và đang kiểm tra một lần nữa xem mọi người có lắng nghe không.

“Chúng ta uống bằng bàn tay phải trong nửa tiếng đầu tiên và chuyển sang bàn tay trái trong nửa tiếng tiếp theo. Bất cứ ai làm sai sẽ phải đặt một, hai bảng vào giữa. Sau đó chúng ta sẽ mua lượt đồ uống kế tiếp.”

“Nghe có vẻ phức tạp quá!” Elsa nói, cố gắng hòa nhập.

“Ôi dào, nếu chị nhầm lẫn thì cũng chẳng thành vấn đề, chúng ta sẽ có thêm tiền để mua đồ uống,” Charlene nói.

“Đúng vậy,” Elsa nói, hy vọng cô sẽ không phải tìm một cái máy rút tiền mặt.

“Các nam vũ công thoát y sẽ đến sau,” Charlene tiếp tục. “Đó sẽ là một màn biểu diễn ‘tối bến’, vì vậy tôi hy vọng đừng có ai làm bộ đoan trang, kiểu cách.”

“Không đời nào!” Bron nói, thể hiện sự hào hứng như một người vừa giành giải Oscar. “Hãy mang Robbie Coltrane^[63] đến đây.”

Elsa nghiêng người sang phía cô và che miệng thì thầm, “Tôi nghĩ ý cô là Robert Carlyle^[64].”

“Ừm, có lẽ thế,” cô đồng ý, cười trừ.

Họ uống thêm mấy lượt nữa. Lily thực hiện những việc mà cô phải làm trong danh sách trong khi những người khác trải qua một loạt các trò chơi phù hợp với một đêm chia tay quăng đờ độc thân, cho đến khi Charlene đột nhiên hô to, “Những con ruồi!” và tất cả mọi người trừ Bron, Elsa và Sarah (những người đang trở mắt ra nhìn), và Lily (người được phép chỉ việc xem và cười), lập tức quăng mình xuống sàn và giơ tay giơ chân vẫy loạn xạ. Sarah, thực sự cảm thấy mình như là một con côn trùng đang giãy chết, nhìn đồng hồ. Mười giờ kém mười. Ít nhất phải hai tiếng nữa cô mới có cơ hội về nhà.

“Được rồi!” Charlene, người rõ ràng đã bỏ phí năng khiếu làm đội trưởng của một ban nhạc điều hành hoặc một thượng sĩ, đứng dậy. “Uống thêm nữa nào! Nhiệt tình lên, mọi người.” Cô ta nhìn thẳng về phía Sarah. “Tham gia đi chứ.”

“Tớ đã đề nghị những người ở đằng kia cùng chơi trò đóng giả làm những con ruồi,” một người bạn khác của Lily nói, “nhưng họ sẽ không chơi. Họ đang mặc kiểu váy của người miền núi Scotland. Tớ nghĩ họ là những kẻ phá bĩnh.”

Khác hẳn mọi khi, Sarah phải mất vài phút mới hiểu được tầm quan trọng của điều này và cô nhận ra nào cô không vận hành với tốc độ bình

thường. “Lần này tôi chỉ uống nước trắng thôi được không?”

“Không,” Charlene nói. “Lần trước chị đã uống nước trắng rồi. Em muốn mọi người phải có một món đồ uống đích thực trong khi xem cuộc biểu diễn.”

Lily, người đã khám phá ra mình có tài phân biệt được những người đàn ông nào đang tham gia tiệc chia tay đời độc thân và tìm kiếm sự phấn khích, nói, “Phải đấy, hào hứng lên đi, Sares. Chị phải vui vẻ. Anh chàng lúc nãy chỉ tỏ ra thân thiện thôi mà, chị biết đấy.”

Sarah mỉm cười áy náy, nhớ lại chàng trai mà cô vừa xua đuổi với một lời cự tuyệt phũ phàng. “Chị biết và chị đang vui. Em thực hiện các nhiệm vụ trong danh sách đến đâu rồi?”

“Em chỉ phải hôn một gã ‘hươu đực’ nữa.”

“Nhưng em đã hôn ít nhất là ba người, đúng không?”

Lily gật đầu. “Nhưng họ đã nói dối em rằng họ đang tham gia tiệc chia tay quãng đời độc thân trong khi không phải như thế. Đó là thách thức cuối cùng của em,” cô nói với vẻ trấn an, như thể điều đó khiến cho mọi chuyện êm đẹp. Rồi cô lại vui vẻ đi làm nhiệm vụ của mình.

Charlene quay lại và chia đồ uống. Sarah nhận một ly. Nó có màu hồng, thơm mùi trái cây và ngọt lịm, và sau vài ngụm sảng khoái đầu tiên, Sarah tưởng nó không có cồn. Cô cảm nhận được tác động của nó khi đã quá muộn và nhận ra cô đã uống một loại cocktail rất mạnh. Cô đã uống bao nhiêu ly rồi nhỉ? cô tự hỏi. Cô đã quên không đếm. Lướt tới cô nhất định sẽ uống nước.

Đám đông trở nên cuồng loạn. Năm người đàn ông trên sân khấu đang xoay tròn một cách điên dại, những bắp thịt được bôi dầu bóng của họ ánh lên loang loáng trong ánh đèn. Sarah, người vừa nhận một ly cocktail do sơ suất và quyết định bỏ cuộc việc đếm xem mình đã uống bao nhiêu,

đánh giá cao tài năng và thân hình của họ, nhưng cô không thật sự thích màn biểu diễn này lắm.

Cô liếc nhìn Elsa và Bron, họ cũng đang có vẻ dờ dẫm. Lily, Charlene và hai người còn lại mà Sarah không biết tên, đang nhảy lên nhảy xuống với những tiếng hò reo phấn khích. Lily được mời lên sân khấu để tham gia màn trình diễn. Cô ấy rất xuất sắc, Sarah thừa nhận, và chẳng xấu hổ chút nào trước những việc mà một người đàn ông mặc độc chiếc quần lợt khe có lông vũ đề nghị cô ấy làm. Giá mà cô cảm thấy hào hứng hơn với việc này. Làm một nhà tổ chức đám cưới đang khiến cô già trước tuổi! Có lẽ cô nên từ bỏ cái tinh thần trách nhiệm quá cao của mình. Xét cho cùng, Lily đã là một người trưởng thành.

“Cô ổn chứ, Sarah?” Elsa hét vào tai cô, rõ ràng nhận thấy bạn mình không được vui.

“Tôi chỉ cần một ly nước. Tôi không biết mình đã uống bao nhiêu ly cocktail rồi, và chúng quá ngọt.”

“Tôi sẽ đi lấy cho cô nếu cô muốn,” Elsa nói.

“Tôi sẽ đi!” Sarah nói, đứng dậy và lại ngồi xuống. Cô đột nhiên ý thức rằng mình đã uống quá nhiều.

“Không sao đâu mà,” Elsa nói. “Nhưng tôi sẽ không phải trả tiền cho nó chứ? Tôi đã hết sạch tiền.”

“Trong túi tôi còn một ít nếu cô cần,” Sarah nói. “Tôi đã mang theo ít tiền trước khi tới đây.” Cô quờ quạng bên dưới chân và tìm thấy cái túi, và tìm cái ví của cô trong đó. “Ồ. Tôi đã tiêu hết chỗ tiền đó lúc nào thế nhỉ?”

“Tôi sẽ đi lấy nước. Sau đó hẳn là đã đến lúc phải về nhà!”

Thế nhưng bằng cách nào đó Charlene đã lại lôi kéo họ vào một trò “thành thật hay thách thức” khác, và Sarah, lúc ấy đã khá mê mụ, thấy mình

đang phải uống thêm vài ly rượu phạt nữa. Cô thực sự chỉ muốn về nhà ngủ ngay lập tức nhưng cô cần phải vào nhà vệ sinh trước đã.

Khi cô ra ngoài, phải mất một lúc cô mới tìm thấy cửa tòa nhà nhưng cuối cùng cô cũng ra đến vỉa hè. Elsa và Bron đã ở đó, trông có vẻ bồn chồn lo lắng.

“Charlene đã dẫn Lily và những người khác lên chiếc xe limousine. Họ nói nếu chúng ta không muốn đến một hộp đêm khác thì không cần phải miễn cưỡng,” cô nói.

“Tốt quá,” Sarah nói, biết rằng mình phải phát âm thật cẩn thận, cũng như cố gắng giữ mình đứng thẳng; vụn vật đang chao đảo với tốc độ nhanh đến chóng mặt. “Tôi thực sự không muốn uống thêm nữa. Tôi đã uống quá nhiều rồi. Hãy gọi một... một... chiếc xe mà chở ta đi từ nơi này sang nơi nọ ấy.”

Cô nhìn Bron và Elsa lục ví của họ để tìm tiền. “Lấy của tôi này,” cô hào phóng nói, lão đảo và phải dựa vào một bức tường để khỏi ngã. “Tôi có nhiều tiền lắm.”

“Cô làm gì có,” Elsa nói. “Tiền của cô đã bị tiêu sạch rồi. Những ly cocktail đó rất đắt.”

Sarah cảm thấy mệt rũ người và ngồi lên một bậc thềm lưu động. “Nếu tôi được nghỉ ngơi một lát, chúng ta có thể đi bộ về nhà.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Elsa kiên quyết nói khi cô và Bron nhìn nhau. Họ chưa bao giờ thấy Sarah như thế này. Họ cần về nhà, một cách an toàn. “Thứ nhất, đôi giày này đang làm tôi khốn khổ và thứ hai, nhà chúng ta cách đây hàng dặm đường.”

“Ồ,” Sarah nói, và nhắm mắt.

“Chúng ta cần gọi cho ai đó,” Bron nói.

“Gọi ai bây giờ? Tôi sẽ không gọi cho bố tôi đâu - trừ phi không còn cách nào khác,” Elsa nói. “Tôi không ngại gọi ông ấy nếu tôi bị lạc đường và cần được chỉ dẫn, nhưng lúc này ông ấy đã uống một, hai ly vang rồi, hoặc đang ngủ. Còn Laurence đang đi vắng.”

“Chà, tôi không thể gọi cho James. Anh ấy phải dậy rất sớm. Như thế là bất lịch sự.”

Sarah mở choàng mắt khi cô nghe Elsa hoặc Bron nói, “Hugo!”

“Đúng,” cô lẩm bẩm và lại nhắm mắt.

Sarah có vẻ đã ngủ một lúc lâu. Cô đã có vài giấc mơ rất kỳ lạ, trong đó cô thấy mình đang ở trên một chiếc xe với Hugo. Anh đang đưa cô đi đâu đó. Bron và Elsa cũng có mặt và hình như họ đang nói chuyện về cô, nhưng cô không hiểu được họ nói gì. Rồi cô tỉnh dậy và hóa ra đó hoàn toàn là sự thật, dù vẫn hơi mơ hồ.

“Ôn Chúa vì tôi không mơ rằng mình đang khóa thân đi bộ trên đường,” cô nói và Hugo bật cười, lúc này trên xe có vẻ chỉ còn một mình anh.

“Ôn rồi, cưng ạ, tôi sẽ dìu cô vào tận giường.”

“Tôi không muốn lên giường với anh, Hugo ạ. Mặc dù tôi thật sự thích anh.”

“Cô thích tôi à?”

Sarah gật đầu. “Ừm. Nhưng tôi sẽ không ngủ với anh đâu bởi vì anh sẽ làm trái tim tôi tan nát.”

“Cô không cần phải ngủ với tôi, nhưng tôi sẽ không làm trái tim cô tan nát.”

“Thật không?”

“Thật, nhưng bây giờ chúng ta sẽ không nói về chuyện đó.”

Vào buổi sáng, cô sợ hãi khi nhớ lại mọi chi tiết của việc xảy ra đêm qua. Cô nhận ra Hugo không chỉ đã cởi gần như toàn bộ quần áo của cô và đưa cô lên giường, mà anh còn để sẵn một ly nước lớn và một cái bát cho cô. Ý thức được rằng anh đã nhìn thấy cô khi cô đang say khướt khiến cô còn đau đớn khổ sở hơn cả cảm giác văng vất sau cơn say.

“Ăn một cái sandwich kẹp thịt xông khói đi,” anh khuyên cô khi anh gọi điện cho cô một lát sau đó để xem liệu cô có ổn không. “Và uống một ly nước cam.”

“Tôi rất, rất xin lỗi,” cô nói, quá mệt mỏi đến mức chẳng còn biết xấu hổ là gì. Một cái đầu có thể thật sự nứt toác ra được không nhỉ?

Anh cười. “Cô là một người say rất thú vị, Sarah ạ. Đừng lo lắng về chuyện đó.”

Sau khi anh chắc chắn rằng cô đã có mọi thứ cần thiết để vượt qua cơn văng vất và ngất máy, Sarah nhớ lại những gì cô đã nói về chuyện anh làm tan nát trái tim cô. Cô cũng nhớ anh đã nói rằng anh sẽ không làm thế. Lúc đó cô đã không tin anh và bây giờ cô cũng không tin anh.

Chương 37

Bron đang ở trong khu vườn nhỏ, làm thứ mà cô hy vọng sẽ là cái bánh giả cuối cùng, nghĩ rằng chỉ ít thao tác làm những bông hoa bằng kem của cô đã rất nhanh gọn do đó đến khi nào làm cái bánh thật, trong một vài ngày tới, cô hẳn đã thành thạo với nó. Cô cần như vậy khi chỉ còn vài ngày nữa là tới đám cưới của Carrie.

“Xin chào,” một giọng phụ nữ cất lên. “Tôi có làm phiền cô không? Tôi đến để xem cô đang xoay xở ra sao, và hẹn cô một buổi làm tóc, nếu có thể.”

Cô ngẩng lên và thấy Vanessa.

“Chúa ơi!” Vanessa tiếp tục, chỉ vào thứ Bron đang làm. “Nhìn xem! Nó thật tuyệt vời!”

Bron cảm thấy hài lòng. “Đó là cái cuối cùng. Tôi đang hy vọng sẽ không phải làm thêm nữa. Bà có thích chúng không?”

“Chúng đẹp thật đấy! Cô có thể làm cho tôi một cái không?”

“Dĩ nhiên. Bà có thể lấy một trong những cái bánh giả này khi đám cưới kết thúc. Tôi không biết Carrie sẽ muốn làm gì với chúng.”

“Thực lòng mà nói, tôi muốn một cái không có pha lê,” Vanessa nói.

“Ừm, tôi hiểu ý bà, nhưng tôi nghĩ vì chiếc váy của Carrie được bao phủ trong chúng, nên những viên pha lê là cần thiết. Bà uống cà phê nhé?” Bron hỏi.

“Ừm, nhưng để tôi tự pha lấy. Cô muốn uống gì?”

“Tôi e rằng tôi chỉ có cà phê hòa tan thôi,” Bron nói, đột nhiên hơi lo lắng trước ý nghĩ bà chủ nhà của cô tự pha cà phê cho mình.

“Cũng được. Uống quá nhiều cà phê nguyên chất khiến bụng dạ tôi bồn chồn.”

Bron cười và bắt đầu bơm một bông hoa khác. Bây giờ cô đang làm phần đỉnh của quả cầu, nên cô phải đứng trên một cái bục để làm việc. Cô tự hỏi, nếu Vanessa muốn làm tóc, tại sao bà ấy không chỉ gọi điện để hẹn cô thôi. Bà ấy còn có một lý do nào khác để ghé qua hay bà ấy chỉ đang tỏ ra thân thiện? Vài phút sau, khi Vanessa đi ra với hai cái tách bốc khói và yên vị trên cái ghế băng bên cạnh Bron, Bron mau chóng nhận ra bà ấy nhất định có điều gì đó muốn nói. Sau khi họ ấn định xong ngày giờ cụ thể để Bron đến làm tóc cho Vanessa vào tuần sau và Vanessa hỏi han cô về việc chuẩn bị cho đám cưới của Carrie và nói bà đang nôn nóng đợi số tiếp theo của tờ *Người nổi tiếng* phát hành - bà coi việc cập nhật những tin tức lùm lặt là công việc của bà - bà quay sang Bron và nói với vẻ dứt khoát, “Giờ thì nói cho tôi nghe, cô và James có hòa thuận với nhau không?”

Bron nuốt ực một ngụm cà phê lớn, “Ồ, chúng tôi không gặp nhau nhiều, chúng tôi đều rất bận...”

“Sao lại thế nhỉ,” Vanessa ngắt lời cô. “Tôi đã thấy anh ta giúp cô làm bánh mỳ.” Bà nhìn xoáy vào Bron. Bà chủ nhà của cô đã theo dõi cô sao? Vì đã khá hiểu Vanessa, cô biết bà ấy có thể làm như vậy lắm.

“Tôi nghĩ anh ta rất hấp dẫn - ý tôi không phải là tôi thích những anh chàng trẻ tuổi đâu - mà là tôi luôn thấy anh ta rất điển trai,” Vanessa tiếp tục.

“Vâng, đúng là anh ấy rất điển trai.” Bron thận trọng.

“Nhưng cô không thích anh ta à? Không có sức hấp dẫn nào à? Ý tôi là, cô có bị anh ta thu hút hay không?”

Bron không thể tin bà chủ nhà của cô lại táo bạo như thế, rồi cô bật cười.

“Ồ, tôi đang lỗ mãng quá chăng? Nếu cô không thích anh ta...”

“Không phải thế,” Bron đỏ mặt.

“À, vậy là cô thích anh ta?” Vanessa rõ ràng quyết tâm tìm hiểu bằng được. “Tối hôm trước tôi vừa mới nói với Donald rằng hai người đẹp đôi biết chừng nào. Dĩ nhiên ông ấy dặn tôi không được can thiệp, nhưng... Dù sao đi nữa, nếu cô thích anh ta, vậy thì còn vấn đề gì nữa?”

Bron tự hỏi liệu cô có nên thẳng thắn như Vanessa không. Có lẽ cuối cùng bà ấy cũng sẽ moi được thông tin từ cô; bà ấy giống như một con chó sục đang đào một khúc xương vậy. Vanessa nở một nụ cười khuyến khích. Bron nhìn xuống tách cà phê của mình. Có lẽ cô nên giải bày tâm sự với một người như Vanessa, việc nói chuyện với bà ấy phần nào giống như đang giải bày tâm sự với mẹ cô vậy. “Tôi không nghĩ anh ấy thích tôi. Tôi nghĩ tôi đã nhiều lần ‘bật đèn xanh’ cho anh ấy. Tôi đã mời anh ấy ăn cơm, mang bánh cho anh ấy, rủ anh ấy mang những thứ này đến nhà Elsa,” cô chỉ vào những cái bánh giả, “để anh ấy có thể thấy bạn bè tôi dễ thương thế nào, nhưng chẳng ích gì cả.” Cô thở dài. “Nếu anh ấy thích tôi, chắc chắn lúc này anh ấy đã phải có một động thái nào đó rồi. Chúng tôi hợp nhau, nhưng tôi nghĩ anh ấy chỉ coi tôi như một người bạn thôi.”

“Vớ vẩn! Dĩ nhiên là anh ta thích cô. Một cô gái đáng yêu như cô, ở ngay căn nhà bên cạnh. Anh ta là đàn ông mà.”

“Nhưng như bà đã nói, nếu không có sức hấp dẫn nào...”

Vanessa nhấp ngụm cà phê và rồi lắc đầu. “Tôi chắc chắn không phải thế.” Bà nghĩ trong một thoáng và rồi vỗ vỗ bàn tay Bron. “Có thể anh ta

nghĩ bây giờ vẫn còn là quá sớm với cô sau chuyện với...?” Bà ngừng lại.

“Roger.”

“Đúng. Không một người đàn ông nào muốn làm một kẻ thay thế. Họ quá kiêu hãnh. Và mặc dù tôi không biết mọi chi tiết, nhưng tôi có ấn tượng rằng anh ta vừa mới bước ra khỏi một mối quan hệ có kết thúc tồi tệ khi anh ta đến đây lần đầu tiên, một vài năm trước. Có lẽ anh ta không muốn cô dùng anh ta để lấp chỗ trống và làm tan vỡ trái tim anh ta một lần nữa.”

“Bà nghĩ thế thật sao?” Bron khẽ nói, nhận ra có thể Vanessa đã đúng phần nào. Bây giờ vẫn còn là quá sớm sau chuyện với Roger và James có thể cho rằng cô là một ả đàn bà chẳng ra gì khi nghĩ về một người đàn ông khác một cách quá nhanh chóng như vậy. Có lẽ anh đang cố gắng nhẹ nhàng từ chối cô. Thật đáng xấu hổ.

Vanessa sốt sắng với chủ đề này.

“Đúng vậy. Anh ta khá nhạy cảm, cô biết đấy.” Bà ngừng lại. “Vậy chúng ta sẽ làm gì với chuyện này?”

“Chuyện gì cơ?” Bron lúng túng.

Vanessa ra dấu ngụ ý rằng Bron đã không hiểu một điều rất đơn giản. “Cô phải chủ động, cưng ạ! Cô phải làm điều gì đó để chuyện này xảy ra. Chúa ơi! Nếu phụ nữ chỉ biết chờ đợi đàn ông đến với mình, loài người chắc đã tuyệt chủng từ hàng thiên niên kỷ trước!”

“Ồ. Bà nghĩ vậy à?”

“Đó là sự thật. Nào, chúng ta sẽ làm gì với cái gã đàn ông ngớ ngẩn không biết nắm bắt lấy cơ hội ở ngay trước mũi anh ta bây giờ nhỉ?”

Bron nhún vai. “Anh ấy cực kỳ có ích. Anh ấy đã làm tất cả những cái bệ đỡ cho những cái này.” Cô chỉ vào cái cây. “Và anh ấy còn làm khung sườn cho cái bánh thật nữa.”

“Cô không cần một người bạn đỡ đàn - mặc dù một người đàn ông tháo vát là một phần thưởng tuyệt vời...” Vanessa nói, đi chệch ra ngoài vấn đề đang bàn. “Ừm, để tôi xem nào... tôi biết - cô cần đưa anh ta tới đám cưới. Tại sao cô không nhờ anh ta chở cô đến đó nhỉ? Suy cho cùng, cô sẽ cần sự giúp đỡ với những cái cây kia. Cô sẽ không thể nhét quá một, hai cái vào trong cái xe nhỏ của cô.”

“Nhưng anh ấy sẽ phải nghỉ làm.” Bron bắt đầu cảm thấy le lói hy vọng. Có lẽ Vanessa nói đúng, và anh chỉ cần một chút thúc đẩy nữa.

“Dễ thôi. Tôi có thể giúp cô chuyện đó. Anh ta còn rất nhiều ngày phép. Nghe này, tôi sẽ bảo anh ta đưa cô đi. Anh ta có thể từ chối nếu anh ta thực sự không muốn, nhưng tôi nghĩ anh ta chỉ cần một chút thúc đẩy. Cô sẽ ở lại ngôi nhà nơi tổ chức đám cưới trong bao lâu?”

“Một vài ngày. Tôi thực sự không nghĩ tôi có thể vận chuyển cái bánh đã phủ kem sẵn và việc phủ kem sẽ mất nhiều thời gian.” Cô nhấp một ngụm cà phê khác. “Mặc dù bây giờ tôi có thể làm những bông hoa này khá nhanh, nhưng với cái bánh thật thì sẽ hơi khác. Và rồi khi cái bánh đã được làm xong, tôi phải làm tóc và trang điểm cho Carrie. Cả những cô bé phủ dâu nữa chứ, mặc dù chúng còn nhỏ, nên tôi sẽ không cần làm gì nhiều với chúng.”

“Hai, ba ngày bên nhau là đủ rồi.” Vanessa đã quay lại với cái thế giới mai mối nho nhỏ của bà. “Có thể anh ta không dám ‘tấn công’ cô khi cô đang sống ngay bên cạnh vì sợ cô không thích. Suy cho cùng, sẽ thật khó xử nếu tình huống đó xảy ra.”

Bron thở dài. “Tôi không thấy...”

Vanessa lại vỗ vỗ lên tay cô như một người mẹ. “Cô sẽ nghĩ được điều gì đó khi hai người bị đẩy vào nhau trong những hoàn cảnh khó khăn, nhưng cô phải nhớ rằng đàn ông có thể rất chậm chạp.” Bà đứng dậy và phúi phúi váy. “Cứ để đó cho tôi, cưng à. Tôi yêu công việc mai mối!”

James đưa Bron đến Somerby thật. Cô không biết Vanessa đã nói gì với anh, nhưng anh đã đồng ý nghỉ làm và giúp Bron. Lúc này anh đã đi đồ xe và Rupert sẽ bảo anh phải đặt những cái bánh giả ở đâu, và đàn chó đã đi theo họ. Sarah đang dẫn Bron đi tham quan một vòng.

“Họ đã sửa sang nó rất nhiều!” Sarah nói. “Tôi cứ quên mất rằng cô chưa được nhìn thấy nó lúc trước, lúc ấy nó khá trống trải và tro trụi, nhưng bây giờ, nó thật tuyệt vời!”

Khi họ đi thơ thẩn xung quanh ngôi nhà, Bron liên tục thốt lên những tiếng kêu ngưỡng mộ. Nó khiến cô thấy sững sốt. Quả là một điền trang thực thụ, như trong một cuốn tiểu thuyết. Thế mà lại có người thực sự sống ở đây. Khi Sarah liến thoắng nói về những cái gờ đắp nổi trên trần nhà, Bron cảm thấy cô ấy khá căng thẳng, sắp xếp tất cả mọi việc đâu vào đấy quả là một trách nhiệm nặng nề, đặc biệt là khi bạn còn phải quan tâm đến đám cưới của em gái bạn nữa.

“Trông cô có vẻ mệt mỏi, Sarah ạ, cô có ổn không?” Bron hỏi.

“Tôi ổn mà, chỉ là sự căng thẳng trước đám cưới thôi.” Cô cười một cách khá gượng gạo. “Tất cả các nhà tổ chức đám cưới đều bị như vậy, thậm chí còn căng thẳng hơn cả cô dâu nữa.”

“Mọi người đã đến cả chưa? Hugo đâu?” Cô đang nóng lòng muốn hỏi liệu có chuyện gì xảy ra giữa Sarah và Hugo đêm hôm nọ không.

“Anh ấy đã đến và đã đi chọn mất một giấc rồi.”

“Tôi hy vọng anh ấy không lợi dụng cô sau bữa tiệc chia tay quãng đời độc thân của Lily,” Bron trêu. “Elsa và tôi khá lo lắng khi để cô lại một mình với anh ấy, nhưng anh ấy cứ khăng khăng như vậy.”

Sarah càu nhàu. “Đừng nói với tôi về đêm đó nữa. Ôi, những con ma men.”

“Nhưng anh ấy chăm sóc cô tốt chứ?” Bron vẫn kiên trì.

“Dĩ nhiên. Anh ta dìu tôi vào giường, để lại một ly nước lớn, một cái bát và về nhà.”

Bron nhận thấy một thoáng thất vọng trong giọng Sarah. “Chỉ thế thôi à?” cô hỏi.

“Ồ, quả là đáng xấu hổ. Tôi đã nói với anh ta là tôi thích anh ta.”

“Và?”

“Chẳng ích gì, anh ta không thể thích tôi...”

“Tôi chắc chắn anh ấy thích cô, Sarah ạ. Anh ấy cực kỳ quan tâm đến cô. Khi chúng tôi gọi điện cầu cứu, anh ấy chẳng hề do dự mà chui ngay vào xe.”

“Anh ta là người tốt bụng và tôi nghĩ anh ta thích tôi nhưng...” Cô ngập ngừng. “Anh ta đã đính hôn với một người bạn của Fen và Rupert.”

“Cái gì?” Bron ngạc nhiên hỏi. “Cô có chắc không? Tôi tưởng anh ấy độc thân. Anh ấy chắc chắn chưa bao giờ nhắc đến cô ta.”

Sarah gật đầu. “Tôi biết, nhưng anh ta đã đính hôn, tin tôi đi.” Cô thở dài. “Đừng nói gì cả. Tôi không muốn anh ta biết tôi quan tâm đến chuyện đó.”

Bron cau mày, nhưng trước khi cô có thể đáp lời, Sarah tiếp tục. “Ý tôi là, tôi thực sự không quan tâm đến chuyện đó. Dù sao đi nữa, nó quá

phức tạp và tôi có quá nhiều việc phải làm nên chẳng còn tâm trí đâu mà lo lắng về những thứ như vậy. Nào, đây là chỗ ngủ của cô.”

Nỗi thông cảm với bạn khiến Bron từ bỏ chủ đề này, nhưng khi cô theo Sarah đến một cái chuồng heo hay thứ gì đó tương tự được cải tạo lại, cô ước gì mình có thời gian để nói về nó một cách kỹ lưỡng. Cô cảm thấy Sarah muốn kể với cô nhiều hơn nữa. Hugo đã đính hôn thật ư? Nếu vậy, tại sao anh ấy lại từ bỏ mọi thứ để lao đến bên cô ấy khi nghe tin cô ấy cần giúp đỡ? Và biểu lộ sự quan tâm một cách quá hiển nhiên như thế với cô ấy? Đêm đó Bron cũng hơi say nhưng cô có thể thề rằng Hugo đã nhìn Sarah với ánh mắt còn hơn cả trù mến.

Có lẽ cô ấy sẽ kể với Bron tất cả vào một thời điểm nào đó trong hai ngày tới. Bron là một người biết lắng nghe và cô sẽ sẵn sàng ở bên bạn mình mỗi khi cô ấy cần cô.

“Họ sẽ cho thuê những căn nhà được cải tạo lại này, nhưng cô là người đầu tiên được ở đây,” Sarah nói khi cô mở cánh cửa. “Tuyệt đẹp, đúng không?”

“Đúng vậy! Tôi yêu những bức tường quét vôi trắng và tấm thảm kết bằng vải vụn này. Nó giống như một ngôi nhà nhỏ ở Hy Lạp vậy.”

“Nhưng vì đây là nước Anh nên nó còn có một cái lò sưởi đốt củi nữa. Mặc dù bây giờ cô sẽ chưa cần tới nó. Không thể tin nổi là thời tiết lại đẹp như thế! Chỉ cần nó kéo dài đến Chủ nhật thôi, sau đó trời muốn mưa thế nào cũng được.”

“James nói chúng ta cần mưa. Anh ấy đang lo lắng về những ngôi nhà kính của anh ấy. Vanessa đã hứa bà ấy sẽ tưới tắm mọi thứ trong khi anh ấy đi vắng, nhưng tôi không chắc anh ấy tin tưởng bà ấy.”

“Anh ta ở trong căn nhà lưu động được không? Tôi không muốn xếp anh ta ở đây, với cô. Tôi đã nói với Fen rằng chuyện giữa cô và anh ta chưa đi xa tới mức đó.”

Bron nhăn nhó. “Anh ấy nên sớm tiến thêm một bước nữa, nếu không Vanessa sẽ sa thải anh ấy.” Cô bật cười. “Hoặc tôi nên sớm tiến thêm một bước nữa, nếu không bà ấy sẽ sa thải tôi!”

“Bà ấy ghê gớm thế cơ à? Nhưng mà, cô đâu có làm việc cho bà ấy, đúng không?”

“Đúng, chỉ là hôm nọ bà ấy đã tỏ ra rất kiên quyết với chuyện này. Và bà ấy đã bảo anh ấy đưa tôi đi, với tất cả những cái cây của tôi. Đôi khi bà ấy cực kỳ hách dịch.” Cô giải thích với Sarah về những lời động viên của Vanessa.

“Ừm, tôi vẫn nhớ lúc bà ấy làm mẹ cô dâu. Bà ấy còn hơn cả lỗ mãng.” Sarah mỉm cười. “Thôi, tôi phải đi làm việc tiếp đây. Hãy tới ngôi nhà chính khi nào sẵn sàng nhé và tôi sẽ chỉ cho cô chỗ để cô có thể bắt đầu hoàn thiện cái bánh.”

Sarah quay trở lại ngôi nhà chính, thăm đánh dấu trong đầu những việc đã làm xong. Cô phải tìm cái bìa kẹp hồ sơ của cô và bắt đầu đánh dấu vào đó. Cô mừng vì Bron đã mang cái bánh tới nơi an toàn. Có vẻ như cả kiếp người đã trôi qua kể từ lúc cô tới đây, háo hức được dẫn đi xung quanh để xem ngôi nhà đã thay đổi thế nào.

Lũ chó đã quanh quẩn bên mắt cá chân cô khi Rupert hôn cô.

“Anh chị đã hoàn thiện xong mọi thứ chưa?” cô hỏi.

Fenella cười. “Cô sẽ phải đích thân xem xét, nhưng tôi nghĩ chúng tôi đã làm khá tốt. Vẫn còn sót lại vài chỗ dơ dáy, nhưng tôi chắc chắn chúng tôi có thể che giấu chúng. Chúng tôi đã làm việc gần như không ngừng nghỉ.”

“Ồ, tốt lắm! Làm ơn dẫn tôi đi xem mọi thứ nào.”

“Nghĩa là cô không muốn uống cà phê trước?” Rupert hỏi, ra dáng một vị chủ nhà.

“Anh cứ pha cà phê đi, bọn em sẽ quay lại ngay thôi,” Fenella nói.

“Con đường dẫn lên nhà nguyện trông thật ấn tượng!” Sarah kinh ngạc. “Và thật tuyệt khi chúng ta có thể cung cấp dịch vụ trọn gói. Người ta có thể kết hôn trước rồi tổ chức nghi lễ ở đây, nhưng như thế này mới thật hoàn hảo.”

“Mục sư địa phương đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều,” Fenella nói. “Và quỹ trùng tu mái nhà thờ của ông ấy cũng đã được làm đầy thêm!”

Sarah cười.

“Carrie và Rick đã phải đến gặp mục sư ít nhất là hai lần,” Fenella tiếp tục.

“Ồ, bây giờ chị đã gọi anh ta là Rick rồi kia à?” Sarah nói, trêu chọc. “Chẳng mấy chốc chị sẽ gọi tất cả các ngôi sao khác bằng tên thôi.”

“Tôi thực sự hy vọng như vậy!” Fenella nói. “Nhưng ơn Chúa vì họ đã chọn ở trong một khách sạn. Nếu cô ấy thấy tình trạng của nơi này, cô ấy sẽ nghĩ nó chẳng bao giờ xong kịp lúc mất. Họ sẽ mang theo rất nhiều nhân viên an ninh.”

“Vâng, và lần này chị thật may mắn, một khi Somerby đã có tên trên bản đồ địa điểm tổ chức đám cưới, sau khi được đăng lên tạp chí *Người nổi tiếng*, chị sẽ suốt ngày bị cánh săn ảnh quấy rầy.”

Fenella tỏ vẻ kinh hoàng. “Cô đang đùa đây à?”

“Chỉ một chút thôi.”

“Ý cô là cô chỉ đang đùa một chút? Hay là tôi sẽ chỉ bị quấy rầy một chút thôi?”

“Cả hai! Nhưng như tôi đã nói với Carrie hôm nọ, địa thế của tòa nhà giúp chúng ta dễ dàng kiểm soát được điều đó hơn.”

“Ồ, Chúa ơi! Thôi, hãy đến xem phòng khách đã nào.”

Phòng khách thật đẹp. Sự kết hợp giữa lớp giấy dán tường có hình những con vẹt đầy màu sắc và bức bích họa đã được hoàn thiện, với những cái cây *được vẽ như thật* leo lên những cái gờ đắp nổi trên trần. Các bức tường được vẽ theo luật xa gần, tạo ấn tượng về một khu vườn Địa đàng trải rộng đến những ngọn đồi. Mặt trời và ánh đèn, cả thực và hư cấu, lấp đầy căn phòng với màu vàng kim.

Những cây cọ thật trông trong những cái chậu đặt ở góc phòng cũng góp phần tạo nên không khí của một vùng đất xa xôi. Những vòng hoa quấn quanh những cái cột được sơn vẽ và những cái cột thật trông quá giống thực đến nỗi Sarah gần như tin chắc rằng một con linh dương sẽ phi ra khỏi bức bích họa và nhúng mũi vào một cái bình cắm những nhánh lá trên mặt lò sưởi.

“Ôi, Fenella!” Sarah thốt lên, đôi mắt mở to khi thu vào mọi chi tiết. “Nó đẹp như thiên đường vậy! Thật là hoàn hảo!”

“Tôi đã tự tay vẽ đây,” Fenella tự hào nói. “Tôi đã làm việc gần như không ngừng nghỉ suốt từ lúc gặp cô lần cuối. Ngoài ra tôi còn phải giúp Rupert trang hoàng những chỗ khác nữa, vì vậy tôi thực sự đã có vài ngày dài mệt mỏi.” Cô ngáp và cười.

“Tôi cảm thấy rất ấn tượng. Bây giờ, chị hãy cho tôi xem phần còn lại đi,” Sarah nói.

“À, ờ, đây là chỗ chúng tôi chưa làm kịp,” Fenella nói, chỉ vào một hành lang. “Tôi đã nghĩ đến việc chăng một tấm màn chỗ lối vào, nhưng nó có thể khiến người ta nghĩ rằng chúng tôi vẫn đang sửa sang,” cô tiếp tục. “Dĩ nhiên đó là sự thật, nhưng chúng tôi không muốn công bố điều đó.”

Sarah ngẫm nghĩ, “Ừm, nghe này, tại sao chúng ta không đặt ở đây vài cái lọ hay bình hay thứ gì đại loại thế và cắm vào đó những nhành cây - dĩ nhiên là những nhành cây lớn - nhỉ. Nó sẽ tạo ra cảm giác rằng có một khu rừng trong nhà chị, và chỉ cần giăng lên vài cái đèn nhấp nháy là người ta sẽ không đi tới đây. Nó sẽ phù hợp với cái chủ đề thật/giả và nếu chị không dựng lên những cái rào chắn tự nhiên như vậy thì người ta sẽ đi mò mẫm khắp nơi, tìm nhà vệ sinh.”

Khuôn mặt Fenella lộ rõ vẻ khiếp đảm. “Tôi nghĩ đó là một ý kiến hay, thực sự đấy, nhưng tôi không có thời gian để làm thế. Tôi sẽ chỉ dựng lên một tấm biển, ‘Những kẻ xâm phạm sẽ bị truy tố’.”

Sarah cười. “Nhưng thử nghĩ xem sẽ thú vị biết bao nếu có một khu rừng ở đây! Bạn của Bron là James...”

“Cái người sẽ ngủ trong căn nhà lưu động ấy hả?”

“Vâng. Chúng ta sẽ nhờ anh ta làm việc đó. Anh ta là một thợ làm vườn. Một khi anh ta đã giúp được Bron với những cái cây giả, anh ta có thể đốn những cái cây thật. Chúng ta đã biết chiếc bánh sẽ được đặt ở đâu chưa?”

“Ở đây.” Fenella mở cánh cửa dẫn vào phòng ăn.

“Chao ôi!” Sarah nói, run bắn lên vì vui sướng. “Tuyệt thật đấy! Chị đã tạo ra không gian hoàn hảo nhất để tiếp đón các vị khách!” Bây giờ cô có thể dễ dàng hình dung ra hai hàng cây giả nối đuôi nhau kéo dài, lấp lánh trong ánh đèn, dẫn tới cái bánh cưới lớn hơn tất cả những cái khác ở phía cuối. “Hắn là chị đã trang hoàng lại hoàn toàn - bây giờ thì nó chẳng còn vẻ gì là cũ nát nữa cả!”

“Nó đã khiến chúng tôi mất rất nhiều thời gian,” Fenella nói, mặt mỗi khi nhớ lại. “Trong hai ngày đầu chúng tôi không chịu đi thuê một cái giàn giáo di động dạng tháp và tôi đã phải ngồi cheo leo trên đỉnh một cái thang,

một việc tôi rất ghét, và leo lên leo xuống mỗi lần cây cọ của tôi cần thêm sơn.”

“Chị không thể treo thùng sơn vào cái thang sao?”

“Tôi có thể nếu tôi có một thùng sơn vừa phải, nhưng chúng tôi chỉ có những cái thùng khổng lồ đựng đầy sơn trắng mà tôi đã pha một ít màu vào. Dù sao đi nữa, Rupert, người lúc ấy đang xây lại những cái chuồng heo - chỗ Bron sẽ ở - đã bước vào và nói việc tôi đang làm thật kỳ cục. Anh ấy đã vào thị trấn và mang cái giàn giáo di động về. Anh ấy chỉ thuê nó vì vậy nó phải được trả lại nhưng tôi muốn giữ nó. Tốt hơn *rất* nhiều so với những cái thang khung khiếp kia. Suy cho cùng, chúng tôi vẫn còn phải trang trí rất nhiều.”

“Chị đã làm rất tốt, Fen ạ, tôi không hiểu sao chị có thể làm xong kịp lúc.”

“Bằng cách lao động cật lực từng giờ từng phút mà Chúa gửi tới,” Fenella nói.

“Từng giờ từng phút ấy đều đã đem lại thành quả xứng đáng, thật sự thế. Bây giờ khi đã xong việc, chị có được địa điểm tuyệt vời này đây.”

Fenella gật đầu. “Đó chính là động lực của chúng tôi.” Cô thở ra một hơi thật dài. “Cô thực sự nghĩ chúng ta phải bận tâm tới chuyện kiếm những nhánh cây để cắm vào những cái bình à?”

“Đúng vậy,” Sarah nói. “Tôi sẽ nhờ James khi nào họ tới đây. Anh ấy sẽ làm việc đó. Và Elsa cũng sắp đến rồi. Cô ấy có thể có thời gian để giúp anh ta.”

Elsa đến ngay sau Bron và James và được Fenella dẫn tới căn phòng ngủ được dành cho Carrie khi nào cô ấy tới đây. Cô ấy có thể bỏ đồ đạc của mình ở đó, chỉnh trang lại lớp trang điểm và dùng nó làm phòng nghỉ. Nó cũng sẽ hữu ích với các phù dâu.

“Thật ra, nó là phòng ngủ của chúng tôi,” Fenella nói với vẻ nuối tiếc. “Nó là căn phòng duy nhất có buồng tắm riêng ở thời điểm này, vì vậy tôi phải nhường lại nó. Chúng tôi hơi thiếu những căn phòng ngủ đã được hoàn thiện.”

“Nó thật là đẹp!” Elsa nói. “Và quá rộng! Chị có thể tổ chức cả một buổi khiêu vũ trong này.”

“Vâng, nó có kích cỡ khá lớn.”

“Nó phải to bằng cái xưởng làm việc ở nhà tôi,” Elsa nói, cảm thấy cần phải nhấn mạnh với Fenella rằng căn phòng ngủ này khổng lồ đến mức nào, “mà cái xưởng đó đã chiếm cả một tầng của một nhà máy cũ.”

“Ồ, thế thì cũng khá lớn, nhỉ?”

Elsa gật đầu. “Tôi sẽ xuống lấy giá treo quần áo, sau đó tôi sẽ bắt đầu mang những cái váy lên. Khi nào thì các cô bé phù dâu tới?”

“Tôi đã ghi lại giờ chúng tới vào đâu đó. May là chúng sẽ không đến cùng lúc.”

“Sau khi chúng thử váy và tôi đã làm xong những chỉnh sửa cần thiết nếu có, tôi có thể giúp chị. Sarah nói cô ấy đang đưa ra những yêu cầu vô lý và tôi chắc hẳn giúp đỡ được ít nhiều.”

Fenella cười. “Sarah thật là tuyệt vời, đúng không?”

Elsa gật đầu. “Nhưng cô ấy thừa nhận là cô ấy có thể khá khắt khe. Cô ấy có những tiêu chuẩn rất cao.”

“Điều đó chẳng có gì sai cả. Mà này, cô và Sarah hài lòng với mấy căn gác mái chứ?” Fenella tiếp tục. “Mỗi người được ở một phòng, như vậy đỡ hơn là phải ở chung, nhưng chúng khá nhỏ. Và lúc nào tắm thì cô nhớ phải mở vòi nước nóng một lúc đã. Nước nóng cuối cùng sẽ chảy ra.”

“Trông chúng rất dễ thương; chúng tôi sẽ ổn khi ở đó,” Elsa nói. “Tôi rất thích những chiếc rèm - chất vải thật đẹp.”

“Có lẽ chúng là đồ cổ xịn đấy,” Fenella nói. “Chúng tôi đã tìm thấy chúng trong một cái rương cũ. Thôi, nói chuyện về rèm cửa thế đủ rồi. Tôi phải tìm James và nhờ anh ấy đốn vài cái cây. Gần đây có một khu rừng nhỏ - tôi chắc chắn chúng ta sẽ không bỏ phí nó. Chúng tôi không thể để tạp chí *Người nổi tiếng* phát hiện ra cái hành lang chưa được sửa sang của chúng tôi!”

Bron đang ở trong bếp, nhìn những cái bánh thật. Có sáu cái và cái ở trên đỉnh đã được phủ kem. Đó là một cái vòm nhỏ với những bông hoa bằng kem màu xanh có tâm là những viên pha lê. Cô đã dồn khá nhiều tâm sức cho nó và làm nó một cách quá hoàn hảo đến mức cô hy vọng mình sẽ thành công khi phủ kem nốt chỗ bánh còn lại. Cô có mấy cái hộp nhựa lớn đựng kem đã làm sẵn, đủ số lượng ống phun kem và túi đựng kem để dựng lên một cửa hàng nhỏ và hoàn toàn sẵn sàng để bê cái bánh sang căn phòng nơi nó sẽ được trưng bày, chỉ có điều cô lại cảm thấy lo lắng. Cô đã tập làm những bông hoa cho đến khi có thể thao tác rất nhanh, nhưng làm việc trong chốn an toàn nơi căn bếp của Veronica, với Veronica ở ngay bên cạnh để xin lời khuyên, là một chuyện. Bây giờ cô phải ghép các lớp bánh với nhau và thật sự kết thúc việc này.

Fenella đi vào. “Cô làm đến đâu rồi? Cô có muốn một người giúp cô mang chúng lên gác không? Tôi sẽ nhờ Rupert. Tôi vẫn đang cố gắng tìm đủ những cái chặn và ga giường. Tôi biết tôi có nhiều lắm, mẹ tôi đã cho tôi hết chỗ chặn ga cũ của bà, nhưng tôi không thấy chúng đâu cả! Tôi đã làm phần lớn trong số chúng...” Fenella ngừng lại khi cô thấy vẻ mặt khá bối rối của Bron. “Tôi sẽ đi tìm Rupert. Anh ấy có thể giúp cô.”

Bron muốn được James giúp hơn vì anh sẽ biết phải làm gì, nhưng anh đã được phái vào rừng với một chiếc kéo tĩa cây, một cái cưa và một cái thang. Cô hoàn toàn đồng ý rằng anh là người thích hợp nhất với công việc đó, nhưng anh cũng là người thích hợp nhất với việc bê những cái bánh của cô; lúc này anh đã có kinh nghiệm với chúng và biết cách xử lý chúng. Cô không chắc là cô muốn phó thác chỗ bánh của cô cho Rupert, mặc dù anh ta rất dễ thương, nhưng anh ta có thể đánh rơi thứ gì đó quan trọng.

Tuy nhiên, cô vẫn mỉm cười lịch sự với anh khi anh xuất hiện, mặc chiếc quần jean vấy sơn và một cái áo dài tay bị sờn.

“Tôi cho rằng cô cần giúp đỡ?” Và anh bê lên các khúc bánh đã được chồng lên nhau và đi ra khỏi phòng.

Mặc dù Bron biết cô cần đi tới đâu, nhưng cô không rõ đường lắm. Rupert thật dễ thương nhưng cô lo rằng sự bận rộn của anh có thể khiến anh không dành cho cái bánh của cô đầy đủ sự quan tâm và chú ý mà nó đòi hỏi. Cô nhấc cái bánh trên cùng đã phủ kem lên và đi theo anh, sai bước nhanh nhất có thể với một vật mong manh dễ vỡ như thế trên tay.

Cô có thể nghe thấy anh đang nói chuyện với ai đó bằng giọng nói sang sảng và cô biết anh chẳng chú ý gì đến cái bánh. Cô rảo bước và tìm thấy cầu thang, đang được trải một tấm thảm làm bằng da thô - một mối nguy hiểm đối với chuyến đi - sợ rằng bất cứ lúc nào cô cũng có thể thấy Rupert ngã chổng gọng với một đồng bánh nát vụn.

Khi đến gần hơn, cô có thể nghe thấy Rupert đang nói chuyện với Hugo. Hai người đàn ông đang cười và trêu chọc nhau. Vì còn quá xa để hét lên, “Hãy để ý đến cái bánh của tôi!”, nên cô tăng tốc dọc theo cái hành lang chỉ đủ rộng cho hai người phụ nữ mặc váy phòng sảnh vai nhau tập thể dục. Rupert đâu rồi nhỉ? Cô biết anh sẽ không cố tình để cô bị lạc, vì anh quá tử tế và lịch thiệp, nhưng anh có nhiều việc phải làm và có đôi chân dài.

Sự nhẹ nhõm lan tỏa khắp người cô khi cô tìm thấy căn phòng cần tới. Ai đó đã xếp những cái bánh giả thành hai hàng dẫn tới những ô cửa sổ dài, nơi chiếc bánh thật sẽ được để.

“Cô tưởng tôi sẽ đánh rơi cái bánh, phải không?” Rupert nói. “Thôi nào, thừa nhận đi.”

Bron thở dài. “Vâng, đúng vậy.”

“Cảnh tượng đó sẽ tạo nên một bức ảnh tuyệt vời,” Hugo nói. “Cậu có muốn cố tình đánh rơi nó không?”

Bron cau mày với anh với vẻ giận dữ nhất có thể. Anh cười.

Elsa đã cười đến mỏi cả miệng. Cô yêu trẻ con và mấy cô bé này - con gái của những người họ hàng xa nhà Carrie - không quá nghịch ngợm. Nhưng như bất cứ đứa trẻ năm tuổi nào khác, chúng khó mà ngồi yên được. Chúng muốn chạy vòng quanh, đóng giả làm các nàng tiên, đập đập hai cánh tay và cổ vũ nhau hét lên thật to và cười khanh khách. Chúng cũng thấy cái giường khổng lồ thật là cuốn hút.

Mấy bà mẹ quá mải mê tán gẫu với nhau nên chẳng bận tâm đến chuyện quản chúng - họ rất hào hứng khi được tham dự một đám cưới của người nổi tiếng.

“Nào, Isolde,” Elsa nói với vẻ dứt khoát. “Hãy mặc cái váy này vào để cô xem nó đã vừa với cháu chưa nhé? Sẽ không lâu đâu.” Cô nhận ra đáng lẽ cô nên kiên quyết hơn với chúng, nhưng giờ thì đã quá muộn rồi.

“Chiếc váy của Carrie như thế nào?” một trong các bà mẹ hỏi, sau khi nhận ra Elsa cần giúp đỡ.

“Rất lộng lẫy,” Elsa nói, miệng ngậm đầy kim gút.

“Chúng tôi có thể xem qua không?” bà mẹ khác hỏi.

“Không được,” Elsa nói. Cô lấy cái kim gút cuối cùng ra. “Các chị không phải đợi lâu nữa đâu, và cô ấy sẽ giết tôi nếu tôi để bất kỳ ai nhìn thấy nó trước cô ấy. Đó, không tồi, đúng không? Bây giờ, Imogen, đến lượt cháu.”

Đã đến lúc Sarah rời đi. Bây giờ chẳng có việc gì cần đến cô nữa. Cô đã chào tạm biệt Elsa và Bron. Còn Hugo thì từ sáng đến giờ cô vẫn chưa gặp. Có lẽ anh đã vác máy ảnh đi đâu đó. Trong một thoáng chốc ngắn ngủi cô tự hỏi liệu Electra có xuất hiện tại đám cưới không nhưng rồi gạt bỏ ý nghĩ ấy. Cô có danh sách khách mời và đội ngũ nhân viên trong tay và tên của Electra không hề có trong đó - thậm chí bên cạnh tên Hugo còn không có một cái tên nào kèm theo. Bron đã phủ kem lên khúc bánh cuối cùng và hiện giờ đang phủ kem lên toàn bộ cái bánh để tạo cho nó thành hình một quả bóng. Elsa đang khâu tay những chiếc váy phù dâu để chúng vừa vặn với mấy cô bé. Còn James đã tạo ra một khu rừng rất bí ẩn ngay trước mặt cái hành lang chưa sửa chữa xong. Tất cả đều tốt đẹp như mong đợi. Lát nữa mọi người sẽ ngồi trong bếp và ăn món thịt băm nấu với khoai tây hầm và uống rượu vang đỏ. Sarah ước gì cô có thể ở với họ.

“Thợ trang trí hoa sẽ tới rất sớm vào sáng mai,” cô nói với Fenella, người đang cầm một cái bìa kẹp hồ sơ. Cô cảm thấy Fenella sẽ là người

thích hợp để trông coi mọi chuyện trong lúc cô vắng mặt. Và trong túi xách của cô có một bản sao của mấy danh sách quan trọng. Cô đang kiểm tra lại một lượt trong đầu. “Hãy báo cho tôi biết nếu có bất kỳ vấn đề gì xảy ra. Tôi sẽ luôn cầm theo di động - gần như mọi lúc. Còn về dàn đồng ca - phải gọi là ban nhạc, đúng không nhỉ? Dù là gì thì họ cũng phải xuất hiện một vài tiếng trước giờ biểu diễn. Họ sẽ muốn ăn gì đó rồi tập luyện một chút.” Cô chột cau mày. “Họ có ngủ ở đây không nhỉ? Tôi không nhớ.”

“Quán trọ trong làng,” Fenella nói. “Tôi không thể sắp xếp chỗ ngủ trong nhà cho một người nào nữa. Sắp tới thì có thể, nhưng bây giờ thì không, ơn Chúa là Carrie và đoàn tùy tùng sẽ ở khách sạn.”

“Tôi biết. Những người phục vụ tiệc cũng sẽ đến sớm. Tôi đã dùng họ nhiều lần rồi; họ rất đáng tin cậy.”

“Ừm,” Fenella nói, viết vào tờ giấy trên bìa kẹp hồ sơ. “Còn xe ngựa?”

“Carrie sẽ đi ô tô từ khách sạn tới đây, sau đó cô ấy sẽ lên xe ngựa - chúng tôi đã tìm được một địa điểm hoàn hảo - và sẽ được chở đến tận cửa nhà nguyện. Chị không cần lo lắng về chiếc xe ngựa bởi vì họ sẽ về ngay khi xong việc. Họ có một cái xe tải rất lớn có thể nhét vừa nó. Còn điều gì mà chị chưa nắm rõ không?”

“Giới báo chí,” Fenella nói, có vẻ lo lắng. “Tôi có phải phục vụ họ ăn uống hay gì đó không?”

“Hoàn toàn không. Chúng ta chỉ phục vụ nhóm phóng viên của tạp chí *Người nổi tiếng* thôi và họ đã nhận được những chỉ dẫn nghiêm ngặt. Tôi đã báo trước với quán rượu địa phương rằng họ sẽ bị quá tải. Điều đó sẽ có ích. Mandy đã sắp xếp thêm nhân viên an ninh. Chị ấy sẽ lo toàn bộ chuyện đó.” Sarah choàng tay quanh người Fenella và ôm cô ấy. “Tôi thực sự mong ước tôi có thể ở lại với mọi người. Tôi sẽ quay lại sớm nhất có thể.”

“Hãy yên tâm tham dự đám cưới của Lily. Và đừng lo lắng gì cả. Chúng tôi sẽ xoay xở được,” Fenella nói, giọng điệu tự tin hơn hẳn cảm giác thật sự trong lòng cô.

Và cuối cùng Sarah chui vào xe, vẫy tay và lái đi.

Chương 38

Sarah cảm thấy mệt mỏi lúc tới nhà cha mẹ Dirk. Mặc dù lúc này mọi chuyện ở Somerby vẫn đang tốt đẹp, nhưng qua kinh nghiệm, cô biết rằng từ nay cho đến lúc đám cưới diễn ra vẫn có thể có nhiều vấn đề không mong đợi xảy ra.

Một bà dì mở cửa cho Sarah vào nhà, bà ta mỉm cười xã giao với cô rồi quay lại với việc bà ta đang làm.

Sarah tìm thấy căn bếp và bước vào. Một người phụ nữ trung niên với những đường nét cau có trên khuôn mặt biểu thị cho sự bức bối và bất mãn đang xếp những miếng sườn cừu. “Cô là ai?” bà ta hỏi, nghe chẳng thân thiện chút nào.

“Tôi là Sarah - chị gái của Lily.” Cô lấy can đảm mỉm cười. Vai trò của cô ở đây không quá rõ ràng. Mặc dù Lily mong cô sắp xếp mọi thứ, nhưng cô ở đây với tư cách chị gái của Lily, không phải một nhà tổ chức đám cưới. Có nghĩa là cô phải làm tất cả những gì cô thường làm, nhưng phải bằng một cách rất kín đáo. Điều đó khiến mọi thứ khó khăn hơn nhiều.

“Ồ, chào cô.” Người phụ nữ liếc nhanh cô. “Phải nói rằng, cô chẳng giống cô ta chút nào.”

Sarah không biết liệu trong mắt người phụ nữ này, đây có phải là một điều tốt hay không.

“Lily có ở đây không ạ?” cô hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu. “Không, cô ta đang ở nhà, kêu rằng bị mệt. Cô ta sẽ biết mệt là gì khi nào có con! Tôi nghiệp Dirk!”

“Tôi nghĩ Dirk rất may mắn,” Sarah nói với vẻ dứt khoát, cô vốn đã tức người phụ nữ này sẵn. “Lily là một cô gái đáng yêu và con bé sẽ là một bà mẹ tuyệt vời. Nó cũng sẽ làm cho Dirk rất hạnh phúc. Cậu ta quả là có mắt nhìn người.”

Nhận ra khi đã khá muộn rằng mình quá khiếm nhã, người phụ nữ gắng gượng nở nụ cười. “Dĩ nhiên.”

“Và tôi là một nhà tổ chức đám cưới, tôi tới đây để giúp bà tất cả những gì có thể, thưa bà...” cái trí nhớ siêu việt của Sarah đã bay biến đâu mất. Nếu người phụ nữ này là một khách hàng, Sarah sẽ lưu tên bà ta trong một hồ sơ. Nhưng vì bà ta là mẹ chồng tương lai của Lily, cô đã không lưu và do đó không thể nhớ tên bà ta.

“Boscastle,” người phụ nữ nói, “tôi là mẹ của Dirk. À, giờ thì tôi nhớ rồi, cô đang tổ chức đám cưới cho một ngôi sao điện ảnh. Tên cô ta là gì ấy nhỉ?”

“Carrie Condy.”

“Ồ, phải rồi. Và cô ta sẽ kết hôn ở đâu vậy?”

“Ở một tòa nhà cổ tuyệt đẹp ở Herefordshire,” Sarah nói. Chắc chắn bà Boscastle không định công bố tin tức này cho những ai quan tâm đến nó, nhưng cô không muốn nói quá chi tiết. “Vây, mọi chuyện ở đây thế nào rồi?”

Bà Boscastle cúi đầu xuống. “Tiếc là đã quá muộn để làm gì với chuyện tiệc chiêu đãi.”

“Có vấn đề gì với chuyện tiệc chiêu đãi ư?” Trái tim Sarah thất lại. Chẳng phải nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc là quá phù hợp sao! Họ ở khá

gần đây, phục vụ tiệc không công, và có tính cách thân thiện, một điều khiến họ lý tưởng với công việc.

Bà Boscastle gật đầu. “Đó là một bữa tiệc đúng - thật vô vọng! Sẽ chỉ có những món lặt vặt. Và không ai đủ ăn, và bạn bè Lily... vài người sẽ bị say và những người nên ngồi cùng nhau sẽ không được như thế. Một bữa tiệc ngồi sẽ tốt hơn nhiều. Tôi có thể sắp xếp chỗ cho họ.”

“Bà vẫn có thể làm thế nếu bà muốn, bà Boscastle, nếu bà nghĩ bà có thời gian. Bà có thể xếp chỗ ngồi cho mọi người và rồi chúng ta có thể đề nghị họ đi lấy thức ăn theo từng bàn.”

Sarah thực sự cho rằng một việc như thế này phải được làm từ trước rồi. Đó không phải là việc làm vào phút chót. Muốn làm nó một cách hiệu quả thì bạn phải dành thời gian cho nó, nếu không bạn sẽ xếp những người tình cũ ngồi cạnh nhau và những trận đấu tay không sẽ có nguy cơ nổ ra trước khi điệu valse đầu tiên - hay cùng lắm là điệu valse cuối cùng - bắt đầu.

“Chà, tôi cứ nghĩ Lily và Dirk sẽ lo liệu việc đó.” Bà Boscastle cau mày, ngụ ý rằng bà thừa biết Lily và Dirk không thể biết tất cả chi tiết về những người quen của họ. “Tôi đang nấu món này cho vài người bạn đặc biệt đến ăn tối nay. Tôi chỉ có thể làm được một việc thôi.”

Sarah bắt đầu nhận ra rằng bà ta có thể chuẩn bị cá tầm bột và khoai tây chiên cho những người “không đặc biệt” và tự hỏi chính xác thì bao nhiêu người sẽ được bà ta coi là như thế. “Bà có muốn tôi giúp bà lập một sơ đồ chỗ ngồi không?”

Bà Boscastle liếc nhìn cô. “Cô có thể làm việc đó không?”

Sarah gật đầu. “Như đã nói, tôi là một nhà tổ chức đám cưới,” cô nói với bà ta lần nữa. “Đó là một phần công việc của tôi. Mặc dù thường thì gia đình làm là chính, còn tôi chỉ trợ giúp.” Cô nhớ tới đám cưới của Ashlyn và những nỗi lo lắng về chuyện xếp chỗ ngồi cho bố mẹ cô phù dâu vắng mặt.

“Tuyệt lắm...”

Nhưng ngay sau khi nói ra những lời này, Sarah chợt nhớ ra cô còn phải đến chỗ Lily. “Tôi có thể dành cho bà khoảng một giờ đồng hồ, nhưng còn những vị khách đến ăn tối thì sao?”

“Ồ, chúng ta không thể làm vào tối nay, chúng ta sẽ phải làm vào sáng mai.”

Sarah rất kiên quyết. “Tôi sẽ rất bận với Lily vào buổi sáng.” Bận như thế nào thì cô còn chưa biết. Lily nói cô ấy đã tìm được thợ làm tóc, chiếc váy cưới rất đáng yêu và họ sẽ dùng những chiếc xe gia đình để chở mọi người. Theo lý thuyết, nó sẽ ổn. Các đám cưới được vẽ ra trên lý thuyết bao giờ chẳng suôn sẻ. Chỉ những đám cưới thực mới không thể tiên đoán nổi.

“Hay là cô đến khi khách của tôi đã về? Khoảng mười giờ? Lúc đó có quá muộn với cô không?”

Vì Sarah cảm thấy bây giờ cô có thể lăn ra ngủ hàng tuần liền mà không thèm trở mình, thời điểm đó nhất định là quá muộn với cô, nhưng cô vẫn mỉm cười. “Vậy thì khoảng mười giờ tôi sẽ quay lại. Nếu bà có danh sách của tất cả những người đã được mời thì chúng ta sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Cô tha thiết hy vọng rằng lời cô nói đủ mạnh mẽ để khiến bà Boscastle tìm ra cái danh sách ấy.

Ngay khi lối thoát đã ở trước mắt, Sarah chợt nhớ ra một chuyện khác. “Lều rạp đã được đưa đến chưa?”

“Rồi. Nó đang choán diện tích của cả khu vườn, nhưng tôi phải thú nhận rằng những luống hoa nở hàng năm của tôi trông giống như hoa trang trí cho đám cưới vậy. Ngày mai vài bà bạn của tôi sẽ đến trang trí bàn tiệc.” Bà mỉm cười. “Thật hữu ích khi có những người bạn khéo léo.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý với bà, bà Boscastle ạ.”

Lily đang ngồi trên giường với một cuốn sổ - thứ mà cô đã cất giữ từ thời thơ ấu - trải ra trước mặt. Chiếc váy của cô được cất trong một cái túi treo trên lưng cửa. Trên giường còn có một cái rương mở nắp.

Lily tuột xuống khỏi giường và tới chỗ Sarah, choàng tay quanh cổ chị gái. “Sares! Chị đến làm em vui quá. Em đã rất cô đơn khi không có chị.”

“Chẳng phải em nên dành những lời ấy cho Dirk sao?” Sarah đáp lại cái ôm với sự trìu mến tương đương. “Em đã làm gì cậu ấy rồi?”

“Anh ấy đang ở chỗ Freddie, phù rể của anh ấy. Anh ấy vẫn ổn.” Lily thở dài. “Em không phạm phải một sai lầm khủng khiếp nào đấy chứ, đúng không, Sares?”

“Dĩ nhiên rồi!” Sarah nói, che giấu nỗi hoảng hốt bằng một cái ôm khác. “Em quen Dirk lâu như vậy, cậu ấy rất tuyệt vời, hai đứa đã sống hạnh phúc bên nhau. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cô không nhắc đến chuyện Lily đang mang trong mình đứa con của anh ta - điều đó sẽ giống như một sức ép tâm lý. “Nhưng bà mẹ chồng của em quả là đáng sợ!”

Lily bật cười. “Bà ấy đáng sợ lắm đúng không? Bà ấy hẳn đã dọa chị sợ phát khiếp.” Cô thở dài. “Em không thể xoay xở được nếu không có chị, chị biết đấy.”

“Ồ, em có thể mà...”

“Ý em là, trong cuộc đời em. Chị đã luôn ở bên em; từ khi mẹ mất, chị đã gánh vác vai trò của mẹ. Chị đã rất xuất sắc, Sares ạ.”

Sarah cảm thấy cổ họng tắc nghẹn và những giọt nước mắt chực trào lên trong mắt cô. Cô ôm chặt Lily. “Ôi, cưng à! Chị chẳng xuất sắc chút nào hết, chị đã rất khó tính và hách dịch.”

Lily nhẹ nhàng đẩy chị mình ra và mỉm cười. “Ý em là thế đấy - các bà mẹ thường như vậy mà.”

“Đồ ngốc này!” Sarah nói. “Vậy, thật sự thì, em cảm thấy thế nào?”

“Ồn ả, chỉ có điều...”

“Sao?”

“Trong chừng mực nào đó em cảm thấy hơi vô cảm.”

“Vô cảm?”

Lily gật đầu. “Hôm trước em vừa mới kiểm tra lại những cảm xúc của em với Dirk, để đảm bảo rằng em không phạm phải một sai lầm đáng sợ nào khác và...”

“Sao?” Sarah nắm chặt tay Lily để khuyến khích cô nói ra hết những gì cô đang lo lắng.

“Và em tưởng tượng rằng em đã nghe thấy chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra với Dirk.” Sarah định nói nhưng Lily ngăn lại. “Em không thể cảm thấy gì cả! Ý em nói vô cảm là thế đấy.”

Sarah nhẹ nhõm một chút. “Hoàn toàn bình thường. Nhiều cô dâu cũng kể với chị điều tương tự như thế. Đừng lo lắng. Đó chỉ là sự hoang mang khi ngày trọng đại đang đến gần thôi.” Cô ngừng lại. “Chị đã đến nhà mẹ Dirk. Bà ấy muốn chị quay lại và lập một sơ đồ chỗ ngồi với bà ấy. Bà ấy có biết sắp xếp một sơ đồ chỗ ngồi tốn bao nhiêu thời gian không chứ? Tại sao bà ấy lại không nghĩ về nó từ trước?”

“Bởi vì bọn em đã nói với bà ấy rằng bọn em không muốn có một sơ đồ chỗ ngồi!” Lily đứng bật dậy, để lộ cho Sarah thấy rằng bụng bầu của cô cuối cùng cũng đã bắt đầu nhú lên. “Bà già khó tính ấy đang làm cái quái gì vậy? Ngay từ đầu bà ấy đã cướp đoạt cái đám cưới này làm của riêng rồi.”

“Ồ, cung à!” Sarah lại ôm em gái. “Không sao đâu. Nếu em thực sự không muốn một sơ đồ chỗ ngồi thì lát nữa chị sẽ nói với bà ấy điều đó. Nó sẽ miễn cho cả chị và bà ấy hàng giờ đồng hồ căng thẳng. Chị sẽ thuyết phục bà ấy. Em đừng lo.” Cô ngừng lại. “Nào, còn những chuyện khác đã đâu vào đấy hết chưa?”

Lily gật đầu. “Em nghĩ vậy. Ngày mai các phù dâu của em sẽ đến. Họ đều đã có váy. Họ sẽ làm tóc nhưng không được phép bới cao. Thợ làm tóc của em nói cô ấy chỉ có thể bới tóc cho một người thôi, và đó là em.” Lily nhìn chị gái. “Thật may là em đã được nói chuyện với Bron về vấn đề đó. Em sẽ tự trang điểm cho mình. Em đã tập rồi, và xét cho cùng, em biết rõ nhất rằng em muốn mình trông như thế nào.”

“Ồ, chị rất tự hào về em - em đã thực sự trưởng thành trong vài tháng qua, Lily ạ!”

“Em biết.” Lily thở dài. “Em không thích cái ý nghĩ này nhưng em cho rằng có lẽ đã đến lúc để em trưởng thành hơn một chút. Em sắp là một phụ nữ có chồng và làm một bà mẹ rồi.”

Sarah cười. “Em đã giải quyết xong chuyện âm nhạc chưa? Cho buổi tiệc chiêu đãi ấy? Chị biết em phải có tất cả những bài thánh ca mà gia đình Dirk muốn cho phần nghi lễ trong nhà thờ, nhưng em đã chọn ra được những bản em yêu thích chưa?”

“Rồi ạ. Dirk đã làm từ lâu rồi. Và bọn em đã thử hệ thống âm thanh trong lều rạp.”

Sarah ngồi lên giường. “Chị có thể xem quyền sở của em không? Chị biết em đã làm một quyển về những cái váy, nhưng quyển này chứa đựng

tất cả những ước mơ và hy vọng của em, đúng không? Nó có liên quan gì đến những thứ em sẽ có trong ngày cưới không?”

“Không hẳn, nhưng hồi đó em còn trẻ con mà. Nhưng em thích mê cái váy của em!” cô nói thêm, tươi tỉnh hẳn lên. “Chị đã trả tiền công cho Elsa chưa? Em biết là em chưa trả.”

Sarah lắc đầu. “Bọn chị đã có một cuộc tranh cãi nho nhỏ về việc đó nhưng cô ấy sẽ không nhận một đồng nào. Cô ấy nói việc chị giúp cô ấy có được hợp đồng may váy cho Carrie đã là quá đủ rồi. Tội nghiệp cô ấy! Mãi đến phút cuối Carrie mới quyết định rằng cô ấy muốn cái váy nào, hay cô ấy muốn các phù dâu mặc gì. Trông họ sẽ dễ thương lắm, nhưng Elsa đã phải làm việc rất gấp gáp.”

Sarah cho phép mình dành vài giây để nghĩ về cô bé phù dâu của Ashlyn và bức ảnh mà Hugo đã chụp họ. Rồi cô gạt hình ảnh đó sang một bên và tập trung vào em gái. Bây giờ chưa phải lúc. Cô chỉ được tập trung vào một mình Lily thôi. “Em còn cần chị giải quyết việc gì khác cho em không?”

Lily gạt đầu. “Mona khẳng định rằng bọn em phải đứng vào hàng ngũ đón tiếp.”

“Chà, đó là điều bình thường mà.”

“Em thực sự không muốn những người biết em, bạn bè em và người thân, nhận ra rằng em đang mang thai.”

“Chiếc váy sẽ giấu được điều đó, và trông em không to lắm đâu.”

“Nếu dì Margaret thấy cái bụng nhô lên một tí xiu thôi, dì ấy sẽ nói, ‘Ăn cơm trước kẻo rồi à, con vịt con của dì? Tuyệt quá!’”

Sarah cười khúc khích dù biết rằng không nên. “Chị xin lỗi, nhưng giọng em nghe giống hệt dì ấy khi em nói thế.”

Lily cũng cười. “Nhưng chị phải hiểu là em không thể mạo hiểm để cho dì ấy nói ra điều đó khi em đang ở trong một hàng người đứng sát sạt nhau. Mona sẽ nghe thấy và bà ấy có thể nói gì đó.”

Sarah cân nhắc. “Em biết không, vậy chúng ta sẽ đứng thành hai hàng. Em và Dirk, và rồi, cách thật xa, là cha mẹ, các phù dâu, phù rể, ai đó.”

“Bà ấy sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó! Bà ấy quá khó tính. Bà ấy đúng là một kẻ hợm hĩnh.”

“Chị sẽ thuyết phục bà ấy. Giải thích rằng những người quý tộc thường làm thế.”

Lily lại cười. “Chị Sarah của em, chị lúc nào cũng đứng về phía em.”

“Có chị gái để làm gì chứ? Mà này, tối nay em định làm gì? Đi ngủ sớm? Xem DVD trên giường? Tắm nước nóng?”

“Em không biết.” Lily đột nhiên bật khóc. Không phải những giọt nước mắt đau lòng, kích động, mà là những giọt nước mắt to tròn, nóng bỏng, lặng lẽ, chảy tràn hai bên má.

“Ồ, cung à, sao vậy?” Sarah ôm em gái. “Có chuyện gì thế em?”

“Em không biết! Chẳng có gì đặc biệt cả. Tất cả mọi thứ.”

“Em ăn gì chưa?”

Lily lắc đầu.

“Có lẽ đó là lý do em muốn khóc đấy. Chị sẽ đi mua gì đó,” Sarah nói, tỏ ra thực tế. “Cá tẩm bột và khoai tây chiên nhé?”

“Vâng, món khoái khẩu của em mà! Nhưng đừng cho giấm vào nhé, em không thích nó nữa.”

“Chúng ta sẽ xem phim *Sex and the City* hoặc thứ gì đó đại loại thế trong khi ăn, rồi chị sẽ tới giải thích với mẹ Dirk là em không muốn một sơ đồ chỗ ngồi và khuyên bà ấy sắp xếp hai hàng người đón tiếp.”

Lily ngược lên nhìn Sarah. “Chị sẽ không thể làm bà ấy đổi ý đâu. Bà ấy sẽ bắt chị - chúng ta - phải có một sơ đồ chỗ ngồi.”

“Em có buồn đến mức tan nát cõi lòng không nếu bà ấy bảo người ta phải ngồi ở đâu?”

“Không!” Lily rên rỉ. “Không đến nỗi thế. Nhưng chuyện đội ngũ đón tiếp thật sự làm em lo lắng.” Cô khịt mũi. “Bà ấy sẽ chết mất nếu bà ấy nghe người ta nhắc đến cái bụng bầu của em và em không muốn ngày vui của em bị phá hỏng bởi những trận cãi cọ.”

Em và tất cả các cô dâu khác đều mong vậy, Sarah nghĩ, nhưng hầu hết bọn em đều sẽ phải thất vọng thôi.

Đúng là bà Boscastle rất kiên quyết muốn mọi chuyện phải theo ý bà. Các vị khách đến ăn tối đã ra về và cái bàn ở bếp đã được dọn dẹp để họ làm việc.

“Lily nói với tôi rằng con bé và Dirk đã quyết định là chúng chỉ muốn mọi người ngồi ở bất cứ chỗ nào họ muốn,” Sarah cứng rắn nói. “Với những ai họ muốn.”

“Chúng còn trẻ người non dạ,” bà Boscastle nói, cũng cứng rắn như thế. “Chúng không biết những chuyện này quan trọng thế nào. Chúng ta sẽ làm việc đó cùng nhau. Tôi sẽ nhờ chồng tôi làm những cái nhãn ghi tên bằng máy tính của ông ấy vào sáng mai. Rồi chúng ta chỉ việc dán chúng lên những tấm thiệp đã gấp sẵn.”

“Việc đó khá tốn thời gian,” Sarah nói. “Bà có chắc là ông nhà sẽ không muốn làm những việc khác không? Chẳng hạn như kiểm tra rượu

vang đã lạnh chưa? Những việc đàn ông như thế?” Ông Boscastle chưa xuất hiện. Nếu ông ta giống vợ, ông ta có thể có những ý định riêng.

“Không. Mấy bà thuộc hội phụ nữ, hay gì gì đó, sẽ sắp xếp rượu vang. Chỉ ít thì tôi hy vọng họ sẽ làm vậy. Họ có vẻ không có tổ chức lắm và hơi thiếu kinh nghiệm.”

Sarah kìm chế hết sức để không nói với bà ta rằng những người phụ nữ đó làm việc không vì cái gì cả, chỉ tính tiền thực phẩm, và rất nhiệt tình. Bà Boscastle không được phép biết về sự tiết kiệm của Lily và Dirk. Cô hy vọng chẳng qua là bà Boscastle quá khó tính, và thực sự thì những người phụ nữ đó chẳng có vấn đề gì cả.

“Họ sẽ làm tốt thôi. Và tôi sẽ giúp bà bày những tấm thiệp ghi chỗ ngồi lên các bàn nếu chồng bà làm chúng. Bây giờ chỉ còn vấn đề hàng ngũ đón tiếp là cần được giải quyết.”

Bà Boscastle lắc đầu. “Lily và Dirk nói chúng không muốn có một hàng ngũ đón tiếp nhưng tôi phải bác bỏ chúng. Những hàng ngũ đón tiếp là điều cần thiết.”

“Chúng đã khá lỗi thời rồi,” Sarah nói, thầm cầu mong lời nói dối này phát huy tác dụng. “Nhưng ngày nay nhiều... ờ... khách hàng thượng lưu của tôi thường chia hàng ngũ đón tiếp thành hai hàng. Dòng khách sẽ di chuyển nhanh hơn.”

“Hai hàng ư? Và làm thế nào mà dòng khách di chuyển nhanh hơn được?”

Vì Sarah cũng không biết, nên cô phải bịa ra. “Các thành viên trong gia đình thường nói chuyện với các cặp bố mẹ nhiều hơn, điều đó có nghĩa là mọi người sẽ phải đợi. Nếu họ tới chỗ cô dâu và chú rể trước, rồi mới quay sang bố mẹ hai bên gia đình, họ sẽ không thể rề rà được.” Sarah rất mừng vì không một ai, đặc biệt là Hugo, có thể nghe thấy những lời ngớ

ngắn này - chắc chắn anh sẽ cười âm ỉ. Mặc dù cô nhận ra rằng nếu anh ở đây, cô sẽ cảm thấy khá hơn nhiều về toàn bộ chuyện này.

“Ồ, chà, nếu ngày nay người ta đang làm vậy...?” Bà Boscastle nhìn Sarah nghi vấn.

“Hôm nọ tôi mới giúp đỡ một đám cưới rất trang trọng và họ rất hài lòng với mọi chuyện.” Đây không phải là một lời nói dối, nó là sự thật - chỉ có điều nó chẳng liên quan gì đến hàng ngũ đón tiếp cả.

“Vậy thì được. Giờ thì, hãy bắt đầu với sơ đồ chỗ ngồi. Chồng tôi cũng bức mình giống tôi về chuyện để khách khứa ngồi lung tung. Cô có vẻ tháo vát đấy. Chúng ta chắc chắn sẽ làm xong việc này trong nháy mắt.”

Bà Boscastle cũng rất tháo vát - năng lực của bà cũng cao gần bằng sự hóm hỉnh của bà vậy - và công việc giữa họ đang tiến triển tốt. Nhưng sự trịch thượng của bà bắt đầu khiến Sarah khó chịu. Bà buông lời miệt thị đối với hầu hết mọi người. Tên người thân của Lily đều bị sấm soi như thể bà đang cố gắng tìm ra một điều gì đó để biểu thị tầng lớp từ chúng.

Bà Boscastle rõ ràng đã quên rằng Sarah là chị gái của Lily, và tất cả những người mà bà ta đang khinh bỉ cũng là những người thân của cô. Hugo, người chưa bao giờ rời xa tâm trí Sarah, lại hiện lên trong óc cô, lần này có vẻ thật sự hữu ích.

Sarah bắt đầu nhắc đến tên của những người có tước hiệu một cách ngẫu nhiên như Hugo đã khiến Rupert làm thế khi họ đang cố gắng thuyết phục Carrie tổ chức đám cưới ở Somerby. Dù không nói thẳng ra, nhưng cô cố gắng ám chỉ rằng đó là tên những người thân của cô và Lily. Từ đó bà Boscastle trở nên thân thiện hơn nhiều. Sarah không hẳn nói dối - Di Margaret, một người cực kỳ thiếu tế nhị, chắc chắn sẽ tiết lộ bí mật của Lily với cả thế giới, thật sự là một Công nương. Bà Boscastle rất thích điều đó.

Khuya lắc khuya lơ Sarah mới lái xe về nhà Lily. Cô tự mở cửa vào và thấy em gái đang ngủ rất say trên sofa, ti vi vẫn đang bật không. Mặc dù

cảm thấy hơi áy náy, nhưng Sarah quyết định không đánh thức cô dâu tương lai. Sau khi đảm bảo rằng Lily sẽ không bị cảm lạnh trong đêm, cô trèo lên giường. Dù gì thì Lily và Dirk cũng sẽ có một cái giường đôi đáng yêu để ngủ vào đêm mai.

Chương 39

Mọi người ở Somerby đều dậy sớm. Bron nhón chân đi vào bếp để pha một tách trà trước khi tiếp tục với việc phủ kem thì thấy Fenella và Elsa đã ở đó. Fenella đang lo lắng.

“Tôi chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thôi, nhưng Sarah đã dặn tôi rằng thợ trang trí hoa phải có mặt ở đây muộn nhất là bảy giờ - có rất nhiều việc phải làm. Nhà nguyện, phòng khách, phòng ăn, tất cả bọn chúng đều cần được trang hoàng lộng lẫy.”

“Còn hoa cho cô dâu?” Bron hỏi.

“Ồn Chúa là Carrie sẽ tự mang chúng theo. Tôi không nhớ là tại sao, nhưng chúng được làm riêng. Mandy nói cô ấy sẽ lo liệu chuyện đó.”

“Giờ mới bảy rưỡi,” Elsa nói, kiểm tra cái đồng hồ lớn ở bếp. “Có lẽ họ đã bị lạc.”

“Cô có phải làm gì nhiều với những cái váy không, Elsa?” Bron hỏi, rót nước sôi vào một túi trà.

“Không, chúng gần như xong xuôi rồi. Tôi chỉ hy vọng Carrie không đến quá muộn. Tôi vẫn cần cô ấy mặc thử lần cuối và có vài viên pha lê cần được đính sau khi tôi hoàn thiện việc sửa sang. Chị có nhớ là mấy giờ cô ấy phải tới đây không?”

“Tôi nghĩ Sarah nói là khoảng bốn giờ,” Fenella trả lời. “Cô ấy không thể đến sớm hơn.”

“Ôi Chúa ơi, thế thì tôi sẽ không có nhiều thời gian để làm tóc và trang điểm cho cô ấy,” Bron nói. “Cô có lẽ sẽ cần nửa tiếng với cô ấy, đúng không, Elsa? Nhưng ít nhất thì cái bánh lúc ấy đã được hoàn thiện và tôi có thể tập trung hoàn toàn vào cô dâu.”

“Hầu hết các cô dâu đều cần hơn hai tiếng để chuẩn bị,” Elsa đồng ý, bắt đầu thấy bức bối, mặc dù sau đó cô dịu đi một chút khi Fenella xin lỗi và nói là cô ấy đã đọc nhầm những hướng dẫn của Sarah và Carrie sẽ đến tầm ba giờ.

Rồi điện thoại reo và cả ba người phụ nữ giật nảy mình. Fenella lao ngay tới chỗ điện thoại và những người còn lại lắng nghe với vẻ lo lắng từ lúc họ nghe Fenella nói, “Cô có chắc là cô không sao không?”

Đó có thể là Sarah đang thông báo rằng một chuyện tồi tệ đã xảy ra với cô ấy.

Ở đầu dây bên này, Fenella chỉ nói những lời vắn tắt như thể trêu ngươi, và chỉ sau một vài phút căng thẳng Bron và Elsa đã khám phá ra thảm họa là gì.

“Tôi biết ngay mà!” Fenella nói, đặt hai bàn tay lên thái dương, mắt nhắm lại. “Đó là thợ trang trí hoa. Cô ấy bị tai nạn. Cô ấy không thể đến được. Cô ấy không sao nhưng chiếc xe tải không thể lái được nữa và những bông hoa đều bị nghiền nát hết.”

Có một thoáng im lặng kinh hoàng. Rồi Elsa nói, “Gọi điện cho Sarah đi. Cô ấy sẽ biết ai đó. Đừng lo. Chúng ta có thể giải quyết chuyện này.”

“Phải đây,” Bron đồng ý. “Chúng ta là một nhóm. Chúng ta có thể giải quyết bất cứ chuyện gì.”

Họ nhận ra đây là một thảm họa đối với Fenella hơn là với họ. Những bông hoa là nhân tố thiết yếu để Somerby thực sự tỏa sáng. Nếu tạp chí *Người nổi tiếng* chụp ảnh nó khi nó không ở trong tình trạng lộng lẫy nhất,

sự quảng bá tuyệt vời về một đám cưới của người nổi tiếng sẽ hoàn toàn trở nên vô ích. Chưa kể việc Carrie sẽ nổi đóa lên với Sarah.

“Được rồi,” Elsa nói tiếp, ra hiệu cho mọi người im lặng. “Tôi đang gọi cho Sarah đây. Tôi hay chị sẽ kể với cô ấy?” cô hỏi Fenella khi đợi điện thoại kết nối.

“Đề tôi,” Fenella nói và cầm lấy cái điện thoại đang được chìa ra. “Nào, Sarah! Trả lời đi! Chết tiệt, nó chuyển sang hộp thư thoại.”

“Đề lại một lời nhắn đi. Nói cho cô ấy biết chuyện này khẩn cấp thế nào!” Bron nói.

Khi Fenella đưa trả Elsa chiếc điện thoại, Bron đứng dậy để pha thêm trà.

“Thôi được rồi,” Elsa nói, “trường hợp xấu nhất là chúng ta không có thợ trang trí hoa, vậy thì chúng ta phải tự làm. Những địa điểm nào là quan trọng nhất?”

“Nhà nguyện,” Fenella nói. “Bron à, những cái bánh giả hình cây của cô giúp chúng ta không cần trang trí quá nhiều ở phòng ăn. Ít nhất thì, chúng ta chỉ cần một ít hoa ở đó. Hai cô đã trang trí hoa bao giờ chưa?”

Họ lắc đầu. “Nhưng chúng tôi đều tháo vát và có tính nghệ sỹ, chúng tôi có thể làm những việc như thế nếu cần,” Bron nói. “Chúng tôi không thể làm cho Sarah - hoặc Carrie - thất vọng. Dù thế nào chúng tôi cũng sẽ làm được.”

Điện thoại của Fenella bắt đầu vang lên giai điệu của bản *Für Elise*. “Sarah à? Ôn Chúa!” Cô giải thích vấn đề, lẩm bẩm ừ ừ vài lần và ghi lại một số điện thoại.

“Cô ấy cho tôi tên của một thợ trang trí hoa khác. Đó là người đã cung cấp hoa cho cái đám cưới mà hai cô đã tham gia vào tháng Sáu ấy?

Sukie gì đó?”

“Tôi không nghĩ chúng tôi từng gặp cô ấy, nhưng những bông hoa ở đám cưới của Ashlyn rất tuyệt vời,” Elsa nói, hơi thất vọng khi mất đi cơ hội tạo ra các tác phẩm ngẫu hứng bằng hoa - cô thích có một thử thách.

“Tôi hy vọng cô ấy có thể đến được,” Bron nói. “Có thể lúc này cô ấy đang ở một đám cưới nào đó.”

“Chúng ta sẽ biết điều đó ngay đây,” Fenella nói. “Điện thoại đang đổ chuông. Sukie à? Cô có bận gì không? Chúng tôi có một trường hợp khẩn cấp vô cùng quan trọng!”

Vì phần lớn những gì Fenella nói có vẻ là những hướng dẫn chỉ đường và thi thoảng có nhắc đến hoa, nên Bron và Elsa đoán rằng Sukie đang trên đường đến đây. “Chúng ta cũng có thể làm được mà,” Elsa nói. “Giữa chúng ta với nhau.”

“Chúng ta sẽ không làm được nếu không có hoa,” Bron nói. “Tôi không biết cô có để ý không nhưng hiện tại quanh đây chẳng có hoa cỏ gì nở cả. Khu vườn này rõ ràng không được chăm sóc đúng mực.”

“Xong rồi,” Fenella nói, dập máy. “Cô ấy đang trên đường đến đây - nghe giọng cô ấy dễ thương khủng khiếp - nhưng cô ấy nói có lẽ cô ấy sẽ không thể mua đủ hoa trong thời gian gấp gáp như thế. Cô ấy sẽ cố gắng hết sức nhưng chúng ta phải kiếm được càng nhiều dây thường xuân càng tốt, để bổ sung cho chúng. Thứ đó thì chúng ta có nhiều lắm. Ông Chúa là Carrie muốn những sự bài trí kiểu đồng quê truyền thống nên chúng ta không cần *strelitzia* ^[65] hay thứ gì đó đại loại thế. Chúng còn được gọi là hoa Chim thiên đường ấy,” cô giải thích với hai cô gái đang ngơ ngác.

Đúng lúc đó James xuất hiện, tìm trà và bánh mỳ nướng, “Ôi, James, thợ trang trí hoa bị tai nạn,” Bron nói.

“Đúng vậy.” Fenella quay sang anh. “Anh đã rất xuất sắc với những cái cây giả, anh nghĩ anh có thể thu thập những dây thường xuân cho chúng tôi không? Thợ trang trí hoa cần nó để độn thêm cho những bông hoa. Thứ mà chúng tôi không có nhiều.”

“Tôi không nghĩ vậy,” James nói khi đã nắm được tình hình. “Hiển nhiên là khu vườn đã bị bỏ bê khá lâu, nhưng nếu cô đang tìm những thứ to lớn, màu mè, thì có vài cây ô rô rất tuyệt vời - nó còn có cái tên nôm na là ‘quần ống túm của con gấu’ ấy...” Cảm nhận rằng các khán giả của anh vẫn chưa hình dung ra nó, anh tiếp tục, “Chúng có những cụm hoa dạng bông màu tím hồng và cực kỳ có hiệu quả trong việc trang trí hoa.”

“Dĩ nhiên là anh sẽ biết điều này,” Bron lẩm bẩm, cảm thấy mình hơi ngốc nghếch vì đã không nghĩ ra sớm hơn.

“Và có một cây hồng lá đỏ với những chùm quả đỏ mọng duyên dáng. Nếu kết chúng thành từng bó lớn thì trông chúng sẽ thật tuyệt vời.”

“Nghe này, James,” Fenella nói, “Tôi rất mừng vì anh biết về nó và việc nó nằm ở đâu đó trong khu rừng kia, nhưng nếu anh có thể cắt về một ít, cùng một tải dây thường xuân, thì chúng tôi sẽ rất vui sướng. Sau đó Sukie sẽ làm những gì có thể với nó.”

“Nếu tôi có thứ gì đó để bỏ vào bụng trước...”

“Dĩ nhiên rồi!” Bron lao đến bên thùng bánh mỳ mà cô đã được chỉ cho lúc nãy, sẵn lòng giúp anh. “Để tôi làm cho!”

“Cô thật tuyệt vời,” Fenella nói. “Giờ thì còn chuyện gì không ổn nữa nào?” Điện thoại của cô lại reo và sự căng thẳng trong phòng lại tăng vọt lên. “Sarah à? Ừm, Sukie đang trên đường đến đây. Quả là một người phụ nữ dễ thương. Và James nói trong vườn có rất nhiều thứ mà tôi đã không để ý tới.”

Họ nói chuyện thêm một lúc nữa và rồi Fenella ngắt máy. “Sarah đang làm những cái thiệp ghi chỗ ngồi. Hình như ban đầu họ không định dùng chúng nhưng bây giờ lại muốn có chúng; nó hoàn toàn là một việc được quyết định vào phút chót. Giọng cô ấy vẫn khá điềm tĩnh, nhưng vẫn chưa đến chín giờ mà. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra kể từ bây giờ cho đến...”

“Đừng nói thế!” Elsa nói. “Nhỡ đâu Carrie đến muộn thật và tôi không có đủ thời gian để hoàn thiện chiếc váy của cô ta thì sao?”

“Ồ, tôi chắc chắn cô ấy sẽ không đến muộn trong ngày cưới của chính mình, cô ấy là người chuyên nghiệp mà!” Bron nói, và nhìn quanh. Mọi người đang nhìn cô chăm chăm. “Gì thế?Ồ, xin lỗi - mọi người nghĩ tôi đang ‘nói trước bước không qua à’?”

Viên pha lê cuối cùng được đính vào bông hoa làm bằng kem cuối cùng. Chiếc bánh đã được hoàn thành. Hugo, người dường như có mặt ở khắp nơi với chiếc máy ảnh, chụp một loạt hình, chủ yếu là những lúc cô đang thè lưỡi tập trung, Bron cảm thấy như vậy.

“Tuyệt lắm, Bron,” anh nói. “Rất xuất sắc. Cô có định chuyển sang sự nghiệp làm bánh không vậy?”

“Có lẽ là không, nhưng đó là nghề tay trái của tôi. Giờ thì tôi có thể đi giúp James được rồi.”

“Chỉ một tấm cuối cùng nữa thôi... cảm ơn.”

“Mọi chuyện thế nào?” Bron hỏi Fenella, người đang giữ thang cho James.

“Ồ, những người phục vụ tiệc đã đến, họ có vẽ được đây.”

“Tốt lắm. Còn về những bông hoa?”

“Sukie đã đến với một xe tải chở đầy hoa, nhưng cô ấy nói cô ấy vẫn cần dây thường xuân bởi vì chúng ta cần quá nhiều. Cô ấy đã nhờ Elsa kết những bó hoa nhỏ để bày trên bàn tiệc. Với những gì James tìm được trong vườn, tôi nghĩ sẽ không ai biết được đã từng có một rắc rối nảy sinh. May mắn là Carrie không đưa ra những yêu cầu quá chi tiết.”

“Mấy giờ thì cô ấy phải đến đây?” Bron giúp gỡ một dây thường xuân dài mà James đã bóc ra khỏi bức tường.

“Mười lăm phút trước. Elsa đang phát điên lên. Sukie đã lôi kéo cô ấy cùng làm việc để khuyến khích cô ấy đốt cháy năng lượng dư thừa.”

“Tôi có thể giúp Sukie, nếu cô ấy cần tôi. Tôi cũng chẳng có mấy việc để làm cho đến khi Carrie tới đây, và rồi Elsa và tôi sẽ phải đánh lộn với nhau để tranh giành cô ấy mất.”

“Thật ra, nếu cô có thể giữ cái thang, tôi sẽ đi kiểm tra xem mọi chuyện đang diễn ra thế nào. Nếu Rupert đáng ghét để tôi giữ lại cái giàn giáo lưu động, thì lúc này James đã tự mình xoay xở ổn thỏa rồi.”

“Dù sao thì tôi cũng tự mình xoay xở ổn thỏa được mà,” James nói từ bên trên.

“Không. Những cái thang rất nguy hiểm,” Fenella kiên quyết. “Tôi sẽ đi lấy cái bánh ngọt mà tôi đã làm hôm trước, để cho chúng ta lót dạ. Tôi đã

quên ăn trưa.”

“Tôi không nghĩ là James thích bánh ngọt,” Bron nói.

“Tôi muốn ăn sandwich hơn,” anh nói, mỉm cười với họ. “Tôi cũng chưa ăn trưa.”

“Chúa ơi,” Bron nói, sau khi Fenella đã đi khỏi, “hẳn là anh đã gỡ toàn bộ đám dây thường xuân của cả tòa nhà.”

“Ồ, tìm được cái thang đã mất một lúc lâu và Rupert đột nhiên phát hiện ra một bụi hồng nằm ở vị trí có nguy cơ làm rách váy cưới của cô dâu. Tôi đã phải xử lý việc đó trước.”

“Ồn Chúa vì có anh ở đây. Và ban đầu anh chỉ nghĩ là anh chở giúp tôi đến đây thôi chứ!”

“Đó không phải là lý do duy nhất,” anh nói. “Được rồi, giờ thì tôi xuống đây. Giữ cho chắc nhé và đừng để tôi giẫm lên tay cô.”

Bron nhìn anh xuống thang, cố gắng không để ý rằng hôm nay chiếc quần jean của anh hơi bó hơn và mới hơn bình thường. Nó khiến anh trông bảnh bao hơn.

Bron và Elsa đang gấp gấp rửa tay. Carrie đã đến, muộn nửa tiếng, và họ đều đang mong cô ấy.

Bron cười, hơi kích động. “James và tôi đang khiêng cái thang quay lại kho thóc chỗ nó được cất. Đúng lúc đi ngang qua cái chuồng heo của tôi thì chúng tôi nghe thấy tiếng xe. Anh ấy đột ngột quay lại và chiếc thang va thẳng vào cửa sổ! Bây giờ giường tôi phủ đầy mảnh kính vỡ.”

“Thật là khủng khiếp!” Elsa nói. “Thế cô đã làm gì rồi?”

“Chẳng làm gì cả! Tôi chỉ chạy te tái lên đây.”

“James sẽ xử lý chuyện đó à?”

“Tôi không biết. Nhưng bây giờ tôi chẳng có thời gian để lo lắng về chuyện đó. Điều thật sự khủng khiếp là, lúc ấy chúng tôi đang rất vui vẻ, tôi đã định nói gì đó nhưng...” Chuyện xảy ra khá nhanh và cô đã phải chạy vội lên đây để chuẩn bị cho Carrie.

“Ôi, Bron... thôi, đừng bận tâm, ít nhất thì lát nữa cô vẫn sẽ có cơ hội gặp anh ấy.” Elsa thở dài.

“Laurence đã liên lạc với cô chưa?” Bron hỏi.

“Chưa, lâu rồi tôi chẳng nghe được tin gì từ anh ấy,” Elsa nói khi cô lau khô tay. Bây giờ không phải là lúc để nghĩ về điều đó. “Được rồi, tôi nghĩ tôi đã sạch sẽ. Tôi nên đi tìm Carrie. Rupert nói tâm trạng cô ấy không tốt lắm.”

Bron nhăn mặt. “Thần kinh tôi như đã đứt rời hết cả. Tiếng kính vỡ là thứ âm thanh khiến ta lạnh cả sống lưng.”

“Tôi nghe thấy Fenella gọi điện cho Sarah. Carrie không vui khi không thấy Sarah ở đây. Mặc dù cô ấy biết về đám cưới của Lily, nhưng cô ấy vẫn mong Sarah ở đây vì cô ấy.”

Bron liếc nhìn đồng hồ. “Bây giờ chắc cô ấy đã rời đi rồi, cô có nghĩ vậy không?”

Elsa nhún vai. “Chắc chắn là họ còn chưa bắt đầu những bài phát biểu. Lily kết hôn lúc hai giờ - ít nhất họ cũng phải mất một tiếng đồng hồ cho phần nghi lễ, những bức ảnh và việc quay lại nhà.”

“Cô ấy sẽ không đến được à? Có nghĩa là một mình chúng ta sẽ phải đương đầu với một siêu sao gắt gỏng!”

Chương 40

Khoảnh khắc mà Sarah từng nghĩ sẽ không bao giờ tới cuối cùng đã xuất hiện. Lily, khoác tay cha, tiến lên trên lối đi giữa hai hàng ghế trong bản nhạc *Trumpet Tune* của Purcell. Trông cô thật sự xinh đẹp trong chiếc váy mà Elsa đã sửa cho cô và có lẽ chỉ những ai biết cô mang thai mới nhận thấy cái bụng bầu bé xíu của cô. Vì Sarah, mặc một cái váy lụa chiffon với một cái áo khoác màu vàng nhạt đồng màu với lớp váy trong của Lily, đang ngồi bên dãy dành cho gia đình cô dâu nên cô không thể nghe thấy bất cứ lời xì xầm hay lảm bảm bàn tán nào có thể có từ bên gia đình chú rể. Đó quả là một điều nhẹ nhõm.

Sarah đưa góc chiếc khăn tay lên mắt một cách kín đáo nhất có thể, nghĩ rằng có lẽ cô không còn là nhà tổ chức đám cưới mang đầy nỗi hoài nghi như trước kia nữa, và thoáng tự hỏi liệu điều này có liên quan gì đến Hugo không. Dù lý do là gì, đôi mắt cô cũng được chấm đi những giọt lệ.

Dirk, trẻ trung và điển trai, có vẻ tương đối bình thản, mặc dù Sarah nghe nói lúc trước cậu ta đã khóc suốt suốt.

Lily cũng điềm tĩnh một cách bất ngờ. Con khóc lóc đêm hôm trước có vẻ đã chấm dứt hẳn. Mái tóc và làn da cô ngời lên trong sắc hồng hào tươi tắn của một người phụ nữ đang mang thai và chiếc váy của cô trông thật đáng yêu, nhẹ nhàng xẻ đôi ở mặt trước như chiếc váy trong một bức họa thời Trung cổ. Elsa đã làm được những điều kỳ diệu.

Trước đó có một khoảnh khắc khiến trái tim Sarah khẽ chùng xuống khi Lily, không thể tránh khỏi, đã hỏi, “Bụng em trông có to lắm không khi

mặc chiếc váy này? Mona đã kiên quyết yêu cầu em không được để lộ là mình đang mang thai và em đã hứa với bà ấy như thế.”

Sarah đã quyết định nói dối. Xét cho cùng, nó thực sự không to lắm, chỉ hơi nhô lên thôi. “Không hề. Trông em đáng yêu lắm. Chị ước gì mẹ có thể thấy em.” Sarah cảm thấy cổ họng thít chặt và cô nuốt khan.

Lily chớp chớp mắt. “Không sao, chị đã thấy em mà. Và Dirk cũng sẽ thấy em, cả bố nữa. Và mẹ có lẽ cũng đang nhìn xuống chúng ta từ đâu đó.”

Khi hai chị em ôm nhau, Sarah cảm thấy vai trò của họ đã bị đảo ngược trong thoáng chốc: Lily đang an ủi cô còn cô là người sắp òa khóc.

Lily đã chấp nhận việc sắp đặt chỗ ngồi, đồng ý với Sarah rằng chỉ ít với sự góp sức của cô, đám cưới sẽ không thể xảy ra quá nhiều thảm họa. Cô ấy rất nhẹ nhõm khi họ không phải đứng thành một hàng để tiếp đón khách như mẹ chồng tương lai của cô ấy muốn, mà chia thành hai hàng như Sarah đã gợi ý. Sarah, bị phân thân giữa đám cưới của em gái và đám cưới của khách hàng nổi tiếng đầu tiên của cô, cảm thấy hài lòng khi đã giúp được em gái trong ngày trọng đại của cô ấy. Cô biết cô đã làm rất nhiều việc - thực tế là nhờ có cô và những mối quan hệ của cô thì đám cưới mới được tổ chức một cách tiết kiệm như thế. Nhưng Sarah cũng biết rằng cô có thể phải rời đi sớm khi mà Lily vẫn cần tới sự giúp đỡ của cô.

Dĩ nhiên đã có vài vấn đề xảy ra trước khi họ tới được thời điểm này. Cái lều rạp, vốn được thuê với giá hời, đã bị rách toạc một mảng. Điều đó không gây ngạc nhiên cho lắm nếu xét đến tuổi tác và giá thuê rất thấp của nó, nhưng nó đã khiến cho Sarah phải dành khá nhiều thời gian cheo leo trên một cái thang với một cuộn băng dính vải.

Luồng hoa nở hàng năm xinh đẹp của bà Boscastle làm nền cho một bên lều rạp, nhưng ngân sách dành cho những bông hoa trang trí là rất nhỏ. Bạn bè bà, được trợ giúp bởi nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc (Sarah sẽ trao tặng cho mỗi người một huân chương MBE^[66] nếu cô có chúng), đã

vận dụng thành công các kỹ năng của họ và trang trí các bàn tiệc bằng bất cứ loại hoa nào họ có, chủ yếu được lấy từ chính vườn nhà họ. Hội phụ nữ và những người tương tự như thế, vốn bị bà Boscastle coi thường, đã chỉnh trang lại cái lều rạp lần cuối để làm cho nó phù hợp với một đám cưới. Sarah thậm chí mong rằng Sukie đã xoay sở được với việc trang trí hoa ở Somerby. Cô ấy rất giỏi, và quả là may mắn khi cô ấy đang rảnh rỗi, nhưng liệu cô ấy có thể kiếm đủ nguyên liệu để tạo ra một thứ gì đó ấn tượng không?

Sarah đã liếc nhìn đồng hồ khi cha cô và Lily được chở tới trước cửa nhà thờ. Lúc đó là hai giờ hai mươi phút.

Lúc phù dâu thứ hai của Lily bước lên để đọc một đoạn thơ, Sarah biết buổi lễ diễn ra rất chậm. Theo dự kiến, lúc này cô đã phải chui vào trong xe và đang vội vã phóng đến Somerby rồi, có khi còn bị phạt vì chạy quá tốc độ và phải cộng số tiền đó vào hóa đơn thanh toán của Carrie. Nhưng cô không thể làm thế, cô nhận ra khi cô bạn của Lily đọc vấp một chỗ trong tác phẩm *Nhà tiên tri* - Carrie chẳng có lỗi gì khi đám cưới của cô ấy trùng với đám cưới của em gái Sarah. Đó chỉ là một sự trùng hợp khủng khiếp. Đáng ra cô nên từ chối Carrie mới phải? Không, cô không thể. Một đám cưới như thế có thể tạo nên danh tiếng cho cô, hay - nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ - phá vỡ nó.

Cô cũng không thể bỏ đi, cho tới khi nào cha cô phát biểu xong. Phù rể, chú rể và bất cứ diễn giả ngẫu nhiên nào khác có thể tiếp tục mà không có cô, nhưng cô phải nghe bài phát biểu của cha cô.

Bên ngoài nhà thờ, thợ ảnh, chỉ được thuê để chụp vài bức mang tính hình thức, khá ngạc nhiên khi bị thúc giục gấp gáp, nhưng anh ta biết Sarah, muốn được cô dùng lần nữa, và ngoan ngoãn làm theo những gì được bảo.

“Bà không cần có ảnh của tất cả những người thân đâu,” Sarah thì thầm với bà Boscastle, khi họ ngắm cô dâu và chú rể mỉm cười với nhau. “Điều đó quá bình thường!”

Sarah đã thuê thợ ảnh này khi cô bắt đầu nghi ngờ về sự đáng tin cậy của chú Joby, và rất hài lòng với quyết định của mình, ông chú đó chỉ thích tán chuyện với Charlene hơn là chụp ảnh.

Không có thời gian để cô dâu và chú rể uống một ly sâm banh và âu yếm nhau trong xe trên đường đến tiệc chiêu đãi. Sarah đã luôn gợi ý họ làm thế nếu có thể. Đó là khoảng thời gian để cặp vợ chồng mới cưới nhắm nháp khoảnh khắc riêng tư trước khi đến với sự ồn ào huyền ảo của tiệc cưới.

Tuy nhiên lần này, bạn của Dirk, người được giao phó đưa họ đến bữa tiệc chiêu đãi an toàn, đã được dặn rằng thứ tự ưu tiên đã bị thay đổi - bây giờ phải họ có mặt ở đó càng sớm càng tốt. May mắn thay nó ở rất gần và dù sao đi nữa, Lily cũng không uống rượu.

Đội ngũ đón tiếp được chia thành hai hàng đã có hiệu quả tuyệt vời. Sarah, đứng cạnh Lily để họ cùng nhắc nhau nhớ tên của những người họ hàng xa, đã nghe thấy người ta hỏi cô ấy khi nào thì thiên thần bé bỏng chào đời, nhưng chỉ ít Lily sẽ không biết liệu họ có nói thế với bố mẹ hai bên gia đình hay không.

“Được rồi,” Sarah nói với Lily, “hãy mời mọi người ngồi xuống với một ly rượu vang - để dành sâm banh cho màn chúc tụng.”

Cô lướt nhanh như gió tới chỗ cha cô và giải thích về vấn đề của mình. Ông đã biết rằng đám cưới của Carrie sắp diễn ra ở một nơi cách đây một vài dặm.

“Nhưng, con yêu à, chúng ta không thể lên phát biểu trước khi người ta ăn uống. Đây là một bữa tiệc đứng - nó sẽ mất rất nhiều thời gian.”

“Bố, con biết điều đó, và con cảm thấy mình cực kỳ ích kỷ.” Cô ngừng lại. “Có lẽ con nên mặc kệ Carrie. Ở đó có một ê kíp giỏi giang. Họ không cần con.”

“Nào, con yêu, đừng nói thế. Mẹ con sẽ rất tự hào về con. Và con biết Dirk và Lily luôn ủng hộ con mà. Chúng muốn con tổ chức đám cưới cho Carrie cũng nhiều như muốn con có mặt ở đám cưới này vậy. Con hãy làm những gì con cần làm.” Ông ngả người về đằng trước với vẻ bí mật. “Và nếu mụ già đó,” ông chỉ bà Boscastle, “thứ lỗi cho cách dùng từ của bố, nếu mụ già đó, với cái miệng như vừa mới cắn phải một quả chanh, tỏ ra ngạo mạn, hãy nói với bố và bố sẽ xử lý mụ ta.”

Sarah ôm bố, cười vào tai ông. “Con biết con được di truyền tính hách dịch từ ai rồi. Chính là bố.”

“Không có thời gian để biểu lộ tình cảm đâu, con gái,” ông nói. “Hãy rót đầy những cái ly kia đi. Bố đang sẵn sàng bắt đầu rồi!”

Cô khéo léo di chuyển qua đám đông tới chỗ Veronica, người đứng đầu nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc. “Tôi muốn bà đảm bảo rằng mỗi vị khách đều có một cái đĩa ăn riêng và sau đó hãy đi đi lại lại giữa các bàn với những khay thức ăn và những chai rượu vang, phục vụ họ tại chỗ. Tôi cần phải đến đám cưới của Carrie gấp!”

Vì nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc đều phấn khích khi nghĩ tới đám cưới của Carrie, nên họ rất sẵn lòng giúp đỡ. “Cứ để đó cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ phục vụ đồ ăn và thức uống cho các thực khách trước cả khi họ nhớ ra tên của họ là gì.”

Sarah tự hỏi cô có đang hống hách quá không. Mặc dù là người tổ chức các đám cưới, nhưng cô thường chiều theo ý các khách hàng. Bây giờ, khi gần như là một khách hàng, cô phát huy hết những kỹ năng tổ chức. Mọi người được xếp chỗ ngồi, ở bất cứ chỗ nào, trong vòng vài phút. Không ai được phép phản nản nếu họ không được ngồi ở cái bàn có tên họ - họ chỉ nhìn Sarah và làm theo những gì cô bảo.

Cô mau chóng đi tới cái bàn đặc biệt, nơi mà đáng lẽ lúc này cô phải đang ngồi ở đó. “Lily, cung à, em có phiền không nếu bố lên phát biểu ngay

bây giờ? Chị sắp phải đi rồi.”

Lily, người vốn dĩ luôn vụng về và cần được chăm sóc, đã hoàn toàn thay đổi nhờ cuộc hôn nhân này. “Sares, chị đã giúp đỡ em rất nhiều, chị cứ đi lúc nào chị muốn. Bọn em sẽ xoay xở ổn thỏa dù không có chị, đúng không, bố? Charlene sẽ làm phần việc của phù dâu, nếu cần. Bố chuẩn bị đi bố.”

“Bố” sốt sắng gật đầu. “Nhưng chúng ta phải để họ uống một ly đã. Bài phát biểu của bố sẽ không dành cho những người hoàn toàn tỉnh táo.”

Sarah mỉm cười và vỗ vỗ vai ông, ước ao rằng cô đã không phải quá tỉnh táo như thế. “Vâng.” Cô ngồi xuống mép ghế và lấy di động ra, hy vọng không ai nhìn thấy và nghĩ cô bất lịch sự. Cô gọi đến Somerby nhưng không ai nhắc máy, vì vậy cô bấm số của Hugo gần như theo bản năng. Anh ấy sẽ biết phải làm gì. “Hugo à?” cô thì thầm, cúi xuống như thể đang nhặt khăn tay. “Chúng tôi vừa mới ngồi vào bàn nhưng khoảng mười lăm phút nữa tôi có thể rời đi.”

“Ồ... ờ,” Hugo nói, nghe giọng điệu không được ổn lắm. “Carrie đang không được vui. Cô không thể đến đây sớm hơn một chút à?”

Sarah nhận thức được sự cấp bách trong lời anh nói - cô hiểu “không được vui” có nghĩa là “đang rất giận dữ” và biết rằng cô phải đến đó ngay lập tức. Nếu Carrie không hài lòng với việc Sarah không có mặt ở đó và từ chối trả tiền, cô sẽ bị phá sản và danh tiếng của cô cũng sẽ bị hủy hoại. Cô đã được ứng trước một khoản, nhưng không đủ để chi trả cho tất cả các nhà cung cấp.

“Vậy thì tôi sẽ phải đi ngay bây giờ. Tôi đã định ở lại để nghe bài phát biểu của bố tôi.”

Hugo im lặng một lát rồi nói, “Nghe này, cô cứ ở lại đó đi. Tôi sẽ tới đón cô.”

“Nhưng, Hugo này, từ đó tới đây mất tới một tiếng đi xe, nếu anh tới đón tôi thì cũng chẳng nhanh hơn chút nào - thực ra còn mất thời gian hơn ấy chứ.”

“Cứ ở yên đây. Tôi sẽ đến đón cô. Tin tôi đi.”

Anh ngắt máy, để mặc Sarah băn khoăn liệu cô có thể tin tưởng anh không. Chà, cô sẽ phải tin anh. Việc Carrie giận dữ là một tin xấu. Dĩ nhiên, cô đã biết chuyện đó có thể xảy ra. Không phải là những người nổi tiếng thì khó tính hơn những người bình thường, mà là họ đã quen với một tiêu chuẩn nào đó. Và nếu Sarah đã trả tiền cho một dịch vụ, cô sẽ rất bực mình nếu cô không nhận được nó một cách đầy đủ, cho dù mọi thứ đã được bàn giao lại cho những đôi bàn tay giỏi giang. Khoảng thời gian giữa hai đám cưới là rất sát sao nhưng cô vẫn có thể đến kịp đám cưới của Carrie nếu phản nghi lễ không diễn ra quá lâu. Nhưng nó đã bị kéo dài quá mức. Và bây giờ cô đang lâm vào một tình thế khó xử, bị giằng xé giữa việc làm em gái thất vọng và làm khách hàng lớn nhất từ trước đến giờ của cô bất mãn. Mặc dù, công bằng mà nói, em gái cô tỏ ra rất thông cảm với cô về vấn đề này.

Sarah ngồi yên, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn trong vài giây trước khi nhận ra mình đang làm gì và ngừng lại. “Làm ơn ăn nhanh lên,” cô thầm giục các vị khách. “Uống mau đi!” Cô nhấp một ngụm rượu vang, quên bẵng mất là cô đã không định uống nó. Để buột trí óc xao lãng đi những mối lo lắng, cô nhớ cô đã vui mừng thế nào khi tìm thấy rượu vang tại một siêu thị. Cô đã ném nó trong bãi đỗ xe, phát hiện ra nó khá ngon nên lập tức quay lại và khoắng sạch các giá hàng. Sau khi được giảm giá vì mua với số lượng lớn, giá của nó chỉ còn chưa đến một nửa.

Nhóm Các Quý Bà Phục Vụ Tiệc đang làm rất tốt công việc của mình. Cô thấy cả núi sandwich đang được tiếp qua vài cái mũ cho vài người họ hàng đang nói chuyện với nhau và điều này khiến họ tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Rồi cô nhận ra Veronica đang tiến về phía cái bàn đặc biệt với những

cái đĩa trong tay. Cá hồi hun khói và salad - thật tuyệt! Cô đã giải thích rằng bà Boscastle bất mãn thế nào với ý tưởng tiệc đứng và bây giờ bà ấy có thể bị lừa phỉnh rằng rốt cuộc họ đã phải làm theo ý bà ấy trong vấn đề này.

Sarah nói chuyện với bố và mẹ kế, cố gắng giấu họ nỗi lo lắng về đám cưới của Carrie. Một chiếc trực thăng bay ngang qua trên đầu họ lúc mẹ kế đang kể cho cô nghe về chuyện bà đã mua bộ đồ của bà như thế nào và quyết định không đội mũ mà cài một cái nơ gài đầu ra sao. Sarah gật đầu và mỉm cười và hy vọng không phải là bà ấy đang mong cô thông cảm. Trong lòng cô đang chết dần chết mòn vì sốt ruột và cô biết nếu người ta có thể chết vì lo lắng thật thì cô sẽ lìa đời chỉ trong một vài phút nữa.

Khi cô quay sang người ngồi bên phải mình, hy vọng tạm nén được nỗi kinh hoàng đang dâng trào, thì có một ai đó vỗ lên vai cô. Đó là Hugo. Bằng xương bằng thịt.

“Làm thế nào mà...”

“Nào. Hãy nhanh nhanh tạm biệt mọi người đi. Taxi đang đợi chúng ta đây.”

“Một cái taxi á? Hugo...”

Chỉ sau khi rời khỏi cái lều rạp, cô mới nhận ra cô đã không thật sự chào tạm biệt ai cả. Cô chỉ thoáng nhìn thấy Lily đang vui vẻ vẫy tay với cô, và phẩy phẩy tay về phía cửa. Khi Sarah quay đi, Lily tặng cho cô một cái hôn gió và Sarah biết rằng ít nhất một đám cưới sẽ suôn sẻ.

Cô đang định hỏi Hugo tới đây bằng cách nào, thì anh đã đẩy cô vào băng ghế sau của một chiếc taxi.

Hugo chui vào bên cạnh cô. “Lái hết tốc lực nhé, anh bạn,” anh nói với tài xế, người vẫn đang nổ máy chờ sẵn và cho xe lao vút về phía trước.

“Đi bằng taxi cũng chẳng nhanh hơn là mấy,” Sarah phản nản, “và đắt hơn rất nhiều. Mặc dù tôi phải công nhận rằng, anh ta đã đưa anh đến đây rất nhanh. Tôi cứ nghĩ ít nhất phải một tiếng nữa anh mới tới đây.”

“Như thế thì sẽ quá muộn và đó là lý do chúng ta sẽ không đi bằng taxi.”

“Ý anh là gì? Đây là một chiếc taxi mà!” Sự căng thẳng khiến cô cau kinh.

“Đúng vậy,” anh kiên nhẫn nói, “nhưng nó đang đưa chúng ta tới một chỗ khác.”

“Đừng nói với tôi là có một chuyến tàu tốc hành đấy nhé?” Tâm trí cô quay cuồng. Phải chăng cô có thể tới Somerby, hoặc chí ít là thị trấn gần nhất, trong khoảng thời gian nhanh nhất?”

“Không phải tàu hỏa, mà là trực thăng.”

Chương 41

Từ trước đến giờ, Sarah vẫn luôn tin rằng cô sẽ chỉ được trèo lên một chiếc trục thăng nếu cô đang ở trên một con tàu sắp chìm. Bây giờ thì cô nhận ra rằng những con tàu sắp chìm có thể được hiểu theo nghĩa ẩn dụ.

Cô nhắm chặt mắt khi chiếc taxi lao đến phía cuối của một sân chơi, nơi một chiếc trục thăng, hầu như không lớn hơn một con chuồn chuồn trước đôi mắt kinh hoàng của Sarah, kêu vù vù một cách sột ruột.

“Hãy đi tới phía trước chiếc máy bay, tránh xa cái cánh quạt ở đuôi ra,” Hugo hét vào tai cô.

Rồi anh đẩy cô về phía cánh cửa mở. Cô đặt chân lên thanh ngang và vụng về trèo vào trong, chiếc váy tốc ngược lên khiến cô xấu hổ khủng khiếp.

“Ngồi lui vào trong đi,” Hugo ra lệnh và cô lúng túng ngồi dịch sang chỗ ngồi thứ hai. Anh thắt đai an toàn cho cô và đưa cho cô một bộ tai nghe. “Đeo cái này vào, rồi chúng ta có thể nói chuyện.”

Sarah đeo tai nghe vào và, mấy giây sau, chiếc trục thăng lao vút lên không trung. Chỉ trong một giây, Sarah thấy mặt đất trở nên xa dần và rồi cô nhắm mắt lại và dùng cả hai tay bám chặt bàn tay Hugo.

“Cô ổn chứ?” Anh hỏi cô.

“Tôi sẽ ổn khi chúng ta tới nơi,” cô nói, mắt vẫn nhắm chặt.

“Không thích bay à?” viên phi công hỏi.

“Không hẳn thế,” Sarah cố gắng nói. “Nhưng tôi sẽ ổn thôi.”

“Chúng ta rất may mắn khi Bob được rảnh rồi một lúc sau khi anh ấy thả Carrie và Mandy. Lát nữa anh ấy phải đi đón vài vị khách,” Hugo nói. “Tôi đã tóm ngay lấy anh ấy.”

“Ừm,” Sarah nói, biết rằng cô nên ca ngợi vận may này nhưng vào lúc đó cô không thể làm vậy.

“Có lẽ cô muốn đi thẳng tới khách sạn nơi Carrie đang chuẩn bị? Chúng ta sẽ tới đó trong khoảng hai mươi phút nữa,” Hugo tiếp tục.

Sarah mở choàng mắt trong một giây chớp nhoáng, “Ồ, tốt quá.” Rồi cô lại nhắm mắt lại.

“Carrie mới tới khoảng nửa tiếng trước. Tôi nghĩ Elsa muốn cô ấy bắt đầu thử cái váy ngay.”

“Tôi nghĩ Bron cũng đang muốn làm tóc và trang điểm cho cô ấy. Không biết tôi có sai lầm không khi đề nghị cô ấy tham gia?” Sarah vẫn đang bám chặt tay Hugo, cuộc đời và tất cả những lỗi lầm của cô đang trôi qua trước đôi mắt nhắm chặt.

“Cô ấy đã rất xuất sắc với những cái bánh, và giúp đỡ mọi người trang trí hoa. Và cô ấy là một thợ làm tóc và trang điểm, đúng không?”

“Ừm.”

“Vậy thì cô còn lo gì nào.”

“Còn Elsa, những cô bé phù dâu được lựa chọn vào phút chót đó...”

“Đã giải quyết xong. Cô ấy đã mặc đồ cho chúng ở ngôi nhà chính trước khi mang cái váy đến khách sạn để đợi Carrie. Ngay cả thợ ảnh cũng là một tay khá cừ.” Câu pha trò này làm Sarah bật cười dù nụ cười của cô

vẫn còn rất yếu ớt. “Vậy nên cô không phải lo lắng về bất cứ điều gì ngoại trừ việc làm hòa với Carrie.”

“Chỉ riêng điều đó đã đủ tệ hại rồi,” cô rít lên.

“Ồ tốt quá,” viên phi công nói, “mặt đất vẫn còn trống cho chúng ta hạ cánh. Có vẻ có vài tay săn ảnh ở bên dưới, nhưng họ đủ thông minh để không cản đường những cái cánh quạt.”

“Họ sẽ nghĩ cô là một người nổi tiếng,” Hugo nói.

“Nếu anh định chọc cho tôi cười thì đã thất bại rồi đấy.”

Hugo cười.

Khi bỏ tai nghe ra Sarah mới biết chiếc trực thăng ồn ỉ thế nào. Cô theo Hugo leo xuống và anh vội đẩy cô về phía trước. “Cô vào khách sạn đi, tôi phải nói chuyện với Bob đã. Đi làm hòa với Carrie đi.”

Ý nghĩ cuối cùng của Sarah trước khi cô vội vã vào khách sạn là cô phải hỏi Hugo chuyến đi này tốn bao nhiêu tiền.

Vì cô tới bằng trực thăng và những người ở quầy lễ tân nhớ là đã gặp cô, khi cô tới kiểm tra khách sạn này, nên cô được dẫn tới phòng của Carrie mà không bị gây phiền nhiễu gì nhiều. Cô gõ cửa và Mandy ra mở.

“Carrie!” Sarah ý thức được rằng đôi giày cô dính đầy bùn đất, chiếc nơ gài đầu bị xô lệch và sắc mặt cô ất hấn trông như đang say xỉn. “Tôi rất xin lỗi! Tôi biết chuộc tội thế nào cho đủ đây? Tôi vừa dự đám cưới em gái tôi và không thể rời đi sớm hơn.”

Carrie từ từ quay về phía cô. Cô ấy đang mặc bộ đồ lót may liền bằng lụa thêu ren, chân đi đôi tất dài màu trắng thêu ren ở phần cạp và có đai móc bít tất. Tóc cô ấy đang được chia thành nhiều phần và một vài lọn đang được cuốn trong những cái lô to tương. “Đám cưới em gái cô?Ồ, ừ, ừ, ừ!”

Cô đã nói với tôi rồi thế mà tôi lại quên khuấy mất! Cùng ngày với tôi đúng không? Mấy khi có những sự trùng hợp như vậy chứ?”

Sarah nhún vai và ngửa hai lòng bàn tay lên như thể chấp thuận một điều hiển nhiên. “Dĩ nhiên là điều đó xảy ra thường xuyên hơn chúng ta tưởng. Dù sao đi nữa, tôi rất xin lỗi...”

Mandy nói, “Đây, uống một ly sâm banh đã, mọi chuyện ở đây đang rất tuyệt vời.” Cô ấy mỉm cười và Sarah biết rằng cô đã được tha thứ, nhưng từ lúc này cô cần tập trung cao độ. Sẽ không có gì làm hỏng được đám cưới này, nếu cô có mặt ở đây. Cô đón ly rượu được mời và nhấp một ngụm với vẻ cảm kích. Đã đến lúc bắt tay vào việc mà cô vẫn làm tốt nhất.

“Các nhân viên an ninh đã kiểm soát được cánh báo chí chưa?” Sarah biết nếu việc này làm không tốt, đám cưới của Carrie có thể bị phá hỏng.

“Rồi,” Mandy nói. “Họ biết họ đang làm gì mà.”

“Và việc thử váy lần cuối ỏn chứ?” Đây là điều xếp thứ hai trong danh sách những thảm họa có thể xảy ra.

“Ừm,” Carrie nói. “Elsa đã làm rất tốt. Cô ấy đang sửa soạn trong phòng tắm.”

Sarah thầm trách mình vì đã nghi ngờ Elsa.

Carrie tiếp tục, “Chúng tôi đã tới đây cùng nhau - trong hai chiếc xe...”

“Một chở chúng tôi và một chở chiếc váy,” Mandy nói.

“Rồi sau đó tôi bắt đầu chuẩn bị,” Carrie nói.

Sarah hớp một ngụm sâm banh khác, biết rằng đáng ra cô nên uống nước nhưng lúc này cô thực sự cần nó. “Và xe ngựa đã đến chưa?”

“Đã tới và đang đợi,” Mandy nói. “Chúng tôi đã thấy nó khi chúng tôi đến đây. Chúng tôi cứ tưởng Bron đã uốn quăn bờm ngựa, nhưng hình như chúng luôn xoắn như thế.”

“Tôi nghĩ có lẽ ai đó đã làm gì đó với nó,” Bron nói. “Nhưng trông nó thật đẹp.”

Elsa bước ra từ phòng tắm và cô ấy ôm chầm lấy Sarah. “Cô tới rồi à!”

Sarah gật đầu. “Bằng trực thăng. Tôi đã rất hoảng sợ, cứ bám chặt lấy Hugo suốt quãng đường đến đây.”

“Anh ấy giỏi thật đấy,” Elsa nói.

“Anh ấy thực sự là một chàng trai tuyệt vời,” Carrie nói từ bàn trang điểm. “Anh ấy đã chụp rất nhiều bức ảnh ngoài lề. May là chúng tôi không thuê thêm ai khác. Anh ấy quá xuất sắc.”

Sarah gật đầu, uống cạn ly rượu. Anh thực sự rất cừ khôi. Và rất tốt bụng, và cô đã hoàn toàn phải lòng anh. Cô đã không có ý định yêu anh, nhưng tình cảm ấy cứ dần dần nảy sinh trong cô và bất chấp cái quyết tâm không bao giờ lơ là cảnh giác một lần nữa, cô đã xiêu lòng vì anh. Nhưng có ích gì đâu chứ; cô có thể yêu anh thế nào tùy ý cô, nhưng anh đã đính hôn với người khác, ngay cả khi người đó không hợp với anh, và cô chỉ còn biết chấp nhận điều đó và quên anh đi.

Mọi thứ trông thật hoàn hảo, Sarah nghĩ khi cô dạo bước quanh ngôi nhà. Cô đã kiểm tra lại danh mục những điều cần làm với Fenella. Ngoài tai nạn của thợ trang trí hoa, mọi thứ đã diễn ra theo đúng kế hoạch. Ban nhạc

đã đến và trông cực kỳ kiểu cách với ca sĩ chính rất quyến rũ. Những người phục vụ tiệc chuyên nghiệp đến mức họ như đang lướt đi trên những chiếc bánh xe, và không ai tỏ ra cẩu kính. Bây giờ cô sẽ đích thân kiểm tra từng chi tiết, theo bảng kê danh mục những điều cần làm của cô.

Cô bắt đầu từ cửa phụ của nhà nguyện. Những bông hoa thật tuyệt vời. Không một ai với bất kỳ lượng hoa ngoại nhập nào có thể làm tốt hơn Sukie. Sarah nhìn vào sự bài trí trên bình đựng nước thánh trước. Những tàng lá màu xám xanh điểm những chùm quả màu đỏ tươi nhô lên đằng sau một khóm hoa trông như một hàng rào hoang dã, mặc dù khi quan sát kỹ hơn, cô có thể nhận ra giữa sự hoang dã ấy là những bông hoa được mua ở cửa hàng. Nó thật hoàn hảo: hình ảnh của mùa hè vào độ rực rỡ nhất đang ở ngay trên cái bệ kia. Tại chân bình đựng nước thánh và trên bệ thờ cũng được bài trí rất đẹp mắt. Ở đầu các dãy ghế băng hầu hết là dây thường xuân, nhưng trông thật lãng mạn và rõ ràng được sắp xếp một cách có chủ ý. Chỉ người nào có kinh nghiệm như Sarah mới biết rằng đây là một mảnh khéo để bổ sung cho những bông hoa.

Từ nhà nguyện, cô di chuyển qua ngôi nhà. Phòng khách vẫn tuyệt đẹp, và phòng ăn, hiện kê đầy những cái bàn bày những cái ly lấp lánh và dao nĩa bằng bạc, là bối cảnh tuyệt vời cho cái bánh thật và hai hàng bánh giả nhỏ hơn. Cô ngắm nghía cái bánh ở khoảng cách gần và thấy rằng mỗi bông hoa bằng kem nhỏ xíu đều thật hoàn hảo, ở tâm mỗi bông hoa lại có một viên pha lê xinh xắn. Một sự nghiệp mới nhất định đang chờ đón Bron nếu cô ấy muốn thay đổi.

Phòng tiếp khách ban ngày sáng choang, đó là nơi mọi người sẽ uống sâm banh cho đến khi được mời vào ăn tối. Những người nào không được mời dự nghi lễ chính cũng sẽ tụ họp lại ở đây cho đến khi nó kết thúc. Vài thanh niên mặc đồng phục đen thanh lịch đang đánh bóng những cái ly, chuẩn bị phục vụ sâm banh cho tất cả khách khứa gần như cùng một lúc.

Thường thường Sarah sẽ chỉ dẫn tường tận cho họ, nhưng lần này cô đã phải phó thác cho Jess Allsop, chủ công ty phục vụ tiệc, một người phụ nữ mà cô quen biết và thường xuyên làm việc cùng. Khi Sarah ra lệnh, những chàng trai này sẽ hành động ngay lập tức và mỗi vị khách sẽ có ngay một ly rượu chỉ trong vài giây.

Sarah tìm thấy Jess, ăn mặc lịch sự và điềm tĩnh, ở chỗ Fenella. “Chúng tôi đã lo cô sẽ không đến được,” Fenella nói. “Mặc dù chúng tôi vẫn xoay xở tốt khi không có cô, nhưng Carrie thật sự muốn có cô ở đây.” Jess và Fenella nhìn nhau với vẻ thân thiện.

Sarah hài lòng khi thấy mọi người hòa thuận với nhau và làm việc theo nhóm một cách ăn ý.

“Chị đã sắp xếp chỗ cho người của tạp chí *Người nổi tiếng* chưa?” Sarah hỏi.

“Trên ghế băng đã có thiệp ghi chỗ ngồi. Họ có hai người,” Fenella nói. “Lúc này họ đã chụp vài bức ảnh nhưng tôi nghĩ họ sẽ sử dụng ảnh của Hugo. Chắc chắn anh ấy sẽ kiếm được chút tiền tiêu vặt.”

“Nhất định rồi!” Jess tán đồng.

Trên gác, căn phòng của Fenella và Rupert trông thật gọn gàng và mời gọi. Đó là nơi Carrie sẽ được trang điểm lại sau phần nghi lễ và trước buổi tiệc chiêu đãi. Cô ấy cũng sẽ thay váy cưới ra ở đây và, nếu cần nghỉ ngơi, đây sẽ là nơi cô ấy trốn đến. Một ai đó, Sarah đoán là Elsa, đã dọn dẹp nó trước khi mang váy của Carrie đến khách sạn.

“Đã có ai nhìn thấy chú rể chưa?” cô hỏi Fenella.

“Rupert thấy rồi. Họ đang phải lánh mặt nhau ở khách sạn. Thật tuyệt khi cô có thể đến đây kịp lúc!”

“Tôi sẽ không thể tới kịp nếu không có máy bay trực thăng,” Sarah nói và kể chuyện đó cho Fenella nghe.

Sarah đợi ở cửa nhà nguyện, nhìn theo đường cong duyên dáng của ngọn đồi đến nơi chiếc xe ngựa đang tới. Cô có thể thấy tuyệt tác của Elsa trông thật giống trang phục của Nữ hoàng Tiên và chiếc xe ngựa là phương tiện hoàn toàn thích hợp với một cô dâu xinh đẹp tuyệt trần.

Các nhân viên an ninh đã xử lý xong cánh sân ảnh, sau khi cho phép họ chụp vài bức ảnh lấy lệ. Bây giờ Sarah không phải lo lắng về điều gì nữa, ngoại trừ phần nghi lễ và bữa tiệc chiêu đãi.

Elsa và Bron đã lui về phòng họ. Gần đến phút cuối họ đã phải vội vàng vàng và gần như không có thời gian để thay đồ. Sarah nhận thấy Elsa đang mặc chiếc váy dạ hội, thích hợp với một sự kiện buổi tối. Sarah đã định thay bộ đồ mà cô mặc trong đám cưới của Lily bằng một thứ gì đó trang trọng hơn, nhưng trời quá nóng để mặc những bộ đồ bó sát và quần lót độn mông. Họ đã phải vội vã khùng khiếp, nhưng bây giờ cô có thể tập trung. Cô biết rằng Hugo đang ở đâu đó quanh đây. Lúc này họ đã nhìn thấy nhau và anh đã nở một nụ cười ấm áp, khuyến khích với cô. Chỉ cần biết anh đang ở gần bên cũng khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn, tự tin hơn.

Con ngựa bờm dài có vẻ chẳng bao giờ lên nổi đỉnh đồi nhưng Sarah nhận ra cô có cảm giác như thế chỉ vì cô quá nôn nóng. Bây giờ cô đã có thể nhìn thấy Hugo, đang chụp ảnh, một cách tự nhiên. Cô nợ anh một món nợ lớn. Cô biết trả anh bằng cách nào đây? Bất cứ thứ gì cô nghĩ tới cũng đều có vẻ chẳng tương xứng.

Cô quay lại nhìn nhà nguyện và thấy chú rể điển trai của Carrie. Anh ta đang tán gẫu và cười đùa với phù rể, có vẻ tự tin hơn Dirk nhiều. Sarah nhận ra anh chàng phù rể trông rất quen và cố gắng nhớ xem cô đã thấy anh ta trong bộ phim hay chương trình truyền hình nào. Đó là một cách để phân tâm khi con ngựa nhỏ đi nước kiệu lên đài.

Tất cả các vị khách đều khá quyến rũ. Đó là một đám cưới nhỏ, nhưng giá tiền của mỗi bộ đồ mà mỗi vị khách đang mặc sẽ gần như trang trải được toàn bộ chi phí cho đám cưới của Lily.

Cô nghĩ về đám cưới rất khác biệt đó. Bây giờ họ đang làm gì nhỉ? Có lẽ là đang khiêu vũ trên nền chiếc CD mà cô dâu và chú rể đã làm cùng nhau, đánh dấu sự tiến triển trong mối tình của họ bằng những bài hát. Cô rất mãn nguyện vì đã giúp em gái có được ngày tuyệt vời nhất. Lát nữa một ban nhạc sẽ biểu diễn trong đám cưới của Carrie, cho cuộc khiêu vũ sẽ diễn ra trong phòng khách. Sarah đã thuyết phục cô ấy bỏ ý định thuê một bộ tứ chơi đàn dây trong suốt bữa tiệc vì họ sẽ chiếm mất nhiều không gian.

Cuối cùng Carrie cũng tới. Cô ấy được dắt xuống xe ngựa bởi cha cô ấy, người sẽ dẫn cô ấy vào giáo đường với phong cách truyền thống đích thực mà Carrie mong muốn. Các cô bé phù dâu đều đã sẵn sàng. Khi Sarah nghe thấy giai điệu *Trumpet Tune* của Purcell vang lên lần thứ hai trong ngày hôm đó, cô biết kết thúc đang ở trong tầm mắt. Chỉ khoảng tám tiếng nữa thôi, cô có thể ngã lưng xuống cái giường êm ái.

Chương 42

Elsa lên vào cửa sau của nhà nguyện, sau khi chỉnh trang chiếc váy của Carrie lần cuối trước khi cô ấy bắt đầu đi lên lối đi giữa hai hàng ghế. Cô rất hài lòng với nó. Đặc biệt là phần lưng váy. Suy cho cùng, đó là phần mà mọi người nhìn thấy nhiều nhất.

Phần ngực váy đính pha lê và lớp nhiều mịn được nẹp cứng hút lấy ánh sáng và lấp lánh như thể nó được gắn kim cương. Không một bộ y phục trên sân khấu nào có thể tạo nên vẻ ngoài giống tiên nữ hơn thế.

Ngay cả những cô bé phù dâu, với những chiếc váy được làm rất vội, trông cũng như những cô bé tiên nữ giúp việc đang đi sau nữ hoàng của chúng. Rất ít người biết rằng để làm được những chiếc váy đó, cô đã phải chịu đựng nỗi hoang mang thể nào, phải khâu bằng tay gấp gáp ra sao, và phải thức đến tận nửa đêm bao nhiêu ngày, nhưng bây giờ Elsa đã biết, tất cả đều hoàn toàn đáng giá.

Cô đã dành vài phút trước khi Carrie xuất hiện để nhìn ngắm các minh tinh. Đó là một cách để giết thời gian, và cô nghĩ nó có thể giúp cô vớt vớt nỗi sầu muộn đã bao phủ cô mấy ngày qua.

Đã lâu lắm rồi cô chẳng nghe được tin tức gì từ Laurence. Anh đã nói trước với cô rằng anh sẽ có rất ít thời gian để gọi điện hay nhắn tin, và dù gì thì anh cũng đang ở Mỹ, sự khác biệt về múi giờ càng khiến cho việc liên lạc khó khăn hơn. Nhưng cô vẫn thấy hơi đau lòng. Ngày nay có ít nhất nửa tá cách để người ta liên lạc với nhau, chưa kể bỏ câu đưa thư.

Ngủ với anh là một sai lầm chẳng? Đó là lý do những tin nhắn của anh cứ thưa dần chỉ vài ngày sau đó? Nếu vậy, đó là một sai lầm thú vị, và

cô sẽ phải thỏa mãn với ký ức về một đêm ân ái tuyệt diệu với một người đàn ông quyến rũ, chu đáo, ân cần.

Một niềm phấn khích nho nhỏ lóe lên trong tim cô, như ánh sáng trên những viên pha lê Swarovski. Có lẽ anh vẫn có thể đến được đây. Có lẽ lúc này anh đang đi đường và không thể gọi điện cho cô. Khả năng anh có thể xuất hiện mang lại cho cô niềm hy vọng nhỏ nhoi đó.

Tuy nhiên, cô nghĩ, nếu anh không đến được, ở đây vẫn còn rất nhiều các chàng trai trẻ trung, khỏe mạnh khác, cho dù hầu hết bọn họ đều đi cùng những ngôi sao trẻ thuộc loại vợ và bạn gái của các cầu thủ, với thân hình cỡ số 0, và không thể nhìn cô trong chiếc váy dạ hội thời kỳ Nhiếp chính.

Sau khi nghi lễ và bữa tiệc cưới kết thúc, Elsa kiểm tra lại cái váy của Carrie một lần nữa khi cô dâu lên gác để tô lại son, dặm phấn và rắc nhũ óng ánh một cách nhẹ nhàng nhất lên lưng và vai, rồi cô ngẩng lên nhìn quanh phòng và bắt gặp ánh mắt Bron. Bron, cô biết, đang lo lắng về cái giường phủ đầy kính vỡ. Cô ấy đã không có thời gian để làm gì với nó và mặc dù sẽ có một chỗ nào đó còn trống cho cô ấy ngủ, nhưng việc không biết đó là nơi nào khiến cô ấy cứ rầu rầu rĩ rĩ. Hơn nữa, có vẻ như James đã biến đâu mất.

“Tôi có được vinh hạnh mời cô điệu vũ này không?” Anh chàng phù rề, người mà Elsa nhận ra là một ngôi sao phim truyền hình dài tập người Mỹ, đang đứng trước mặt cô. Anh ta đang cười với cô với hàm răng hoàn hảo gần như ánh lên lấp lánh.

Đó là một điệu valse: Carrie đã muốn bữa tiệc chiêu đãi của cô ấy bắt đầu với vài điệu nhảy truyền thống để khoe chiếc váy xinh đẹp trước khi nó biến thành một cuộc khiêu vũ tự do.

Anh ta rất điển trai, Elsa phải công nhận như vậy, và mặc dù nếu là trước đây thì cô sẽ từ chối, nhưng chẳng có một cô phù dâu trưởng thành nào để nhảy cùng anh ta cả, và bây giờ cô đã có thể nhảy điệu valse khá thành thạo rồi. Cô nhận lời. Cô cười với anh ta và cho phép anh ta kéo cô vào vòng tay.

Cô nhận ra anh ta nhảy rất kém; tệ ngang với cô, nếu không muốn nói là tệ hơn, như lần đầu tiên cô nhảy với Laurence. Họ di chuyển quanh cái sàn khiêu vũ chẳng mấy rộng lớn hai lần, và rồi anh ta nói, “Tôi xin lỗi. Tôi không giỏi điệu này. Cô có phiền không nếu chúng ta thay thế nó bằng một điệu slow [\[67\]](#)?”

“Ý anh là gì? Điệu valse đâu có nhanh lắm.”

Anh ta cười trêu cô. “Cô thật đáng yêu. Ý tôi là thế này.” Anh ta cầm hai bàn tay cô và đan chúng vào nhau sau đầu anh ta và rồi vòng tay quanh eo cô. Phải công nhận rằng như thế này dễ dàng hơn là cố gắng lèo lái anh ta đi quanh phòng nhiều.

Ở trong vòng tay của một người đàn ông hấp dẫn quả thực có thể xua đi những kí ức về một người đàn ông hấp dẫn khác, cô nghĩ khi họ di chuyển quanh phòng. Không có nghĩa là người đàn ông này đã thật sự xua đi những ý nghĩ của cô về Laurence, nhưng nó giúp cô xao lãng trong một thoáng. Trước đây, mỗi lần tham gia một dịp như thế này, cô sẽ tìm một vị trí tốt để quan sát cả bữa tiệc. Nhưng bây giờ thì không. Kể từ khi làm phù dâu thay thế trong đám cưới của Ashlyn, cô đã tiến bộ rất nhiều. Bây giờ cô muốn được là một phần của bữa tiệc, chứ không chỉ là một người quan sát.

Chẳng hạn, cô suy nghĩ, khi họ chậm chậm di chuyển trong một vòng tròn nhỏ, liệu cô có đủ tự tin để khiêu vũ cùng anh chàng này, để anh ta ôm

cô thật chặt, nếu không có đám cưới của Ashlyn và tất cả những chuyện xảy ra sau đó? Cô không nghĩ vậy. Cắt tóc, lựa chọn màu sắc, học valse, tất cả những việc đó đã cho cô sự tự tin. Vậy, cô kiên quyết tự nhủ, nếu bây giờ Laurence quyết định đó chỉ là một sai lầm thì chí ít cô cũng đã trở thành một người tự tin hơn, dũng cảm hơn. Sau khi đi đến kết luận này, cô quyết định rằng cô nên táo bạo hơn. Cô thư giãn và mỉm cười với bạn nhảy và nhìn vào mắt anh ta khi anh ta mỉm cười đáp lại.

“Xin lỗi!”

Ai đó vỗ lên vai cô và giằng cô khỏi tay bạn nhảy. Đó là Laurence.

“Xin lỗi,” anh lặp lại, lần này là với anh chàng kia. “Nhưng đây là bạn gái tôi. Tôi e rằng tôi phải đưa cô ấy đi.” Trái tim Elsa khẽ nhảy nhót vì vui sướng.

“Này, anh bạn! Chẳng phải quyền quyết định là ở cô ấy sao?” Ngôi sao phim truyền hình người Mỹ đô con hơn Laurence và có vẻ sẵn sàng đánh nhau vì người phụ nữ của mình.

“Tôi e rằng không. Đi nào, Elsa,” Laurence nói. Rồi anh cầm tay cô và dẫn cô đi.

“Laurence!” Elsa nói, cố gắng theo kịp anh. “Anh đang làm gì ở đây thế? Em tưởng anh không đến được!”

Anh không dừng bước cho đến khi họ tới một gian phòng nhỏ dùng để cất đồ ăn thức uống, cách xa bữa tiệc. “Anh biết, anh suýt thì không đến được, nhưng anh phải đến, bằng bất cứ giá nào.”

“Sao anh không nói cho em biết?” cô nói. “Băng đi một thời gian em chẳng nghe được tin gì từ anh cả. Em cứ tưởng...”

Trông anh ăn năn một cách thích hợp. “Anh rất xin lỗi vì đã không liên lạc. Anh bận quá. Rồi anh bị mất điện thoại và laptop thì hết pin - anh

chẳng kiếm được cục pin nào khác chỗ anh ở và tất cả số điện thoại của anh đều lưu trong cái di động bị mất.”

“Ôi.” Hầu hết các phương tiện liên lạc cơ bản đều đã được anh kể ra, ngoại trừ bồ câu đưa thư, dĩ nhiên.

Anh thở dài thật sâu. “Anh thành thật xin lỗi. Dù sao đi nữa, giờ anh đã ở đây rồi.”

Cô gật đầu.

“Anh đã phải bắt taxi từ sân bay. Tồn của anh cả một đồng tiền.”

“Ôi, anh yêu.” Cô không biết nói gì khác.

“Elsa, anh đi hơn năm tiếng đến đây không phải để nghe em nói ‘Ôi’ hay, nếu anh may mắn, ‘Ôi anh yêu’!”

Cô ngược nhìn anh với đôi mắt long lanh, vui sướng khi được gặp anh, anh đang đứng đó, trông quá điển trai trong chiếc vét đen. Laurence yêu quý, anh ấy đã quay về với cô.

Rồi anh ôm cô vào lòng và hôn cô.

Phải mất vài giây Elsa mới bắt nhịp được với nụ hôn. Ban đầu mũi họ va vào nhau và răng họ đụng nhau chan chát, nhưng rồi nó dần dần khiến trái tim Elsa tan chảy và đầu óc cô quay cuồng. Cô mừng thầm vì anh đã không buông cô ra khi anh ngừng lại để thở, nếu không cô sẽ bị ngã mất.

“Chúa ơi, Laurence,” cô hồn hển nói. “Nụ hôn tuyệt vời quá.”

“Anh hy vọng em biết anh nhớ em nhiều thế nào.”

“Em biết mà.” Cô mỉm cười, trong lòng ấm áp.

“Anh biết chúng ta chưa thực sự tiến xa trong mối quan hệ tình cảm của chúng ta...” Anh ngập ngừng.

“Chúng ta có một mối quan hệ tình cảm sao?”

“Ồ thì tình bạn. Nhưng anh không thể đợi lâu hơn nữa. Và gã khi đột đó suýt nữa đã đoạt mất em nếu anh không xen vào.”

Elsa cười. “Em không nghĩ vậy. Bọn em chỉ khiêu vũ thôi.”

“Anh thừa biết khiêu vũ có thể dẫn tới điều gì!” Laurence nói. “Cái gã dạy khiêu vũ lần trước nhất định đã thích em.”

Elsa bật cười khúc khích. Thật thú vị, buồn cười và ngớ ngẩn khi ở đây với Laurence và anh thì đang ghen. “Thật ra, em nghĩ anh chàng giáo viên dạy nhảy đó bị đồng tính.”

“Nếu thế, hẳn sẽ suy nghĩ lại.”

“Anh đúng là đồ ngốc.” Rồi cô tiếp tục, không muốn có bất kỳ rắc rối nào giữa họ nữa, “Khi em không nghe được tin tức gì từ anh trong một thời gian dài như vậy, em đã tự hỏi liệu em có sai lầm không khi ngủ với anh. Chúng ta không biết nhau rõ lắm. Em nghĩ có lẽ anh chẳng còn tôn trọng em.”

“Ồ Elsa! Anh không bao giờ như thế.” Anh lại ôm cô rất lâu.

Vì Elsa vẫn đang phải trực, phòng khi Carrie gặp một “sự cố trang phục”, nên họ quay trở lại phòng khiêu vũ. Họ gặp Sarah đang xoa xoa bàn chân ở ngưỡng cửa.

“Laurence!” cô nói, vui mừng khi gặp anh. “Vậy là anh đã đến.”

“Vừa kịp lúc.” Anh liếc nhìn Elsa và Elsa nhận thấy một tia sở hữu trong ánh mắt anh và nó khiến lòng cô dâng lên một nỗi hoan lạc. “Cô ấy đang định bỏ đi với gã phù rể.”

“Đó là điều em làm ở các đám cưới,” Elsa giải thích. “Đó là một quy tắc vàng.”

Bàn tay Laurence tìm đến eo lưng cô và cù cô. “Em không được như thế nữa. Kể từ bây giờ, em chỉ được làm thế với chú rể thôi.”

“Chú rể á?” Sarah hỏi, cười và xỏ chân vào giày. “Đừng làm thế ở bất cứ đám cưới nào mà tôi tổ chức nhé - công việc của tôi sẽ bị hủy hoại mất.”

“Trừ phi chú rể là tôi,” Laurence nói. “Tôi đã chán ngấy việc suốt ngày bị làm phũ phàng rồi, tôi muốn mình cũng có một khoảnh khắc huy hoàng trong ánh mặt trời^[68].”

“Anh sẽ có một khoảnh khắc huy hoàng trong tờ *Mặt Trời*^[69] nếu anh không cẩn thận. Một vài phóng viên đã lọt vào đây,” Sarah nói. “Tôi phải đi mời họ ra về đây.”

Elsa cười nhưng không được tự tin lắm. Cô không chắc chắn, nhưng có thể cô đã được cầu hôn, một cách rất vòng vo.

“Vây,” Laurence nói, khi anh đã lấy cho họ những ly sâm banh tươi, “em có muốn trở thành một cô dâu không?”

Elsa cân nhắc, vẫn không chắc liệu anh đang hỏi chung chung, hay thật sự đang cầu hôn. Cô quyết định coi nó như một câu hỏi bình thường. “Em không nghĩ em sẽ trở thành một cô dâu. Em không thích là tâm điểm chú ý.”

“Chúng ta có thể có một đám cưới rất đơn giản, chỉ có gia đình và một vài người bạn...”

Cô hát mặt lên, một kỹ năng mà cô không biết là mình có. “Sao lại ‘chúng ta’ ở đây nhỉ? Em tưởng bọn mình đang bàn chuyện em làm cô dâu cơ mà!”

“Nếu em là cô dâu, anh sẽ chiếm vai trò chú rể.”

Cô lắc đầu với vẻ quở trách. “Anh không ‘chiếm’ các cô dâu, như thể họ là một chỗ ngồi trên một chiếc xe buýt! Anh phải quỳ một chân và cầu hôn...” Cô thốt lên một tiếng hét nhỏ. “Anh dám à!”

“Anh sẽ không quỳ một chân nếu em không muốn anh làm vậy, nhưng anh sẽ rất sung sướng và hạnh phúc nếu em đồng ý làm...” Anh quỳ xuống.

“Không!” Cô đẩy anh, lại bắt đầu cười. Chuyện này thật quá ngớ ngẩn. “Chúng ta hầu như chưa biết gì về nhau!”

“Chúng ta ‘biết’ nhau khá rõ, theo nghĩa trong Kinh Thánh [\[70\]](#).”

“Anh đang đùa đấy à, Laurence!”

“Đó là sự thật mà, Elsa!” Anh ngập ngừng trong một thoáng, và rồi ban nhạc bắt đầu chơi và giai điệu sâu lắng, tuyệt vời của bản *Smoke gets in your eyes* vang lên, tiếp đó là giọng hát trầm ấm, êm dịu của ca sĩ cất lên bay bổng trong không trung.

Anh đứng dậy và cầm tay cô, “Đi nào, họ đang chơi bài hát của chúng ta. Hãy khiêu vũ thôi.”

Cô đi theo anh đến sàn khiêu vũ. “Chúng ta chẳng có bài hát nào cả, Laurence ạ.”

“Kể từ bây giờ chúng ta sẽ có. Từ bây giờ, mỗi khi nghe bài hát này, chúng ta sẽ nhớ rằng đêm nay em suýt nữa đã đồng ý làm vợ anh.”

Elsa cười khúc khích. “Vậy chúng ta sẽ có một bài hát khác khi nào em đồng ý thật sự chứ?”

Anh kéo cô vào trong vòng tay. “Không, vẫn sẽ chỉ là bài hát này thôi.”

Chương 43

Không biết mình sẽ ngã lưng ở đâu đêm đó khiến Bron thấy ngán ngẩm. Cô đã không nhận ra làm chuyên viên trang điểm cho các ngôi sao lại vất vả đến thế. Vấn đề là, cô đã phải dậy từ trước lúc bình minh ló dạng trong quá nhiều ngày trước khi đám cưới diễn ra. Làm những cái bánh và trang trí quá nhiều những bông hoa khiến cô mệt lử trước cả khi cô bắt đầu công việc chính của mình.

Nãy giờ cô chẳng thấy James đâu cả. Có thể anh đã về nhà. Có thể anh cảm thấy đây không phải là bữa tiệc phù hợp với anh. Có lẽ cô đã đánh mất cơ hội của mình, mãi mãi. Vanessa sẽ tức giận với cả hai người bọn họ. Cô chợt thấy buồn quá. Cô sẽ phải chấp nhận rằng anh chỉ coi cô như một người bạn và biết ơn vì ít ra anh cũng không coi cô như kẻ xa lạ. Thật sự thì, Bron cũng không chắc đây có phải là bữa tiệc phù hợp với cô không nữa. Ngắm nhìn nó thì thật thích mắt, đâu đâu cũng thấy những con người đẹp đẽ với những bộ cánh sang trọng. Chiếc bánh trông thật tuyệt vời. Mọi người đều ngưỡng mộ nó. Những người phục vụ tiệc đã xin số điện thoại của Bron. Nó có thể là sự khởi đầu cho một sự nghiệp hoàn toàn mới. Khi Sarah nói cô sẽ được trả bao nhiêu tiền vì đã làm nó, cô nhận ra tiền công làm bánh còn cao hơn cả tiền công làm tóc. Cô sẽ cảm thấy rất vui sướng nếu lúc này cô không quá mệt mỏi. Các sự kiện của vài tháng qua cuối cùng đã tác động đến cô.

Khi lớp sơn bóng và lớp phấn phủ cuối cùng đã được bôi và Carrie cùng chồng mới đã được đưa đi, Bron quyết định lên đi. Cô biết rằng nhiều người mà cô quen biết, như Rupert và Fenella, Elsa và Laurence - Elsa trông quá đổi hạnh phúc đến nỗi cô thấy vui lây với bạn bất chấp nỗi đau

trong lòng cô - và có lẽ cả Sarah, sẽ nghỉ ngơi và thư giãn. Đám cưới đã thành công mỹ mãn và bây giờ họ có thể ngừng làm việc và bắt đầu ăn mừng. Mặc dù Bron cũng muốn như thế, nhưng bây giờ cô phải đi chợ mất một lát đã.

Cô len lén đi dọc theo căn bếp và ra ngoài qua lối cửa sau. Cô nghĩ về chiếc giường của mình, có lẽ nó vẫn đang vương vãi những mảnh kính vỡ, và càu nhàu với chính mình. Rồi cô nhớ đến căn nhà lưu động. Cô có thể ngủ ở đó. Cô cảm thấy mình như một lữ khách trên sa mạc đang tìm đến một ốc đảo - không gì có thể ngăn cản việc cô tìm chỗ ngả lưng.

Căn nhà lưu động đã có người. James đang nằm ườn ra trên chiếc giường đôi hai ngăn, ngủ say sưa. Bron biết còn có những chiếc giường khác nằm khuất đâu đó, nhưng cô không muốn sục sạo xung quanh, kéo những cái giường lừng xuống hay tìm những cái đệm. Như thế sẽ tốn quá nhiều công sức và quá ầm ĩ. Cô trèo qua người James một cách cẩn thận để cô tới sát vách ngăn và nằm xuống.

Vài tháng nằm sát mép giường khi ngủ bên Roger đã tỏ ra hữu ích, cô nghĩ khi cô kéo cái chăn mỏng mà James đã vứt ra để đắp lên mình. Rồi cô ngủ thiếp đi.

Cô tỉnh dậy một lát sau đó. James vẫn đang ngủ. Cô chống khuỷu tay nâng mình dậy và ngắm anh. Miệng anh hé mở và chiếc áo sơ mi bị tuột một nửa khỏi quần, để lộ một mảng da thịt nho nhỏ hình tam giác. Cô không thể kìm lại lòng mình. Cô ham muốn anh.

Cô hít vài hơi thật sâu và rồi quyết định rằng mình là một phụ nữ hiện đại - đa tài - và mình nên kiểm soát vận mệnh của mình. Vanessa đã ám chỉ như thế. Cô đặt tay lên vai anh. Anh đang mặc một cái áo mới - cô biết vì họ đã bàn xem anh nên mặc gì cho đám cưới và anh lúc ấy không có một cái áo tử tế nào. Cô có thể cảm nhận sức nóng từ cơ thể anh qua nó.

Sự can đảm của cô tăng lên, cô di chuyển bàn tay đến những cái cúc áo và luồn những ngón tay vào giữa chúng, tìm làm da ẩm áp của anh. Cô cởi một cái cúc áo. Anh khẽ trở mình nhưng không tỉnh giấc vì vậy cô cởi thêm một cái nữa. Khi toàn bộ phần thân trên của anh đã lộ ra, cô dành vài phút để ngắm nhìn nó. Trước đây cô đã từng nhìn thấy bộ ngực của anh - cùng tấm lưng rắn chắc - khi anh đang cởi trần làm việc trong vườn. Nhưng cô chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy nó ở khoảng cách gần thế này.

Ánh mắt cô di chuyển tới cái móc khóa ở quần anh. Anh đã kể với cô anh chỉ có một bộ com lê, và nó được mua ở một cửa hàng từ thiện. Nhưng đó là một bộ com lê rất đẹp và trông anh thật bảnh bao khi mặc nó. Bây giờ cô muốn biết trông anh sẽ thế nào khi cởi nó ra. Cô dường như không thể ngăn mình lại.

Cô cho phép bàn tay mình mạn mạn từ ngực đến bụng anh, nhưng không di chuyển nó xuống thấp hơn mặc dù rất muốn.

Tại sao anh không tỉnh dậy? Cô cho rằng cô có thể đánh thức anh, nhưng cô thực sự không muốn. Anh có thể nói, “Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì thế?”

Cô thở dài, đột nhiên thấy mệt mỏi và nản lòng. Cô lại nằm xuống và rồi, một cách vô thức, cô ngả đầu lên ngực anh và đặt tay lên bụng anh. Được xoa dịu bởi hơi ấm và mùi của anh, mắt cô nhắm lại và cô lại thiếp đi.

Một lát sau, cô tỉnh dậy với vẻ hoảng hốt. Tại sao đầu cô lại đặt trên ngực một người đàn ông? Anh ta là ai? Cô biết đó không phải là Roger nhưng sau vài giây hốt hoảng trí não cô mới nhớ ra cô đang ở đâu và cô đã làm gì.

Cô cứng người lại vì sợ hãi. Cô đã nghĩ gì vậy? Cô đã gần như lột trần anh ra! Cô sẽ phải chuồn đi. Nếu anh thấy cô ở đó, anh sẽ nghĩ cô là một ả đàn bà chẳng ra gì! Nếu cô trườn xuống khỏi giường và quay lại bữa tiệc, anh sẽ không bao giờ biết cô đã ở đó. Cô nhận ra mọi chuyện sẽ chẳng

có gì to tát nếu cô không cởi áo anh. Nếu cô chỉ chợp mắt bên cạnh anh, cô có thể giải thích với anh rằng cô cần một chỗ để ngủ. Tại sao cô lại để ham muốn lần át lý trí của mình như vậy chứ?

Rất từ từ và cẩn thận, cô rút tay lại, nhưng nó mới chỉ thu về được một phân thì đã bị giữ lại. Thầm cầu nguyện rằng James vẫn đang ngủ và chỉ nắm tay cô theo phản xạ, cô giật mạnh hơn một chút. Nhưng cô không thể rút tay ra được. James đã tỉnh dậy.

“Bỏ tay tôi ra!” cô rít lên.

“Không. Tại sao?”

Anh có vẻ hoàn toàn bình tĩnh trước tình huống này, không như Bron, người đang vô cùng kích động vì xấu hổ. “Bởi vì tôi muốn dậy và rõ ràng tôi không thể rời đi khi tay tôi vẫn đang bị giữ lại!”

“Mà nó đang làm gì trên người tôi vậy?” Anh lúc này đã nắm nó nhẹ nhàng hơn. “Ý tôi là, cái tay của cô.”

“Tôi... tôi chỉ đang chợp mắt một lát - giường tôi đầy những mảnh kính vỡ, nếu anh còn nhớ - và chắc là đã đặt tay lên ngực anh trong lúc ngủ.” Những hành động vô thức có thể là lời biện hộ tốt nhất cho cô.

Anh lắc đầu. “Tôi không tin. Tại sao áo tôi lại bị cởi ra?”

“Tôi không biết!” Bron lại rút tay lại, nóng lòng muốn thoát khỏi tình cảnh đáng xấu hổ này.

“Cô có biết đấy. Cô đã cởi nó!”

Khuôn mặt Bron đỏ bừng đến nỗi chẳng dám nhìn anh. “Không! Không phải thế!”

James chống một bên cánh tay để nâng mình dậy, và bây giờ anh đang nhìn xuống cô. “Tôi nhớ rõ là khi tôi ngả lưng, áo tôi vẫn được cài

khuy đầy đủ. Tôi chỉ định ngủ một lát thôi - đến phút chót tôi mới hất đôi giày ra. Cô đã cởi khuy áo tôi.”

Có vẻ như chẳng còn lời biện hộ nào có thể giúp cô thoát khỏi tình huống đáng sợ này. Sự nhẹ nhõm duy nhất của cô là cô đã không chạm vào quần anh - mặc dù cô đã nghĩ đến điều đó.

“Cô thích tôi, đúng không?” James tàn nhẫn tiếp tục.

“Không...”

“Cô nên thừa nhận điều đó. Tôi đã bắt được quả tang mà.”

Cô thở dài. Cô khó mà chối bỏ điều này. “Thôi được, vậy anh làm gì tôi thì làm đi! Tôi thực sự thích anh đấy. Suy cho cùng, tôi là một phụ nữ hoàn toàn bình thường...”

Cô không có cơ hội nói gì thêm nữa trong một lúc lâu, có lẽ đó cũng là điều may. Anh đã quay sang cô và miệng anh tìm đến miệng cô và cô đành chấp nhận định mệnh mình là một ả đàn bà hư hỏng. Nụ hôn thực sự rất tuyệt.

Một lúc lâu sau, cô nói, “Hắn là anh cũng thích em.”

James cười. “Đương nhiên rồi, ngốc ạ! Tại sao em lại nghi ngờ điều đó?”

“Bởi vì anh chưa bao giờ làm gì để chứng tỏ điều đó cả! Em cứ ‘bật đèn xanh’ cho anh nhưng anh chẳng thèm đoái hoài đến chúng!”

James thở dài. “Chà, tại vì anh không chắc chắn. Anh thực sự không muốn phạm phải một sai lầm nào. Anh đã từng bị như vậy rồi và nếu anh nhầm lẫn thì sẽ rất khó xử cho em. Em vừa mới chấm dứt một mối quan hệ tồi tệ để rồi lại phát hiện ra rằng anh chàng hàng xóm đã phải lòng em.”

“Điều đó thú vị đấy chứ,” Bron nói. “Nói cho em nghe, anh có bao giờ tiến thêm một bước với em không nếu em không chui vào giường anh trước?”

“Có chứ. Bất cứ lúc nào anh cũng có thể mời em nhảy và sau đó hôn em.”

Bron thở dài. Chuyện vừa xảy ra còn hơn cả một nụ hôn. “Vậy tại sao anh lại đợi lâu như thế?”

“Bởi vì anh cũng vừa mới biết chắc chắn rằng em thực sự thích anh.”

“Cái gì? Ý anh là gì?”

“Vanessa đã nói với anh.”

Bron cầm lấy gối và che nó lên mặt. “Cái gì?”

“Khi bà ấy bảo anh đưa em tới đám cưới này, bà ấy đã quả quyết rằng em thích anh và anh sẽ là một thằng ngốc nếu không chớp lấy em. Chắc là bà ấy nghĩ anh sẽ không tự hiểu ra điều đó.”

“Thì đúng là vậy mà,” Bron lầm bầm, vẫn che mặt sau cái gối.

“Ngay từ hôm đầu tiên anh đến làm việc cho bà ấy, Vanessa đã biết rằng anh vừa mới chấm dứt một mối quan hệ lâu dài. Có lẽ bà ấy đã nghĩ bà ấy cần giúp chúng ta.”

Bron lầm bầm thêm một điều gì đó.

“Bỏ thứ đó ra nào.” Anh tịch thu cái gối.

“Em xấu hổ lắm!”

“Có gì mà xấu hổ chứ. Tiện đây, Vanessa còn nói rằng khi nào chúng ta sẵn sàng chuyển đến ở cùng nhau, bà ấy sẽ cho chúng ta ở trong căn hộ

bên trên những chuồng ngựa cũ. Ở đó rộng rãi hơn, và bà ấy có thể cho thuê cả hai căn nhà chúng ta đang ở.”

“Ồ, bà ấy thật quá quắt!” Bron cười. “Anh biết đấy, bà ấy thật tử tế khi làm vậy. Nhưng thế không có nghĩa là em sẽ sẵn sàng chuyển đến ở lâu dài với anh đâu,” cô nói thêm một cách ngạo mạn, cố gắng giành lại chút kiêu hãnh.

“Tại sao?”

James có giọng nói trầm âm, nhẹ nhàng và anh hỏi câu này khi đang ghé rất sát vào tai cô. Bron thấy mình thờ dãi thay vì đỏ mặt và trong một lúc lâu chẳng ai còn nói thêm được điều gì nữa.

Sau đó họ quay lại bữa tiệc. Bron đòi như vậy. Trong lòng cô vẫn còn xấu hổ vì sự tro trên của mình. Cô thật sự không muốn các bạn đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Dĩ nhiên, ngay khi cô thấy Sarah, cô nhận ra đáng lẽ cô nên ở nguyên chỗ cũ. Chỉ cần nhìn cô một cái là Sarah sẽ nắm được hết toàn bộ sự việc.

“Ồ Bron,” Sarah nói, hôn má cô. “Cả James nữa! Cả hai đều có vẻ hạnh phúc - thật là tuyệt vời!”

“Điều đó rõ ràng đến thế sao?” Bron than vãn.

“Tôi e rằng vậy.” Sarah cũng hôn James, và Bron tự hỏi liệu có phải cô đang bắt đầu mất khả năng kiểm soát các sự việc không.

“Tôi là một người đàn ông rất may mắn,” James nói. “Nào, chúng ta nhảy thôi,” anh nói với Bron, và cầm lấy tay cô.

Chương 44

Sarah rất vui khi thấy Bron và James hạnh phúc như vậy. Mặc dù chưa từng được nếm trải thứ tình yêu đích thực, song cô đang dần thay đổi quan niệm và chấp nhận rằng nó thực sự xảy ra với những người khác. Elsa và Laurence đang nhảy quanh phòng khiêu vũ như một cặp đôi trên một tấm thiệp mừng. Cô cất một tiếng thở dài và đẩy Hugo ra khỏi tâm trí. Đúng lúc đó, anh xuất hiện, như thể cô đã phù phép ra anh.

“Cô định làm việc cả đêm đây à?” anh hỏi. “Carrie đi rồi, mọi chuyện đều ổn. Cô có thể nghỉ ngơi được rồi.”

“Trong khi vẫn có quá nhiều người ở đây, tôi cảm thấy tôi phải ở lại để giúp mọi người dọn dẹp.”

“Này, đi uống với tôi một ly đi. Tôi đã chụp đến một triệu bức ảnh và chẳng còn tí sức lực nào cả.”

Vì Hugo chẳng bao giờ tỏ ra mệt mỏi như thế nên Sarah đã đồng ý và đi theo anh tới căn bếp trống. Chính cô cũng cảm thấy chẳng còn tí sức lực nào và muốn cho đôi chân nghỉ ngơi dù chỉ trong chốc lát. Những dấu hiệu của đám cưới có ở khắp nơi. Đồng hồ bằng sành sứ được trưng dụng bất ngờ vào phút chót - những cái bình đựng nước, những cái giỏ đan bằng liễu gai để đựng bánh mì, gần như bất cứ thứ gì đã được dùng để cắm hoa - đã được đưa trở lại bếp và hiện đang la liệt khắp các bề mặt.

Theo quán tính, Sarah đi tới bồn rửa bát và bắt đầu xả nước làm đầy nó.

“Đừng rửa bát, hãy đến đây và ngồi với tôi,” Hugo ra lệnh. “Tôi có thứ này đây. Nó rất đặc biệt.”

Anh lấy ra một chai rượu từ đằng sau một cái giá đựng sách dạy nấu ăn. Ở đó có cả hai cái ly nhỏ và anh đặt tất cả lên mặt bàn.

“Đó là rượu của Rupert, hay của anh?” Sarah hỏi. Cô không muốn uống nếu đó là rượu của Rupert. Trên gác còn có rất nhiều rượu mà cô sẽ không cảm thấy tội lỗi khi uống chúng.

“Của tôi. Tôi cất nó ở đây từ trước để dành cho dịp đặc biệt này.”

“Nó là rượu gì vậy?” Cô kéo ra một cái ghế.

Anh không trả lời. Anh chỉ cười và rót một lượng nhỏ vào mỗi ly. Anh đưa cho cô một ly. “Đó là Armagnac. Tôi mang nó về từ Pháp cũng lâu lâu rồi.”

Cô nhắm nháp. Rượu ngon tuyệt. Hugo kéo một cái ghế và ngồi đối diện cô, vì vậy đầu gối họ gần như chạm vào nhau. Sarah cố gắng hết sức để lờ đi cảm giác như bị điện giật và sức nóng đang lan tỏa khắp người cô, và nguyên nhân của nó không chỉ vì brandy. Sự kháng cự của cô đang tan chảy với tốc độ chóng mặt. Khi Hugo đặt cái chai xuống, Sarah nhận thấy những vết hằn trên mu bàn tay anh. Một trong số chúng đang chảy máu. Không nghĩ ngợi gì, cô đặt ly của mình xuống và nắm lấy bàn tay bị thương.

“Anh bị thương rồi! Sao lại như vậy?” Đúng lúc những lời này được thốt ra, cô mới nhận ra vì sao anh lại bị như thế - cảm giác nắm tay anh thật thân thuộc. “Là do tôi, đúng không? Đó là những vết móng tay của tôi - Hugo, tôi đã không biết...”

Anh không đợi lời xin lỗi của cô. Anh đặt bàn tay còn lại lên má cô và nhẹ nhàng kéo cô lại gần và hôn cô.

Ngày hôm nay Sarah đã phải làm rất nhiều việc, sự phòng vệ của cô đã bị bào mòn và chỉ cần miệng anh đặt trên miệng cô là đã quá đủ để đánh đổ chúng. Cô cảm thấy cô có thể mãi mãi ngồi ở cái bàn đó, hôn Hugo, ném rượu brandy và cảm nhận sự tiếp xúc giữa lưỡi anh với lưỡi cô. Thế giới bên ngoài dần dần nhòa đi và cô không bao giờ muốn di chuyển nữa. Hàng tuần lễ cố gắng không nghĩ về anh, mơ về anh, về những nụ hôn và tự nhủ rằng anh không hợp với cô, anh đang ở bên ai khác, đã tan biến. Trong khoảnh khắc này, cô có thể quên đi Electra. Trong khoảnh khắc này, Hugo là của cô.

Ai đó, có lẽ là một trong những người phục vụ tiệc, bước vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra và xin lỗi trước khi lại lui ra ngoài.

“Đi nào,” Hugo nói. “Chúng ta không thể ở đây.”

Sarah đi theo anh, lên cái cầu thang đằng sau dẫn đến một căn phòng ngủ bên dưới mái hiên. “Khu vực dành cho người giúp việc,” anh giải thích trên đường đi. “Đó là lý do Rupert cho tôi ngủ ở đây.”

“Đây” là một căn phòng thấp và dài ngay bên dưới mái nhà đằng trước, đối diện với chỗ ngủ của cô và Elsa, cô mau chóng nhận ra điều này trước khi đi vào căn phòng đó với anh. Ánh sáng duy nhất là thứ lọt vào qua dãy cửa sổ dài. Vào ban ngày quang cảnh nhìn ra từ đó hẳn phải ngoạn mục lắm. Hugo đi tới bên giường và bật ngọn đèn ngủ lên.

“Trước đây trong này có cả một dãy giường, dành cho các cô hầu gái. Thậm chí có lẽ họ còn ngủ hai người một giường. Nó sẽ được biến đổi thành một căn phòng tuyệt vời. Rupert và Fenella đã có những kế hoạch lớn cho nó.” Anh ngừng lại và quay sang cô.

Sarah đột nhiên cảm thấy cứng đờ người. “Hugo, tôi không thể làm việc này,” cô nói.

Cô dừng lại ở ngưỡng cửa. Cô có thể đánh giá cao tiềm năng của khu vực dành cho người giúp việc; cô có thể thấy nó cần sửa sang nhiều thế nào,

đó là lý do một người bạn của gia đình, như Hugo, được sắp xếp ngủ ở đây chứ không phải ai khác, nhưng cô không thể bước qua ngưỡng cửa. Một thứ gì đó, có lẽ là nỗi sợ hãi, đã ngăn cô đặt chân vào địa điểm này.

“Cô không thể làm gì cơ?”

“Tôi không thể làm tình với anh, Hugo. Cơ thể tôi thì muốn - hay chí ít một vài phút trước nó đã muốn, nhưng tôi không thể chịu nổi... tình dục đơn thuần.”

“Tại sao em lại nghĩ đó chỉ là một thứ gì đó ‘đơn thuần’?” anh nhẹ nhàng nói, như thể ý thức được rằng chỉ một sơ suất nhỏ thôi cũng có thể khiến Sarah chạy trở lại xuống gác.

“Anh đã đính hôn với Electra. Nếu anh có thể làm tình với tôi trong khi...”

“Không. Tôi không đính hôn với Electra. Sự thật là tôi chưa bao giờ làm vậy. Tôi đã cố nói với em...” Anh ngừng lại.

“Ồ?” Cô không thể ngăn lại sự hoài nghi trong giọng nói, mặc dù đã cố gắng hết sức.

“Lại đây và ngồi xuống đã. Tôi không thể nói chuyện với em trong khi em đứng đó.”

Cô không nhúc nhích. Anh bước tới chỗ cô, cầm tay cô và dẫn cô bước qua ngưỡng cửa. Rồi anh đóng cửa lại. “Sẽ chẳng có chuyện gì mà cả hai chúng ta không muốn xảy ra ở đây cả, nhưng tôi cần nói với em về Electra.” Anh dẫn cô đến chỗ chiếc giường, nơi duy nhất để ngồi, và trước khi cô có thể cưỡng lại, cô nhận thấy đầu gối mình run rẩy và cô ngồi xuống.

“Electra và tôi đã quen biết nhau từ tấm bé. Nếu từng có bất kỳ một sự hấp dẫn giới tính nào giữa chúng tôi thì lúc này chúng tôi đã kết hôn

rồi.”

Sarah không nói gì. Cô cảm thấy run rẩy và bối rối. Cô không muốn phá hỏng khoảnh khắc này bằng một lời nói không thích hợp.

“Một vài tháng trước - chính xác là ngay sau đám cưới của Ashlyn - tôi đã gặp Electra ở một bữa tiệc. Cô ấy rất phiền muộn. Vì chúng tôi là bạn lâu năm, nên tôi đã bắt cô ấy kể cho tôi nghe mọi chuyện và hóa ra là cô ấy vừa bị đá. Tệ hơn thế, ít nhất đối với cô ấy, là cô ấy đã kể với tất cả mọi người - cô ấy có vài người họ hàng rất cao ngạo - rằng cô ấy sắp đính hôn. Cô ấy sắp phải tham dự một bữa tiệc gia đình, với những người họ hàng đó, *mà không có vị hôn phu.*” Anh thở dài. “Chúng tôi đã lập một kế hoạch. Tôi sẽ đóng giả làm chồng chưa cưới của cô ấy - chúng tôi không nghĩ chúng tôi cần một cái nhẫn hay thứ gì đó - cho đến khi cô ấy quên được người yêu thực sự của cô ấy, hủy hôn và đi du lịch hay gì gì đó đại loại thế.” Anh lại ngừng lại, lần này nhìn Sarah với sự chăm chú khiến cô thấy bối rối.

“Tôi không biết rằng quá nhiều người đã nghe được tin này, nhưng tôi không thể nói gì cho đến khi Electra tuyên bố hủy hôn. Đó không phải là việc tôi có thể quyết định.” Anh đứng dậy và đi đi lại lại quanh phòng. “Dù sao đi nữa, tôi sẽ không đưa ra ý kiến đó với cô ấy nếu em không lờ tôi đi sau khi tôi nghĩ chúng ta đã thân mật hơn vào đêm đó.” Anh nhìn cô với vẻ dò hỏi.

Sarah không cần anh gợi nhắc về đêm đó. Cô biết chính xác chuyện gì đã xảy ra - hay suýt chút nữa đã xảy ra - sau đám cưới của Ashlyn.

Cô cũng không cần anh gợi nhắc việc cô đã từ chối anh khi anh mời cô đi ăn tối - một cuộc hẹn hò đúng nghĩa: cô đã nói rõ rằng cô không thể và không muốn có một mối quan hệ tình cảm với anh.

Hugo đi tới chỗ để cái túi ngủ của anh và lục lọi bên trong nó. Anh lấy ra một chai rượu như lúc nãy và hai cái ca i nốc.

Cô nhìn anh rót thêm rượu Armagnac, không thể nói được gì trong một lúc lâu, cố gắng tiếp nhận tất cả những điều anh vừa nói.

Anh mang mấy cái ca tới và đưa cho cô một cái, rồi lại ngồi xuống bên cạnh cô.

“Fenella và Rupert có biết không?” Cuối cùng cô cũng cất được tiếng.

“Có, tôi đã kể với họ.” Anh cười. “Fen đã cảm ơn Chúa. Cô ấy nghĩ chúng ta đẹp đôi hơn nhiều.”

Sarah đỏ mặt. “Anh không kể với họ... rằng tôi đã như thế nào chứ?”

“Không, đừng lo... nhưng tôi thấy khó hiểu. Tại sao em không muốn hẹn hò với tôi - dù tôi hoàn toàn không phải là kẻ hấp dẫn đến mức không cưỡng nổi.” Anh cười với cô. “Nhưng có vẻ chúng ta đã rất hòa hợp, và tối nay... Tôi đã kể cho em nghe chuyện của tôi rồi, còn em? Tại sao em lại hò hững với tôi sau đám cưới của Ashlyn? Và tại sao em lại quá hoài nghi về tình yêu như thế?”

Sarah nhấp một ngụm rượu. Thật sự thì, cô muốn anh ôm cô vào lòng và hôn cô cho đến khi cô quên hết mọi sự. Bây giờ cô đã biết anh không phải là người đàn ông của một người phụ nữ nào khác, cô có thể cho phép mình tận hưởng niềm khoái lạc đó. Sao cô lại nghi ngờ anh chứ? Cô đã gạt anh sang một bên, cho rằng anh sẽ giống như tất cả những kẻ còn lại, như Bruce. Nhưng cô biết cô phải kể với anh về quá khứ. Ít nhất cô nợ anh điều đó.

Cô nhấp một ngụm rượu khác, cảm thấy điềm tĩnh hơn đôi chút. Cô nuốt nó xuống, và bắt đầu. “Nhiều năm trước tôi đã từng yêu. Lúc ấy tôi đang học đại học. Anh ta gần như là người đàn ông đầu tiên mà tôi thấy và tôi đã lập tức phải lòng anh ta. Anh ta rất quyến rũ - hơi giống Hugh Grant, nhất là vai diễn anh ta đóng trong phim *Nhật ký tiểu thư Jones*.” Cô mỉm cười ảo não với Hugo, anh chỉ gật đầu để cô tiếp tục. Anh đang lắng nghe chăm chú.

“Tôi đã toàn tâm toàn ý yêu anh ta,” cô tiếp tục. “Tôi đã trao cho anh ta sự trong trắng mà không cần đắn đo suy nghĩ. Lúc đó vẫn còn là tuần lễ chào đón sinh viên mới. Chúng tôi quấn quýt bên nhau gần như suốt ngày. Tôi hết lòng tận tụy với anh ta, và tôi nghĩ anh ta cũng như thế với tôi. Chúng tôi đã cùng nhau lên kế hoạch cho tương lai. Rồi một ngày tôi thấy anh ta ở trên giường với một đứa con gái khác. Sau này khi nghĩ lại, tôi cho rằng anh ta muốn tôi thấy cảnh đó, để anh ta đỡ phải mất công nghĩ ra cách đá tôi. Đáng lẽ tôi phải nhận ra các dấu hiệu. Anh ta luôn là kẻ sợ dư luận. Tôi biết điều đó, ngay từ lúc mới yêu anh ta, nhưng tôi đã không để tâm.”

Hugo cầm tay cô và nắm nó thật nhẹ nhàng. Đó là một cử chỉ gây xúc động và Sarah gần như ném mình vào vòng tay anh, mặc dù cô thấy khó mà kể tiếp - đây là những ký ức đau lòng - nhưng cô buộc mình phải tiếp tục. “Anh ta đã lấy vợ ngay sau đó, mặc dù họ đều còn rất trẻ. Kể từ đó tôi không bao giờ nghe được tin tức gì về họ nữa. Và tôi cũng không muốn. Anh ta đã làm tan nát trái tim tôi.”

“Hầu hết ai trong chúng ta cũng bị thất tình vào một thời điểm nào đó trong cuộc đời, em biết đấy, nhưng điều đó không biến chúng ta thành thầy tu hay nữ tu,” Hugo nói.

Cô mỉm cười. “Tôi biết, nhưng...” Cô ngập ngừng. “Nó thực sự đã khiến tôi rất đau đớn.” Cô không muốn mô tả chi tiết, dẫu sao cũng không phải tới nay. Bây giờ cô chỉ muốn Hugo hôn cô một lần nữa. Nỗi đau quá khứ không hiểu sao đã tan biến. Cô đã ôm khư khư nó quá lâu đến nỗi không nhận ra rằng nó đã trở thành một thói quen xấu.

“Đám cưới của họ thật hỗn loạn.” Cô cười. “Trước đây tôi chưa từng nghĩ tới điều này, nhưng không biết đám cưới đó có phải là lý do khiến tôi trở thành một nhà tổ chức đám cưới không? Tôi cứ tưởng nhờ kinh nghiệm quản lý các sự kiện mà tôi mới làm nghề này, nhưng có lẽ nguyên nhân thực sự là vì đám cưới của Bruce.”

Hugo đang nhẹ nhàng ve vuốt bàn tay cô. Có vẻ như anh đã tìm thấy một điểm đặc biệt nào đó kết nối trực tiếp với tâm can cô và làm cho chúng tan chảy. “Giờ thì chuyện đó đã kết thúc rồi - em có thể tin tưởng tôi. Tôi sẽ không làm em đau lòng đâu; không bao giờ.”

Cô nghe tiếng ai đó thở dài thật sâu và nhận ra kẻ đó chính là cô và đã quá muộn để ngăn Hugo nghe thấy nó. Bàn tay anh di chuyển lên đùi cô và tìm thấy phần cạp tất của cô. Cô luôn đi đôi tất giấy dài đến đùi nếu biết trời sẽ nóng, và bây giờ Hugo đã khám phá ra điều này.

“Đây là một bí mật quyền rũ bất ngờ của em, em yêu ạ.”

“Tôi không định quyền rũ ai cả!” cô phản đối. “Nó mát mẻ hơn quần tất. Ý tôi là - *chúng* mát mẻ hơn quần tất.” Cô quyết định không nói gì nữa và thả lỏng người. Cô không ngăn anh lại khi anh tuột nó xuống khỏi chân cô trong một động tác mơn trớn, vuốt ve. Chiếc thứ nhất và rồi chiếc còn lại được thả xuống sàn. Cảm giác bàn tay anh lướt trên chân cô đang khiến ruột gan cô tan chảy thành nước. Hơi thở cô trở nên rõ ràng hơn và anh nhẹ nhàng đẩy cô ngã người xuống giường và nằm xuống bên cạnh cô.

“Có lẽ em đã là một con ngốc...”

Cô không thể nói gì thêm vì anh đang hôn cô, thật sâu, với sự điều luyện và chú tâm cao độ, điều đó khiến cô thực sự không thể nghĩ về chuyện mình là một kẻ ngốc nghếch nữa. Cô không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài những gì miệng anh đang làm với miệng cô và cảm giác của cô khi đó.

“Ngồi dậy đi nào,” anh nói sau khoảng thời gian ngỡ như cả một kiếp người, “anh cần cởi quần áo của em.”

Sarah ngồi dậy và cho phép anh cởi cái váy của cô. Chiếc áo khoác đi kèm với nó đã bị bỏ lại trong bếp từ lâu. Cô lại nằm xuống; một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc cô, và cô bật cười khúc khích.

“Có chuyện gì buồn cười lắm à?” Hugo hỏi, cởi áo khoác của anh.

“Em vừa nảy ra một ý nghĩ kỳ cục. Nếu em kể với anh thì chẳng còn gì thú vị nữa,” cô nói, càng cười dữ hơn.

“Là gì vậy?” Anh đang cười với cô nhưng cũng bực tức vì không biết tại sao cô lại cười nhiều thế.

Cô hít một hơi. “Được rồi, em sẽ kể,” cô nói, khi anh cởi áo sơ mi.

“Là gì nào?”

“Em chỉ đang nghĩ may là mình không mặc cái quần lót độn mông.”

Họ cười đùa, âu yếm gần như cả đêm và sau đó ngủ một chút. Sáng hôm sau, Sarah bị bắt gặp trong bếp khi đang mặc áo của Hugo và chiếc quần lót hoàn toàn bình thường của cô. Chuyện này hơi đáng xấu hổ, nhưng Fenella đón nhận nó với vẻ thản nhiên.

“Cuối cùng thì cô và Hugo đã đến với nhau rồi à? Tuyệt quá! Hai người thực sự rất đẹp đôi!”

Vài phút sau thì Rupert tới. Sarah đang ngồi uống trà.

“Hugo và Sarah đã đến với nhau rồi đấy!” Fenella nói. “Chuyện đó có tuyệt vời không chứ!”

“Quá tuyệt vời,” Rupert nói. “Vậy là hai người sắp kết hôn?”

May mắn thay cho Sarah, Hugo xuất hiện đúng lúc. Anh vừa mới tắm rửa sạch sẽ và tóc anh vẫn đang nhô lên lờm chờm. Nếu chỉ có mình họ, Sarah sẽ không thể cưỡng lại anh.

“Cậu có phiền không nếu tớ hỏi cô ấy điều đó trước?” Hugo nói. “Tớ biết cậu sẽ giành được quyền tổ chức tiệc cưới, nhưng thật sự thì! Sarah? Em nghĩ sao?”

Sarah bật cười. “Đám cưới duy nhất mà em thực sự hứng thú là cái đám cưới mà em không phải sắp xếp một thứ gì!”

“Thế thì tiện cho anh quá. Anh sẽ tìm một thời điểm thích hợp để bắt cóc em. Này, Rupert, Fenella, có gì để ăn không nhỉ? Tôi đang đói đến chết đây!”

“Chả hiểu sao lại thế nhỉ,” Fenella nói, cười khúc khích khi cô đi tới tủ lạnh.

Sarah đỏ mặt tức tối nhưng, may mắn thay, không ai để ý.

Chương kết

“Mọi người đã rót rượu chưa?” Sarah gọi với ra từ trong bếp. “Tôi mang đĩa đựng bánh ra đây.”

“Ồ, nhanh lên,” Elsa giục. “Bọn tôi muốn xem ảnh!”

“Bọn tôi hứa sẽ không làm dây sô cô la lên chúng đâu,” Bron nói thêm.

Sarah bước vào, mang theo một cái khay đầy. “Đây, tôi tới rồi đây.” Cô tìm chỗ đặt cái khay và suýt thì làm đổ chai sâm banh nếu Bron không đỡ kịp nó.

“Tôi cứ tưởng chai đầy hết rồi,” Sarah giải thích, khi nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của hai cô bạn. Cô giơ ly rượu của mình lên và nói, “Cụng ly nào!” rồi nhắc quyển album ảnh to đùng đang được dựng trên một cái ghế lên và đặt nó xuống bàn trước mặt họ.

“Nhưng hẳn là cô đã mệt lắm nhỉ, Sarah,” Bron nói, “với đám cưới của Lily cũng diễn ra đúng ngày hôm đó.”

Sarah thở dài. “Ừm. Tôi đã nghĩ sau hôm đó tôi sẽ ngủ vùi mãi mãi.”

Elsa và Bron nhìn nhau.

“Ồ,” Elsa nói, bạo dạn hơn nhờ Pol Roger^[71]. “Cô đã đến một khách sạn rất sang trọng trong vài ngày. Vậy mà cô nói cô chỉ ngủ không thôi à?”

Sarah đỏ mặt. Mặc dù cô và Hugo đã yêu nhau được gần một tháng, nhưng cô vẫn còn khá xấu hổ về chuyện đó. “Ồ, chúng tôi đã đi dạo và làm

những chuyện tương tự.”

Kỳ nghỉ đó thật tuyệt. Sau đám cưới của Carrie, Hugo đã đưa Sarah vào trong xe anh và chở cô đến một khách sạn mà anh biết ở một làng chài nhỏ trên bờ biển Cornish. Anh đã đưa cô đi mua quần áo vào buổi chiều họ đến nơi. Cũng không có nhiều thứ để lựa chọn lắm: quần jean, áo khoác ngoài của ngư dân, áo Breton kẻ sọc, áo len Guernsey và giày đi trên thuyền - và một cái áo choàng không thấm nước to sụ mà họ đặt cho biệt danh là Cái Lều, thứ hiện giờ đang nằm trong xe Hugo. Họ đã đi dạo, ăn những bữa ăn khổng lồ và ngủ nhưng quan trọng nhất, họ đã làm tình. Sarah chưa bao giờ hạnh phúc đến thế. Sự bận rộn của cô khi giải quyết nốt những việc vặt vãnh sau đám cưới của Carrie càng khiến cho kỳ nghỉ đó trở nên đáng giá. Một cú đẩy nhẹ nhàng từ Elsa đưa Sarah trở lại với hiện tại và cô mở cuốn album ra.

“Chúa ơi,” Bron nói, sau một vài trang. “Nếu những người phụ trách chuyên mục tin tức lượm lặt có được những tấm ảnh này - mặc dù chúng rất đáng yêu - thì đó sẽ là một điều khủng khiếp!”

“Chà, tờ *Người nổi tiếng* sẽ cảm thấy tức tối,” Sarah nói. “Nhìn cô xem, Elsa.”

Trong bức ảnh, Elsa đang quỳ gối bên đuôi váy của Carrie, làm gì đó với gấu váy. Carrie đang quay mặt lại và mỉm cười, trong khi Elsa ngẩng lên nhìn cô ấy. Một cô bé phù dâu đang nhìn mặt ở phía xa xa. Nó đã ghi lại một cách hoàn hảo khung cảnh trước đám cưới.

“Cô nhất định phải in một tấm cho Laurence,” Sarah nói. “Trông cô thật xinh đẹp!”

“Ồ, có thể,” Elsa nói với vẻ lảng tránh.

“Chuyện giữa hai người sao rồi? Hai người đã dọn về chung sống với nhau chưa?” Bron khích.

“Chỉ vì cô và James đã góp gạo thổi cơm chung - khá gấp gáp trong mối quan hệ của hai người, nếu tôi có thể nói vậy,” Elsa nói, “không có nghĩa là tất cả mọi người đều phải làm thế. Laurence và tôi vẫn ai ở nhà này.” Rồi cô tỏ vẻ láu lỉnh. “Nhưng chúng tôi đang tìm một chỗ ở. Và anh ấy đang tìm việc mới. Công việc hiện tại đòi hỏi anh ấy phải đi công tác quá nhiều. Và với anh ấy thì vấn đề chỉ là chọn nơi nào để đi chứ không phải ngồi mà đợi người ta gọi đi làm.” Elsa rất tự hào về Laurence, nhưng cô hy vọng điều đó không lộ ra quá rõ. Khoe khoang về những vấn đề này chẳng phải là điều hay ho gì.

“Ồ, tuyệt quá,” Bron nói. “Cô sẽ thích cuộc sống chung cho mà xem. Tôi và James đã quyết định rằng chẳng tội gì mà không cùng chia sẻ một mái nhà trong khi chúng tôi đã chia sẻ mọi thứ khác. Tôi biết tôi sống một mình chưa lâu, nhưng ít ra tôi cũng đã thử.” Mặc dù không ai trong hai người còn lại tỏ ra chê trách, nhưng cô cảm thấy buộc phải giải thích. “Sống với anh ấy rất dễ chịu. Rất thoải mái, và anh ấy luôn khiến tôi cười.” Cô thở ra một hơi thật dài. “Chúng tôi rất hạnh phúc.”

“Vậy tiếp theo sẽ là những đứa trẻ?” Sarah gợi ý.

“Ồ, có lẽ thế,” Bron đồng ý. “Vấn đề tài chính sẽ khá eo hẹp, nhưng cả hai chúng tôi đều không muốn chờ đợi lâu.”

“A!” Elsa nói. “Tôi có thể làm mẹ đỡ đầu cho đứa bé không?”

“Cho đến khi các con của cô ra đời, dĩ nhiên,” Bron hào phóng nói. “Còn cô và Hugo thì sao, Sarah?”

Sarah giật mình, “Ồ, chúng tôi sẽ chưa có con vội. Mặc dù chúng tôi đã nói về chuyện này,” cô nói thêm với một nụ cười.

“Trước đó kìa - về chuyện kết hôn ấy?” Elsa nói.

Sarah cười, mơ màng. “Chà, anh ấy đúng là kẻ phiền phức. Anh ấy cầu hôn tôi mỗi ngày khi chúng tôi ở bên nhau, vì vậy chắc là cuối cùng tôi

sẽ nhượng bộ thôi.”

Bron và Elsa đều cảm thấy thích thú và cộng ly với nhau như một kiểu đập tay của những kẻ nghiện rượu. “Đừng lo, chúng tôi sẽ giúp cô tổ chức lễ cưới.”

Sarah cau mày với họ một cách nghiêm nghị nhất có thể, cho dù hiển nhiên cô đang đắm chìm trong tình yêu.

“Còn về chuyện dọn đến sống cùng nhau?” Bron không trêu Sarah nữa. “Đó sẽ là một sự khởi đầu.”

“Chà, chúng tôi chưa biết chọn địa điểm nào để sinh sống. Hugo có một ngôi nhà nhỏ đáng yêu ở ngoại ô và một căn hộ trong thị trấn. Tôi thích cả hai nhưng tôi muốn sống quanh khu vực này hơn.”

“Vậy là cô đang tìm nhà?” Elsa hỏi.

“Ồ, Hugo đang tìm. Anh ấy toàn quan tâm đến những căn biệt thự hoàn toàn không phù hợp chút nào.”

“Tại sao chúng lại không phù hợp?” Bron nói. “Chúng có gì không ổn à?”

“Quá đắt. Chỉ vì anh ấy có đủ điều kiện sống trong một điền trang nhỏ ở nông thôn, không có nghĩa là tôi có thể.” Cô bắt đầu nhận thấy ánh mắt dò hỏi của hai người còn lại. “Tôi cũng muốn đóng góp phần của tôi.”

“Anh ấy có thể mua một điền trang nhỏ ở nông thôn kể cả khi không có sự đóng góp của cô à?” Elsa hỏi.

Sarah gật đầu, vẻ thiếu nã. “Anh ấy giàu sụ. Nếu tôi biết...”

“Chà, ơn Chúa là cô không biết,” Elsa nói. “Cô đã phải mất bao lâu mới nhận ra là anh ấy yêu cô - và cô yêu anh ấy - khi không có vấn đề gì

khác xen vào giữa hai người rồi! Hãy để anh ấy mua cái điện trang đó và đừng lo về nó. Cô có nghĩ thế không, Bron?”

“Dĩ nhiên. Đừng để lòng tự trọng xen vào giữa cô và hạnh phúc của cô nữa.” Cô nhoẻn cười. “Noi gương tôi đây này.”

“Nhưng đó lại là Hugo, chứ không phải ai khác!” Sarah đang cố gắng trở lại với con người già dặn, giỏi giang của một vài tuần trước đây.

“Nhưng Hugo là một anh chàng dễ thương,” Bron và Elsa đồng thanh nói.

“Tôi biết, nhưng cái con người đầy hoài nghi của tôi trước đây nói với tôi rằng anh ấy trông giống Hugh Grant và tôi nên cẩn thận.” Cô bỏ cuộc. “Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã quá yêu anh ấy.”

“Thật là ngọt ngào,” Elsa nói. “Và tôi chẳng thấy lý do gì khiến cô không nên yêu chỉ vì cô là một nhà tổ chức đám cưới cả.” Cô ngừng lại. “Lily thế nào rồi?”

“Ồ, rất tốt. Mẹ chồng con bé đang rất vui sướng vì sắp được lên chức bà nội. Bà ấy quan tâm đến Lily quá mức, mua những đồ dùng cần thiết, bắt Lily nghỉ ngơi. Sau khi kết hôn, con bé đã hoàn toàn thay đổi. Và chúng là một cặp vợ chồng hòa thuận.”

Cô giở một trang khác của album. “Ôi, Chúa ơi!” Cô hí hích Bron, và Bron cất lên một tiếng hét nhỏ.

“Đó là cái cửa sổ vỡ và những mảnh vụn kính trên giường tôi. Hugo chụp bức ảnh đó lúc nào vậy?”

“Anh ấy có mặt khắp nơi - có thể nói là ‘chỗ nào cũng thấy’,” Elsa nói, “Ồ, và kia là căn nhà lưu động.” Cô liếc nhìn Bron. “Trông nó thật lãng mạn, với những dây thường xuân bám đầy trên nó.”

“Tôi thấy ngạc nhiên vì James đã không gỡ hết chỗ đó xuống để phục vụ cho việc trang trí hoa,” Bron nói. “Chắc là anh ấy đã bỏ sót chúng.”

“Mà cô đã làm cách nào để khiến anh ấy tiến thêm một bước vậy?” Elsa hỏi, không hứng thú gì với chuyện dây thường xuân.

Bron có vẻ xấu hổ và rồi nói với vẻ đùa giỡn, “Ồ - cô biết đấy. Lúc ấy tôi đã quá mệt mỏi và sau sự cố với cái giường và cái kính cửa vỡ, tôi không còn chỗ nào để ngủ ngoại trừ căn nhà lưu động, vì vậy tôi đã tới đó. James đang ngủ ở đó và chuyện gì xảy ra tiếp theo thì mọi người đã biết rồi.”

“Tôi chẳng biết gì cả,” Elsa kiên quyết nói. “Làm thế nào chúng ta chuyển từ ‘James đang ngủ ở đó’ sang ‘chuyện gì xảy ra tiếp theo thì mọi người đã biết rồi’? Lúc đó anh ấy đang ngủ. Anh ấy không thể đâm bổ vào cô nếu anh ấy không tỉnh táo.”

“Được rồi, tôi thừa nhận. Người chủ động là tôi.” Bron vừa cười vừa đỏ bừng mặt. “Tôi đã nằm xuống bên cạnh anh ấy - thật sự là chỉ muốn đánh một giấc. Nhưng rồi khi tôi tỉnh dậy, anh ấy trông quá điển trai đến nỗi tôi... tôi đã cởi một vài chiếc cúc áo của anh ấy.” Cô thở dài. “Anh ấy đã bắt quả tang tôi đang làm thế. Và nếu cô chưa biết chuyện gì xảy ra tiếp theo thì cô có thể tự suy luận ra!”

Mọi người cười ồ và Sarah tiếp rượu vào ly của họ. “Nào, Elsa, hãy kể cho chúng tôi nghe mọi chi tiết về cô và Laurence,” cô nói.

“Tôi nghĩ tôi đã kể rồi mà,” Elsa nói, ngược nhìn họ dưới cái mái bằng. “Anh ấy là người thú vị. Bố mẹ tôi nghĩ anh ấy thật hoàn hảo, đó thực sự là một điều khá bức mình, bởi vì mỗi khi chúng tôi về nhà ăn trưa, anh ấy và bố tôi lại chui vào lòng chiếc Morgan, để mặc tôi và mẹ rửa bát đĩa.”

“Ồ, tôi cũng từng rơi vào tình cảnh đó,” Bron nói với chất giọng đầy cảm xúc.

Elsa cười. “Nhưng không sao cả vì mẹ tôi muốn có vài tiếng đồng hồ ở riêng bên tôi để nói rằng tôi may mắn thế nào. À, và tôi vừa có một hợp đồng mới thú vị - may trang phục cho vở kịch *Giấc mộng đêm hè* của một trường học rất quý tộc.”

“Ồ! Nhưng thế thì cô sẽ không có thời gian để may một chiếc váy cưới khác sao?” Sarah nói. “Tôi sẽ gặp một khách hàng mới vào tuần tới.”

“Ồ không, tôi có thể nhận may váy cưới cho một cô dâu nữa. Các khách hàng không quá cầu kỳ, và có vài bà mẹ sẵn sàng giúp đỡ tôi.”

“Tôi đang hy vọng cô sẽ nói thế. Quả là nhẹ nhõm.” Sarah quay sang Bron. “Và dĩ nhiên tôi sẽ tiến cử thợ làm tóc hàng đầu của tôi. Tôi sẽ không thể làm được việc nếu không có đầy đủ các thành viên trong ê kíp.” Và cô chỉ vào một bức ảnh chụp ba người họ, đang khoác tay nhau, nhìn vào ống kính và cười vui vẻ.

“Còn về thợ ảnh?” Elsa trêu.

“Và thợ làm vườn?” Bron nói thêm trước khi nhấc cái chai lên và rót cạn nó vào ba cái ly.

Họ tiếp tục xem những bức ảnh còn lại, thì thoảng lại chêm vào một lời bình phẩm thích hợp.

Đến trang cuối cùng, Sarah gấp album lại và với lấy chai sâm banh thứ hai, thoăn thoắt lật lớp giấy bạc.

“Không thể tin nổi là cuộc đời chúng ta đã thay đổi nhiều đến thế kể từ sau đám cưới của Ashlyn. Chẳng hạn như Sarah,” Bron nói, trong khi bạn cô không để ý, “tính cách cô ấy đã thay đổi hoàn toàn.”

“Đâu có!” Sarah phản đối khi cô rót rượu lần nữa.

“Có đấy,” Elsa nói. “Vài tháng trước cô sẽ bắt tất cả chúng ta uống nước lọc.”

Sarah cười. “Chà, *‘thứ gì cũng có mùa của nó’*, hay đại loại thế. Và đây là mùa sâm banh.” Cô nâng ly lên để cụng ly với những người khác.

“Hoặc thậm chí là mùa cưới,” Elsa nói, “hay tôi đang đi quá đà?”

“Chắc chắn là cô đã đi quá đà,” Sarah nói, “nhưng đâu sao hãy cứ làm vậy đi!”

[1] Cổng có mái che nhỏ bên trên nằm ở lối vào của nghĩa trang nhà thờ.

[2] Thời kỳ đầu của kiến trúc Gothic Anh là từ năm 1180 đến 1250.

[3] Khoảng thời gian 40 ngày trước Lễ Phục Sinh (kéo dài trong khoảng từ tháng 2 đến tháng 4). Trong thời gian này người ta kiêng ăn thịt hoặc đồ ngọt, hoặc hạn chế các thú vui khác.

[4] Một trong những người mẫu thành công nhất trên thế giới, đạt đến đỉnh cao sự nghiệp vào những năm 90.

[5] Nguyên văn: *If you want to be a dear*, có nghĩa là “Nếu cô muốn làm một người đáng mến”, được dùng để nhờ vả hay yêu cầu ai đó làm gì một cách lịch sự. Ở đây Bron chơi chữ vì “dear” (người đáng mến) đồng âm với “deer” (con hươu).

[6] Có những chiếc váy cưới mang hình dạng giống những chiếc bánh trứng đường.

[7] Nghĩa bóng chỉ một đám đông ồn ào.

[8] Còn có nghĩa là người ngốc nghếch.

[9] Nghĩa bóng là: “Tôi không muốn xúc phạm, giễu cợt anh”.

[10] Rượu vang được ủ từ một loại nho xanh được trồng ở Ý.

[11] Audrey Hepburn (1929 - 1993): Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng thập niên 50, 60, được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20.

[12] Lễ cưới được tổ chức ở nhà thờ Thiên Chúa giáo, với cô dâu mặc váy cưới màu trắng.

[13] Ngôi làng nằm ở miền Nam Scotland, nổi tiếng vì các đám cưới của các cặp bỏ trốn.

[14] Thường được làm bằng sô cô la.

- [15] Loại bánh nhỏ, có hình hơi tròn ruột rỗng, trong nhồi thịt, nấm, rau...
- [16] Chỉ một người dè dặt, có tài ăn nói.
- [17] Gentle có nghĩa là người lịch thiệp, thuộc gia đình quyền quý, nên bà Ashcombe tưởng Laurence nói mình là người như vậy.
- [18] Thời kỳ Nhiếp chính của nước Anh là từ năm 1811 đến 1820.
- [19] Nghĩa bóng chỉ một hoạt động khó đòi hỏi sự thông minh.
- [20] Loại bánh có nhân phủ bên trên.
- [21] Lễ kỷ niệm 40 năm ngày cưới.
- [22] Nhiếp ảnh gia thời trang người Peru.
- [23] Nguyên văn: *I probably just got carried away by Carrie's wedding*. Trong câu này Elsa đã dùng một động từ đồng âm với tên của Carrie.
- [24] Tên một loại rượu mùi của Ý.
- [25] Tiếng Ý: thừa cô, thừa tiểu thư.
- [26] Nhãn hiệu của một loại thuốc dùng để lấy lại bình tĩnh và trị sốt.
- [27] Ý nói lúc sáng sớm.
- [28] Cửa hàng chuyên bán đồ cao cấp ở London.
- [29] Tên chuỗi cửa hàng chuyên bán quần áo giá rẻ.
- [30] Bữa tiệc nhẹ được tổ chức vào buổi tối.
- [31] Ngôi nhà trong truyện ngắn kinh dị *The fall of the house of Usher* (*Sự sụp đổ của ngôi nhà của dòng họ Usher*) của Edgar Allan Poe.
- [32] Nhân vật trong bài thơ *The Rime of the Ancient Mariner* của nhà thơ người Anh Samuel Taylor Coleridge. Bài thơ kể về một thủy thủ vừa trở về từ một hành trình dài trên biển, ông ta đã tóm tay một người đàn ông đang trên đường đến một đám cưới và bắt đầu kể lại câu chuyện.
- [33] Đằm ám và thân thiện.
- [34] Nguyên văn: *Dig in*, vừa có nghĩa là đào xới đất, vừa có nghĩa là bắt đầu ăn.
- [35] Trong triển lãm, những bức tranh hay ảnh đã được đặt mua sẽ được đánh dấu bằng một chấm tròn màu đỏ trên cái nhãn ghi tên của nó.

[36] Danh sách những món quà mà cô dâu muốn nhận được trong ngày cưới. Thông thường cô dâu chú rể sẽ đến một cửa hàng tạp hóa và chọn những món đồ họ ưa thích trong cửa hàng đó rồi ghi lại vào một danh sách và gửi lại cửa hàng. Sau đó khách mời sẽ được thông báo rằng danh sách quà cưới của cô dâu đang nằm ở cửa hàng nào để các khách mời liên lạc với cửa hàng đó và mua những món đồ có tên trong danh sách để làm quà mừng đám cưới. Món đồ nào đã được mua sẽ được cửa hàng gạch bỏ trong danh sách để các món quà không bị trùng lặp.

[37] Niccolò Machiavelli: Nhà tư tưởng người Ý, tác giả của cuốn sách *Quân vương, bàn về thuật trị nước và hưng quốc*.

[38] Nguyên văn: *toile*. Phiên bản thử nghiệm của một chiếc váy, được thợ may làm bằng những loại vải rẻ tiền, để kiểm tra xem chiếc váy có vừa vặn với khách hàng không trước khi làm cái váy thật.

[39] Leonard Gordon ‘Len’ Goodman, sinh năm 1944, giám khảo chính của cuộc thi *Strictly Come Dancing* (*Bước nhảy hoàn vũ*) của Anh.

[40] Cách phiên âm của HTROT, viết tắt của Handing Things Round On Tray, có nghĩa là bê những khay đựng đồ ăn đến chia cho các thực khách.

[41] Đầu bếp nổi tiếng người Anh, đồng thời là tác giả của nhiều cuốn sách dạy nấu ăn và người dẫn chương trình nấu ăn trên truyền hình.

[42] Nguyên văn: *pregnant pause*. Ở đây Sarah chơi chữ. Từ *pregnant* vừa có nghĩa là đầy hàm ỷ, vừa có nghĩa là mang thai.

[43] Chuỗi cửa hàng bán buôn với giá rẻ.

[44] Nghệ thuật vẽ tranh như thật.

[45] Ăn mặc thiếu chỉnh tề, thiếu đứng đắn.

[46] Một món ăn cay của Pakistan.

[47] Hành động cầu nguyện may mắn.

[48] Thuế giá trị gia tăng.

[49] Tên một thương hiệu sô cô la.

[50] Georgette Heyer (1902 - 1974): nhà văn viết tiểu thuyết lãng mạn và trinh thám người Anh.

- [51] Nam diễn viên người Anh nổi tiếng với serie phim truyền hình *Kiều hãnh và định kiến* (1995) của kênh BBC.
- [52] Khăn choàng làm bằng loại vải len được chế tạo bằng lông dê Ấn Độ.
- [53] Marie Antoinette (1755 - 1793): vợ của vua Louis XVI của Pháp.
- [54] Đây là một lời di huấn của Chúa Jesus được ghi lại trong sách *Phúc âm của Thánh Matthew*.
- [55] Ở đây Laurence chơi chữ; *pointe* (giày mũi cứng) phát âm gần giống với *point* (điểm, đặc điểm).
- [56] Sự kiện diễn ra thường niên ở Áo tại Nhà hát Opera Vienna vào thứ ba trước Thứ Tư Lễ Tro.
- [57] Bộ phim truyền hình về đề tài y tế của kênh BBC.
- [58] 24 giờ trong một ngày, 7 ngày trong một tuần.
- [59] Có nghĩa là Bắc Cực quang, ánh sáng nhiều màu sắc trên bầu trời Bắc Cực.
- [60] Viết tắt của chữ Learner, có nghĩa là “tập sự”.
- [61] Chỉ một người đàn ông tham gia bữa tiệc chia tay quăng đời độc thân, có thể là chú rể tương lai hay bạn bè của chú rể.
- [62] Hội Hoàng gia bảo vệ động vật.
- [63] Nam diễn viên Scotland, nổi tiếng với vai Rubeus Hagrid trong loạt phim *Harry Potter*.
- [64] Nam diễn viên người Scotland từng đóng trong bộ phim *The Full Monty*, kể về sáu chàng trai làm nghề vũ công thoát y.
- [65] Một loài hoa Nam Phi rất đẹp, được đặt theo tên của công quốc Mecklenburg-Strelitz - sau thuộc về nước Đức.
- [66] Huân chương Thành viên Hoàng gia Anh.
- [67] Slow có nghĩa là chậm, nên Elsa tưởng anh ta bảo cô nhảy chậm lại.
- [68] Nghĩa bóng chỉ khoảng thời gian ngắn ngủi thu hút được sự chú ý của mọi người.
- [69] Một tờ báo lá cải của Anh.
- [70] Trong Kinh Thánh, “biết” ai đó có nghĩa là có quan hệ tình dục với người đó.

[\[71\]](#) Tên một loại sâm banh.